

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHAYLA BLACK

MORE THAN

Need

YOU

MORE THAN WORDS SERIES

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SANA İHTİYACIM OLDUĞUNDAN DAHA FAZLA

Kelimelerden Daha Fazlası, 2.

Kitap Shayla Black tarafından
yazıldı

Bu kitap Shayla Black'in özgün bir yayınıdır.

Telif Hakkı © 2017 Shelley Bradley

LLC Kindle Edition

Kapak Tasarımı: Rachel Connolly

Fotoğrafçı: Sara Eirew Fotoğrafçı

Düzenleyen Blue Otter'dan Amy Knupp

More Than Want You © 2017 by Shelley Bradley LLC ISBN: 978-1-

936596-44-7 adlı kitaptan alıntıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- açık yazılı izin olmaksızın elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

e-Kitaplar devredilemez. Satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemez, çünkü bu yasa dışıdır ve bu çalışmanın telif hakkını ihlal eder.

Tüm hakları saklıdır.

SANA İHTİYAÇ DUYNAMAKTAN DAHA FAZLASI HAKKINDA

Ben Griffin Reed, acımasız bir girişimci ve rekabetçi bir piçim. Güven dört harfli bir kelime ve herkes tek kullanımlık... Britta Stone hariç. Üç yıl önce, onu aptalca bir kenara atmadan önce o benim her şeyimdi. Günahımın bedelini sefalet içinde ödediğimi sanıyordum, ta ki bir oğlumuz olduğunu öğrenene kadar. Onu mihraba götürmek için acele eden bir sıkıcıyla nişanlandığımı öğrenmek beni daha da kızdırdı. Onu geri kazanmak ve oğlumuzu büyütmek niyetindeyim. Tabii ki acımasız olmam gerekecek. Neyse ki, bu benim en eşsiz yeteneklerimden biri.

Neredeyse altmış gün. Cesur, bağımsız bekâr anneden bana vermesini istediğim şey bu - yirmi dört/yedi. Benim çatım altında. Ve eğer istediğim gibi olursa, benim yatağında. Britta benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söylüyor. Ama vücut dili ve tutkulu öpücükleri onu yalancı çıkarıyor. Şimdi tek yapmam gereken onu aramızdaki eski büyüye teslim olması için ikna etmek. Onu tam istediğim yere getirdiğimde, ona ihtiyacım olduğunu kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım.

ÖNSÖZ

Birine onu sevdiğinizi söylemenin sonsuz yolu vardır. En güçlü olanlardan bazıları hiç kelime gerektirmez. Bu seriyi ilk tasarladığımda kafamdan geçen gerçek buydu, sadece harfleri bir araya getirerek cümleler oluşturmanın bu duyguların yeterli bir iletişim aracı olamayacağı kadar eksiksiz bir aşk hakkında yazmak. Bu seri için müzik benim tercihimdi.

Müziğe *bayılırım*. Her zaman müziğe dalmış durumdayım ve günde saatlerimi kulaklıklarım takılı olarak geçiriyorum. Müzikle yazarım. Müzikle düşünürüm. Hatta müzikle uyurum. Yolculuk için anlamlı olduğunu düşündüğüm şarkıları hikayeye dahil etmekten heyecan duydum. Bunu şu şekilde düşünüyorum: Bir filmin müziği vardır. Bir kitabın neden olmasın?

Ben de bir tane yarattım.

Seçtiğim şarkılardan bazıları tanıdık gelecektir. Bazıları eski. Bazıları daha yeni. Bazıları popüler. Bazıları belirsiz. Hepsi (bana göre) uygun ve doğrudan kalpten geldi. Kitabı yazarken bu şarkıların çoğunu dinledim.

Maksimum anlayış (ve his) için, bu şarkılara aşina olmanızı ve okurken ya onları çalmanızı ya da kafanızda yuvarlamanızı şiddetle tavsiye ederim. Telif hakkı yasaları nedeniyle şarkı sözlerini tam olarak kullanamıyorum, ancak Britta ve Griff'in hikayesi için en anlamlı olanların özünü size vermeye çalıştım. Ayrıca bir Spotify çalma listesi oluşturarak şarkıları dinlemenizi kolaylaştırdım. Tüm keyfi yaşamak için [buraya](#) tıklayın.

Sevgiler ve mutlu okumalar!

SIYAH - Pearl Jam

PENCERELER - Angel Olsen

UNCHAINED MELODY - The Righteous Brothers

SİZİN RESİMLERİNİZ - The Cure

NEREDE DURDUM - Missy Higgins

SENİ NE KADAR SEVDİĞİMİ BİLMİYOR MUYDUN - Kellie Pickler

FOR A LIFETIME (Vox mix) - Lustral

BREAKING TIES - OceanLab GOOD

RIDDANCE - Green Day

KE KALI NEI AU (The Hawaiian Wedding Song) - Andy Williams

CAN'T HELP FALLING IN LOVE - Elvis

YALANLAR - Trifonic

Kollarında Sarılı - Fireflight

TEŞEKKÜRLER

Sık sık teşekkür ettiğim hayatımdaki en değerli insanlardan bazılarının desteği olmasaydı bu kitaptan asla sağ çıkamazdım. Bu insanlar gülmeme yardım ediyor, elimi tutuyor ve aklı başında bir kariyer bulma tehdidinde bulunduğumda benimle konuşarak uçurumun kenarından dönmemi sağlıyorlar. Harika ailem -William ve Baby- ve arkadaşlarım -Rachel, Shannon, Jenna, Isabella, Lexi, Kris, Liz- siz hayatımdaki muhteşem insanlar olmadan asla her şeyi yapamazdım. Kucaklamalar ve yumuşacık öpücükler!

DEDİKASYON

Bu kitap, birini tüm kalbiyle sevmiş ve her şeye rağmen bunun bir şekilde yürümesini dilemiş herkese adanmıştır...

YAZARIN NOTU

Kelimelerden Daha Fazlası serimin bu seçkisini okumayı tercih ettiğiniz için teşekkür ederim. SİZE İHTİYACIMIZDAN FAZLASI ikinci kitap. Eğer serileri sırayla okumayı seviyorsanız, lütfen SİZİ İSTEDİĞİMİZDEN DAHA FAZLASI ile başlayın. Bununla birlikte, bu serideki kitaplar seri değil tamamlayıcıdır, yani tüm bölümleri sırayla okuduysanız arka plan, ikincil karakterler ve diğer unsurlarla ilişki kurmak daha kolay olacaktır, ancak her kitabın ana romantizmi tek başınadır. Bu nedenle, bu ikinci şans aşk hikayesini anlamak için tüm kitapları okumanıza gerek yoktur.

SİZİ İSTEMEKTEN DAHA FAZLASINI okumuş olanlar için, SİZE İHTİYAÇTAN DAHA FAZLASI'nın zaman çizelgesi on gün kadar çakışıyor. Britta ve Griff'in hikâyesi Keeley ve Maxon'ın yolculuğunun bitiminden önce başlıyor. Yani birinci kitapta Reed'in büyük kardeşi ve güneş ışığının kavuşmasını ve mutlu sonunu okurken, bu kitabın başlarında ayrı geçirdikleri zamanın bir kısmını göreceksiniz.

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası	
Telif Hakkı	
Sayfası	
Kitap Hakkında Seni İstemekten	
Daha Fazlası İçin Övgüler	
Önsöz	
Teşekkürler	
İthaf Yazarın	
Notu	
<i>Birinci Bölüm</i>	
<i>İkinci Bölüm</i>	
<i>Üçüncü Bölüm</i>	
<i>Dördüncü Bölüm</i>	
<i>Beşinci Bölüm</i>	
<i>Altıncı Bölüm</i>	
<i>Yedinci Bölüm</i>	
<i>Sekizinci Bölüm</i>	
<i>Dokuzuncu Bölüm</i>	
<i>Onuncu Bölüm</i>	
<i>Onbirinci Bölüm</i>	
<i>Oniki Bölüm</i>	
<i>Onüçüncü Bölüm</i>	
<i>Ondördüncü Bölüm</i>	
<i>Onbeşinci Bölüm</i>	
<i>Onaltı Bölüm</i>	
<i>Onyedinci Bölüm</i>	
<i>Onsekizinci Bölüm</i>	
<i>Ondokuzuncu</i>	
<i>Bölüm Yirmi</i>	

Seni Sevmekten Daha Fazlası Hakkında

Shayla Black Hakkında Seni
İstemekten Daha Fazlası kitabından
alıntı

Shayla Black Yazarının Diğer Kitapları

BİRİNCİ BÖLÜM

Griff

Buraya nasıl geldim ben?

Saat gece dokuz buçuk. Şimdiye kadar, genellikle dizüstü bilgisayarım ve biraz işle yatağıma kıvrılmış olurdum... ya da başka bir anlamsız tek gecelik ilişki. Bunun yerine, 30. Otoyol'da hızla ilerliyorum, Kihei'ye doğru yaklaşık bir saat süren yolculuğum boyunca açık pencereden gelen esinti saçlarımı dalgalandırıyor. Üç yıldan uzun bir süre sonra, unutmayı başaramadığım tek kadını görmeye gidiyorum.

Ve sahip olduğumu hiç bilmediğim oğlum.

Vay anasını, baba oldum. On dakika önce öğrendiğimden beri hala tam olarak anlamış değilim. Şimdi onlara yeterince hızlı ulaşamıyorum. Yavaş bir turisti atlattım ve sarı ışıktaki geçtim. Evet, birçok trafik kuralını çiğniyorum. Ama umurumda değil. Sadece oraya gitmem gerekiyor.

Sonra ne olacak? Kafamın içinde bir ses fısıldıyor.

Eski kız arkadaşım Britta'ya ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Bu tam olarak doğru değil. Hamileliğini neden hiç duymadığımı anlamaya niyetliyim. Bir zamanlar o kadını severdim. Onunla yaşadım. Onunla evlenmek istedim.

Sonra aptallaştım. O da bana izin verdi. O zamandan beri her şey berbat oldu.

Geçmişimi arkamda bırakıp ileriye düşünmeye çalışıyorum. İlk önceliğim sonunda oğlumuzla tanışmak. Bu konuda ısrar edeceğim. Kardeşim Jamie'nin bana çok benzediğini söylüyor. Maxon'ın resimlerine bakılırsa, ben de aynı fikirdeyim. Ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

O kadar çok şey kaçırmışım ki - hamilelik, doğum, ilk yıl, ilk adımlar, ilk kelimeler... Bu gerçeğin içimi ne kadar çok kemirdiğini görünce şok oldum. Çocuklar hiçbir zaman radarımda olmadı. Başkaları için şirindiler. Burun ya da popo silmekle ilgilenmiyordum. Ama o küçük çocuğun benim yüzüme ve annesinin mavi gözlerine sahip fotoğrafına bir kez baktıktan sonra afalladım. Ve koruyucu hissettim. Tombul yumruğuyla tuttuğu oyuncak kamyonu gülümsediği o fotoğraf dünyamı tamamen değiştirdi. James Tucker Reed'in hayatının bir gününü daha kaçırmama kararlılığımı ateşledi.

Henüz soyadımı bilmiyor. Ama alacak. Bundan emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Cebimde telefonum çalıyor. Umarım bir müşteri değildir. Emlakçıların hiçbir zaman mesai saatleri dışında olmadıkları doğru olsa da, özellikle de milyonlarca dolarlık mülkler satılıyorsa, şu anda işle uğraşacak ruh halinde değilim. Neyse ki, kimin aradığını görmek için Bluetooth aracılığıyla Porsche 911 Carrera Cabrio'na bağlı ekrana baktığımda, karşıma çıkan isim beni şaşırtmadı. Bunu bekliyordum.

Pencereyi kapatıyorum ve konuşmak için düğmeye

basıyorum. "Merhaba, Keeley." "Griff, Maxon'la görüşmen

bitti mi? Ne oldu?"

Birkaç dakika önceki buluşmamız, kardeşimle üç yılı aşkın bir süredir ilk kez konuşmamızdı.

Bu çok önemli. Eskiden çok yakındık, en iyi arkadaşlardık ve iş ortaklarıydık - ben her şeyi mahvetmeden önce. Bu geceki uzlaşma Keeley ve onun şirket casusluğuna soyunup benim için Maxon'ı gözetlemeye gönülsüzce razı olması olmasaydı gerçekleşemezdi. Keeley ayrıca Maxon'a aşık olmuştu, her ne kadar Maxon henüz o sersemlik dönemini atlatabilmiş olsa da. Ama bu gece öğrendim ki o da ona aşık olmuş. Keeley'e kardeşimin onu geri kazanma ve evlenmeye ikna etme konusundaki kararlılığından henüz bahsetmiyorum. Phoenix'te ailesiyle birlikte düşünmek için zamana ihtiyacı var. Sonra, eğer Maui'ye ve Maxon'a dönmeye karar verirse, parmağına yüzük takmak için yapacağı romantik jestte ağabeyime yardım edeceğim.

"Evet. Maxon ve ben ayrılık hakkında konuştuk, geçinmeyi bırakmamızın başlıca nedenleri hakkında. Aslında pek çok şey hakkında konuştuk." Ve bu kadar çirkinlik ve çekişmeden sonra çok iyi hissettirdi. "Barıştık. Rakip olmak yerine Stowe arazisini birlikte takip etmeye karar verdik. Ve eğer anlaşma iyi giderse, ortaklığı bir kez daha kalıcı hale getirmeyi düşüneceğiz."

"Bu harika!" Benim adıma gerçekten mutlu görünüyor... ama sesindeki hüzünlü notayı da duyuyorum. "Maxon'la birlikte olmak, yeniden iş konuşmak, hasret gidermek çok harika hissettirmiş olmalı..."

"Evet." Kafamda toplantıyı gözden geçiriyorum, onu neşelendirebilecek ayrıntıları düşünüyorum. "Farklı görünüyor. Sana teşekkür borçluyum."

Keeley uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, bu da bana onun ruh hali hakkında bir şeyler söylüyor. Asla bastırılmış değildir.

"Bana teşekkür etme. Gerçekten neyin önemli olduğunu anlamasını umuyordum ama Griff... Onu değiştiremem. Farklı bir adam olmak istemeli. Tıpkı senin yaptığın gibi."

Kesinlikle haklı. Ama Maxon gerçekten bir insan olarak büyümüş görünüyor. Umarım eve gelir ve bunu görür.

Keeley iç geçirir. "Kardeşinle tekrar konuşuyor olmanız çok güzel. En azından onunla yaşadığım karmaşadan iyi bir şey çıktı. Lütfen mutlu ol. Olan onca şeyden sonra bunu hak ediyorsun."

Nazik davranıyor. Ben bir boku hak etmiyorum. Keeley ile bu konuda tartışmanın anlamsız olduğunu da biliyorum.

Ve nasıl oluyor da GPS'im varış noktama ulaşmama daha otuz dakika olduğunu söylüyor?

Son birkaç haftayı, olan biten her şeyi düşünüyorum... Sonra bir şey fark ediyorum. İki yıldan uzun süredir benim sırdaşım ve en iyi arkadaşımdı. Peki neden beni böyle arkamdan bıçakladı?

"Bir oğlum olduğunu biliyordun, değil mi?" Bir elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Bunu benden ne kadar zamandır saklıyorsun?"

"Demek Maxon sana Jamie'den bahsetti?" diye nefes alıyor. "Bu iyi bir şey. Yapman gereken-"

"Ne kadar sürecek?" Cevap yok. Bitmek bilmeyen dakikalar, zaten az olan sabrımı iyice tüketiyor. "Lanet olsun, Keeley..."

"Neredeyse üç hafta oldu. Özür dilerim," diye eklemek için acele ediyor. "Umarım sana söylemediğim için beni affedersin."

Çok şey istiyorsun. Keeley derin güven sorunlarım olduğunu biliyor. Ama ona nedenini tam olarak söylemedim.

Lanet olsun, kimseye söylemedim.

"Üç lanet hafta mı?" Havlıyorum. "Ne oluyor lan? O benim *oğlum*. Neden onu benden saklıyorsun?"

"Eğer öğrendiğim anda sana söyleseydim, hemen Britta ile yüzleşir ve

Maxon'la birlikte senin için inşa ettiğim her şeyden vazgeçtim ve... gerçekten sadece bu durumda en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım." Duraksıyor. "Bekle, sanki arabadaymışsın gibi geliyor. Lütfen bana doğruca eve gittiğini söyle."

Ne dediğini duyuyorum. Muhtemelen haklı bile. Britta'nın davasına üç hafta önce atlamış olsaydım her şey yüzüme patlayacaktı. Bu gece de büyük ihtimalle öyle olacak. Öte yandan, tek düşünebildiğim, daha önce bilseydim, biraz daha az acı çekebilir ve Jamie'nin çocukluğuna biraz daha fazla dahil olabilirdim.

"En iyi arkadaşıma yalan söyleyemeyecek kadar değer veriyorum."

Bazı insanların aksine. Alt metin orada asılı duruyor.

"Hadi ama, Griff. Seni asla kasıtlı olarak incitmem. Bunu biliyorsun."

Sikeyim. Ben de öyle. Derin bir nefes almam, beşe kadar saymam ve kendime Keeley'nin eskiden tanıdığım insanlara hiç benzemediğini hatırlatmam gerekiyor. Bunu yaptıktan sonra, keşke söylediklerimi geri alabilseydim. Güvenmemekle başıma açtığım bunca dertten sonra ders alması olabileceğimi düşünürdünüz. Ama hayır, birinin beni becerdiğine dair diz çökmüş kesinliğim bazen anlık ve kaçınılmaz oluyor. Aklımın bir köşesinde insanların beni becereceğini düşünüyorum. Bu yüzden onlar yapmadan önce saldırıyorum. Bazen düşünmeden bile önce. Lanet olsun. Hayatımın yarısında beni çürüten acıyı durdurmalı ve Jamie'yle ilgili yaşadığım şok ve hayal kırıklığıyla birlikte bununla başa çıkmaya başlamalıyım. İlk adım Keeley'den özür dilemek.

"Biliyorum. Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. "Ben bir pisliğim. Benim hakkımda bunu biliyorsun."

"Bazen 'göt' demek daha doğru olur. En azından dinledin ve telefonu kapatmadın."

Benim için bu bir ilerlemedir. Savunmalarının tek kelimesini bile duymayı reddetmek, üç yıldan biraz daha uzun bir süre önce Maxon ve Britta'ya yaptığım kötülüktü. "Öğrenmeye çalışıyorum."

"Biliyorum. Bu gece senin için çok zor oldu. Ama herkes benim kadar bağışlayıcı değil. Eğer Jamie'yle tanışmak istediğin için Britta'yı görmeye gidiyorsan, bunu aptal bir eşek gibi karşılayamazsın." Sesi yumuşar.

"Haklısın."

"Maxon bana ondan ilk bahsettiğinde bir şey söylemedim çünkü kardeşini senin tarafına çekebilirsek, Jamie'yi -ve Britta'yı- hayatına dahil etmeye çalışmana karışmayacağına gerçekten inanıyordum. Ama üç hafta önce, öfkeyle içeri dalar ve soruları sonra sorardın. Maxon bir barikat olurdu. Ve en çok ihtiyaç duyduğun insanlarla birlikte olmanın tüm yollarını yok etmiş olurdun."

Başparmağımı direksiyona vurarak tedirgin oluyorum. Keeley haklı. Kafam bunu biliyor. Geri kalan kısmım hâlâ sersemlemiş durumda ve bunu yüksek sesle itiraf edemiyorum. "Şimdi ne yapacağım?"

"Arabayı geri çevir ve evine git."

"Olmaz. Zaten yıllarca geç kaldım."

"Ama şu an akıllıca değil. Şoku atlatacak zamanın olmadı."

"Oğlumla tanışmayı beklemek ç ö z ü m değil!" Ama onu bu gece görsem bile, doğduğundan beri yanında olamamayı nasıl telafi edebilirim? "Bunu bir an önce düzeltmeliyim."

Keeley iç geçirir. "Eminim senin yerinde olsam ben de aynı şeyi hissederdim. Britta'nın üzerine fazla gitme. En kötüsünü düşünme."

Elimden geleni yapacağım. "Maxon, Britta'nın bana bebekten bahsetmeye çalıştığına yemin ediyorum. Nasıl, ne zaman ya da..."

"Bence ona inanmalısın."

Bizi ayıran iş anlaşması konusunda kardeşime güvenemedikten sonra, ona yalancı diyemem

Şimdi. "Tamam, Britta bana anlatmaya çalıştı." Onu nasıl duymadım ya da anlamadım? "Maxon sana bir mektup yazdığını söyledi."

"Bir adama baba olmak üzere olduğunu söylemek için oldukça kişiliksiz bir yol."

"Ona hangi seçeneği sundun, Griff?"

İşte Keeley yine uygunsuz gerçeği yüzüme vuruyor. Ayrıldıktan sonra Britta'nın telefon aramalarını reddettim ve acil sesli mesajlarını sildim. Tek alternatifi bir mektuba pul yapıştırıp USPS ile bana yollamaktı.

Tanrım, ne kadar aptal bir herifmişim. Keşke hayatımı mahveden o berbat günleri tekrar yaşayabilseydim. "Mektubu hiç almadım. Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Ama benim de şüpheler.

"Bunu Maxon'a söyledim." Duraksıyor. "Birkaç dakika önce kardeşinden ayrılırken Britta'nın evine gideceğinden bahsettin mi?"

"Çok fazla kelimeyle değil ama eminim satır aralarını okuyabilir."

Bir duraklama daha. Keeley'i tanırım; büyük bir şey sormaya hazırlanıyor. "Onu tekrar gördüğünde ne hissedeceksin?"

Bu harika bir soru değil mi? Britta'yı geçen ay bir restoranda takım elbiseli Hawaiili bir adamla görmeden önce, onu herkesin içinde okşuyordu, onu aştığıma yemin edebilirdim. Bağışıklık. Kendime yalan söylemekte iyiydim. Ama o gece, adamın ona dokunduğunu gördüğümde, çıplak ellerimle yüzünü parçalamak istedim. İçimi daha çok kemiren şey ise Britta'nın beni hiç fark etmemiş olmasıydı.

"Uzun bir süre boyunca kardeşimin arkamdan büyük bir anlaşma yapmasına yardımcı olmak için bana ihanet ettiğini düşündüm. Şimdi öyle olmadığını biliyorum, ona bir özür borçluyum. Birden fazla, gerçekten. Ama çok öfkeliyim." Ona değil ama hayata. Koşullara. Geri dönüp değiştiremeyeceğim her şeye. En çok da kendime.

Üzerimden atmaya çalışıyorum. Bu gece Jamie hakkında. Britta hakkında ne hissettiğimin artık bir önemi yok. Teoride ikimiz de hayatımıza devam ettik. Onun yeni bir erkek arkadaşı var ve ben de bu adamla iyi geçinmeye ve cinayet işlemekten kaçınmaya çalışacağım.

Söz vermiyorum.

"Onu gördüğünüzde dinleyin. Ani kararlar vermeyin. Öfkenize hakim olun. Öfkenizle nefes alın. Ona bağırarak hiçbir işe yaramayacaktır. Aslında, yolculuğunuzun geri kalanını düşüncelerinizi toplamak için kullanın. Eğer oğlunuzun hayatının bir parçası olmak istiyorsanız, stratejik olmanız çok önemli."

Sesindeki yatıştırıcı, mantıklı notayı duyuyorum. Benimle konuşmaya çalışırken bunu kullanıyor. Son birkaç yıldır bu çok sık oluyor. Bir süre görüştüğüm o işe yaramaz terapistin telefonlarına baktığı her gün ona minnettar oluyorum. Keeley o kötü doktordan çok daha zeki. Bana çok yardımcı oldu. Ve her zaman doğru tavsiyeyi veriyor... duymak istemediğim zamanlarda bile.

"Teşekkürler. Hallediyorum. Phoenix'te işler nasıl?"

"İyiyim. Annemle Phil'i görmek güzel. Güney Pasifik'e yaptıkları seyahatten sonra çok bronzlaşmışlar. Çektikleri fotoğraflar muhteşem!"

"Kıskanıyor musun?"

"Evet," sanki bu çok açılmış gibi konuşuyor.

"Hawaii'de yaşıyorsun." Güldüğünde, ikimiz de ayılana kadar onunla birlikte gülümsüyorum.

"Geri dönecek misin?"

Uzun bir süre sessiz kalır. "Bilmiyorum. Sanırım kardeşin ve benim bazı şeyler yapmamız gerekiyor.

Düşünüyorum. Her arkamı döndüğümde, gittiğimiz yerleri gördüğümde kafamı toparlayamıyorum ve..." İç çekiyor. "Kulağa aptalca geldiğinden eminim ama bunu kaldırmaya hazır değilim."

"Hiç de aptalca değil." Bu lanet adada olmanın ve her gün bana Britta'yı ve paylaştığımız şeyleri hatırlatan bir yere rastlamanın yarattığı yıkımı hatırlıyorum.

"Teşekkürler. Beni havaalanına bıraktığında CD çalarına küçük bir şey bırakmıştım." Tereddüt ettim. "Korkmalı mıyım? Bu çekirgeleri kamburlaştırmak için daha fazla meditasyon müziği değil, değil mi?"

Keeley bana yine gülüyor, sanki kafama bir tokat mı atsa yoksa sadece eğlense mi karar verememiş gibi. "Hayır, ağustos böcekleriydi ve seviştiklerini bilmiyoruz, aptal."

"Öyle olup olmadıklarını da bilmiyoruz. Sanki bir böcek cümbüşü gibiydi."

Gülüşünde "*Seninle ne yapacağım ben?*" sorusunu duyuyorum. "Doğru kelimeleri bulamadığımda müziğin duygularımı yorumlamama ya da öğüt vermeme yardımcı olduğunu biliyorsun. Bu yüzden bana zorluk çıkarmayı bırak ve sana bıraktığım şeyi dinle, tamam mı?"

Eminim beni ilerletmeye çalışacak anlamlı bir şeydir vs. Bu saçmalığı acı verici bulduğumu biliyor. Neden iyi bir arkadaş gibi üzölmeme izin vermiyor? Çünkü bu onun tarzı değil. Muhtemelen bu yüzden benim arkadaşım.

"Pekâlâ," diye homurdandım. "Yapacağım."

"Keşke orada olsaydım da bu geceyi senin için kolaylaştırabilseydim. Gerçekten yardım etmeye çalışıyorum."

"Biliyorum." Yıllar önce onun arkadaşlığı olmasaydı ben de kaybolurdum. "Teşekkürler."

"Konuşmadan ne istediğinizi gözden kaçırmayın. Amacınıza yardımcı olacak konulara bağlı kalın."

Başka bir deyişle, aptallık edip Britta'nın derisini keskin dilim ile yüzmeyin. "Yapmayacağım."

"Uh-huh. Griff dilinde söyleyeyim. Kendini toparla yoksa istediğini alamazsın. Beni sonra ara."

"Edeceğim. Cidden, her şey için teşekkürler."

"Hayatını düzene sokarak ve sonunda mutlu olarak bana teşekkür edebilirsin."

Bu güzel olmaz mıydı? Elbette. Sadece nefesimi tutmuyorum.

Yolun sonraki birkaç kilometresini Keeley'nin bana bıraktığı müzikle geçirdim. Bu durum için mükemmel bir şarkı bulacağımı tahmin etmeliydim. Müzik bilgisi delice, türleri ve on yılları kapsıyor. Bu konuda bildiklerimi bir peniyle kazıyabilirsiniz. Ona kadar radyodaki melodik angst'lara hiç dikkat etmezdim. Şimdi itiraf ediyorum, hoşuma gidiyor.

Çantanın üzerine yapışkan bir not bırakmış, üzerinde "BUNU BENİM İÇİN DÜŞÜN LÜTFEN" yazıyor. Reddedemem.

İlk şarkıdaki açılış gitar tıngırtıları ikoniktir. Sonra Eddie Vetter'ın sesi biraz "Hey" diye bağıyor. Bu şarkının Pearl Jam'den "Black" olduğunu zaten biliyorum. Birçok insan bu melodinin seksi olduğunu düşünüyor. Sözlerini dinlerseniz, cehennem gibi depresif olduğunu görürsünüz. Ama aynı zamanda sıkışıp kaldığım yeri de anlatıyor. Bir zamanlar dünyam güneşim Britta'nın etrafında dönüyordu. Bölünmeden sonra, tattığım ve soluduğum hava değişti. Cehenneme bir burun dalışı. Acı ellerim hala benim için her şey olanın bulutlarının altında sürtünüyor. Tüm resimlerim, anılarım siyahla yıkandı. Keeley'nin üç yıldır yas tuttuğumu söylemesinin "ince" yolu.

Hadi canım.

O uzun parçanın sonunu atlayıp bir sonrakine geçiyorum. Bilmediğim bir şarkının ilk notaları

Melankolik bir melodi hoparlörlerime vuruyor ve CD kutusunu kapıp okumaya başlıyorum. Bu melodinin adı "Windows" ve Angel Olsen adında akıldan çıkmayan bir sesi var. Sonunda, bana kör ve ölü olduğumu ve bir pencere açıp içeri biraz ışık girmesine izin vermenin zamanının geldiğini söylüyor.

Homurdanıyorum. Keeley söyleyecek bir şeyi olduğunda asla utanmaz.

İlk kelime bitmeden tanıdığım üçüncü şarkı. Righteous Brothers'dan "Unchained Melody". Melodi geniş kapsamlı ve epik. Daha ilk üç satırda, sanki şarkı sözleri beni bıçaklamış ve kan kaybından ölmemi sağlamış gibi hissediyorum. Evet, eğer gerçekten dürüst olursam -ki Keeley bunu çok iyi biliyor- Britta'yı uzun, yalnız bir süre boyunca arzuladım. Birkaç satır sonra, içten içe merak ettiğim şeyi tam olarak yansıtıyor. O hâlâ benim mi?

Ama cevabı zaten biliyorum. Benden nefret ediyor olmalı. Hamileyken farkında olmadan onu terk ettim. Neden yapmasın ki?

Şarkının ortasında müziği kapatıyorum. Bobby Hatfield mükemmel akort edilmiş mırıltısıyla mırıldanırken Britta ve benim için az da olsa bir umut olduğunu hayal etmektense sessizlik içinde araba kullanmayı tercih ederim.

Ama dikkatimi dağıtan sesleri kesmek beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Keeley ve onun lanet olası çalma listesine kadar odaklandığım tek şey Jamie'ydi, oğlumu doğuran kadın değil. Bir zamanlar kalbimi tutan kadına değil.

Ya derinlerde bir yerde onun hâlâ benim *olma* ihtimali varsa?

Tanrım, bu duygusal saçmalığa bir son vermeliyim. Aklım başımda olmadan Britta'yı göremem. Tek amacım oğlumla buluşmak. *Odaklan, aptal.*

Radyoyu açıyorum ve siyasi uzmanları dinliyorum. En azından kalbimi gözlerimin arasından çekip çıkarmaya çalışmıyorlar. Bu duyguyu zaten yakından tanıyorum. Britta'yla çift olmayı bıraktıktan sonra başladı ve o zamandan beri hiç dinmedi.

Dakikalar sonra evinin önüne geliyorum ve kaşlarımı çatarak evi inceliyorum. Küçük ama güzel. Soluk mavi dış cephe, temiz beyaz kapı, bakımlı bir bahçe. Bir bakışta bin beş yüz metrekarenin altında olduğunu anlıyorum. Bu mahalleyi biliyorum. Nezih ve çok pahalı değil - en azından Maui standartlarına göre. Britta oğluma sağlam bir ev verdiği için minnettarım. Erkek kardeşimin, onun erkek arkadaşının değil.

-Bu çatıyı sübvans ediyor çünkü onlardan biri olmadan burayı karşılayabilmesinin imkanı yok.

Bu değişecek. Aslında, her şey değişecek.

Sokağa park ediyorum. Uzun garaj yoluna ve sundurmaya rağmen, yüksek fiyatlı arabalarımı bırakacak başka yerim yok. Baktığım her yer araçlarla dolu; sedanlar, spor arabalar, cipler. Eski ve yeni. Bu kadar insan bu kadar küçük bir evde yaşayamaz.

Parti mi veriyor? Perşembe gecesi mi?

Kaşlarımı çatarak Porsche'mden çıktım. Hawaii esintisi bana Şubat ayında olduğumu hatırlatan serin bir esintiye sahip. Sevgililer Günü'nün önümüzdeki Salı günü olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Eminim birileri bu berbat sevgililer gününü bekârların kafasını karıştırmak için icat etmiştir. Her yıl, birlikte rol yapacak biri olmadan yalnızlığa dayanamayan rastgele bir kadın buluyorum. Geçen yılki boktan tatil turistik bir barda başladı ve lüks bir otelde boş orgazmlar ve pişmanlıklarla sona erdi. Gece ikide evdeydim, duştaydım ve günahlarımdan arınmaya çalışıyordum.

Britta'nın verandasına çıkan merdivenleri tırmanırken, şimdi ve buraya odaklanıyorum. O evin

içinde bir yerlerde oğlum ve annesi var.

Keeley'nin tavsiyesini aklımda tutarak sakinleştirici bir nefes alıyorum ve neşeli n kapiya yöneliyorum. Verandanın ışığının küçük parıltısı, birinin ortasına bantladığı kağıt parçasını aydınlatıyor. BİZ

ARKA TARAFTA. YAN KAPIDAN GIR. KILITLI DEĞİL.

Karalama Britta'nın yazısına hiç benzemiyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve yan kapıyı bulmak için merdivenlerden aşağı iniyorum. Yol boyunca dizilmiş arabaların arasından geçerek çitlere ulaşıyorum ve ahşap kapının hafif aralık durduğunu görüyorum.

Ne haltlar dönüyor burada? Kapıyı itip açtığımda hiçbir fikrim yoktu.

Bahçenin karşısında, sallanan bir çift palmiyenin arasına gerilmiş, büyük, ev yapımı bir pankart beni durduruyor.

NIŞANINIZ İÇİN TEBRIKLER BRITTA VE MAKAIÖ.

Vay canına. Lanet olsun.

Maxon bunun olabileceği konusunda beni uyarmıştı. Yine de tabelayı tekrar okudum, yerimde çakılıp kaldım. Vücudum güm güm atıyor. Başım dönüyor. Kanım kaynıyor.

Mantiken onun artık bana ait olmadığını bilmeme rağmen birini öldürmek istiyorum. Ama tepkim tamamen ilkel.

Bu bana sahip olabileceğimiz her şeyin, aptalca umudumla birlikte yok olduğunu söylüyor.

Öfkemi on kademe aşağı çekmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum ve bahçeyi tararken kendime pratik olmamı söylüyorum. Hiç çocuk görmüyorum. Jamie çoktan uyudu mu? Belki de öyle. Saat on buçuk. Küçük çocuklar erken yatmaz mı? Bunu daha önce düşünmemiştim. Lanet olsun.

Şimdi ne yapacağım? Burada durup gelinin şerefine kadeh kaldıracak havada değilim.

Britta'yı bulmak zor değil çünkü parlak, tropikal desenli kıyafetler ve sandaletler giymiş, kadeh tokuşturan ve gülümseyen yerli Hawaiiililer arasında tek sarışın o.

Uzaktan, kalçalarında eskiden olmayan bir kıvrıma yapışan sakın gri bir kalem etek giydiğini görüyorum. Kıçı daha dolgun, daha yuvarlak görünüyor. Saçları klasik bir şekilde toplanmış olsa da daha uzun ya da daha kalın görünüyor.

Bana çarpan şehvet her zamankinden daha güçlü. Tanrım, onu istemeyi ne zaman bırakacağım?

Kendi yaşlarında güzel bir esmerle konuşuyor. Çarpıcı kadın ona sarılıyor, kocaman gülümsemesinden neşe okunuyor. Britta cevap veriyor. Bunu söyleyebiliyorum çünkü hâlâ elleriyle konuşuyor. Her zamanki gibi zarif. Hiç şaşırtıcı değil. Üniversiteye dans bursuyla girmiş.

Onu sahnede ilk kez izlediğimi hatırlıyorum. Hareketlerinin güzelliği beni hayrete düşürmüştü, her kasının farkında oluşu, en küçük hareketinde bile tam bir kontrol sahibi oluşu. Soluk taytı ve kalçalarıyla flört eden uçuşan şifon parçası beni cehennemden sertleştirdi. O zamanlar onun patronuydum. Maxon ve benim için çalışmaya yeni başlamıştı. Ofisteki zekâsını ve sahnedeki yeteneğini takdir ediyordum elbette. Ama her şeyden çok, onu becerirken o ince kalçaların bana sarılmasını istiyordum. Kendime geri çekilmemi söyledim. Hâlâ gençti. Onunla ilgili her şey ellerini çek diye bağııyordu. Ama ben dinlemedim. Onun saflığının her zerresini bozdum. Sonra onu planlamadığı bir hamilelikle, kendimi de bir öfke ve pişmanlık dağıyla baş başa bırakarak çekip gittim.

Ne kadar değiştiğini merak ediyorum. Maxon bana onun içinde bir şeyleri kırdığımı söyledi. Hay sikeyim. Şimdi acı mı çekiyor? İçine mi kapandı? Benden ne kadar nefret ediyor?

Benimkinden sonra kaç yatakta yattı?

Soruyu yutuyorum. Bunu sormaya hakkım yok. Ayrıca, gerçekten bilmek istiyor muyum?

Ona bakmaya devam ediyorum, hafifçe gülerken ince omuzlarını izliyorum. Konuşma gürültüsünün üzerinde yükselen sesi duyuyorum. O kadar üzgün olmama rağmen onun mutlu olduğunu duymak güzel.

Kimse beni fark etmedi. Ona yaklaşmalı, söyleyecek mantıklı ve çatışmacı olmayan bir şeyler düşünmeliyim. Ya da geri dönüp yarın, oğlumu görmek istediğim anda bana aval aval bakacak bir sürü arkadaşı yokken geri gelmeliyim. Başka bir adamla evlenmesini kutlamadığı bir zamanda.

Ama kendimi gitmeye zorlayamıyorum. Sadece bakıyorum, bana doğru bakmasını istiyorum.

Birden kaskatı kesildi. Varlığımın farkına vardığı anı görüyorum. Başını sağ omzuna doğru eğiyor. Bunu kulağının eğilmesi ve çenesinin çıkması izliyor. Sanki görüş alanının hemen ötesinde olup olmadığımı gerçekten bilmek isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi bir anlığına duraksıyor ve duyularının alevlenmesine neden oluyor.

"Britta," diye seslendim ona.

Sesimi duyunca, sanki bir hayalet duymuş ve on adım arkasında duruyor olabileceğim fikrini ortadan kaldırmaya hevesliymiş gibi başını çeviriyor.

Gözlerimiz buluştu. Nefesim kesiliyor. Tanrım, o benim için hala çok güzel.

O anda tek bir şey biliyorum: Ne olursa olsun ya da ne kadar zaman geçerse geçsin, onu geri istiyorum. Britta ne düşünürse düşünsün, o hâlâ benim.

Dudaklarından bir nefes düşer. İçkisini bırakıyor, yüzü bir anda soluyor.

Konuştugu kadın endişeyle kaşlarını çatıyor ve Britta'nın omuzlarını tutarak bana kötü kötü bakıyor.

Evet, buradaki kötü adam benim. Bunu herkes biliyor, ben bile.

Ona doğru bir adım atıyorum ve bu onu şaşkınlığından kurtarıyor gibi görünüyor. Endişeli arkadaşına el sallayıp bana doğru yöneliyor ve şok ile öfke arasında bir şeyle bana doğru geliyor.

Gözleri hâlâ mavinin çarpıcı bir tonu, neredeyse turkuaz, kıyıya yakın en sıcak okyanus suları gibi. Onda fark ettiğim ilk şey onlardı. Mavi gözlü sarışınlar, özellikle de çocukluğumun geçtiği Los Angeles'ta, çok da sıra dışı değildir. Ama Britta'nın her şeyi farklıydı. Gözleri çekik ve birbirinden biraz uzak, yoğun kirpiklerle çerçevelenmiş. Egzotik ve seksi bir etkisi var. Yastık gibi ağzı beni içine çekiyor, üstte abartılı bir yay ve altta kabarık bir kıvrımla bükülmüş. Hâlâ o ağzı hayal ediyorum. Onu her öptüğüm zamanı, bana hissettirdiği her zevki hatırlıyorum. Bu gece, yumuşak bir parlaklıkla dudaklarını abartmış, bu da bu toplantıdaki diğer herkese siktir olup gitmelerini söylememi ve şimdi ondan yiyebilmemi istiyor.

Hiç kimsenin dudakları Britta Stone kadar baştan çıkarıcı ve yumuşak olamaz. İnanın bana, baktım. Hem de çok. Artık içinde tutamadığı orgazm nefesini serbest bırakmak için ağzını açtığı anda gözlerinin benim için nasıl parladığını unutamıyorum. Gelmiş geçmiş en seksi şeylerden biriydi. Şimdi bile bazen gözlerimi kapatıp onun anısına sikimi okşuyorum.

Onu kanlı canlı görmenin beni cehennemden daha sert yapmasına şaşıyor musun? Onu geri almaya kararlı olmamda şaşılacak bir şey var mı?

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Evini nasıl buldum ya da hayatını tekrar istila etmek için neden bu anı seçtim? Her ikisinin de sıkıcı detaylarını ona bırakıp ilk önceliğime odaklanacağım. "Kafanın arkasında bir yerlerde bugünün geleceğini biliyor olmalısın. Oğlumu görmek istiyorum. Jamie nerede?"

Gözleri şok içinde açıldı. Göğsü çöküyor, sanki sözlerim bir sorudan çok bir koçbaşı gibi. Sol elini kalbinin üzerine koyuyor. Sade bir altın kordon üzerine yuvarlak bir pırlanta tektaş takıyor. Parmağında başka bir adamın yüzüğünü görmek beni öfkeliendiriyor.

Bir gün, bir şekilde, bir şekilde, onu kendiminkiyle değiştireceğim.

"Griff..."

Yüzü gerginleştğinde, endişeyle savaştığını anlıyorum. Ve belki de gözyaşlarıyla. Bir şeyler yapmak istiyorum - ona sarılmak, Jamie'yi elinden almak istemediğime dair güvence vermek, onu kollarıma almak ve dünyayı unutana kadar öpmek.

Ama ben ona uzandığımda sarsılarak uzaklaşıyor. "Yapma. Bugünün geleceğini nereden bilebilirdim? O iki buçuk yaşında ve bu geceden önce hiç ilgi göstermedin."

"Var olduğunu bir saat önce öğrendim. Adresinizi kardeşimden öğrenmem üç dakika, buraya gelmem ise elli iki dakika sürdü."

Gözlerini kırıştırarak bana bakıyor. "Sen ve Maxon... konuştunuz mu?"

"Evet. Yüz yüze. Baltayı gömdük. Yarından itibaren Stowe malikanesini birlikte listeleyeceğiz."

Bana bön bön bakıyor. Ah, evet. Belli ki kardeşimin asistanı haftalarca, hatta aylarca birbirimizi her gün göreceğimizi fark etmiş.

"Oh." Sesi pek heyecanlanmışa benzemiyor.

Öyle olmasını beklemiyorum. Bana izin verdiği anda aramızdaki her şeyi düzelteceğim. Ama şu anda bunu duymak istediğinden şüpheliyim.

"Yani..." Sesi titriyor. "Maxon sana Jamie'den bahsetti mi?"

"Bildiğimi düşünüyor gibiydi. Hamile olduğunuzu öğrendiğinizde bana bir mektup mu yazdınız?" "Sonunda. Son çare olarak."

Küfretmek istiyorum. "Anlamadım."

Britta dolgun dudaklarını sert bir çizgi halinde düzleştiriyor. Bana inanıp inanmayacağından emin olmadığını söyleyebilirim. "Şey, ben... denedim. I-"

"Biliyorum. Seni suçlamıyorum."

Avlunun uzak tarafında, daha önce konuştuğu kadının bir adamın omzuna dokunduğunu görüyorum. Adam dönüyor. Britta'yı geçen ay birlikte gördüğüm takım elbiseli adam. Bir bakış bana onun ve esmerin akraba olduklarını söylüyor. Kardeşler mi? Hızla konuşuyor, gizlice yolumu göstermeye çalışıyor. Adam Britta'yı arayan bir bakışla ona bakıyor. Gözleri bize odaklanıyor. Nişanlısı. İhtiyacım olmayan bir karmaşa ama zamanı gelince onunla ilgileneceğim.

Her seferinde bir sorun.

"Artık bir önemi yok." Sesi temkinli geliyor. "Bu işe karışmana gerek yok. Jamie mutlu ve sağlıklı ve-"

"Bu önemli Britta. O benim oğlum. Ben de bu işe dahil olacağım."

"Nasıl bir baba olacaksın?" diye meydan okuyor. "Seninkini çok iyi tanıyorum. Ve sen ona çok benziyorsun..."

Sevgili babam, öğretmenlerimi beceren, sekreterlerini hamile bırakan, hayatındaki herkese ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapan, varlığı kendi etrafında dönmesi gereken bir buçuk pislik. Ben öyle biri değilim. Artık değilim.

"O piçle hiçbir işim kalmadı."

"Aferin sana. Ama hala ebeveyn olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Sanki anlamamı istermiş gibi başını bana doğru sallıyor. "Bizi yalnız bırak, Griff. Makao Jamie ile iyi anlaşıyor. Sabırlıdır. Zaman yaratır. O-"

"Jamie'nin biyolojik babası değil. *Ben babasıyım*. Onu görmek istiyorum. Kendi oğlum üzerinde hakkım var."

Karşılıklı konuşmamız sırasında yüzünde beliren azıcık renk de tekrar akıp gidiyor. "Yapamazsın.

O yasal olarak senin değil. Doğum belgesinde senin adın yazmıyor."

Bu yanlışı en kısa zamanda düzeltmeye niyetliyim. "Onun ilk adı benim göbek adım. O da benim. Bunu ikimiz de biliyoruz. Sen de itiraf ettin. Onu görmeme izin ver."

Onun arkasında, nişanlısı avluda koşuşturuyor, kim olduğumu ve neden geldiğimi anlamaya kararlı görünüyor.

Kaşlarının arasında dikey bir yarık beliriyor ve kaşlarını çatarken bu yarık aşağı doğru iniyor. Evet, kızgın. Ama gözlerinin sulandığını da görüyorum. Elleri titriyor. "Hayır."

"Onu gerçekten benden uzak mı tutacaksın?"

Birkaç saniye içinde üç kişinin kalabalık olacağından habersiz, bana ters ters bakıyor. "Şimdi içeri dalamazsın. Sonunda mutluyum. Önümde iyi bir gelecek var. Beni bir kez paramparça ettin, şimdi de geri gelip her şeyi mahvedecek misin? Git kardeşinin eski kız arkadaşlarından biriyle birlikte ol ve beni rahat bırak."

Bunu hak ediyorum. Tiffanii büyük bir hataydı.

Arkasını dönmeye çalışıyor. Bileğini tutuyorum. Tanrım, ona tekrar dokunmak her şey demek. Asla gitmesine izin vermeyeceğim. Ama erkek arkadaşı yaklaşıyor. Onunla sadece birkaç saniye yalnız kalabilirim. "Britta-"

"Selam." Nişanlısı yaklaşırken rahat davranmaya çalışıyor. Benim boyumda, benzer yapıda. Hawaiiili takvim çocuğu gibi yakışıklı. "Her şey yolunda mı?" Kadının yanına yerleşiyor ve elini kadının sırtının küçük kısmına koyuyor, ona sorgulayan bir bakış gönderirken kendi bölgesine sahip çıkıyor.

Şimdilik gitmesine izin verdim.

"Ben iyiyim." Nefesini içine çeker ve kendini toparlamayı başarır. Çoğu insan kandırılabilirdi. Ama sesi titriyor.

Acaba fark etti mi? Yalan söylediğine dair bir fikri var mı acaba?

"Griffin Reed," dedim sonunda. Tokalaşması için elimi uzatmıyorum. Düşmanım olduğunu bildiğim halde arkadaşımı gibi davranmayacağım.

Hafifçe sertleşiyor. Evet, kim olduğumu biliyor. Ama adam bana bir tehditmişim gibi bakmıyor ya da Britta'ya elimi sürersem zerre kadar vicdan azabı duymadan beni lime lime edeceği konusunda beni sessizce uyarmıyor. Aptal piç. Onun yerinde olsaydım ben de kendime böyle bakardım.

"Makaio Kāle." Bana elini de uzatmadı. "Neden buradasın?" "Oğlumu görmek için."

Kaşlarını çatıyor. Belli ki heyecanlanmamış. Ama aynı zamanda Jamie'nin biyolojik ebeveynleri arasındaki bir meselenin ortasına girmek istemediğini fark ettiği anı da görüyorum.

"Bize birkaç dakika verebilir misin?" Britta mavi gözlerini ona çevirerek soruyor. Orada yalvarışını görüyorum.

Bu adama herhangi bir şey için sessizce yalvaracağı düşüncesinden nefret ediyorum. Sadece çıplakken ve ben onun derinliklerindeyken ve onu o kadar yavaş becerirken bana böyle bakması gerekiyordu ki tam olarak boşalamadı ama artık ihtiyacını kontrol edemiyor, bu yüzden dudaklarını ısırtıp muhtaç iniltiyle bana yalvarıyor.

"Pekâlâ. Kız kardeşime veda etmeye gidiyorum," diyor Makaio isteksizce. "Bana ihtiyacın olursa yakınlarda olacağım."

Ona gülümsüyorum. *Merak etme. Sana bir daha hiçbir şey için ihtiyacı olmayacak, dostum.* "Teşekkürler bebeğim," diyor usulca. "Ben de Griffi dışarı çıkaracağım."

Ona olan sevgisi kalbimi burkuyor. Benden kurtulmaya niyetli olduğunu söylemesi de öyle. İkisini de beni uyarmak için söylediğini biliyorum. Bu adama yatırım yaptığına inanmamı istiyor. Ve belki de bir seviyede öyle. Ama sahip olduğum her kuruşa bahse girerim ki yalnız olsaydık, onu eritebilirdim.

Makaio başını sallayarak uzaklaşıyor. Bakışları öylece kalıyor. Güvenlik ağının yok olduğunu fark ettiği anı görüyorum.

Sıkı bir nefes alıyor ve bana kapıya doğru işaret ediyor. İnatla dönüyorum ve başımı sallıyorum. "Oğlumu hemen görmek istiyorum."

"Uyuyor ve onu uyandırmayacağım. Ayrıca nişan partime davet *edilmedin*. Bunu benim için mahvetme."

Etrafa bakıyorum. İnsanlar bakıyor ve parti dağılmaya başlıyor. İlk içgüdüm Britta'ya daha fazla baskı yapmak, ama sesi yine titriyor. Beni kapıya doğru itmek istediğini ama bana dokunmaya cesaret edemediğini söyleyebilirim.

Üç yıl önceki ben, onun zayıflıklarına saldırır ve bana istediğimi verene kadar onu ters yüz etmek için kullanırdı. Babam bana başkalarının duygularına girmeyi ve onları istediğim amaçlara ulaşmak için manipüle etmeyi öğretti. Sonunda biraz empati kurmayı öğrenen ben, Britta'nın bu gece için geri adım atmam gerektiğini hissediyor. Eğer sakinleşmezsem, gelecekte daha da dirençli olacak. Ayrıca, eve bir saatlik yolum ve yarın sabah erkenden bir toplantım var. Taktiksel geri çekilme benim için en iyisi.

Kafasının içindeyim. Geri döndüğümün ve gitmeyeceğimin tohumlarını ektim. Bırakayım da bu bilgiyi düşünsün.

"Tamam," dedim. "Ben giderim."

Britta'nın temkinli ifadesi bana bir şeyler yakalamaya çalıştığını söylüyor. "Gerçekten mi?" Cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum.

"Evet."

Şimdilik.

Gözle görülür rahatlama beni belli belirsiz suçlu hissettiriyor. "Teşekkür ederim."

Ona merhamet gösterdiğimi biliyor. Oğlumun hayatının bir parçası olana kadar daha fazla gösteremeyeceğimi de bilmeli.

Acaba aynı kavramın kendisi için de geçerli olduğunu biliyor mu? Kesinlikle henüz değil, ama olacak. "Britta, açık olalım. Çocuğu senden almak istemiyorum. Onun dünyasını alt üst etmek istemiyorum. I

sadece bunun bir parçası olmak istiyorum. O gençken başlıyoruz. Onun için en kolay ve en iyisi neyse, hayatına her seferinde biraz daha gireceğim. Bence yarın buluşalım, belki işten sonra bir şeyler içip konuşuruz-"

"Hayır."

"O zaman özgür değilsin?"

"Bir daha asla özgür olamayacağım. Ben nişanlıyım."

Bu gerçek içimi titretiyor. "Bu ne zaman oldu?"

Aşağıya, uzağa bakıyor. "Yaklaşık dört saat önce evet dedim. Makaio herkesi aradı ve bana pankart ve yiyeceklerle sürpriz yaptılar ve..."

Sikeyim.

"Sana çıkma teklif etmiyorum," diye ısırdım. "Senden oturmanı istiyorum, böylece yetişkin gibi davranıp oğlumuzu tartışabiliriz."

"Jamie için gerçekten en iyisini istiyorsan, ortadan kaybolacaksın. O daha küçük bir çocuk ve senin onun hayatındaki ani rolünü anlamayacaktır. Makaio iyi bir baba olacak. Yirmi saatlik iş

günlerine, anlamsız kaçamaklarına geri dön" -kapıdan çıkıp benim son derece kullanışsız iki kapılı üstü açık spor arabama alayla bakıyor- "ve bekarlığa veda spor arabana geri dön ve yine ortadan kaybol. Böylesi hepimiz için daha iyi."

"Oğlumun bensiz daha iyi olacağına beni *asla* ikna edemezsiniz."

Ön kapı gıcırdayarak açılır. Makaio ve kız kardeşi dışarı çıktılar. Kız kardeşine külüstür bir sedana kadar eşlik ederken gözlerini benden ayırmıyor. Sonra birkaç kişi daha kapıdan dökülüyor, belli ki kayınvalide olacaklar. Komşular da dışarı çıkıp evlerine doğru ilerliyor. Herkes bakıyor. Lanet ediyorum. Söylemek istediğim diğer her şey beklemek zorunda. Bunun zamanı değil. Seyircilerin olduğu bir yer değil.

Eğilip kulağına yaklaşıyorum, her zaman ona yapışan ve beni çıldırtan yasemin kokusunu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Senin için uygun olduğu için gitmeyeceğim. Seni incittiğim ya da seni sarsmamdan hoşlanmadığın için de seni yalnız bırakmayacağım Britta. Geri döndüm. Ve bir daha asla gitmeyeceğim."

İKİNCİ BÖLÜM

"Dün gece nasıl geçti?" Maxon ertesi sabah erkenden bana sordu.

Üç yıl önce paylaştığımız, her gün ilk iş kontrol etmek gibi alışkanlıkları sürdürmek ne kadar doğal geliyor. Saat altı buçukta bisiklete binerken onu aradım. Hemen açtı, belli ki kendisi de aerobik yapmaya başlamıştı.

Şimdi cevap vermekte tereddüt ediyorum. Bir zamanlar Maxon en güvendiğim kişiydi. Herkese güvendiğim kadar. Şimdi biliyorum ki bana yanlış yapmadı ve ben tamamen aşırı tepki verdim. Keeley ve ben insanların en kötüsünü düşünmek yerine en iyisine inanmaya çalışmak hakkında çok konuştuk. Mutlu olmak istiyorsam bir inanç sıçraması yapmam gerektiğini söyleyip duruyor.

Öz kardeşime güvenmek, nasıl atlanacağını öğrenmek için iyi bir başlangıç gibi görünüyor. Ayrıca, ona borçluyum.

"Feci bir şekilde." Britta'nın doğaçlama partisinin nedeni de dahil olmak üzere ona yeniden birleşme hakkında bilgi veriyorum. "Ne yapacaksın?"

Bunu bana gerçekten soruyor mu? Sanki o da aynı içgüdülere sahip değil mi? "Sen olsan ne yapardın?" "Şey..." Maxon tekrar duraklar. "Keeley bana her zaman dinlemem ve empati kurmam gerektiğini söylüyor ve-" "Gerçekçi olalım."

Maxon gerçeği kabul etmekten nefret ediyormuş gibi iç geçiriyor. "Yabancılaştığım bir kadından tanımak istediğim bir oğlum olsaydı? Onu yıpratana ve bana istediğimi verene kadar kendimi hayatının her kademesine nasıl yerleştireceğimi bulurdum."

"Bingo."

"Haklarımın neler olduğunu ve bunları nasıl tam olarak kullanabileceğimi öğrenmek için bir avukatı arayacağım." "Ona sesli mesaj bıraktım bile," diye kardeşimi temin ediyorum.

"Onun programını da öğreniyor olacağım."

"Evet. Bugün bunun üzerinde çalışmayı planlıyorum. Aslında, seni daha sonra sorgulayacağım." "Onu her gördüğümde oğlumla tanışmak istediğimi ısrarla söylüyordum."

Başımı salladım. "Bunu söylemeye gerek yok."

"O zaman, tek istediğin Jamie'nin hayatında olmasıysa, sanırım bu kadar." Duraksıyor. "Ama sen daha fazlasını istiyorsun. Bir kadın istiyorsun."

"Tabii ki biliyorum. Bu durumda sen ne yapardın?"

Tereddüt ettiğinde, irkiliyorum. Muhtemelen hassas bir noktaya parmak bastım. Keeley olmadan kendini kaybolmuş hissettiğinden hiç şüphem yok.

"Senin yerinde olsam Britta'yı Makaio'dan ayırmak için elimden gelen her şeyi yapardım." Sırıttıyorum. "Şimdiden bir strateji düşünüyorum."

"Ama acımasız bir piç gibi değil de makul bir insan gibi düşünmeye çalışıyorum," diyor koşarken nefes alırken. "Keeley için."

"Anlıyorum. Sadece Bay-Nice-Guy olayının işe yarayacağına ikna olmadım. Deneyeceğim ama

beni dinlemezse daha ikna edici olmaya hazırım."

"Bence acımasız daha iyi bir terim olabilir."

"Muhtemelen. Britta hamileyken onu terk ettim. Bilmiyor olmam önemli değil. Hatırladığı tek şey onu tek başına doğurmaya terk ettiğim. Şimdi onu Jamie'yi ne kadar çok istediğime ikna etmeliyim. Ayrıca beni düşmandan başka bir şey olarak görmesi için ona fırsatlar vermeliyim. Bu konuda güvenini kazandıktan sonra onunla bizim üzerimizde çalışmaya başlayacağım."

İkisini de aynı anda istemeyi tercih ederim. Eğer Makaio ile evleneceğini düşünüyorsa, fikrini ve kalbini değiştirmeliyim. Öte yandan, Britta'yı tanıyorum. Ortak ebeveynlikten daha fazlası için ona çok fazla baskı yaparsam beni susturur. Bana hiç güvenmiyor. Bunu düzeltmeliyim ve bu zaman alacak. Ama sadece Jamie'nin iyiliği için hayatına geri döndüğüme inanmasına da izin veremem. Bu da beni düşündüğüm bir şeye götürüyor.

"Biliyor musun, Stowe sözleşmesi süresince, bence sen ve ben birlikte çok yakın çalışmalıyız. Hatta aynı ofiste çalışmalıyız."

Maxon bir saniye sonra düşünce trenime atlıyor ve kısık bir kahkaha atıyor. "Oh, Britta bunu kabul ettiğim için benden nefret edecek."

Ama kardeşim *aynı* fikirde. Şu anda önemli olan da bu. "Sonunda onu çok mutlu edeceğim."

"Bu sefer onu bırakıp gidemezsin. Seni kendim öldüreceğim," diye yemin ediyor. "Bu kesinlikle aklımdaki son şey, sana söz veriyorum."

"Yani ona karşı gerçekten hala bir şeyler hissediyor musun?"

"Evet." Bunu düşünmeme gerek yok. Biliyorum. Aslında dün gece göz göze geldiğimiz anda anlamıştım. Bir zamanlar benim için hissettikleri tamamen değişmiş olabilir ama aradan geçen yıllara ve meçhul kaçamaklarıma rağmen Britta'yı seviyorum. Onu hep sevdim. Birlikteyken bunu ona söyleyemeyecek kadar inatçı ve aptaldım. Şimdilik bunu pişmanlık yığına ekleyebilirim.

"Eski ofisinizi bir depo ve konferans odasına dönüştürdük, ancak bir süreliğine onsuz da yapabiliriz."

Gülümsüyorum. "Mükemmel. Biliyorsun, Sheila'nın yakında bir torunu olacak," diyorum asistanıma. "Seattle'daki oğlunu ve gelinini ziyaret etmek için can atıyor. Sanırım biraz izin almayı hak etti."

"Bir ya da iki ay yeterli olur." Maxon gülüyor.

Britta ile aynı ofiste olmaktan ve onun da benim asistanım olmasından? "Anlaştık."

Eğer bütün gün onu gözümün önünde tutarsam, yavaş yavaş üzerinde çalışabilirim. Belki projeleri hallederiz ve birlikte öğle yemeği yeriz. Mesai saatleri dışında onu görmek için fırsat kollarım. Jamie ile tanıştığımda, işleri bir aile olarak yapmamız konusunda ısrar edeceğim... ve artık başka bir adamla evlenmeye ve oğlumuzu onunla birlikte büyütmeye ilgi duymayana kadar doğal bağımızı teşvik edeceğim.

Maxon, "Önce listeyi güvence altına almamız gerekiyor," diyor. "Sekiz buçuk gibi gelebilir misin? Seninle ön hazırlığın üzerinden geçeceğiz. Nasıl bölüşeceğimize karar veririz, sonra da saat onda sunumumuzu yaparız. Bence George ve Vivienne Stowe çok şaşıracaklar."

Umarım. Dün her şeyi berbat ettiğim için, şimdi onları kesinlikle mutlu müşteriler yapmak istiyorum. "Mükemmel."

Belki Britta'dan daha sonra tekrar taşınabilmem için eski ofisimi temizlememe yardım etmesini isteyebilirsin?" "Bunu yapabilirim. Umarım ikiniz için de iyi olur."

"Teşekkürler. Onunla konuştuktan sonra, gerisini ben hallederim."

"Güzel. İş geride bıraktığımıza göre, son zamanlarda Keeley ile konuştun mu?" "Dün

gece. Sen ve ben tatlı yerken tanıştığımızdan beri hiçbir şey değişmedi."
"Keşke onunla konuşabilseydim." Kardeşim konuşamadığı için üzgün görünüyor.

"Onu aceleye getirme, dostum. O böyle çalışmaz." "Biliyorum."

Ve belli ki bundan hoşlanmıyor.

"Kendine gelme ihtimali var. Merak etmeyin. Onunla daha sonra konuşmam gerekiyor, bu yüzden seni haberdar edeceğim. Hiç değilse arabamda bıraktığı müzik CD'sinin parasını ona geri ödemeliyim."

Bunun üzerine Maxon güler. "O kadın ve şarkıları... Sormaya cesaret edebilir miyim?"

Ona diske koyduğu ilk birkaç melodiyi anlatıyorum. "Sonra daha da kötüleşti. Müzik konusunda benden daha iyisin. Şu lanet göz yaşartıcı 'Pictures of You'yu mu pas geçti?"

"Tedavi mi?"

O grubu az çok tanıyorum. Biz çocukken, takıntılı bir Goth bakıcımız vardı. "Evet. Ama bu versiyonu sadeleştirilmişti. Tamamen akustik."

Ve çok dokunaklı. Şimdi beni şarkı sözleriyle bıçakla. Yağmur altında durduğunu hatırlamak ve yanında olmak için ona koşmakla ilgili bir şey. Evet. Bunu hayal ederek gözlerimi kapatıyorum. Hay sikeyim. Bir sonraki mısrayı da çok net görüyorum. Kollarıma düşüyor, kalbinin ölümü için ağlıyor. Ayrıldığımız o korkunç sabahı öyle keskin hatırlıyorum ki, şimdi bile içim içimi yiyor. Öfkemi, haklı ihanet duygumu, saldırma ihtiyacımı.

Keşke her bir parçasını geri alabilseydim ve Britta ile ben hiç yaşanmamış gibi devam edebilseydik. Ama bunun için çok geç.

"Bu versiyonu paylaşman gerekecek," diye öneriyor Maxon. "Bunu bir dinlemek isterim. Başka hangi şarkıları? Çünkü sana bir avuçtan fazlasını bıraktığını biliyorum. Keeley böyle yapar."

"Bileklerimi parçalayan emo baladından sonra kapatmak zorunda kaldım. CD'yi daha sonra tekrar deneyeceğim."

Britta'yı gördükten ve evinden çileden çıkmış, biraz yenilmiş ve ona üzgün olduğumu, onu hala sevdiğimi ya da onu mutlu etmek istediğimi söyleme şansım olmayacağı için çok endişelenmiş bir şekilde ayrıldıktan sonra daha fazlasını kaldıramazdım. Şu anda bunların hiçbirini duymaya hazır değil.

Dün gece Makaio'yu kutlama amaçlı mı sikti? Yoksa benimle sevişmek için mi onu sikti? Eğer buna inanmama izin veririm, hayatımın geri kalanında mutsuz olacağıma dair artan korkuma yenilerini ekleyeceğim. Çoğunlukla kendimi suçluyorum... ama biraz da Keeley'i suçluyorum. Ondan önce duygusuz bir piçtim ve üzüntümü içki ve amla bastırıyordum. Pek orijinal bir taktik sayılmazdı ama yeterince etkiliydi. Ya şimdi? Bu saçmalık artık işe yaramayacak.

Maxon, "Geri kalanını dinlediğinizde kendinizi hazırlayın," diye öneriyor.

"Evet." Şu anda bile, içimdeki pisliği bastırmak için deli gibi çalışıyorum. Ama yüzeyin hemen altında kaynadığını hissediyorum. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

Britta'yı da o zaman göreceğim. Umarım anlamasını sağlayamadan taşaklarımı koparmaz.

MAXON'UN OFİSİNE -eskiden paylaştığımız binaya- sekize on kala varıyorum. Altı yılı aşkın bir süre boyunca kardeşimle paylaştığım otoparka park etmek deja vu gibiydi. Çoktan geldiğini görüyorum. Ortakken kiraladığı arabayı kiralamıyor ve SUV'sini her gün kullandığı için onunla kesinlikle dalga geçmem gerekecek. Benim de bir tane var. İki kişilik bir araçla mülk gösteremem. Kabul ediyorum,

Range Rover'ının üstü açık modeli çok güzel. Ama...

Kahvem ve evrak çantamla arabadan inerken telefonumu cebime sokup kapıyı kilitledikten sonra ön kapıya doğru ilerliyorum. Ön taraftaki çimlerin üzerindeki uzun ahşap tabelayı görüyorum. Eskiden üzerinde

REED BROTHERS PROPERTY ASSOCIATES'i oyduğumuz ve gerçekten gösterişli, erkeksi bir maviye boyadığımız beyaz arka plan. Maxon tabelayı değiştirmede, sadece ayaklarına bağladığı bir brandayla kapladı, böylece MAXON MAUI REALTY yazıyor. Homurdandım. İlk duyduğumda aptalca bir isim olduğunu düşünmüştüm. Şimdi de aptalca bir isim olduğunu düşünüyorum.

Onu bu konuda da azarlayacağımdan emin olabilirsiniz.

En önemlisi, otoparkta başka kimseyi görmüyorum. Britta gelmeden önce birkaç dakikamız var.

Kapıyı itip açıyorum ve Maxon masasından başını kaldırıyor. Hâlâ aynı yerde aynı mobilyalar duruyor. Bu manzarayı yüzlerce kez görmüştüm, ama şimdi tekrar görmek bir vahiy gibi. Eve dönüş gibi. Gülümsüyorum.

Lanet olsun, geri dönmek çok güzel. Aslında yıllardır hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyorum. "Günaydın," diye seslendim.

"Abi..." Klavyesine olabildiğince öfkeli bir şekilde vurmaya devam eder.

Yaklaşırken biramdan bir yudum alıyorum ve masasının karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

"Görüyorum ki hâlâ berbat bir daktilocusun."

Bir elini beni tersleyecek kadar bilgisayardan kaldırdı. "Görüyorum ki hâlâ çekilmez bir pisliksin."

Sırıtiyorum. "Oh, daha başlamadım bile. Şu kullandığın anne arabası hakkında konuşalım." "Çok güzel bir araç," diye itiraz ediyor.

Alaycı bir ses tonuyla onunla alay ediyorum. "Elbette, eğer bir sürü çocuğu okula götürüyor olsaydım, markete gitmeden önce kadınların kahve partisine katılmaya gidiyor olsaydım..."

"Kıçımı ye. En azından fermuarımın arkasında sahip olmadığım şeyin telafisi gibi görünen aşırı pahalı bir fallik sembol kullanmıyorum."

Bir kahkaha attım. "Fermuarımın arkasında ne olduğu hiçbir zaman sorun olmadı. Sen bir Reed'sin. Bunu bilmen gerekir."

"Tamam, yeterince doğru. Ayrıca, bence senin 'kişisel numaran' benimkinden bile daha korkunç." Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum. Haklı olduğundan hiç şüphem yok. "Peki, ilk olarak neyle uğraşmak istiyorsun?"

Maxon kahvesini yudumlar ve ağabey ifadesini takınır. "Stowes'a y a p a c a ğ ı m ı z sunuma geçmeden önce konuşmalıyız."

Uh oh. İşte bir ders geliyor.

"Bana bırak."

Çünkü ne olursa olsun yapacak.

"Temel kurallara ihtiyacımız var, dostum. Sana Britta ile vakit geçirme fırsatı veriyorum, böylece Jamie ile tanışma fırsatın olacak ve belki üçünüz sonunda bir aile olabilirsiniz, ama yapamayacağın birkaç şey var."

"Britta'ya iş yerinde cinsel tacizde bulunmak gibi. Biliyorum."

"Aynen öyle. Dava açacak bir tip olduğunu sanmıyorum ama şu anda işini seviyor. Bu şekilde kalmasını istiyorum. Son birkaç yıldır ona yeterince iyilik yaptım, burada çalıştığınızı fark ettiği anda işi bırakmasını engellemek için. Ama bu iyilikler bir yere kadar. Eğer onu çok zorlarsanız ya da çok hızlı davranırsanız, istifa edecektir."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bu Britta'nın yapacağı bir şey değil. "Sadakate neredeyse her şeyden daha çok değer verir." Onu geri kazanmanın çetin bir mücadele olacağını bir başka nedeni. Muhtemelen onu biriyle yatmak için terk ettiğini düşünüyor.

Maxon'ın eski sevgilisi Tiffanii, ayrıldıkları an. Hiçbir şey gerçekten daha uzak olamazdı.

"Var ama bu hafta başında ayrılmakla tehdit etti bile."

"Gerçekten mi?" Bu beni çok şaşırttı. "Neden?"

"Britta, Keeley'i bir sonraki sevgilin olması için hazırladığımı düşünüyordu ve bu fikirden *nefret* ediyordu."

Bu Gülümsüyorum. Britta'nın kıskanması iyi haber. Demek ki ne yaptığım hâlâ umurunda. "İronik, mu değil mi?"

"Keeley gerçekten sizin kampınızdaydı ve siz ikiniz onu benim çöküşüm yapmaya mı karar verdiniz? Evet. Nasıl?"

Onu hiç sikmedin mi? Tanrım, ilk on saniyede yapmak istedim."

Omuz silkiyorum. "Kafamı kurcalamasına ve beni düzeltmeye çalışmasına o kadar çok ihtiyacım vardı ki onu cinsel olarak göremedim. O... bizim için orada değildi. Britta'ya nasıl hiç dokunmadın?"

Çünkü onu her gördüğümde bunu yapmak istiyorum ve hep de yaptım.

Maxon başını sallar. "O benim için başka bir kız kardeş gibi. Ayrıca, o her zaman sana aitti."

Bunun için sonsuza dek minnettarım, özellikle de çizgiyi aşan ben olduğum için. "Teşekkürler. Gerçek bir piç olabilir ve Tiffanii ile yattıktan sonra bana aynı şekilde karşılık verebilirdin, ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım." Yarı şaka yapıyorum. Sayılır. "Eski sevgilin için üzgünüm."

Omuz silkiyor. "İlk başta kızmıştım. Sonra sadece arkamdan iş çevirdiğin için kızgın olduğumu fark ettim, onu gerçekten önemseydiğim için değil."

Tanrı'ya şükür.

"Açık olmamız gereken bir diğer husus da şu: Stowe arazisi yüksek bakım gerektirecek. Odaklanmaya devam etmeliyiz."

"Tabii ki."

"Aletin seni yoldan çıkarıyor. Seks dışında her konuda konsantrasyonunu kaybediyorsun. Ve Britta senin kriptonitin. Beynini karıştırmasına izin veremezsin. Yoksa mahvoluruz."

Tartışmak istiyorum... ama haklı olduğu bir nokta var. Tarihsel olarak, seksin sikimi düğümlemesine izin verdiğimde berbat biri oldum. On beş yaşındaki ilk ve tek okul oyunumla başladı. Sarah Morrison'ın sütyeninin içindekileri, boyamam gereken arka plandan daha çok önemseydiğim için setten kovuldum. Lisedeyken babamın yanında staj yaptığım da devam etti. Sekreteri AnnaBeth'i becerdiğini biliyordum. O da benimle yattığı için mutluydu. Hayır demedim. Yirmi üç yaşındaydı, iriydi ve sakso çekmeye bayılıyordu. Bir öğleden sonra, kafası bacaklarımın arasındayken tamamen dalmışım ve babamın onun adına bir toplantıya katılmamı istediği bir telefonu kaçırdım. Hesabı kaybettik. Ondan sonra kimse beni ciddiye almadı. Babam beni kovdu.

"Farkındayım," diyorum ona. "İyi haber şu ki, bu benim biriyle yatmamla ilgili değil." Yani, özel olarak değil. "Her şeye odaklanmalıyım yoksa Makaio'ya yenilirim. Onun nesi var bu arada?"

"Onun için doğru kişi

değil." "Hadi canım." Ben

öyleyim.

"O bir bankacı. Yeterince iyi bir adam." Maxon

omuz silkiyor. Belki de fazla iyi. "Cesareti var mı?"

"Onları görmedim. Ama Britta'ya iyi davranıyor ve Jamie'ye de iyi görünüyor. Olumsuz bir şey söyleyemem."

Maxon adil davranıyor. Ondan nefret etmem benim sorunum. "Onu seviyor mu?"

"Onları son zamanlarda birlikte görmedim ama edindiğim izlenime göre ona karşı kesin hisleri var."

Bu duygulara karşılık vermesinin mümkün olmadığını umuyordum ama gerçekten neyle karşı

karşıya olduğumu öğrenmem gerekiyor. "Onu seviyor mu?"

"Hayır."

Hızlı ve kesin cevabı beni baş döndürücü bir rahatlamayla dolduruyor. "Emin misin?"

Başını sallıyor, önce yavaşça ama hareketi hızlanıyor ve inandırıcı oluyor. "Geçtiğimiz Pazartesi istifa etmekle tehdit ettiği zaman mı? Aynı gün, itiraf etti..." İç çekiyor. "Tanrım, bunu sana söylediğimi ona asla söyleyemezsin."

"Elbette," diye söz veriyorum. Britta'nın sakladığı sırrı duymak için her şeyi yaparım. "Seni hâlâ sevdiğini ve her gün seni düşündüğünü itiraf etti."

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor. Yumruklarımı sıkamak, sevinç çılgınlıkları atmak, birine sarılmak istiyorum. Buradaki tek kişi kardeşim, o da üçü için de benimle dalga geçerdi. Onun yerine gerçeği söylemeyi tercih ediyorum. "Şey, bu karşılıklı."

"Şimdi tek yapman gereken onu ikna etmek."

"Evet." Britta'nın bunu kolaylaştırmayacağını zaten biliyorum.

Onun gelmesini beklemek beni geriyor. Zaman geçirmek için telefonumdan e-postalarımı kontrol ediyorum. Tahmin edilebileceği gibi, Keeley bana bir şarkının YouTube bağlantısını göndermiş. Çünkü düşünmek için daha fazla yiyeceğe ihtiyacım var. Şarkının adı Missy Higgins'ten "Where I Stood". En iyi arkadaşımın beraberindeki mesajı okudum:

Bu acil bir durum. Britta nişanlandığına göre, ne yapacağına karar vermeden önce bunu d i n l e m e l i s i n . Cinsiyetleri tersine çevir. Anlayacaksınız.

Bundan biraz daha fazla korkarak kulaklıklarımı çıkardım. Eğer bunu şimdi söylemezsem, peşimi bırakmayacak. Ve tamam, merak ediyorum.

Gitarın tek bir tıngırtısından sonra vokalist devreye giriyor. İlk birkaç satır beni çok etkiliyor. Yaptığım şeyden hoşlanmıyorum. Ya da kim olduğumu. Artık kendimi tanıdığımdan bile emin değilim. Ama o zamanlar bir şey bana kaçmamı, gitmemi, Britta'yla ilişkimizin bitmesini söylüyordu. Aptal gibi dinledim.

Şarkı nakarata doğru ilerlerken, Keeley'nin beni hissetmeye zorladığı için onu boğazlamak isterken aynı zamanda beni düşündüren bu ölü melodileri bulmaya devam etmesine şaşıyorum.

Müzik değişiyor ve vokalist korkunç, acı bir gerçeği itiraf ediyor... tıpkı benim yapmam gerektiği gibi. Britta olmadan kim olduğumu bilmiyorum. Ve kesinlikle ona bir el daha uzatabilir miyim bilmiyorum... ama ayrıldım ve artık onun hayatındaki erkek değilim, bu yüzden yapmalıyım.

Sonraki satırları dinliyorum. Nefesimi kesiyorlar. Kulağımdaki tomurcukları koparıyorum ve müziği kesiyorum. Britta, benim durduğum yerde durmaya cüret eden o piçin onu benden daha çok sevebileceğini düşünebilir.

Yanılıyor.

Bir an sonra ön kapı gıcırdayarak açıldı. Sese doğru döndüğümde, seksenli yıllardan kalma kötü saçlarıyla biraz tanıdık bir adamın bize doğru yürüdüğünü görünce hayal kırıklığına uğradım. Onunla hiç şahsen tanışmadım ama onu *tanıyorum*.

Eşiğe geldiğinde bana şöyle bir bakıyor ve ölümcül bir bakış fırlatıyor.

"Günaydın," diye sesleniyor Maxon. "İçeri gel ve kardeşimle tanış. Griff, bu Rob."

Elimi uzattım. Görmezden geliyor.

Bunun yerine Maxon'a dolaylı yoldan "Takip etmedin mi?" diye sorar.

Milyonlarca dolarlık bir anlaşmayı mahvetmem için Keeley'i kullanarak dikkatimi dağıtmaya yönelik saçma planı hakkında mı? "Hayır." Elim bırakıyorum. "Flaş haber, dostum. Keeley benim en iyi arkadaşım. Eğer bir şey varsa, onu

patronunuzu baştan çıkarırsınız, tam t e r s i değil. Beni baltalamayı başarması m ü m k ü n değildi."

"Ne dediyse o," diye beni destekliyor kardeşim. "Stowe anlaşmasını birlikte yapmaya karar verdik. "Stowe anlaşmasını birlikte yapmaya karar verdik.

Bunun için gerçekten istifa edecek misin?"

Bir noktada tehdit etmiş olmalı. İrkildim.

"Seni aptal orospu çocuğu," diye mırıldandı Rob. "Parayı ve zaferi kavga etmeden mi paylaşacaksın?"

Bu adam babamın daha nazik, daha kibar bir versiyonuna benziyor. Çingiraklı yılanla kıyaslandığında jartiyer yılanı, babam. Ama günün sonunda ikisi de hala yılan.

"Evet. Ve eğer her şey yolunda giderse, firmaları birleştirip tekrar birlikte iş yapmaya başlayacağız," diyor Maxon. "Herkes için bolca iş olacak. Kalırsan çok sevinirim."

Rob'un yüzü motivasyon konuşmasını umursadığını gösteriyor. Adamın tavırlarından hoşlanmıyorum ama kardeşim onu burada istiyorsa, denerim.

"Sorun çıkarmayacağım," diye yemin ettim. "Sen kardeşimin pazarlamacısısın, değil mi? Çok iyi iş çıkarıyorsun. Benim yüzümden gitme."

"Ben buna karşıyım." Beni görmezden geliyor ve Maxon'a bakıyor. "Griff sana bir kere kazık attı. Tekrar yapmasını engelleyecek ne var?"

Ahh. Bu sert bir darbe... ama haksız bir darbe değil. "O zamandan beri öğrendim."

"Konuştuk ve ona inanıyorum," diye ısrar ediyor Maxon. "O aileden biri. İsterse kalır."

Maço skalasında oldukça üst sıralarda yer alırım ama itiraf etmeliyim ki kardeşimin sözleri içimi ısıttı. "Teşekkürler, dostum."

Bana bakmadan onaylarcasına başını sallıyor. "Var mısın Rob? Yoksa masanı toplayıp suratını asarak kapıdan mı çıkacaksın?"

Diğer adam, gerçekten istemediği bir şeyle uzlaşmaya çalışıyormuş gibi başını iki yana sallıyor. "Orospu çocuğu... Görüşmeden önce sunumun üzerinden geçmemiz gerekiyor mu?"

Ağabeyim ofisindeki diğer sandalyeyi işaret edip duvardaki saate bakarken, "Sıradaki gündemimiz bu," diyor. "Bu sabah Britta'yla konuştun mu? Genelde geç kalmaz."

Rob başını sallıyor. "Hayır."

Maxon'ın yoluna kaşlarımı çattım. Britta her zaman dakiktir. Endişe içimi kemiriyor.

"Burada olacak," diye ısrar ediyor kardeşim. İki saniye sonra telefonu alıyor ve cebinden cihazı çıkarıyor. "Jamie'yi az önce kreşe bıraktığını ve Bay Kâle'yi görmek için uğraması gerektiğini, sonra burada olacağını söylüyor."

"Kim?" Rob sorar.

"Makaio'nun babası mı?" Maxon'a kaşlarımı kaldırıyorum. "Sanırım öyle." O da benim kadar şaşkın görünüyor.

"Kariyerinin en büyük sunumunu yapacağın sabah onu neden görsün ki?" "Kariyerimiz.

Aklıma bir sebep gelmiyor." Şimdi o da benim kadar sıkıntılı görünüyor.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Kahretsin."

"Muhtemelen bir şey yoktur. Sunum provasına başlayalım. Neyin peşinde olduğunu daha sonra anlayacağız."

Bunun üzerine bahse girebilirsiniz.

Hızlıca gözden geçirdikten sonra birkaç meseleyi hallettik. Dün Stowe varisleriyle yaptığım konuşmaya dayanarak görüş bildiriyorum ve Maxon bu görüş için minnettar görünüyor. Gösteri saatinden yaklaşık kırk beş dakika önce hazırlığımız bitti.

Bu da bana saate bakmak kalıyor. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu atışla ilgili içimde iyi bir his var. Stowe'lar çok heyecanlanacak. Listeyi alacağız, bunu satacağız.

Vermontlu şurup üreticisinin dul eşine ait olan malikane ve Maxon'la birlikte yeniden harika işler yapmaya başlayacağız.

Geleceğin Britta ve benim için yarısı kadar bile parlak görünmesini umuyorum.

Saatin akrep ve yelkovanının ne kadar yavaş ilerlediğini endişe içinde izlerken Rob'un tuvalete gittiğini görüyorum. Maxon başka bir müşteriye ait olduğu anlaşılan bir telefon görüşmesi yapıyor. Ofisinden çıkıyorum ve ana alanda Britta'nın masası olduğu belli olan şeyin etrafında dolanıyorum. Öyle olmalı. Rob'un ki boş gazoz kutuları, Snickers ambalajları ve birkaç boş Cheetos poşetiyle darmadağın. Britta, çalışma alanının bir çöplüğe benzemesi için fazla titiz. Yüzeye baktığımda ise turnayı gözünden vuruyorum. Jamie'nin her boydan çerçeveli resimleri var. Kalbim duracak gibi oluyor. Gençliğinin görsel bir tarihi gibi.

Gözüme çarpan ilk fotoğrafta Jamie, etrafı yeşilliklerle dolu hasır bir sepetin içinde, mavi bir battaniyenin içinde uyuyor ve bir papağan gibi kundaklanmış. En fazla bir haftalık görünüyor. İlk doğum gününde, yarısı yüzüne bulaşmış, buzlu futbol toplarıyla kaplı bir çikolatalı pastaya sırtırken çekilmiş bir fotoğrafını görüyorum. Maxon'la plajda çekilmiş bir fotoğrafı ve Britta'yla go-cart'ta çekilmiş bir başka fotoğrafı var. Makaio ile kütüphanede çekilmiş bir fotoğrafını görüyorum, ciddiyetle birlikte kitap okuyorlar. Bunun üzerine dişlerimi gıcırdatıyorum.

Kabinin sol duvarına daha yakın tarihli resimler yapıştırmış: Jamie kreşe girerken el sallıyor, başka bir çocuğun yanında Lincoln Logs ile oynuyor, oğlum Britta'nın evinin arka bahçesinde kocaman bir sırtışla koşuyor. Çok tatlı, evet. Ama kaçırdığım ve asla kendim için deneyimleyemeyeceğim her şeyin bakışları lanet olası kalbimi burkuyor.

Klavyesinin diğer tarafına baktığımda bir başka fotoğrafı görüyorum, bu fotoğrafın Jamie doğduğunda hastanede çekildiği belli. Britta yatakta oturmuş, solgun ve bitkin görünüyor ama yüzünde çıplak bir sevgiyle bebek Jamie'ye bakarken hiç görmediğim kadar güzel, bir kolu küçük bedenini destekliyor, diğeri tüylü başını okşuyor.

Oğlumun dünyaya geldiği gün orada olmak için her şeyimi verirdim, böylece onu tutabilir, koruyabilirdim. Onu sevdiğimi söyleyebilmek için. Keşke Britta'ya da aynı bağlılığı göstermek için orada olsaydım, yüzüğümü taksaydı, bir aile olarak eve gitseydik. Gözlerimin yaşardığını hissedince şok oldum.

Sonra arkamdaki kapının gıcirtısını duyuyorum ve dönüyorum. Britta.

Vücudunu saran siyah bir kalem etek ve siyah manşetleri ve yakası olan beyaz smokin tarzı bir bluz giyiyor. Siyah-beyaz sivri burun topuklu ayakkabılar görünümünü tamamlıyor. Çantası, kemeri ve dudakları kırmızıyla vurgulanmış.

Onu becerme dürtüsü kör edici ve anlık. Bana yaklaşırken yüzündeki soğuk ifade yakın zamanda seks yapmayacağımıza yemin ediyor. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, cehennem tamamen donana kadar olmaz.

Bir yıgın dergi taşıyarak masasına doğru ilerliyor.

"Günaydın," diyorum.

Sertçe başını sallıyor ve hem çantasını hem de dergileri yere atıyor.

Hepsi gelinlik yayınları. Elbiseler ve çiçekler, gülümseyen güzeller ve danteller, kabarıklıklar ve fiyonklar. Her sayı yaz düğünlerine odaklanmış görünüyor. Kalbim duracak gibi oluyor. Kız kardeşim Harlow'un kendi düğününü planlaması bir yıldan fazla sürdü. Daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm.

"Düğün ne zaman?" Ben soruyorum.

"Henüz bir tarih belirlemedik. Bana müsaade eder misiniz? Sandalyemin önünde duruyorsun." Yana doğru bir adım attım. "Jamie'nin fotoğraflarına bakıyordum."

"Yapmamanı tercih ederim," diyor masasına oturup beni görmezden gelmeye devam ederken.

çantasını, dergilerini yayıyor ve bilgisayarını açıyor. Sonra beni susturuyor.

Bu sabah kesinlikle içine kapanık. Gözlerinin altındaki koyu halkalar bana fazla uyumadığını söylüyor. Bu ikimiz için de geçerli. Bana verdiği siktir git havasına rağmen, Britta'nın bakmadığımı sandığında bana yan yan baktığını yakalıyorum.

"Çok kötü, meleğim," diye mırıldanıyorum, bir zamanlar ona sadece kulakları için seslendiğim sevgi sözcüğünü. "Dün gece kendimi açıkça ifade ettim. Beni duyduğunu biliyorum."

Günahkâr dudaklarını bastırarak bana döndü. "Lütfen bu seferlik kendinden başka birini düşünebilir misin? Oğlunu düşün, onun hayatında yaratacağın kargaşayı. Anlamak için çok genç. O kadar etkilenebilir ki-"

"Bana şu anda baba demesini talep etmedim. Onun hayatının bir parçası olma fırsatını istediğimi söyledim, sen ve ben mantıklı yetişkinler gibi ne yaparsak yapalım." Daha yakına yerleşiyorum, ön kolumu sandalyesinin arkasına dayıyorum ve kulağına yaklaşıyorum, yukarı doğru yayılan ve sikimi sertleştiren boğucu yasemin kokusunu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bence asıl sorun sensin. Jamie benden nefret etmek için bir neden bilmiyor. Ama senin var."

Sonunda sandalyesini yan çevirip benden bir adım uzaklaşırken bakışlarını benimkilere dikeyyor. Gözlerimiz buluştu. *Zing*. Onun da bunu hissettiğini biliyorum. Hissetmemesine imkan yok.

Britta'nın yüzü kapanıyor ve bakışlarını yaralı ahşap masasına geri çeviriyor. Bunun bir şekilde beni uzaklaştıracağını mı düşünüyor?

"Beni öyle ya da böyle etkilemiyorsun. Oğlumu koruyorum çünkü seni uzun süre kalacağına inanmayacak kadar iyi tanıyorum. Sen tüm sorumluluklarını bir kenara bırakıp bir sonraki kışın peşine düşmeye karar verdiğinde parçaları toplamak yine bana kalacak."

"Bir şeyi hemen açıklığa kavuşturalım," diye homurdandım. "Ayrıldım çünkü Maxon'ın o meçhul prensin mirası için bana ihanet etmesine yardım etmeyi seçtiğini düşündüm. Ayrılığımızın başka bir kadınla *hiçbir* ilgisi yoktu."

Gözlerini deviriyor. "Yani Tiffanii'yi sadece iyi bir arkadaş olduğu için ayrılığımızın ertesi günü yanına almaya mı karar verdin? Ve onunla hiç seks yapmadın mı?"

Bu tuzak bir soru. Doğruyu söylersem lanetlenirim, söylemezsem de lanetlenirim. "Bunu gerçekten şimdi yapmak istiyor musun?"

"Hayır." Britta kapanıyor. "Bunu hiç yapmak istemiyorum. Kardeşinin eski sevgilisiyle ne yaptığın artık benim için önemli değil."

Yalancı. Britta'yı seviyorum ve onun en az bir erkekle daha birlikte olduğunu bilmek beni incitiyor. Benim onun ilk ve tek sevgilisi olmam gerekiyordu.

Bunu da mahvetmenin pişmanlığıyla yaşamak zorundayım.

"Tiffanii benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, o kadar ezik olduklarını fark ediyorum ki, ters etki yaratıyorlar.

"O zamanlar senin için benden daha önemli görünüyordu, o yüzden-"

"Hayır." Sandalyesini bana bakacak şekilde çeviriyorum ve ellerimi kollarına koyarak onu koltuğuna hapsediyorum. "Asla.

Bana bir sürü yalan söyledi ve o zamanlar kötü bir durumdaydım, bu yüzden onlara inanacak kadar aptaldım." "Ve sonra bir anda yatağınıza, penisinizin üzerine düştü, yanında da bir kamera vardı. İşte bu

Bir dizi resim bulanık olsaydı daha çok hoşuma giderdi. Ama onları gönderdiğin ve ne kadar aşağılık biri olduğunu bir kez daha kanıtladığın için teşekkürler."

Söylediği kelimeleri duyuyorum ama anlamlandıramıyorum. "Resimler mi?"
Oflayıp pufluyor ve beni güvenli bir mesafeye iterek ayağa kalkıyor. "Ciddi misin? Dur. Ben

Ayrıldıktan kısa bir süre sonra kardeşine e-posta ile gönderdiği ikinizin yatakta çekilmiş fotoğrafları. O mesajı ilk benim göreceğimi *biliyordun*." Başını sallayarak bana gerçekten baktı. "Siktirip gideceğimden emin olmak istediysen, uyanıp benimle seviştikten sonra ben duştayken beni terk etmek için toparlanman bunu fazlasıyla yaptı. Sen bana kalles orospu deyip çekip giderken ben orada sıırıslıklam ve çırılçıplak karşında duruyordum. Senin için hiçbir şey ifade etmediğimi kanıtlamak için Tiffanii'yle sevişirken çekilmiş fotoğraflarına falan ihtiyacım yoktu."

Neden bahsettiği hakkında hala bir fikrim yok.

"Tiffanii ile çıplak fotoğraf çektirmedim." Eğer biriyle seksi fotoğraflar çektirecek olsaydım, bu kesinlikle o olmazdı.

"Onları gördüm. Senin e-posta adresinden gelmişler. Nasıl-" Britta kendini durdurur ve başını sallar. "Ne var biliyor musun? Boş ver. Eski haber. Köprünün altından çok sular aktı. Zaman kaybı. Senin gibi."

Uzaklaşmaya çalıştığında bileğini tuttum. Önce Tiffanii olayını yapmak istemedim ama belli ki Britta'nın bana ihtiyacı var. "Olanları anlatayım: O sabah sen duştayken Maxon'ın anlaşmasını öğrendim. Onun asistanı olduğun için senin de işin içinde olduğunu düşündüm. Sormam gerekirdi. Seninle konuşmalıydım. Ama öfkeliydim ve doğru düşünemiyordum, bu yüzden cevap talep etmedim. Toparlandım, keşke geri alabilsem dediğim bir sürü şey söyledim ve oradan ayrıldım. Tiffanii birkaç saat sonra beni bulup Maxon'ın onu aldattığını söyledi ve-"

"Diğer yolu dene." Britta alay ediyor.

"Biliyorum." Bu beni şaşırtmadı-şimdi.

Başını eğiyor, yüzünün her yerinde şüphe var. "Tabii ki biliyorsun. *Seni* aldatıyordu." "Ne? Hayır. Sikeyim hayır! Dinle. Benim için o sadece kardeşimin baş belası kız arkadaşıydı. O gün Ben taşındım, o ağlayarak bana geldi ve hamile olduğunu söyledi, Maxon'a söyleyince de onu evden attı ve kilitleri değiştirdi. Kendini toparlayana kadar kalacak bir yere ihtiyacı vardı. İki yatak odası olan bir motel buldum. İkimiz de kendimize bir yer bulana kadar kiraya yardım edeceğini söyledi. İlk üç günü yanlış giden her şeye olan öfkemi bastırarak ve sensiz nasıl devam edeceğimi düşünürken kendi işimi kurarak geçirdim. Sonraki üç günü körkütük sarhoş olarak geçirdim. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." O koca zaman dilimi artık yok.

"Sarhoş mu? Daha çok seks sersemliği içinde." Dudaklarını kıstı, başka tarafa baktı. "Çok iyi olmalı."

Britta'nın benim ondan uzaklaştığımdan daha fazla benden uzaklaşmadığının kanıtını ilk elden gördüğüm için mutluyum. Ama onun saçma sapan varsayımlarının devam etmesine izin veremem. Kayıtları düzeltme zamanı. Umarım Britta bir gün bana inanır.

Şimdilik, gerçeği kabullenmekte zorlanacağından şüpheleniyorum.

Onu omuzlarından tutup, gözlerinin açıldığını ve yumuşak dudaklarının küçük bir nefesle ayrıldığını görene kadar yaklaşıtıyorum. Tanrım, onu çok fena öpmek, masasına yatırmak, eteğini kaldırmak ve onu tekrar benim yapmak istiyorum.

Yapamıyorum, bu da homurdanmama ve dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. "O kadınla iki ay boyunca bilinçli olarak yatmadım. Bunu sadece çok kızgın olduğum için yaptım." Her şeye ve herkese. Hayata. "Yaptığım anda bunun lanet bir hata olduğunu anladım. Bir daha asla olmadı."

"Aptal olduğumu düşünüyor olmalısın. Maxon bana Bora Bora olayını anlattı."

"Tiffanii'yi romantik bir tatile götürmeyi planlamamıştım. İkimizin de biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Bir uçuş görevlisi olarak bizi ücretsiz uçağa bindirebilirdi. Küçük bir tatil köyünün

müdürünü tanıyordum.

Birisi son anda iptal edince ucuza bir villa buldum. Böylece Tiff ve ben platonik arkadaşlar olarak biraz baş başa kalmaya karar verdik. Yola çıkmadan önceki öğleden sonra onu kanepemde rastgele bir adamla sevişirken bulana kadar kaçmak için hiçbir nedenim yoktu. Sonra aslında hiç hamile kalmadığını itiraf edene kadar onu sorguya çektim. Beni sadece Maxon'dan intikam almak için dolandırmıştı."

Britta uzun süre bir şey söylemiyor, sadece yüzümü inceliyor. Bana inanıp inanmayacağından emin değil. Yüz ifadesindeki acıyı görüyorum ve onu oraya benim koyduğumu biliyorum. Kendimi tekrar tekmelemek istiyorum.

Parmaklarım onu daha sert ısıyor. "Yemin ederim doğru." "Griff," diye uyarıyor kardeşim ofisin öbür ucundan.

Odaya bir göz attığımda bana baktığını gördüm. Rob da öyle. Onu ofiste taciz ettim. Olay da çıkardım. Hay sikeyim. "Bırak beni," diyor usulca.

"Özür dilerim." Yavaşça parmaklarımı onun üzerinden çekiyorum. "Ama sana söylüyorum, sen ve ben birlikteyken Tiffanii'ye hiç dokunmadım. Ve ona karşı tek bir romantik his bile beslemedim. Onunla korkunç bir hata yaptım. O zamandan beri pişmanım."

Şüpheli görünüyor. "O zaman ayrıldıktan altı gün sonra elime geçen ikinizin yataktaki fotoğraflarını nasıl açıklıyorsun? Doğum gününde, bu arada."

"O korkunç üç günlük alemden sonra, yatağımda çıırılçıplak uyandım, destansı bir akşamdan kalmaydım ve yetmiş iki saat boyunca hiçbir şey hatırlamıyordum. Motel odasında serbestçe dolaşıyordu, yani fotoğraf makineme, bilgisayarına erişebiliyordu... Sana hiç fotoğraf göndermedim." Bu gerçeği gözlerinin içine sokmaya çalışıyorum. "Bunu kardeşime ya da sana asla yapmazdım. Jamie hakkındaki mektubunu da almış olmalı. Yemin ederim alsaydım geri gelirdim."

Britta titrek bir nefes alıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Artık bir önemi yok. Tiffanii benden sonraki ilk kadın olabilirdi." Alay ediyor. "Ya da değildi. Ama sonuncu olduğu söylenemez. Gerçek şu ki, hayatımda sana ihtiyacım yok. Jamie'nin de yok. Bizi rahat bırak."

"Yapmayacağım," diye yemin ediyorum usulca ve kendimi geri adım atmaya zorluyorum. "Ama şimdilik seni biraz yalnız bırakacağım."

Açığa çıkardığım her şeyi düşünmesi gerekiyor. Tecrübelerime dayanarak biliyorum ki, Britta üzgünken onun yüzüne bakmak sadece kendini kapatmasına neden olur.

Duvardaki saate bakıyorum. "Stowe'un aramasından önce sadece birkaç dakikamız var. Bir şeye ihtiyacın var mı? Yemek yedin mi?"

Kahvaltıyı unutmak konusunda her zaman kötü bir şöhrete sahip olmuştur.

"Ben iyiyim." Britta yanımdan geçip konferans salonuna gitmeye çalışıyor. Ben onun önüne geçiyorum. "Yemek yedin mi?"

"Yapmam gereken bir iş vardı. Telefon görüşmesinden sonra kahvaltı edeceğim."

"Hayır." Maxon'ın ofisine giriyorum ve çantamı karıştırıp yedek bir protein çubuğu çıkarıyorum, sonra tekrar ona doğru ilerliyorum. "Şimdi ye."

Bu konu tartışmaya açık olmadığından, odanın arka tarafında bulunan küçük kahve barına gidip ona bir fincan çay yapıyorum. Sade ve az şekerli, her zaman sevdiği gibi. Çayı ona uzattığımda bana göz kırpmıyor.

"Hatırladın mı?"

"Asla
unutmayacağım."

"Yapma bunu. Her şey bitti, Griff," diye fısıldıyor ve konferans odasına doğru giderken bana yol veriyor.

Nefesimin altında "cehennem gibi" diye mırıldanarak onu takip ediyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Öğlen yaklaşırken, cennette muhteşem bir gün daha yaşanıyor. Şurup varisleriyle yaptığımız görüşme iyi geçti. Maxon ve benim birlikte çalışmamız George ve Vivienne'i ilk başta şaşırttı ama konuşmanın sonunda bunun faydasını gördüler.

Hafta sonu görüşmek istiyorlar ve ben buna şaşırmadım. Vermont'ta bir Cuma akşamı mesai saati çoktan geçmiş. Yakın zamanda yakın göründükleri annelerini kaybettiler. Çoğu insan öyledir. Ben mi? Beni doğuran engerek yılanından uzak durmak için her şeyi yaparım. Ama Stowe'lar yas tutuyor ve kararlarını iyice düşünmek için ekstra zamana ihtiyaçları var.

Sorun değil. Sonunda işlerin yoluna gireceğine dair içimde iyi bir his var.

Maxon ayağa kalkıyor ve bana elini uzatmadan önce kocaman gülümseyerek geriniyor. "İyi iş çıkardın." Elini sıkıyorum. "Her zaman iyi bir takım olduk."

Rob bile isteksizce etkilenmiş görünüyor. "İkinizin birlikte harika olduğunuzu duymuştum ama lanet olsun. Birbirinizle oynadınız, tüm cevaplara sahiptiniz. İyi yağlanmış bir makine gibiydiniz."

Maxon'ın pazarlamacısı burada olmam konusunda üç saat öncesine göre çok daha hevesli görünüyor.

"Teşekkürler." Kardeşime doğru baktım. Birlikte olmanın ve bir anlaşma yapmanın ona da iyi geldiğini söyleyebilirim... Bizi her yıl zirvede tutan eski ritimlerimize geri döndük. Tekrar zirveye çıkabileceğimizden hiç şüphem yok.

"Çok para kazanacağız." Rob'un sesi artık düpedüz neşeli geliyor. Maxon adama gülüyor. "Siktir git buradan."

Rob telefonundaki saate bakar. "Öğle yemeği için Dairy Queen'e gidiyorum. Bir şey ister misin?" Kardeşim başını sallıyor. "Ben böyle iyiyim."

Bu öneri karşısında ürperdim. Keeley ve onun sağlıklı yemekleri son birkaç yıldır beni etkiledi ve artık nadiren başka bir şey istiyorum. "Yine de teşekkürler."

Rob el sallayarak binadan çıktı. Britta'yı masasında görüyorum. Telefonla konuşuyor, notlar alıyor, başını sallıyor ve dikkatle dinliyor. Müşteri arıyor. Sol tarafında bir gelinlik dergisi açık duruyor. Parlak sayfaların etrafına yarım daire şeklinde çeşitli renklerde bant bayraklar serpiştirilmiş.

"Başka bir öğle yemeği önerin var mı?" Maxon soruyor.

"Keeley beni vegan ve çiğ gıdalar için küçük bir yerle tanıştırdı..."

Sanki hasta olacakmış gibi yutkunuyor. "Ve hoşuna gitti mi?"

"Evet. Aslında oraya çok gidiyoruz."

Sanki hayatını kendi ellerine almaktan endişe ediyormuş gibi bir nefes üflüyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Bu iyi."

Kardeşimin Keeley ile birlikte olamasa da ona yakın olmak istediğine karar verdiği anı görüyorum. "Pekâlâ. Yeni bir şey söyledi mi?"

Başımı salladım. "Dönüş bileti ayın on altısında onu eve getirecek şekilde planlanmış.
Bilmiyorum

Bana uçağa binip binmediğini söyleyene kadar ne düşündüğünden emin olamam. Sabırlı olmaya çalışın."

"Belki de Phoenix'e gitmeliyim."

"Bunu konuşmuştuk." Başımı salladım. "Yapma bunu." Omzumun üzerinden Britta'ya tekrar bakıyorum. "Bu benim acele etmem gibi bir şey. Aptalca bir çaba ve nefes kaybı. İnan bana, istediğin kadın tam karşında dururken ona sahip olamamak hiç de kolay değil."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Maxon sesini alçaltır. "Britta'yla ofiste bir daha yüzleşme."

"Özür dilerim. Tiffanii olayı hakkında konuşmak istedi." Belli belirsiz bir utançtan daha fazlasını hissediyorum. "Britta'ya gerçeği söyledim, o kadınla sadece bir kez gönüllü olarak yattığımı söyledim ama o-"

"Ciddi misin?" Maxon afallamış görünüyor. "Bu kadar mı?"

"Evet." Onu bilgilendirdim. "Onunla iki yıl boyunca nasıl yaşadığını gerçekten anlamıyorum."

"Artık bir kadınla duygusal bağ kurmanın ne demek olduğunu bildiğime göre, ben de bilmiyorum." Arabasının anahtarlarını ve telefonunu aldı, ikincisini cebine soktu. "Hey, Britta. Öğle yemeğine gidiyoruz. Bir şey ister misin?"

Başını kaldırıp bize bakıyor, bakışları sanki ben yokmuşum gibi beni görmezden geliyor. "Bir şeyler getirdim. Burada yiyeceğim. Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var."

Kapıya doğru yürürken, ekranında ne olduğunu gördüm. HAWAİ ZAMANI DÜĞÜNLERİ.

Hayatının geri kalanını başka bir adama vermeye niyetli olduğunu hatırlatan her şey içimi burkuyor. Maxon omzumu dürtüyor. "Hadi gidelim."

Gerçekten istemiyorum ama bunu zaten konuşmuştuk. Şimdi onu zorlayamam. Ona Tiffanii'ye istediği bilgiyi verdim. Bana inanıp inanmayacağına ya da affedip affetmeyeceğine karar vermesi gerekecek.

Kardeşimle verimli bir öğle yemeği yedik ve elimizdeki diğer işler ve gelecekte bunları nasıl birleştirebileceğimiz hakkında konuşmaya başladık. Maxon'ın benim için bazı iyi önerileri var. Ben de ona üzerinde çalıştığı işlerle ilgili olası fikirler verdim.

Eski günlerdeki gibi... ama daha iyi.

Geçmişte, zampara babamızdan nefret ettiğimiz için birbirimize bağlanmıştık. Ama etrafımızda bize ortak bir düşman verecek bir canavar olmayınca, Maxon'a sırtımı döndüm. O da bana karşılık verdi. Yani bu bizim daha olgun versiyonumuz. Güzelmiş.

Dönüş yolunda, eşyalarımı Maxon'ınkinden duvarın diğer tarafındaki eski ofisime taşıyabilmem için iş yerime uğramamızı öneriyorum. Ben gerekli eşyaları toplarken, o Britta'yı arıyor. Pencereden bile tartışmanın hararetli olduğunu anlayabiliyorum.

Eşyalarımın oluşması bir kutu ve yedek bir evrak çantasıyla tekrar ortaya çıktığımda, bunları arabasının arkasına atıyorum. "Depoyu temizlemek için yardımına ihtiyacım olduğu haberini nasıl karşıladı?"

Acımasız görünüyor. "Yapacak."

Ama mutlu bir şekilde değil. Bu onun işi ve Maxon onun patronu, bu yüzden isteksizce kabul etti. "Soru bu değildi," diye belirttim.

"Şöyle diyelim, eğer ısrarcı bir hıyar gibi davranmazsan, iyi olabiliriz."

Doğru. Nasıl kendim gibi davranmam?

Ortak ofisimize geldiğimizde Rob masasında gürültü önleyici kulaklıklarıyla Photoshop'ta bir şeyler hazırlıyordu. Maxon depo odasında masadaki ıvır zıvırları kutulara dolduran Britta'ya doğru

başını sallıyor. Vay anasını, şimdi eve gerçekten bakıyorum da, belli ki kardeşim ben gittiğimden beri bir eşya faresine dönüşmüş ve her şeyi bu odaya tıkmış. Eğer bu dağ gibi ıvır zıvır onun üzerine düşseydi, diri diri gömülürdü.

Koşarak girdim. "Hey. Buradayım."

"Tahtınız henüz hazır olmadığı için üzgünüm, majesteleri." Bana bakmıyor bile.

Çenemi sıkıyorum ve kendimi tutmayı hatırlıyorum. Onun öfkesini hak ettim. Şimdi sönmesine izin verecek kadar sabırlı olmalıyım. "Burayı tek başına temizlemeni beklemiyorum. Burası benim ofisim olacak, bu yüzden ağır işleri yapmaktan mutluluk duyarım. Taşımam için hazır bir şey var mı?"

Britta duraksıyor. Görünüşe göre bunun için hızlı bir karşılık bulamıyor. "Şuradaki kutu."

İşaret ettiğinde, odayı geçip onu alıyorum, sonra da yanından geçip kapıdan dışarı çıkarıyorum.

"Bunu nerede saklayacağıma dair bir fikrin var mı?"

Kutunun içindekilerin çoğu günlük eşyalar olduğu için, onları kahve barının altındaki küçük dolaba koymamızı öneriyor, böylece kolayca ulaşılacaklar.

Ondan sonra odanın geri kalanını boğan eşyalarla uğraşmaya başlayacağız. Geleneksel Hawaii öğeleriyle oyulmuş mango ağacından uzun masayı ve tekerlekli masa sandalyelerinden birini kullanabilirim. Ama etrafta, Maxon'ın yarım düzine uyumsuz tabandan tavana kitaplıklara doldurulmuş dosyalarının klasörleri duvarları kaplıyor.

Bu eşyaları toplamak tüm öğleden sonrayı alır.

"Kardeşim bir belgenin taranarak tesis dışında saklandığını hiç duymadı mı?"

Britta aslında bir gülümsemeyi bastırıyor. Onu tekrar gördüğümünden beri ilk kez bu kadından düşmanca olmayan bir tepki koparmayı başardım. Acaba daha önceki konuşmamız hakkında düşündü mü? Bana inanıyor mu?

"Bunu Maxon'a her zaman söylüyorum. Ama hayır. Her altı ayda bir yeni bir kitaplık ve bir yığın klasör alıyoruz, sonra da her şeyi dosyalamak için bütün gece uğraşıyoruz ki cehennem donduğunda tekrar bulabilelim. Yani, birisi belge istediğinde," diyor yanak altından.

Kıkırdıyorum. Britta'nın her zaman kuru ve alaycı bir mizah anlayışı vardı. Onda sevdiğim şeylerden biri de bu. "Artık başka bir yere gitmesi gerekiyor," diye belirtiyorum.

"Bunları hızlı bir şekilde tarayıp depolamamıza yardımcı olabilecek birini tanıyor musunuz? Pencereleri tüm bu raflarla kapattığımızdan beri burası bir mağaraya dönüştü. Bu üniteleri Craigslist'e koysak ve bir daha hiç görmesek çok sevinirim."

"Tanıdığım biri var. Belge depolama işini halletmiş say. Maxon'la kitaplıkları da satması için konuşacağım."

"Teşekkürler."

Uzun bir duraklama oldu. Uzun uzun bakışıyoruz. Yanaklarında bir kızarıklık belirliyor.

Sonra, sanki bu hikâyedeki kötü adamın ben olduğumu hatırlamış gibi, gözlerini kaçırıyor, yine iş yapıyor ve beni susturuyor.

Hay sikeyim. "Daha fazla kutuya ihtiyacımız var mı?"

"Hayır. Gidebilirsin. Ben evrak işlerini hallederim. Senin yardımına ihtiyacım yok."

Yaklaşıyorum. Onunla kapı arasında durduğum için kaçacak yeri yok ve arkasında bir kitaplık belirliyor. Ona dokunmayacağım. Ama beni profesyonel olarak bir kenara atamayacağını açıkça belirteceğim. Kişisel olarak mı? O da bunu bilmeli. Ona haber verdim.

"Onu alacaksın. Artık birlikte çalışıyoruz. Hepsi birlikte yüzlerce kilo gelen kutuları taşımayacaksın. Toplanmana yardım edeceğim. İşlerin metodik yapılmasını sevdiğini biliyorum, ama bu benim güçlü yanımdan değil. O yüzden sen yönet. Ben harekete geçeceğim."

Bana bakıyor, sonra bakışlarını raflara ve gölgeli odayı kapatan evrak yığınlarına yöneltiyor.

"Madem bu şekilde daha hızlı olacak, tamam. Ama benimle konuşma."

Britta ve benim aramızda ihtiyacımız olan son şey sessizlik. "Derin bir nefes alabilir miyiz? Bu sabah seni üzdüysem özür dilerim. Eğer yardımı olacaksa, ayrıldığımızda yaptığım her şey için tekrar özür dilerim. Keşke hepsini geri alabilseydim. Kulağa zorlama gelse de gelmese de, daha önce söylediklerim doğru. Her kelimesi."

En yakındaki düz karton parçasını alıp bir dosya kutusu haline getiriyor ve alt kısmını sağlamlaşana kadar bantlıyor. "Gerçekten önemli değil."

"Öyle. Ve sen bunun tamamen farkındasın. Rol yapmayı bırakalım. Bizden önce, sırasında ya da sonrasında düşündüğüm ya da yaptığım her şey hakkında bilmek istediğin ne varsa sorman yeterli. Ben açık bir kitabım. Ne olursa olsun her şeyi anlatacağım."

Geri çekildi. "Bunu neden yaptın?"

Çünkü seni seviyorum demek, yüzünde şüpheli bir ifade ve başka bir adamın yüzüğü varken söylenecek yanlış bir şey gibi görünüyor. "Jamie'nin hayatında olmak istiyorsam, bana güvenmek zorundasın. Dürüst olacağımı, burada olacağımı ve gitmeyeceğimi bilmelisin. Eğer duymak istediğin detayları anlatmak seni ciddi olduğuma ikna edecek ve bana tekrar inanmanı sağlayacaksa, ben hazırım."

Bugün ya da yarın seks hayatımı sormayacağını biliyorum. Ama gelecek. Eğer barışacaksak, bilmek isteyecektir. Ve bunun çirkin olacağı gerçeğine hazır olmalıyım. O zaman onu -bir şekilde- daha önce ya da daha sonra hiç kimsenin benim için daha önemli olmadığına ve olmayacağına ikna etmem gerekecek.

Uzun sipariş.

Britta ilk kitaplığın en üst rafına ulaşmak için bir tabureye çıkarken hiçbir şey söylemiyor. Ciltlerin sırtlarındaki etiketler, bunların Maxon'un ben ayrıldıktan sonra üst üste yığıldığı dosyalardan ilki olduğunu gösteriyor. O ince topuklu ayakkabılarla en üst rafa tırmanabileceğini mi sanıyor?

Nazikçe kıvrılmış kıcının görüntüsünün gerçekten harika olduğunu kabul etsem de, hayır. "Şunları alayım."

Etrafına uzanıp kronolojik sırayla ilk klasörü kavradığımda vücuduna sürtünüyorum. Temasla birlikte sendeledi. Otomatik olarak, elimi sırtının küçük kısmına götürerek onu sabitliyorum. Bu dokunuşla içimde bir ateş parlıyor, göğsümden aşağıya ve ayak parmaklarımdan yukarıya fermuar gibi inerek sikime yerleşiyor ve şiddetli bir zonklama başlatıyor.

Britta kaşlarını çatarak dönüyor ve bir bakışta beni içine alıyor. Fermuarımın arkasındaki şişkinliği görüyor. Saklamak için hiçbir yolum yok. Denemeyeceğim bile.

Bana suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Dokunma bana."

Çünkü cinsel taciz davası. Doğru ya.

Dengesini yeniden sağladığından emin olduğumda, yatıştırıcı bir hareketle ellerimi kaldırıyorum. "Pekâlâ." "Beni aklından bile geçirme."

Bu asla olmayacak ve ilk otuz saniyede kıracağımı garanti ettiğim hiçbir söz vermeyeceğim. "Oradan aşağı in. Sana üstteki klasörleri vereceğim. Onları istediğin sırayla kutuya koyabilirsin. Dokunmak yok."

Ama lanet olsun, nasıl da istiyorum. Düğmeli bluzunu sıyrıp altına giydiği sutyenin gerçekten de bu ışığın gösterdiği kadar kremsi ve dantelli olup olmadığını görme dürtüsü kendimi tutmamı paramparça ediyor. Onun vücudunu görmek istiyorum. Tenini tekrar tenimde hissetmek için can atıyorum.

Hiç kimse Britta kadar sarhoş edici ya da yatıştırıcı olmamıştı. Kimsenin olamayacağını

anlamam üç yılını ve utanç verici sayıda ilişkimi aldı.

Hâlâ parmak ucunda uzanabildiği en üst rafa ve masanın üzerindeki kutuya dikkatle bakıyor.
Sonra ofladı. "Pekala."

"Sadece incindiğini görmek istemiyorum," diyorum ona. "Ve bu, altı üç yaşında olmanın işe yaradığı birkaç andan biri. Kendimi senin eski pudra kutuna katlamak kesinlikle değildi."

Benim kötü mizah girişimime gülümsemiyor. Onun yerine tabureden inerken omzunun üzerinden bakıyor. Ona yardım etmemek bana ters geliyor. Açık olmak gerekirse, iki yaşındaki bir çocuğa ya da büyükannene de yardım ederdim. Britta'nın o çılgın topuklu ayakkabılarla tökezlemesini özellikle istemiyorum, bu yüzden o sağlam bir zemine basana kadar yanında duruyorum. Sonra tabureyi katlıyorum ve yavaş bir sırayla ona ciltleri birbiri ardına veriyorum.

Bu onunla yalnız geçireceğim zaman. Bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyim.

"Jamie doğduğunda hastanede birlikte çektiğiniz fotoğrafı gördüm. Çok mutlu görünüyordunuz.

Ve güzel."

Duraklıyor, bir eli bir kutunun üstünde duruyor. Onu düşünürken görüyorum. Belki de sonunda oğlum hakkında benimle bir şeyler paylaşmaya karar veriyor. Ya da belki de sadece bilmek istediklerimi söylemeye istekli, böylece daha çabuk siktirip gideceğim.

"Onu ilk kucağıma aldığımda çok şaşırmıştım," diye mırıldanıyor. "O küçük yuvarlak yüz, tam olarak açamadığı gözler ve kırmızı yanaklar. Çenen. Ama ben... Onu kollarıma aldığım anı tarif edecek kelime bulamıyorum. Hayal ettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir sevgi hissettim." Bir an için sessizleşiyor. "Onu mümkün kıldığın için sana minnettarım."

Keşke bana teşekkür etmeseydi. İşin kolay kısmı bendeydi.

Keşke ben de orada olsaydım, onu kucağıma almanın nasıl bir şey olduğunu bilseydim. "Bana onun doğumunu anlat.

Lütfen."

Britta Jamie ile yakınlaşmamı istemese de, samimiyetime boyun eğceğini ve ayrıntıları paylaşacağını umuyorum.

Uzun bir nefes veriyor. "Temmuz'un onunda, sabah üç yirmi dörtte doğdu. Perşembe günüydü." Başını iki yana sallıyor. "Yirmi dört saat öncesinin bazı kısımlarını çok net hatırlıyorum, bazılarını ise hiç hatırlayamıyorum. Çarşamba sabahı işe gittim. Günlerdir temizlik yapıyordum, yıkıyordum, düzenliyordum. Doktorum buna yuvalanma diyordu. Öğle yemeği vakti Maxon'a yine kasılmalarım olduğunu düşündüğümü söyledim. Beni pek dikkate almadı. Sahte doğumla onun 4 Temmuz'unu mahvettim. Sanırım Grey Goose'u en az kendisi kadar seven seksi bir turist bulmuştu. Ama beni hastaneye götürmesi için onu bir hiç uğruna terk etti. Jamie'nin doğumundan bir gün önce, Maxon kapatmaya çalıştığı anlaşmayı başka bir olay için bozmak istemedi."

Jamie'nin doğumunu daha ciddiye almadığı için kardeşime biraz kızgınlım - ta ki onun orada olduğunu, benim olmadığımı ve benim yerime onlarla ilgilendiği için ona minnettar olmam gerektiğini hatırlayana kadar.

"Yine de hastaneye gitmekte ısrar mı ettin?"

"Evet, dört buçuk civarı. Doğum ilerliyor gibi görünüyordu." Bana alaycı bir sırıtış attı. "Ve her nedense, geldiğim anda kasılmalarım durdu. Doktorum bunun olağan olduğunu söyledi ama yeterince genişlemiştim ve beni birkaç saat tutmak istediler. Maxon ve ben biraz kağıt oynadık. Annemi aradım, böylece uçuşunu öne çekmeye çalışabilecekti. Jamie bir hafta erken geldi." Bu anıyı hatırlayınca sırıtışı tam teşekkürle bir gülümsemeye dönüştü. "Dünyanın bir parçası olmak için çok hevesliydi. Doktor saat biri biraz geçe suyum getirdi, işte o zaman her şey gerçek oldu. Ve acı verici. Sonra, bir sürü ıkınma, terleme ve küfürden sonra Jamie geldi. O zamandan beri beni şaşırtmaya devam ediyor. Gerisini biliyorsun."

Hayır, gerçekleri biliyorum. Britta oğlumuz hakkındaki bilgi kütüphaneme katkıda bulundu. Ama ben daha fazlasını istiyorum. Orada olmanın, onun elini tutmanın, ilk nefesini alışını, ilk ağlayışını izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Gözlerini ilk açtığında onu kucağıma almak. Britta'yla birlikte yaptığımız çocuğı selamlamak için

birlikte sevmek.

Her şeyi kaçırdım.

Beni ne kadar boğduğunu aşağıya itiyorum. "Kaç kiloydu?"

"Kocaman bir çocuktuk. Üç kilo, dört ons. Yirmi iki inç uzunluğunda." Ağzının sevgiyle kivrılması kalbimin kabarmasına neden oluyor. Jamie'yi kalbinin her zerresiyle sevdiği o kadar belli ki. "Hemşireler ona küçük defans oyuncularını diyor. Saçları simsiyahtı ve iştahı hiç kesilmiyordu." Sonra kendini ve düşmanlığını hatırlar gibi oluyor. "İşte bu kadar. Orada otuz altı saat kaldım. Maxon beni eve götürdü. Annem bir haftalığına Chicago'dan geldi. O zamandan beri iyiyiz."

Ama mutlu değil mi? Sormuyorum çünkü eğer hayatından son derece memnun değilse bunu bana itiraf etmeyecektir. "Teşekkür ederim. Oğlumun doğumunu yıllar sonra bana anlatmanın garip görüldüğünü biliyorum. İnanın bana, o gün yokluğumdan benden daha fazla pişmanlık duyan kimse yoktur."

Duraksıyor, sanki bu sohbet konusunu açıp açmamaya karar verememiş gibi. "Aradım. Mesaj bıraktım. Ofisinize bile gittim ama Sheila bana 'hasta' olduğunuzu ve beni göremeyeceğinizi söyledi ve..." Sözlerini elinin tersiyle itiyor. "Bitti. Her şey bitti."

Beni geçmişin önemli olmadığına ikna etmeye çalışmasına rağmen Britta'nın sesinde acı duyuyorum.

"Mantıksız ve öfkeliydim. Seni görmemek ya da senden haber almamak için elimden geleni yaptım. Ve ne kadar üzgün olduğumu sana asla anlatamam." O zamanlar, hayatıma -kalbime- davet ettiğim tek kişinin kendi çıkarı için beni sattığı düşüncesine dayanamıyordum.

On yıl önce bir gezintiye çıkarıldıktan sonra, bir şekilde bunun tekrar olmasına izin verdiğim düşüncesine zar zor dayanabildim.

Bana hafifçe başını sallayarak onay veriyor ama tek kelime etmiyor. Belli ki konuşmanın bittiğini düşünüyor.

Öyle değil. "Jamie'ye iyi ve istikrarlı bir baba olmak niyetindeyim. Bu konuda kendimden pek bir şey öğrenmediğimi biliyorum... ama çocuğunuz için en iyisini istemeyi anlamaya başlıyorum. Senin de bunu istediğini biliyorum."

"Jamie'nin ihtiyaçları her zaman önce gelir, Griff. Öyle olmak zorunda."

Sohbetimiz sırasında bir çift dosya düzenleme kutusunu klasörlerle doldurdu. Onları kapatmak ve her birine bir etiket yapıştırmak için duraklıyor. Onları masanın uzak bir köşesine yığıyorum, böylece daha sonra taranabilir ve saha dışında saklanabilirler.

Britta kutuyu taşımakla o kadar meşgul olduğumu düşünüyor ki, küçük bir kıpırdanmayla eteğini düzeltmesine dikkat edemiyorum ve sikim fermuarımın altında yeniden sertleşiyor. Ama asla onu göremeyecek, izleyemeyecek, her hareketini kataloglayamayacak kadar meşgul olamayacağım.

Odayı düzenlemeye devam ediyoruz, ama şimdi sessiz. Bu beni rahatsız ediyor. Burada klima olmaması da öyle.

Ama bu bana bir fikir verdi.

İlişkimizin öldüğünde ısrar etmekte çok kararlı. Maxon bana içeriden bilgi verdiğine göre, beni hâlâ sevdiğini biliyorum. Bir zamanlar Britta bana aval aval bakmaktan kendini alamazdı. Onu hâlâ çok çekici buluyorum. İki taraf için de hala geçerli olup olmadığını bilmek için ölüyorum.

Evet, belki de onu rahat bırakmalıyım, özellikle de ofiste olduğumuz ve buzları yeni çözülmeye başladığı için. Ama cesaret yoksa zafer de yok, değil mi?

Makosen ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp çoraplarımı sıyırıyorum. "Um... ne yapıyorsun?" diye meydan okuyor.

"Burası çok havasız. Sen sıcaklamadın mı?"

Ben gömleğimin manşetlerini açarken, Britta bluzunun hâlâ boynundan bağlı ve eteğinin içine sokulmuş olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ediyor, böylece mümkün olan her santim teni örtüyor.

"Aslında rahatım."

Saçmalık. Saç çizgisinde bir ter parıltısı görüyorum.

Güzel. Harareti yükseltmek üzereyim. "Oh, şey... Maxon adada hâlâ takım elbise ve kravat olayını seven tek adam olmalı. Salak herif. Bir saniye içinde burada devam etmeye hazır olacağım."

Hafif bir gülümseme ve kalkık bir kaşla gömleğimin önündeki düğmeleri teker teker açıyorum ve gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Göğsünün ortasına kadar açıldığında Britta nefes almıyordu. Donup kalmıştı. Bakıyor. Parmaklarımın aşağı ve aşağı hareketini izliyor.

Yavaşça elbise pantolonumun paçalarını çekiyorum ve gömleğimi sonuna kadar açıyorum. Sersemliğini üzerinden attı. "Dur! Bir hayranım var."

Cevabımı beklemeden ofisten dışarı fırladı. Köşeye yaslanıyorum ve onun muhteşem kıcını kahve barına doğru sürmesini izliyorum. Toz toplayan cihazı eline aldığı anda sırtıyım. Tepkisinde etkilenmediğini gösteren hiçbir şey yok. Kendine benden nefret ettiğini söyleyebilir... ama yine de beni istiyor.

Bir an sonra Britta, küçük salınımlı vantilatörü boynundan tutarak odaya geri döndü. Ama ben çoktan belden yukarısını çıplak bırakmış, ona doğru gülümsüyordum.

Durdu. Mavi gözleri kocaman oldu. Bakışları fiziksel bir dokunuş olsaydı, her yerimi okşuyor olurdu.

Ona doğru yürüyorum ve yelpazeyi elinden alıyorum. Parmaklarımız sürtünüyor. Vücudunda ince bir titreme oluyor. Verdiği tepki beni çok mutlu etti. O da beni aynı şekilde etkiliyor.

"Teşekkürler." Başımı sallıyorum, aramıza mesafe koymak için acele etmiyorum. "Ben devam edeyim." "Gömleğini geri giy." Sesi biraz yalvarır gibiydi.

Bunu sevdim.

"Neden?" Aptal rolü yapıyorum. "Beni burada senden başka kimse görmeyecek ve sen her şeyi gördün." "Ama... Sanmıyorum-" Hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor. "Burası bir ofis, striptiz kulübü değil."

Omuz silkiyorum. "Fiziksel iş için giyinmemiştim, bu yüzden uyum sağlıyorum. Göğsüm seni rahatsız etmiyor, değil mi?"

Bakışları hâlâ gövdemde. Spor alışkanlığım ve sörf sevgim beni zayıf, kaslı ve bronz tuttuğu için minnettarım.

"Neden olsun ki?" Sesi biraz dilini yutmuş gibi çıkıyor.

"Güzel." Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "En yakın elektrik prizi nerede?"

Zayıf bir şekilde işaret ettiğinde, küçük cihazı takmak için eğiliyorum. Emin olamıyorum ama kıcıma baktığından şüpheleniyorum.

Yumuşak esintiyi başlatmak için düğmeye bastığımda, kafasını temizlemek istercesine aniden sallıyor. "Ben, şey... şu alt rafları boşaltayım. Bana birkaç kutu daha bantlayabilir misin?"

Bana bakmaktan böyle mi kaçınacak? Aramızdaki kimyadan tekrar mı kaçacak?

Sana iyi şanslar, meleğim.

Britta ilk kitap rafının altına doğru eğilir, soldaki ilk cilde uzanırken poposunu topuklarının arkasına dayar. Eteğinin arkasındaki yırtmaç, dizlerinin arasındaki yumuşak teni ve uyluklarının iç kısmını ortaya çıkarıyor. Bir ya da iki santim daha uzansaydı ipeksi teninin rengini anlayacaktım.

Külot.

Vantilatöre rağmen, buradaki sıcaklık hiç de serin değil.

Bağırsaklarım sıkıştı. Sikim zıplıyor. Kasıtlı olarak beni kızdırmaya çalıştığını düşünseydim onu benim oyunumu oynamakla suçlardım. Çok sinirliyim, ama onu kollarıma alıp öpemeyeceğimi biliyorum - ya da hayalini kurduğum sayısız başka şeyden herhangi birini. Şimdilik, sadece Jamie'nin babası olarak değil, bir erkek olarak da beni yeniden tanıdığını bilerek kendimi teselli etmek zorundayım. Zamanla aramızdaki ilişkiyi yeniden kuracağım ve tekrar benim olana kadar onu yıpratacağım.

Bana ilk kitaplıktan daha fazla klasör uzatırken hazır olmak için birkaç kutuyu bir araya getiriyorum.

Sonunda, emiciyi boşaltmayı bitiriyoruz.

Kutuyu kapattıktan sonra diğerleriyle birlikte istifliyorum. "Bir raf ünitesi gitti. Beş tane kaldı."

Britta paniklemiş görünmemeye çalışarak bana doğru bakıyor. Düşüncelerini neredeyse duyabiliyorum. Hoşlandığım *yarı çıplak eski sevgilimle küçük bir odada kapana kısılmış bir şekilde saatler geçirmek zorunda mıyım?* Son kısmı düşünmediğine eminim. Ama doğru.

"Belki de bugünlük bu kadar yeter," diye öneriyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Yarın ilk iş üretken olmak zorundayım, bu yüzden şimdi bitirmeliyiz. Aslında geç saate kadar kalmamız gerekebilir. Bu akşam Çin yemeği sipariş etmek ister misin?"

Bu fikir karşısında dehşete düşmüş görünüyor. "Hayır. Ben artık yirmi yaşında saf bir genç değilim. Bu numara bende işe yaramaz."

Ne? "Bu asla bir numara değildi ve burada bir ofis kurmadan önce gerçekten yapmamız gereken işler var."

"Jamie'yi beş buçukta almam gerekiyor."

"Ah. Doğru." Bunu fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissederek depoyu kaldırdım ve pencereleri ya da kapıyı engellemeyecek şekilde köşeye doğru manevra yaptım.

Britta'nın omuzlarımın, kollarımın ve sırtımın her bükülüşünü izlediğini hissediyorum. "Evet. Onun bir oyun randevusu var. Parkta, ah... Bir çocuk. Bizim..."

Bir cümleyi bile bitiremiyor. Sırtım ona dönük olduğu ve bunu anlayamayacağı için...şey, kabul ediyorum ki kendimi beğenmişlik yapıyorum. Kitaplığı bıraktıktan sonra ona dönüyorum ve ellerimi birbirine sürtüyorum. "Mahalle mi?"

Yutkunuyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Evet. Bunu dört gözle bekliyordu. Bunu kaçıramam.

o."

Beynimde milyonlarca düşünce dönüyor ama en mantıklısı Jamie'yi görmek istediğim. Ve bu belki de benim fırsatım olacak.

Acımasız bir piç olmayı en iyilerden öğrendim - babam istediğini elde etme konusunda tam bir ustadır. Bu yüzden nerede olacakları konusunda ondan nasıl daha fazla bilgi koparabileceğimi ve bu bilgiyi kendi yararına nasıl kullanabileceğimi düşünüyorum. "Kihei'ye döndüğünüzde hava kararmış olmayacak mı? Dışarıda oynamak zor olacak. Tesis içeride değilse tabii?"

"Hayır. Park iyi aydınlatılmış. Ben ona göz kulak olurum." Kaşlarını çattı. "Bunun tehlikeli olduğunu düşünüyorsan, ona bir şey olmasına asla izin vermem."

"Hey, harika bir anne olduğundan hiç şüphem yok." Onu hiçbir şekilde tehlikeye atmakla ya da

ihmal etmekle suçlamıyorum. Aklımdan geçen son şey bu.

"Gerçekten denedim."

"Bizi yıllar ayırabilir meleşim. Ama sevdiğin insanlar için her zaman her şeyini verdiğini biliyorum."

Neden en önemli anda bunu hatırlayamadım ki?

"Ona çok iyi bakıyorum Griff. Her zaman da bakacağım."

"Eminim." Ön kolumu boş bir kutunun tepesine dayayıp yaklaşıyorum. "Bu gece seninle geleyim, Jamie'yle tanış. Ona henüz kim olduğumu söylemek zorunda değiliz. Söyleyebiliriz-"

Şimdiden başını sallamaya başladı. "O hazır değil."

"Hazır değilsin," diye suçluyorum, sonra hayal kırıklığımı ve pişman olacağım bir sürü kelimeyi ısırarak geri çekiyorum. "Hayatıma tekrar gireli yirmi dört saatten az oldu. Seni tanımak için zamanım olmadı."

Oğlum için en iyisinin ne olduğuna karar ver ya da şu anda kim olduğunu bul. I..." Başa çıkmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Baba olmaya hazır olduğuna ya da tekrar çekip gitmeyeceğine ikna olmadım. Ya da Jamie'yi benden almaya çalışmayacağına."

Başımı salladım. "Sen onun annesisin. Sana ihtiyacı var."

"Öyle," diye kabul ediyor. "Ama bir kez kırılan güvenin onarılmasının asla kolay olmadığını anlamalısın." Evet, bunu herkes gibi ben de biliyorum.

Arkasını dönüyor. Haklıyken onunla tartışamam. Ama bu beni durdurmayacak.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BRITTA öğleden sonranın geri kalanını beni görmezden gelmeye çalışarak geçirdi. Ona takılmayı bıraktım çünkü belli ki aklında çok şey var. Aç bakışlarıyla beni yiyip bitirmesini izlemek eğlenceli ve bilgilendiriciydi. Ama ona aramızdaki delice güçlü çekimi hatırlattım. Şimdi Jamie'ye odaklanmalı ve onunla tanışmanın bir yolunu bulmalıyım. Sonra da annesiyle bir gelecek kurmaya çalışacağım.

Dörde kadar tüm klasörleri boşaltıp kutulamayı başardık. Maxon sadece bir belge görüntüleme ve yönetim şirketiyle anlaştığımı ve sabah evrakları taşıyacağını söylediğimde küçük bir mücadele veriyor. İsteksiz rızasıyla rafları Craigslist'e de koyuyorum ve birkaç dakika içinde talep almaya başlayınca şaşırıyorum.

Ben uzun masayı bir masa gibi düzenlerken Maxon içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "İyi görünüyor. Vay canına, bu pencerelerden ne kadar çok ışık geldiğini unutmuşum."

"Evet, mağara adamı. Taş tabletler üzerindeki yontmalar iki bin yıl öncesine ait."

"Ha ha." Bana ekşi bir bakış gönderdi. "Konu kayıt tutmaya gelince, titizimdir."

"Dostum, *Hoarders*'ın bir bölümünde başrol oynamaktan bir klasör eksiktin."

"En azından belgelerim parmaklarımın ucundaydı ve bir dosyaya bakmak için başka birini aramak zorunda kalmıyordum."

"Bu da çok işe yarıyor... Yangın ya da sel olmadığı sürece."

Maxon'ın buna verecek bir cevabı yok. "Analizin için teşekkürler, Küçük Cıvcıv. Görünüşe göre yerleşmişsiniz. Kendi masanı mı tercih ederdin?"

"Eninde sonunda. Aceleye gerek yok. Bu şimdilik işe yarıyor."

"Britta'nın yemek masasını geri istemesi dışında. Birkaç hafta önce burayı 'savaş odamız' haline getirdiğimizde bize ödünç vermişti."

Ofisin diğer ucundan ona bakıyorum. Masasında eşyalarını topluyor, profili gergin. Gömleğimi tekrar giymiş olmama rağmen bana bakmamaya çalışıyor... çoğunlukla.

"Bana ona ait olduğunu söylemedi." Ama kafamdaki çarklar dönmeye başladı bile. Masasını geri alacak. Aslında, masayı evine kendim götürmekten çok mutlu olacağım.

Kardeşim bana şüpheli bir bakış gönderdi. "Bu gülümseme beni korkutuyor."

"Ne?" Olabildiğince masum bir ses tonuyla soruyorum. "Sadece yardımcı olmanın yollarını düşünüyorum." "Ve başka bir nedenin *yok*. Doğru..." Maxon homurdanıyor. "Onunla baş başa geçirdiğim zaman

Öğleden sonra ikinize yardım edebilir miyim?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım. Göreceğiz bakalım. Jamie'nin doğumu sırasında yanımda olduğun için teşekkürler."

Başını sallıyor. "Memnun oldum. Ve konuyu değiştirme. Kafanda dolaşan plan nedir? Bir planın olmadığını söyleyerek beni aşağılama."

Britta bilgisayarını kapatır ve masasının çekmecelerinden birini açarak kırmızı çantasını alır.

Gelin dergilerini ve bayrak bantlarını topladıktan sonra Rob'a yaklaşıyor ve onu gülümseten bir şeyler söylüyor. Sonra kardeşime doğru bir el sallıyor ve beni görmezden geliyor.

Telefonuma baktım. Saat 5:15.

"Hoşça kal meleğim," diyerek kapıyı açıyorum ve ofisin öbür ucundan ona sesleniyorum. Cevap vermeden kapıyı arkasından kapatıyor.

Pencereden, beyaz aile sedanıyla otoparktan çıkıp sokağa girişini izliyorum. "Jamie'nin mahallelerindeki bir çocukla oyun randevusu var. Onu nereye götürebileceği hakkında bildiğin her şeyi anlat bana."

"Jamie'yi görmeye mi gidiyorsun?"

Akıllıca bir soru. "Yapmak zorundayım. Onunla tanışamasam bile, kendi oğlumu hiç görmemiş olmak beni öldürüyor."

Maxon inliyor. "Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama beni hain yapmaya çalışmaktan vazgeçmelisin."

"Bunu yeğeninin ve kardeşinin ailesini tamamlamak olarak düşün. Senin yardımın olmadan hayatımı onlarla paylaşamam dostum."

Alay etmekle homurdanmak arasında bir ses çıkarıyor. "Bana çok şey borçlusun ve karşılığında kardeşinin ailesini tamamlamana yardım edebilmek için benim adıma Keeley'ye yalvarmanı bekliyorum."

"Tamamdır." Keeley'le son konuşmamızda, daha önce Phoenix'te kalmaya yönelik eğiliminin tersine dönmeye başladığı anlaşılıyordu. Kardeşimin ona ciddi bir şekilde aşık olduğuna dair birkaç güvence kararını vermesine yardımcı olabilir.

Maxon kazandığını düşünüyormuş gibi gülümsüyor. Buna inanmasına izin verdim. İkisini de seviyorum ve zaten onları mutlu etmek için mümkün olan her şeyi yapardım.

"Bunu benden duymadınız..." diye mırıldanıyor alçak sesle. "Ama Britta masasında bir randevu takvimi tutar ve genellikle adresleri not eder."

Kardeşimi omzundan alkışladım. "Sen benim kahramanımsın."

Aradığım şeyi bulmak için çalışma alanında gezinmem iki dakikadan az sürdü. Rob her ne yapıyorsa umursamayacak kadar kendini kaptırmış durumda. Maxon başka tarafa bakıyormuş gibi yapıyor. Bu mükemmel.

Ofisime geri dönüp anahtarlarımı ve telefonumu topladıktan sonra kardeşime başımla selam veriyorum. "Sonra konuşuruz, dostum."

"Uslu dur," diye sesleniyor geri çekilen sırtıma.

Bunu taahhüt etmeden el sallıyorum. Maxon beni iyi tanır, bu yüzden hiç oynamadığımı bilir.

Hawaii güneşi parlak ama ben adanın güneye doğru akan trafiğiyle savaşıırken azalıyor. Keeley'nin bana bıraktığı çantanın üzerindeki şarkı isimlerine bir göz atmam, bağırsaklarımı deşmek için tasarlanmış daha fazla müzik seçiminden kaçınmam gerektiği konusunda beni uyarıyor - en azından şimdilik. Jamie'yi görmeden önce bunun kafamı karıştırmasına ihtiyacım yok.

Saat altı yirmi gibi Britta'nın evinden çok da uzak olmayan parka varıyorum ve oyun alanına bir göz atıyorum. Porsche'mi parkın uzak bir köşesinde, büyük bir kamyonla dev bir SUV'un arasında saklandığım bir yere çektiğimde güneş batmak üzereydi.

Kilitledikten sonra, birkaç palmyenin altındaki gölgede çitlere karşı takılıyorum. Hem yolu hem de park alanını görebildiğim için arkama yaslanıyorum.

İki dakika sonra Britta arabayı durdurur. Arabadan aceleyle iniyor, dokuma bir plaj çantasının saplarını bir omzuna atıyor ve içine dev bir şişe su koyuyor. Dar siyah bir egzersiz pantolonu ve

gözleriyle uyumlu dökümlü bir gömlek giyiyor. Önü ve yanları işlemeli, V yakalı bir gömlek. Vücudunu sarıyor ve kalçalarında bitiyor. Ve ben bakmaktan kendimi alamıyorum.

Tanrım... O hala benim için gezegendeki en seksi kadın.

Sonunda arabasının arka kapısını açtı ve içeri eğildi. Araba koltuğunun kemerini çözüyor olmalı. Kendimi gergin, nefesimi tutarken buluyorum.

Oğlumu göreceğim.

Aracın arkasından çıkıyor, çocuğu kendisine doğru tutuyor. Bir tutam siyah saçını omzuna yatırıyor, vücudu gevşek, gözleri kapalı. Onu aşağı yukarı tarıyorum, keşke daha yakın olsaydım, onu daha net görebilseydim, kendim tutabilseydim diyorum. Görebildiğim kadarıyla o... Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Çok güzel. İnanılmaz. İstediğimi bilmediğim her şey.

Kalbim eriyor. Bu anı yaşamak, aynı anda bir şoku absorbe etmeye, bir illüzyonu anlamaya ve bir mucizeyi deşifre etmeye çalışmak gibi.

Üç yaşına birkaç ay kalmış bir çocuğun olacağını düşündüğümünden daha büyük. Ama ben de büyük bir çocuktum. Uzun boylu ve iri yapıyıldım, özellikle de ergenlik çağında. Mavi parmak arası terlikler Britta'nın kalçalarının yanında sallanan büyük ayakları koruyor. Belli ki bacakları ve kolları da uzun. Maxon'ın buluştuğumuz gece bana gösterdiği fotoğrafta alçada değildi ama Jamie'nin sol elinin ve ön kolunun büyük bir kısmını kaplayan mavi bir alçı var. Bunu en kısa zamanda öğreneceğimden eminim. Ayrıca mavi bir şort ve üzerinde bu mesafeden seçemediğim bir baskı olan ten rengi bir gömlek giyiyor.

Jamie'nin alnından öpüyor ve yakındaki bir banka doğru ilerlerken saçlarını okşuyor. Alanın bir tarafında boş bir oyun parkı var. Diğer tarafta ise bir gün boyunca dondurma sattıktan sonra dükkânını kapatan bir satıcı var. Uzaktan, gölgeye şükrederek alanın uzak tarafındaki patikayı takip ediyorum. Britta zaten beni göremeyecek kadar dalgın, kumluk alanın dışında bir banka oturmuş, oğlumuzu nazikçe sallayarak bekliyor.

Jamie ile iletişim kurmak için can atıyorum. Onu yirmi saattir tanıyorum ve sanki onunla en az on dokuz saat önce tanışmış olmalıymışım gibi hissediyorum. Ama Britta'yı zorlarsam, yanlışlıkla öldürdüğüm ev bitkisini atmayı reddettiği zamanki gibi inatlaşacak. Yeşilliğin sorumluluğunu üstlenmemi, onu söküp yerine koymamı bekledi. Benden birden fazla kez onunla ilgilenmemi istedi. Zamanım yoktu. Hayır, zaman *yaratamadım*.

Onu hafife aldım. Hem de çok.

Bu gerçek gözlerimin ortasına çarpıyor. İçimden bir küfür savurarak Britta ile geçirdiğim bir yılı daha olgun gözlerle inceledim. İçten içe, ona iyi davranmadığımı biliyordum. Ama o zamanlar babamın ne kadar dumanı tüten bir pislik olduğunu ya da insanlara davranış biçiminin, hayatımda başkalarını tutmak istiyorsam örnek almam gereken bir şey olmadığını fark etmemiştim. Ama eninde sonunda onun gibi bir hayat yaşayacağıma ve dünyanın benim etrafımda döneceğine inanarak yetiştirildim.

Ve ne kadar hıyarmışım.

Jamie'nin doğumunu bir kenara bırakırsak, özellikle Britta'ya yardım edemediğim zamanları düşünüyorum-geçistirmeye çalıştığım akşam yemekleri, neredeyse unuttuğum doğum günü, kendimi romantik biri olarak görmediğim için yarım yamalak geçirdiğim Sevgililer Günü.

Şimdi ben ne yapacağım? Parkın karşısındaki çocuğuma bakıyorum ve Britta'nın elini tutarken ve onun maskaralıklarına gülerken gülümsemesini görmek için ona sıkıca sarılma ve onunla oynama hakkına sahip olmayı diliyorum.

Şimdilik uzaktan izlemekle yetinmek zorundayım. Kendimi sapık gibi hissediyorum ama bunun bir önemi yok. En azından oğlumu gördüm.

Arkamda bir arabanın otoparka girdiğini duyuyorum. Britta sese doğru döndü. Bir ağacın arkasına geçiyorum ve bir kadının minibüsünden Jamie'den daha küçük bir çocukla çıkışını izliyorum. Çocuk araba koltuğundan kalktığında, telaşlı görünen annesi, çocuğun arabanın diğer tarafına geçmesini engellemek için kolunu tutmak zorunda kalıyor.

oyun parkına ulaşmak için asfalt.

Esmer kadın bir hışımla oğlunu kucağına alır. Britta, yanında hâlâ uykuda olan Jamie'yle yaklaşıyor. Kumun kenarında kadınlar sohbet etmeye başlıyor. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama esmer olan oğlumun saçlarını karıştırıyor. Diğer çocuk Britta'nın kalçasına sarılıyor, sonra oyun alanının kendilerine kalmasından çok memnun görünüyor ve kaydırağa doğru koşuyor. Jamie aniden Britta'nın elinden kurtuluyor ve sanki üç dakika önce uyuyakalmamış gibi küçük çocuğun peşinden koşmaya başlıyor.

Merdivenin ilk basamağına ulaştıklarında, parkın tepe ışıkları yanıyor ve alanı megavatlık bir LED ışıltısıyla aydınlatıyor. Birden oğlumun yüzündeki her ifadeyi görebiliyorum; gülümsemesini, küçük beyaz dişlerini, bir gün benimkine daha çok benzeyecek olan küçük burun kemiğini. Ve benim çenem, kare şeklinde, belirgin ve inatçı.

Jamie'nin benim ve Britta'nın en muhteşem karışımı olduğunu fark ettim.

Kaydırağın tepesinde durup küçük yumruklarını bir şampiyon gibi havaya kaldırırken kıkırdaması akşamı doldururken dik durmak için ağaca sarılıyorum. Normalde alaycı bir piçimdir ama yüzümde beliren gülümsemeyi engelleyemiyorum. Britta ona bir şeyler havlıyor -muhtemelen düşmeden önce oturmasını istiyor- ve o da kıcını kaldırıp itiyor, kahkahalar atarak uzun, sarı kaydırağın aşağı süzülüyor.

Oğlumun şu anda görüldüğü kadar mutlu olduğumu hiç hatırlamıyorum. Ona benim hiç yaşayamadığım çocukluğu yaşattığı için Britta'ya çok minnettarım.

Birbirlerini kumda kovalamadan önce arkadaşı onu yere kadar takip ediyor. Yakındaki salıncaklara çarptıklarında, anneler harekete geçiyor ve onları nazikçe itmeden önce düzgün bir şekilde oturtuyorlar. Kısa süre sonra Britta'nın Jamie'yi geride tuttuğu anlaşılıyor. "Daha yükseğe!" diye bağırarak havada süzölmeye çalışıyor.

O bir gözüpek. Benden miras kalan başka bir şey.

Hiç tanışmadığımız halde oğlumda kendimden bu kadar çok şey görmek beni hayrete düşürüyor. Ebeveyn olmanın getirdiği inanılmaz sorumluluk da beni hayrete düşürüyor. Yarısını bile bilmediğime eminim ama gelecekte bu çocuğun etrafında olmaya niyetlenirsem, istesem de istemesem de onu etkileyeceğimin son derece farkındayım. Ona sadece en iyi yanlarımı göstermek istiyorum. Örnek alabileceği, her zaman arzuladığım türden bir baba olmak istiyorum.

Jamie henüz yeni yürümeye başladığı için garip gelebilir ama oğlumun benimle gurur duymasını istiyorum.

Britta'nın oğlumla tanışmama izin vermemesini de daha iyi anlıyorum. Bugün kim olduğumu bilmiyor. Sadece onu ofiste baştan çıkaran adamı, birlikte geçirdiğimiz tek Noel gününün çoğunda kardeşimle fantezi futboluna takılan pisliği, turistlerin aniden Maui'de bir ev istediklerine karar vermelerinden ve bir tane alana kadar yirmi saat boyunca yanımdan ayrılmamalarından sonra çılgın bir hafta çalıştığım için onu Yeni Yıl'da dışarı çıkarmayan pisliği hatırlıyor.

O zamanlar bir erkeğin kadınına öncelik verdiğini hiç görmemiştim. Şimdi berbat bir mazeret gibi geliyor ama Britta'ya karşı böyle bir pislik olmamın tek nedeni bu. Babam annemle evliliğinin bir gününde bile sadık ya da nazik değildi, annem bir azize olduğundan değil. Muhtemelen boşanmalarının sebebi de budur. Maxon, birlikte oldukları iki yıl boyunca Tiffani'nin götüydü. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, onun bu tavrı muhtemelen bir savunma mekanizmasıydı çünkü o herkese karşı bir sürtüktü. Britta'ya sadık olmanın iyi bir adam olduğum anlamına geldiğini sanıyordum. O zamanlar önemli şeyler -düşünme, empati, uzlaşma

-Kayıt olmadı.

Keeley son birkaç yılda beni daha iyi bir insan olmaya ikna ettiği için minnettarım. Mükemmel değilim. Çok fazla öfkem var. Bazen hala eski kalıplara giriyorum... ama deniyorum. Şimdi yapmam gereken

Britta'yı örnek bir koca ve baba olacağıma ikna et.

Benimle neredeyse hiç konuşmazken ve çocuğumuzla etkileşime girmeme izin vermezken bunu yapmak zor.

Anneler sonraki yirmi dakika boyunca küçük çocuklarının oyununu izler. Sonra Jamie maymun demirlerine doğru koşar ve başının üzerindeki basamağa ulaşmak için üç basamak tırmanır. Alçısına rağmen şaşırtıcı bir hız ve güçle sallanarak karşıya geçer. Diğer çocuk da elinden geldiğince hızlı bir şekilde onu takip eder, ancak Jamie aşağı atlayıp etrafından dolaşıp tekrar ilk tutamaktan sarkana kadar ancak yarısına kadar gelebilmiştir.

Atletik olduğu kesin. Benim gibi, muhtemelen sevmediği bir topla hiç karşılaşmamıştır. Ayrıca yürüyüş, sörf, tüplü dalış, kano ve gökyüzü dalışı da yapacak mı? Tamam, bu çocukla resmi olarak tanışmadım bile ve şimdiden sınırları ve güvenliği öğrendiğinden emin olmak zorundayım... ve spor söz konusu olduğunda biraz mantıklı davranmaya çalışıyorum. Ben hiç yapmadım ve gençliğimde bunu göstermek için bir sürü kırık kemiğim oldu. Yaptığı çılgınca bir hareket yüzünden mi alçıya alındı?

Maymun çubuklarını üçüncü kez geçerken, diğer çocuk ellerini ovuşturur ve ilgisini kaybeder gibi görünür.

Jamie değil. Dördüncü yürüyüş için merdivene doğru ilerliyor.

Ancak bir basamaktan diğerine yıldırım hızıyla geçmek yerine, bir bacağını tekmeleyerek yukarı kaldırır ve en üstteki çubuğun üzerinden atar.

"Jamie!" Britta elindeki su şişesini çantasına atıp ona doğru koşarken sesleniyor, endişesi yüzüne kazınmış.

Küçük afacan onu görmezden gelir ve diğer bacağını ilk tutamağın üzerinden geçirir, sonra kendini maymun demirlerinin tepesine oturana kadar yukarı çeker - on fit havada.

Kalbim tekliyor.

"Buraya gel!" Kollarını adama doğru uzatıyor, onu yakalamak için zıplıyor, ama adam ulaşamıyor. "Bu dakika, genç adam."

Jamie ona inatçı bir şekilde başını sallar.

Britta onu yakalamak için merdivene doğru koştuğunda, Jamie elleri ve dizleri üzerinde aygıtın ortasına doğru tırmanıyor. Diğer anne onun altında kalıyor, Jamie'nin düşme ihtimaline karşı beceriksizce kollarını uzatıyor ama Britta'dan daha kısa. O da çelimsiz. Düşen bir çocuk parçasını yakalayabileceğine inanmıyorum.

Sonra oğlum ayağa kalkıyor, iki farklı çubuğun üzerinde sallanıyor ve sanki kanatları varmış gibi kollarını uzatıyor.

Yalan söylemeyeceğim. Kalbim duracak gibi oluyor çünkü az sonra ne olacağını biliyorum. O benim çocuğum ve ben de çok büyük değilken aşağı yukarı aynı şeyi yapmıştım.

Evet, atlayacak.

Yani lanet bir ikilemdeyim. Parka yaptığım geziyi sır olarak saklamak mı yoksa Jamie'yi kurtarmak mı? Yarışma yok.

Ağaçtan uzaklaşıp havalanıyorum, yürüyüş yolundan, çimenlikten koşarak geçiyorum, sonra da kumun üzerine atlıyorum. Çocuk küçük bacaklarını büküp Süpermen gibi maymun demirlerinden atlarken Jamie'nin altında kayarak duruyorum.

Bir saniye sonra göğsünden gelen bir gümbürtüyle kollarıma düşüyor. Donup kaldığında ve şaşkınlıkla gözlerini kırptığında zor nefes alıyordu.

Ben ona bakıyorum. O da bana bakıyor.

Kalbim çarpıyor ve Britta'nın şokunun dalga dalga üzerime geldiğini hissediyor olsam da, bu anın tadını çıkarıyorum çünkü sonunda oğlumu kucağıma alıyorum.

Tanrım, anında aşık oldum.

"İyi misin, küçük adam?" Ona sordum.

Bana ne kadar benzediğini görmek neredeyse acı verici. Resimler neyse de, benzerliğimiz yüz yüze daha belirgin. Gözleri annesine çekmiş. Ayrıca burnunda üç tane çil var ve onları kırıstırıyor. Suratını asmamaya çalışıyor ama bana meydan okurcasına bakarken küçük dudağı dışarı fırlıyor. "Uçuşunu" bitirmesine izin vermediğim için kızgın.

Hiç komik değil ama kendimi ona gülümserken buluyorum.

"Jamie!" Britta merdivenden inerken sesleniyor, sonra da koşarak yanımıza geliyor. Oğlumu elimden tutup sıkıca kendine çekiyor, bir an alnından öpüyor, sonra bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Görünüşe göre oğlumuzu kurtarıyorum." "Buna hakkın yok," diye tısladı.

Bunu yüksek sesle söylemek için mi? Burada olmak için mi? Onu beyin sarsıntısından korumak için mi?

Ona hırlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Ama öyle olduğuma sevinmedin mi?"

Britta'nın bakışları parlamaya dönüşüyor. Bakışları ben ve Britta arasında gidip gelen diğer anneyle mahcup bir bakış fırlatıyor. Kulak misafiri olmaya çalışmıyor ama birbirimizden sadece birkaç adım uzakta durduğumuz için duymaması da mümkün değil. İrkildim.

Tamam, bunu daha iyi halledebilir ve işimizi biraz daha gizli tutabilirdim. Öte yandan, Jamie'nin babası olduğumu ve onun hayatının bir parçası olmayı planladığımı saklamıyorum. Britta'nın arkadaşları da eninde sonunda öğrenecek. Neden şimdi başlamıyoruz?

"Bu durumda, evet. Teşekkür ederim," dedikten sonra esmer kadına dönüyor. "Kısa kestiğim için üzgünüm. Sanırım gitmemiz gerekiyor."

Ciddi mi lan bu? Jamie'yi çok az gördüm.

"Tabii. Biz de gidelim." Oğlunu kucağına alan diğer kadın bana yan gözle bakıyor ve sanki onu bir şekilde korkutmuşum gibi uzaklaşıyor.

İfademi yumuşatmaya çalışıyorum. Bir orospu çocuğu kadar sert görünebildiğim söylenir ve yapmak istediğim son şey oğlumla arkadaş olan, yürümeye başlayan bir çocuğun 1.80 boyundaki annesinin gözünü korkutmak. "Griffin Reed." Britta'nın kız arkadaşına elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Yavaşça elini uzatıyor ve Britta ile benim aramda spekülatif bir bakış gönderiyor. "Emily Marks. Aynen. Jamie'yi kurtarmak için burada olmana sevindim."

Kadın neden birdenbire ortadan kaybolduğumu anlamak için çok uğraşıyor gibi görünüyor. -durumun içine.

Britta Jamie'yi kendine doğru daha sıkı çekiyor. Kolları ve bacaklarıyla kıvranan bir çocuk topuna dönüşür, özgürlüğüne kavuşmaya kararludur... ve muhtemelen tekrar maymun parmaklıklarına tırmanacaktır.

"Seni sonra ararım Emily," diyor arkadaşına, Jamie'yi kontrol altına almaya çalışırken, böylece ayrılabilirler.

"Sonra konuşuruz." Kadın gitmek için döner, sonra bir kez daha düşünür. "Jamie'nin babasının işin içinde olduğunu bilmiyordum. Anton hamile olduğumu öğrenince çekip gitti. Şanslısın." Sonra kalçasındaki çocuğu düzeltiyor. "El salla, Cody."

Bunu iki kez söylenmeden yapıyor. Benim kadar iradeli görünen Jamie'ye hiç benzemiyor. am.

Emily ve kovboy çizmeli çocuk beni Britta ile yalnız bırakarak ayrıldılar. Jamie'yi içeriyor. Kaçmak için verdiği mücadele neredeyse yüzüne yumruk atmasına neden olduğunda, çocuğu yakaladım.

Britta'nın oğlumun sallanan kollarının menzili dışında olduğundan emin olmalıyım. Kızgın bir kedi sürüsünü tutmaya çalışmak gibi.

"Onu bana geri ver," diye ısrar ediyor.

"Sakinleştiğinde," diye söz veriyorum, sonra tüm dikkatimi Jamie'ye veriyorum. "Hey. Sakinleşelim. Neyin var?"

"Bırak beni. Atlıyorum!"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bu tehlikeli ve anneni korkuttun. Bunu bir daha yapma." "Sen kimsin?" kaşlarını çatarak bana meydan okuyor.

Yakında ona gerçeği söyleyeceğim. Bu gece yetişkinler arasındaki konuşmaya kulak misafiri olmuş olabilir ama belli ki anlamamış. Ya da gerçekten dinlemiyordu. Her iki durumda da biraz rahatladım. Elbette, babası olduğumu kabul etmesini beklemek berbat bir şey ama bunu doğru şekilde yapmayı tercih ederim.

"Ben senin incinmeni çok önemseyen biriyim. Annen de öyle. Onu üzgün görmek istemezsin, değil mi?"

"Hayır." Suratı asık, küçük kaşları kalbime dokunuyor. "Ya da ağlamak?"

Kaşları çatıldı. "Hayır."

"O zaman bir dahaki sefere onu dinle yoksa seninle daha fazla kelime alışverişinde bulunmak zorunda kalabiliriz, Jamie. Anladın mı?"

Beni hiç tanımıyor ama başını yavaşça sallıyor. "Tamam."

"Güzel." Ona tekrar sıkıca sarılıyorum ve bunun son olmayacağına yemin ediyorum. "Annene geri dön ve iyi bir çocuk ol. Bunu yapabilir misin?"

"Evet." Ağır iç çekişi, odasını temizlemesi istenen bir ergenin sesine benziyor. "Çok iyi bir adam. Annene sarıl." Onu Britta'ya geri veriyorum.

Çocuğu minnetle alıp her zamankinden daha sıkı sarılıyor ve bana "*Sen kimsin?*" diye soran bir bakış fırlatıyor. "Neden buraya geldin?"

Ona azarlayıcı bir bakış gönderiyorum. "Gerçekten mi? Sormak zorunda mısınız?"

Britta yutkunuyor -öfkesini, gururunu- ve yüzünü kapatıyor. "Teşekkür ederim. Bu gece sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Düşüşünü izledim." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Ben de onun yaşındayken benzer bir şey yapmış ve bileğimi kırmıştım. O da kolunu öyle mi kırdı?"

"Hayır, sadece okulda parmağı kapıya sıkıştı. Normalde basit bir atel gerekirdi ama yeni yürümeye başlayan bir çocuktan pansumanı rahat bırakmasını istemek..." Gözlerini deviriyor.

"Hepsi bu kadar olduğu için memnunum."

"Ben de öyle. Tahmin bile edemezsin. O kadar çabuk büyüdü ki. Beni hiç böyle dinlememişti. Hâlâ şoktayım."

"Beni tanıyorsun ve neden inatçı olduğunu merak ediyorsun?"

Gözlerini kırpıştırır ve başını sallar. "İyi bir noktaya değindin. Son üç ay gerçekten çok zor geçti. Korkunç ikiliden kurtulduğumu sanıyordum ama aniden..."

"O inatçı mı? Otoriteye karşı mı geliyor? Heyecan için çılgınca şeyler mi yapıyor?"

"Evet. Ben..." Kaşlarını çatıyor. "O da çok iyi bir bebektir. Hiç hastalanmazdı. Nadiren ağlardı. Yemeyi ve uyumayı severdi, oyun zamanından ve banyosundan hoşlanırdı. Ona kitap okumama bayılırdı. Araba koltuğuna hiç aldırılmazdı ama..."

"Bu onun erkek olma yolundaki ilk adımı."

Britta dehşete düşmüş görünüyor. "Sen neden bahsediyorsun? Daha üç yaşında bile değil."

"Bağımsızlık benim için her zaman büyük bir şeydi. Büyümek, yeni şeyler denemek, kendi kendimin insanı olmak için sabırsızlanıyordum." Omuz silkiyorum.

"Buna hazır değilim. O hala bir bebek."

O kadar da değil. Ve kesinlikle uzun sürmeyecek. Çocuk büyüdükçe yardıma ihtiyacı olacağı aklıma geliyor. İsteyeceğim son şey, ona ihtiyaç duyacağı sınırları sağlamak için mücadele etmesi. Ya da Makaio'nun bunları sağlaması.

Bu düşünce karşısında öfkemi bastırarak Jamie'ye tekrar dokunmaktan kendimi alamıyorum ve avucumu tepesinde gezdiriyorum. "Ama her geçen gün büyüyor."

"Kollarıma kolayca sığıdığı zamanları hatırlıyorum. Şimdi boyu bir metreyi geçti. Çocuk doktoru büyüdüğünde yaklaşık 1.80 olacağını düşünüyor." Britta'nın sesi bu durumdan rahatsız olmuşa benziyor.

Şansımı denedim ve omzuna sarıldım. "Eğer izin verirsen, sana her adımda yardım edeceğim." Bu onu anında susturdu. "Gitmemiz gerek. Jamie'ye yemek yedirmeliyim."

Britta arkasını dönüp çantasını aldığında ben de onu takip ediyorum. "İkinizi yemeğe götüreceğim." "Hayır, teşekkür ederim. Domuz pirzolasını çözdürdüm."

"Burada benimle çalış. Baba olduğumu kabul etmekte geç kaldım." Kolundan tutup yüzünü bana çeviriyorum, Jamie parka yeni gelen başka çocuklara odaklanmış görüldüğü için minnettarım. "Ama bir daha gitmeyeceğim."

"Şimdi bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Elimden kurtuldu ve tekrar arabasına doğru koşmaya başladı. "Çok erken, çok karmaşık. Sen seçimini uzun zaman önce yaptın ve-"

"Seni incittim. Yapabileceğimi düşündüğünden çok daha fazla üzgünüm. Sen bana inanana kadar bunu sana her gün söyleyeceğim. Ama bizi ayrı tutmanın tek nedeni" -Jaime'yi işaret ediyorum- "benden korkuyor olman ya da kin duyuyor olman. Senin kindar ya da acımasız olduğunu hiç görmedim meleşim."

"Bana öyle deme." Çantasının içinde arabasının anahtarlarını arıyor.

Neden tereddüt ettiğini biliyorum ama bana bir melek gibi görünüyor. "Henüz gitme. Onu bir daha ne zaman görebilirim?"

Parlak anahtarlığı buluyor ve düğmeye basıyor. Elleri titriyor. "Bunu düşünmek zorundayım. Pazartesi işte görüşürüz."

Ona sabah aile hukuku avukatı olan eski bir müşterimle randevum olduğunu söylesem mi diye düşünüyorum. Muhtemelen beni cumartesi günü görmeyi kabul etmesinin tek nedeni buydu. Ama sessiz kalıyorum. Bu bir tehdit değil. Sadece haklarımı ve daha fazlasını nasıl elde edeceğimi bilmek istiyorum. Aslında, mümkün olduğunca çok.

Arka yolcu kapısını açmak için çabaladığında, elini kenara itip kapıyı açıyorum. Jamie'yi araba koltuğuna oturtmasına izin verebilirdim ama bu onu bir süreliğine kucağıma alacağım son sefer olabilir, bu yüzden onu Britta'nın kollarından alıp hızlıca sıkıyorum. Tanrıya şükür benimle kavga etmiyor. Ona dokunmak çok iyi hissettiriyor, sanki bir parçam eksikti ama birden onu buldum.

Yine de Britta'ya her baktığımda böyle hissediyorum.

"Onu bana geri ver," diye homurdanıyor.

Cümlesini bitirdiğinde, onu araba koltuğuna oturtmuş ve saçlarını karıştırmıştım bile. "Onu sadece bağlayacağım," diye onu temin ediyorum.

Jamie belirsiz bir şekilde bana bakıyor. Ben de gülümsüyorum. Bazı çocukların yabancılara

karşı tuhaf davrandıklarını biliyorum, muhtemelen de öyle olmalılar. Ama Jamie'nin benden hoşlanmasını istediğimi inkar edemem. İlk konuşmamızda onu akrobasisi için azarlamam beni hayal kırıklığına uğrattı. Ama muhtemelen bu son konuşmamız olmayacak.

Sohbet. Keşke birbirimize bağlanmak için daha fazla zamanımız olsaydı. Umuyorum ki bugünden sonra hayatımızın geri kalanında birbirimizi tanıyacağız, böylece o da beni benim onu sevdiğim gibi sevebilecek.

Ama şimdilik, onunla olan zamanım tükendi.

Dikkatimi onu araba koltuğunda güvenli bir şekilde sabitlemeye verdiğimde, bir dizi toka ve kayışla karşılaşıyorum... ve ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.

Biraz uğraştıktan sonra cihazı uygun şekilde bağlamayı başardım. Sanırım.

"Bu kadar sıkı mı olması gerekiyor? Hareket edemiyor." Britta'nın kafasını içeri sokabilmesi için açık araba kapısından geri çekiliyorum.

Jamie'ye bir şeyler mırıldanıyor, sonra da benim çalışmamı kontrol ediyor. "Evet. Böylece bir kaza geçirmemiz durumunda hiçbir yere gidemez."

Bu mantıklı sanırım, ama bu mekanizmanın ona nasıl klostrofobi vermediğini bilmiyorum. "Onu yarın görebilir miyim? Lütfen."

Dudağını ısıyor. "Yapmam gereken bir sürü ev işi var."

"Oraya gidip onu alacağım. Onu buraya getireceğim-"

"Kesinlikle olmaz." Arka kapıyı kapatıyor ve önünde koruyucu bir şekilde duruyor. "Jamie'yi gözetimsiz hiçbir yere götürmüyorsun."

"Ona asla zarar vermem," diye itiraz ediyorum.

Gerçekten incindim. Britta beni tanır. Geçmişte kötü bir erkek arkadaş olmuş olabilirim ama şiddet yanlısı ya da kaba biri değilim. Onu annesinden kaçırarak bir adam değilim. Sadece onunla birlikte olmak istiyorum.

"Jamie hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye belirtiyor. "Sevdiği ve sevmediği şeyler var. Bir yiyeceğe alerjisi var. Yapamazsın..." Başını o kadar sert sallıyor ki cümlesini tamamlayamıyor.

Sinirleniyor ve topuklarını kazıyor, bu yüzden geri çekilmem gerekiyor. Birlikteyken bir ya da iki kez yaptığı bir şeydi bu. Ama meleğim ayrı kaldığımız süre içinde daha omurgalı oldu. Daha baharatlı.

Bunu sevdim.

"Ya da sen bize göz kulak olurken onu arka bahçene götürebilirim. Hangisi seni rahatlatırsa. Ama sen tüm hayatını onunla geçirdin. Benimse beş dakikadan az vaktim oldu. Hadi ama..."

Düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırır. Britta içten içe mantıklı bir kadındır. Uyum sağlamak istiyor. Kavgadan hoşlanmaz. Umudum var.

"Ona ne söylemem gerekiyor?" diye fısıldıyor. "Öylece ortaya çıkıp onun arkadaşı olamazsın." "Ona gerçeği söyleyeceğimizi düşünüyordum."

Britta arabasının anahtarlarını kavırıyor ve aracının arkasına doğru koşuyor. İstemiyorum ve kesinlikle yanlış bir zaman, ama kışının o egzersiz pantolonunun içinde harika görüldüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum.

Sonra arabasının sürücü koltuğuna doğru çılgınca bir koşu yaptığını fark ediyorum. "Beni zorlama, Griff."

İşaret edebileceğim birkaç şey düşünerek takip ediyorum: Gitmiyorum, bir çocuğun babasına ihtiyacı var, Jamie'yi görmeme izin vermek adil olur. Bunların hiçbirisi umurunda olmayacak. Bu benim saçmalıklarım. Ben bir satış adamıyım, bu yüzden bunun onun için önemli olmasını beklemekten daha iyisini biliyorum. Adadaki en iyi üretici olmayabilirim - bu ayrıcalık kardeşime aittir - ama çok yakın bir ikinciyim. Ona söylemem gereken şey, oğlumuzun hayatının bir parçası

olursam bundan nasıl faydalanacağı. Tabii bunun yanında, ona hayatımızın geri kalanında en büyük zevki yaşatacağım gerçeğı de var. Bunu duymaya hazır değıl.

"Onun için sana yardım edebilirim Britta. Kendin söyledin; çok hızlı büyüyor. Bugün yaptığı numara ilk olabilir ama son olmayacak. Kendine güvenmemenin nasıl bir şey olduğunu anlayacak birine ihtiyacı olacak.

sağlıklı bir yerçekimi korkusu var ve sağduyu eksikliğini ne zaman kullanabileceğini tahmin edebiliyor. Bu konuda yirmi yıllık tecrübem var. Hayatında hiç tedbirsiz bir gün geçirmedi. Onunla konuşabilirim, onu yumuşatabilirim, ona rehberlik edebilirim. I-"

Çoktan sürücü koltuğuna geçip kapıyı kapatıyor. Motoru çalıştırırken kilitlendiğini duyuyorum.

Britta renkli camı bana bakacak kadar araladı. "Onu tekrar görmene izin vermeyi düşüneceğim ve Pazartesi günü sana tavsiyede bulunacağım. Hoşça kalın."

Sonra park yerinden fırlıyor ve gıcırdayarak otoparkı geçiyor, açık yola çıkarken arka lambaları yanıp sönüyor, oğlumu ve benim mutluluk potansiyelimi de yanında götürüyor.

Evet, diyalog kurmaya çalışmak, empati kurmak ve mantıklı bir adam gibi bu konu üzerinde çalışmak iyi gitmedi. Hay sikeyim. Keeley duygularımla temas kurmamı sağlasa da, bazen işe yaramadıkları için beni hayal kırıklığına uğratiyorlar. Ama ne biliyorum? İyi strateji bazen acımasızlık gerektirir. Britta henüz damarlarımda dolaşan inatçılığın ve sıvı vahşetin yarısını bile bilmiyor.

Ama yapacak.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"BUNDAN EMIN MİSİN?" Ofisimin ortasında Britta'nın yemek masasının üzerinde dururken Maxon soruyor. "Çok kızacak."

"Bir şeyler yapmalıyım." Çoğunlukla uykusuz geçen bir gecenin ardından bu sabah yoğun bir antrenman ve ardından avukat arkadaşımın bir saat geçirdikten sonra bazı zor farkındalıklara ulaştım. "Jamie'nin doğum belgesinde babası olarak görünmüyorum, yani yasal olarak Britta isterse Jamie söz konusu olduğunda benimle ilişkisini kesebilir. Kesinlikle hiçbir hakkım yok."

"Artık tekrar resmin içinde olduğuna göre, eğer onunla pazarlık yaparsan, bunu düzeltebilir." "Gönüllü olarak mı? Nefesimi tutmayacağım."

"Normalde yanıldığınızı söyledim ama..." Maxon kaşlarını çatır. "Çok fazla öfkesi var. Başvuracağınız yol nedir?"

Ona alaycı bir homurtu verdim. "Onu mahkemeye verebilir, babalık testi yaptırmaya zorlayabilir ve Jamie'nin kayıtlarını değiştirebilirim. Ama bunu yaparsam, on beş buçuk yıl boyunca nafaka ödemem neredeyse garanti, böylece oğlumuzu her hafta sonu ve tatillerde benimle paylaştığı için çok kızabilir. Hayır, teşekkürler."

Maxon başını sallayarak bu noktayı kabul eder. "Seni anlıyorum. Sadece bunu nasıl değiştireceğinizi bilmiyorum."

"Britta'nın Jamie'yi benimle paylaşmak *istemesini sağlayacak bir yol bulmalıyım.*" Oğlumuzu geceleri beşiğine yatırıp sonra da annesini yatağına yatırmaktansa, onun velayeti konusunda onunla kavga etmeyi tercih ederim. Bu arzum, yeni nişanlanmış olmasına rağmen, o bankacıyla benim cesedimi çiğneyerek evleneceği gerçeğiyle güzel bir şekilde örtüşüyor.

"Elbette. Ama nasıl?"

"Tek kelimeyle mi? Romantizm. Britta'nın peşine düşmek için Jamie ile olan haklarımı güvence altına alana kadar bekleyecektim. Ama belli ki bu işe yaramayacak, bu yüzden şimdi bizi lanet bir aile yapacağım. Onun ayaklarını yerden kesmek için önerilere açtım."

"Benden gerçekten fikir mi istiyorsun?" diye şaka yapıyor. "Ben kendi karmaşamı yarattım. Ve bunların Britta'nın yemek masasıyla ne alakası var?"

Gülüyorum. "Eğer ona geri veririm, benimle konuşmak zorunda kalacak. Eğer onunla zaman geçirebilirsem, ona şu anda kim olduğumu gösterebilirsem, sadece Jamie için -ve bizim için- en iyisini istediğimi kanıtlayabilirsem, bu işe yarayabilir." Bugün ona kur yapma fırsatı çıkmasa bile, oğlumü görebilirsem, bunu yine de bir kazanç olarak kabul edeceğim.

"Sinsi. Hoşuma gitti. Ama sana söylüyorum, çok kızacak."

Omuz silkiyorum. "Britta'yı uzun vadede mutlu etmek, bunun hepimiz için en iyisi olacağını anlayana kadar kısa vadeli bazı rahatsızlıklar gerektirebilir."

Ama bir zamanlar bana karşı hissettiği sevgiyi kızgınlığının altına o kadar gömmüş olmasından endişeleniyorum ki, onu tekrar canlandırmak şöyle dursun, asla ortaya çıkaramayacağım.

Kardeşim başını bana doğru sallıyor. "Taşaklı adamsın, dostum."

"Ve sen bilmiyor musun? Geceyi Keeley ile *geçirip* ertesi sabah ondan beni baştan çıkarmasını istemen beni hâlâ şaşırtıyor."

"Ne? O zaman mantıklı gelmişti."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu tür bir mantık sadece taşakların varsa işe yarar."

Maxon güler. "Aileden geliyor olmalı. Keeley'den bahsetmişken, dün gece onunla konuştun mu?"

"Evet." Başka bir şey söylemiyorum. Ağabeyimin hayal kırıklığıyla eğleniyorum. Tanrı biliyor ya, çocukken bana çok eziyet ederdi.

"Konuşmayı ağzından almak zorunda bırakma beni. Ne dedi o?"

Gerçek endişesini duyduğumda, bırakıyorum. Haksızlık ettiğin bir kadını sevmenin ve onun bir daha geri dönmeyeceğinden endişe etmenin nasıl bir şey olduğunu artık biliyorum.

"Çoğunlukla ailesi hakkında konuşurdu. Phil'in doğum günü dündü. Yemeğe gitmişler."

Görünüşe göre, onu Phoenix'te iş aramaya ikna etmeye çalışmış. Bazı internet sitelerine göz atmış ve arabayla dolaşmış... ama orada kalmanın yanlış olacağını hissetmiş. Çöl iyi hoş ama okyanusu özliyor. Ve sanırım Maxon'ı da özliyor.

"Ve?"

Omuz silkiyorum. "Hâlâ düşünüyor."

Kardeşim duvara tırmanmaya hazır gibi görünüyor. "Geri dönüp dönmeyeceğini öğrenmek için perşembeye kadar beklemek beni öldürüyor."

"Dayan. Sağlam bir planın var. Her şey yerli yerinde mi?"

Bu onu gülümsetiyor. "Neredeyse. Eğer Maui'ye döner ve onun için doğru adamın ben olduğuma karar verirse, onu çok mutlu edeceğim."

Bu duyguyu anlıyorum. "Parmaklar çapraz, dostum. Bunu taşımaya hazır mısınız?"

Maxon başını salladığında, her birimiz masanın bir ucundan tutup kaldırıyoruz. Kanadını daha önce çıkarmıştık; kardeşim ve çalışanları "savaş" odalarında konferans masası olarak kullandıkları için bu bir zorunluluktuk. Şimdi siyah Escalade'imın arkasında duruyor.

Kısa süre içinde masa da aracıma yerleştirildi ve Kihei'ye doğru yola çıktık. Hafta sonu trafiği umduğumdan daha yoğun, bu da Britta ve Jamie'ye ulaşmanın daha uzun süreceği anlamına geliyor.

Bir şekilde zaman öldürmeliyim... "Keeley'nin bana bıraktığı müziği daha fazla dinlemek ister misin? Arabamdan diski yürüttüm."

Maxon kalçalarını sıkıca kavırıyor. Sevdiğin kadın hakkında daha fazla şey bilmek istemeni ama senden sonsuza dek nefret edeceğinin bir göstergesi olabilir diye bilmek istememeni anlıyorum. Ayrıldıktan sonra Britta'yla bunu yaşadım. Kafamı kuma gömmek daha kolaydı. Muhtemelen bu yüzden hamile olduğunu bilmiyordum.

"Bu konu hakkında konuştuğumuzdan beri daha fazla dinledin mi?"

Başımı sallıyorum. "Bana istediğimden emin olmadığım bir mesaj vermeye çalışıyor." Sevgiyle gülümsüyor. "Bu Keeley. Devam et. Yardıma ihtiyacın olursa tercümanlık yaparım." "Sen mi?" Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Bay Hassasiyet?"

Maxon kaşlarını çatar. "Şu lanet CD'yi çal artık."

Diski ön panelden alırken bir kahkaha attım. Maxon diski plastik kutusundan çıkarıyor ve oynatıcıya yerleştiriyor.

Yeni şarkılara gelene kadar daha önce dinlediklerimi gözden geçiriyorum. Sıradaki şarkının belirgin bir country tadı var. Çantaya göre, Kellie Pickler'dan "Didn't You Know How Much I Loved You". Sessizce dinliyoruz. Koltuğumda kayıyorum. Keeley kesinlikle maksimum acı için

nasıl müzik seçeceğini biliyor. Şarkı sözleri ilerledikçe, beni aklından çıkaramadığını söylüyor, her ne kadar

Onu yatakta yalnız bıraktım. Çılgına dönmüştü, dağılmakla umursamamak arasında gidip geliyordu... Tanrım, Britta'nın ayrıldıktan sonra ne kadar şaşkın ve yıkılmış olduğunu neredeyse hissedebiliyorum.

Onun duygularını hiç düşünmedim değil. Sanırım... kardeşimin beni arkamdan bıçaklamasına yardım ederek bana ihanet edebiliyorsa, artık beni umursamıyor olmalı diye düşündüm. Ama Keeley bir kadının aklından geçenleri benden çok daha iyi biliyor ve bana kaçırmamam gereken bir mesaj gönderiyor.

Ben bir pisliktim ve Britta'nın kalbini kırdım.

Şarkı nihayet bittiğinde, müzik çaları tekrar kapatıyorum ve trafiğe bakıyorum.

"Ah," diyor kardeşim sadece yol gürültüsünün bozduğu sessizlikte.

"Evet."

"Keeley'nin 'müzikal önerilerini' neden küçük dozlarda aldığını anlıyorum."

"Kadın her zaman meramını anlatır ve bu çoğu zaman düz bir çizgide olmaz. Bunu unutmayın."

Maxon yavaşça başını sallıyor. "Biraz anneme benziyor ama çok daha güzel."

Gerginim. Britta'yla ayrılığımızdan daha az tartışmaktan hoşlandığım tek konu annemiz.

"Tanrıya şükür San Diego'da yaşıyor. Eğer o ve babam Maui'ye geri taşınısaydı, eminim geleceğimizde bir çeşit aile cinayeti olurdu."

Kardeşim homurdanıyor. "Henüz çok minnettar olma. Harlow'un dediğine göre babamı arıyormuş. Ayrıca, Harlow'un Mayıs'taki düğünü için geliyor."

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Sevgili anneciğim beni aramadı." Arayacak gibi de görünmüyor. "Ve ben de onu arayacak değilim." "Ben üniversiteye gittikten sonra seni çok kızdırmış olmalı."

Hiçbir fikrin yok.

Onun yerine omuz silkiyorum. "Yaşlandıkça ikisini de oldukları gibi görmeye başladım."

Maxon ensesini çekiştiriyor. "Ben de öyle. Nasıl oldu da yarı yarıya normale döndük?"

"Yaptık mı?" Diye soruyorum ve sadece yarı şaka yapıyorum. O da ben de büyük piçleriz, yine de düzelmeye çalışıyoruz. Küçük kız kardeşimiz Harlow, en azından telefonda daha iyi bir yerdeymiş gibi görünüyor. Ama onu birkaç yıldır görmedim. Yani gerçekten kim bilir?

"İyi bir nokta."

Yirmi dakika sonra Britta'nın evinin önüne geldik. Pencereleler açıldı. Elektrik süpürgesinin vızıltısını duyuyorum.

Arabadan inerken masa yaprağını elime alıyorum ve merdivenlerden kapıya doğru ilerliyorum.

Avlunun yarısına geldiğimizde Maxon beni durdurmak için kolumdan tuttu.

"Aptalca bir şey yapma." "Yaptım bile. Şimdi bunu düzeltmek için buradayım." Sonra onun elinden kurtuldum.

İç çekerek verandaya doğru ilerliyor. Elimi zile doğru kaldırıyorum.

Birkaç dakika sonra Britta kapıyı açar. Üzerinde düz karnının büyük kısmını açıkta bırakan beyaz bir spor bluz ve göbeğinin altından başlayıp kalçalarının üst kısmında biten bir çift siyah spandex şort vardır.

Gözlerim neredeyse kafamdan fırlayacak.

"Maxon," diye mutlu bir şekilde selamlıyor, sonra kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Griff.

Burada ne işin var?" Cevap vermem için beni dürtüyor. *Yolumu açtığın için teşekkürler, ağabey.*

"Um, fikrimi değiştirdim. Masa konusunda. Kendiminkini getireceğim. Maxon masanın sizin yemek odanıza ait olduğunu söyledi, biz de onu size getirmeye ve yer açmaya karar verdik." Yapradı kaldırıyorum. "Bize nereye koymamızı istediğinizi söylerseniz..."

Bana temkinli bir bakış atıyor, kapıyı daha geniş açıyor, sonra kahvaltı barına dizilmiş birkaç taburenin arkasındaki parke zeminde açık bir alanı işaret ediyor. "Oraya gidiyor."

Maxon başını sallar. "Tamamdır. Masayı tekrar yerine koyacağız. İki salla."

Arkasını dönüyor ve onu takip edip yardım etmem gerektiğini biliyorum ama hâlâ Britta'ya bakıyorum. Kollarını açıkta kalan göbeğinin üzerinde bilinçsizce kavuşturuyor. Tek yaptığı bana doğumdan önce sahip olmadığı göğüs dekoltesini daha fazla göstermek. Kalçalarının nefis kıvrımlarını bu şortun içinde fark etmemek imkânsız. Aval aval bakmayı bırakmam gerektiğini biliyorum ama...kahretsin.

"Seni her gördüğümde daha da güzelleşıyorsun." Kelimeler ağzımdan kaçtı.

Kaşlarını çatıyor ve dağınık topuzunu ve başının tepesinde düğümlenmiş kırmızı bandanasını düzeltmek için bir elini kaldırıyor. Lanet olası nişan yüzüğü güneş ışığını alıp yüzümde parlıyor.

"BEN..." Nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi bana göz kırpmıyor. "Yapma-"

"Size yalan söylemiyorum, sadece gözlemlerimi aktarıyorum. Şimdi koca ağzımı açtığıma göre gidip kardeşime yardım edeyim."

Başka bir şey söyleyemeden arkamı dönüyorum. Ama kardeşimin zorlukla bastırılmış bir sırıtışla beni beklediği cipimin arkasına doğru yürürken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Masanın bir tarafını kavrayıp gevşetmeye başlarken "Pürüzsüz," diyor. Ben de diğer tarafını tutuyorum. "Kapa çeneni."

Ağır tahta parçasını kaldırırken kıkırdıyor. Bacakları uzun olduğu için SUV'un kapağından kaydırarak çıkarmamız gerekiyor. Sonra ters çevirip Britta'nın kapısına götürüyoruz ve gösterdiği yere yerleştiriyoruz. Görünüşe göre yaprağı çoktan başka bir yere depolamış.

Evin etrafına bakıyorum. Hafif tropikal, toprak tonları ve oraya buraya serpiştirilmiş kırmızılar. Ve tertemiz. İşte benim meleğim. Her şeyin düzenli ve basit olmasını sever. Köşelere sıkıştırılmış oyuncak kutuları var. Mutfak süslü değil ama işlevsel. Her yerde ev havası var.

Bana onu hatırlatıyor.

Keşke burada Britta ve oğlumla birlikte yaşasaydım. Dairemden okyanus manzarasını özlerdim ama o ikisini her gün görmek için sahili gözümü kırpmadan verirdim.

"Sandalyeler nerede?" Maxon soruyor.

"Onları boş yatak odasında sakladım. Ben alırım." Koridora doğru ilerliyor.

"Sana yardım edeyim." Kalçalarının zarif salınışını izleyerek onu takip ediyorum.

"Jamie nerede?" Durdu ve bana doğru döndü. "Uyuyor. Beni zorlama."

Ellerimi kaldırdım. "Sadece soruyorum."

"Pazartesiye kadar mesafeni koruman gerekiyordu."

Bu asla olmayacaktı ve sonunda bizi bir aile yapmaya çalıştığım için üzgün olmadığım sürece özür dilemeyeceğim.

Bir hışımla bana sırtını dönüyor ve sağdaki ilk kapıyı açıyor. Odanın bir yarısında dokuma gri yorganlı çift kişilik bir yatak ve bir çift beyaz dolap kapağı var. Yemek odası sandalyeleri ikisinin arasına asker gibi dizilmiş. Odanın diğer yarısında ise hafif modern bir havası olan bir köşe masası ve şık yeni bir iMac var. Burada gördüğüm diğer her şey gibi burası da derli toplu ve iyi bir şekilde bir araya getirilmiş.

"Bunu al." İlk sandalyeyi kaldırıp bana uzatıyor ve aramızda tutuyor. Elinden alıyorum. "Aldım."

Aramızdaki gerilim enseme karıncalandırıyor.

"Teşekkürler." Elleri titriyor. Bakışları benimkiyle tam olarak buluşmuyor.

Gözle görülür şekilde gergin. Çünkü ona bir şeyler hissettiriyorum. Maxon hala bana aşık olduğuna yemin ediyor. Britta'yı geri istiyorsam, ona nasıl hissettiğimi söylemeliyim. Bu, tarihsel olarak berbat olduğum bir şey. Ayrıca karşılığında bana açılması için ona bir sebep vermeliyim.

Bu benim anım. Kalbim deli gibi çarpıyor. Maxon oturma/yemek odasında kaldı. Jamie kesinlikle beşiğinde uyuyor. Ve biz ofiste değiliz. Onunla baş başa kalma şansı bir daha ele geçemeyebilir. Tek yapmam gereken yatak odasının kapısını arkamdan tekmelemek.

Endişe beni neredeyse boğuyor. Ama eğer onu geri kazanacaksam, Britta'ya her şeyimden daha azını veremem.

Sandalyeyi kenara koyup elini tutuyorum. "Ben eskiden olduğum adam değilim, yemin ederim." Yüzümü arıyor. "Bırak beni."

Eğer istediğini yaparsam, ben daha onun duvarını yıkmaya başlamadan ona aramızda daha yüksek bir duvar inşa etmesi için zaman vermiş olacağım.

Elini daha sıkı tutuyorum. "Ben bir piçtim. Üç yıl önce, sana olması gerektiği gibi değer vermedim. Seni istediğim gibi sevmedim. I..." Doğru kelimeleri bulmak düşündüğümünden daha zormuş. "Seni asla incitmek istemedim. Ama verdiğimi biliyorum."

Ona yaptıklarım için başıma yağıacak yaratıcı küfürleri sevgiyle hazırlamak için uzun bir zamanı oldu. Bir sürü küfür duymayı bekliyordum. Onun yerine gözlerinde acı parlıyor. "Ne söylememi istiyorsun, Griff? Ne arıyorsun? Bağışlanma mı?"

"Kızgın ol. Bağır bana. Sorun değil. Sorularınıza cevap vereceğim. Burada durup öfkenizi alacağım.

Ciddi olduğumu kanıtlayacak her neyse. Daha iyi hissetmek için neye ihtiyacın varsa."

"Hiçbir şey hissetmiyorum." Kıpırdanarak kurtuluyor ve başka bir sandalye almak için dönüyor.

Yalancı.

Yani konuşmak istemiyor mu? Bazı durumlar kelimelerden daha fazlasını gerektirir. Zaten hiçbir zaman güçlü yanım olmadılar.

İkinci sandalyeyi elinden alıp birincinin yanındaki köşeye koyuyorum. Sonra parmaklarımı dirseğine doluyor ve hafifçe çekiyorum. Bana doğru tökezledi. Göğüslerimiz çarpıştı. Nefes nefese kaldı. Başını geriye attı. Vücudunu kendime yaklaştırdım. Gözlerimiz buluştu.

"Angel," diye fısıldıyorum yanaklarını ellerimle kavrayıp başımı eğerken. Dudaklarımı onunkilerin üzerine yerleştirmeden önce bir nefes daha almaya ancak vakti oluyor.

Sonra üç uzun yıldan sonra Britta'yı tekrar öpüyorum.

Milyonlarca his aynı anda bana çarpıyor. Onun tanıdık yasemin kokusunu içime çekiyorum. Yüzünün kadifesini, ensesini okşuyorum. Hızlı nefes alışını duyuyorum. Isı damarlarımı yakıyor. Eriyorum. Dokunuşu çok elektrikli hissettiriyor. Ölüyorum. Ona tekrar sarılmak çok çarpıcı. Uyarılma beni sarsıyor; kalbim pır pır ediyor, nefesim kesiliyor, sikim sertleşiyor. Ama duygularım eskisi gibi değil. Artık çaresizim. Çok özlemliler. Çok derin.

Sonunda aşkı anlayan ve aşkı geri vermek için kendisine ikinci bir şans verilen bir adamın hisleridir.

Ona dokunmak aynı zamanda uzun bir savaştan sonra eve dönmek gibi bir rahatlık. Sanki kendimle savaşmış ve geçmişimin şeytanlarını kovmuş gibi hissediyorum. Zincirlerimden kurtuldum ama ona o kadar bağılyım ki asla özgür olamayacağım. Olmak da istemiyorum.

Onu fiziksel ve cinsel olarak çırlıçıplak soyduğum ve onu kızarmış, gülümseyen ve adımı

haykıran bir halde bıraktığım yüzlerce seferin anıları beni bombardımana tutuyor. Bana söylediği zamanlar aklımdan çıkmıyor.

beni sevdi ve ben karşılığında hiçbir şey söylemedim.

Bana karşı şok içinde donup kaldı. Vücudu gergin. Parmakları göğsümde, dengesini sağlamaya çalışırken düştüğü yerde genişçe açılmış. Dudaklarını benimkilere karşı oynatmıyor. Ve lanet olsun, onun tepkisini arzuluyorum. Bizi bir kez daha denemek isteyen tek kişinin ben olmadığımı bilmeliyim.

Bir iniltiyle dudaklarımı tekrar Britta'ninkilerin üzerinde gezdiriyorum. Eğer bir şey olursa, daha da sertleşiyor. Ona karşı nefes alıyorum ve onu ikna etmeye çalışıyorum. Neredeyse geri çekiliyordum. Ama bana bağırıyor. Beni itip kakmıyor.

Bir kez daha deniyorum, dudaklarımı onunkilerin üzerinde süet yumuşaklığında kaydırıyorum. Sonra birden altımda titremeye başlıyor. Parmakları gömleğimin içinde kıvrılmaya başladı. Teslim olmak istediğini hissediyorum... ama bunu yapmamak için çok çabalıyor.

"Öp beni." Ağzını dürtüyorum ve havada asılı kalıyorum. "Sadece bir kez. Seni çok özledim."

Durgun an askıda kalır. Sonra nihayet nefes veriyor ve gözlerini kapatıyor. Kollarını boynuma doluyor. Başını eğip dudaklarını benim için ayırırken boğazının arkasından küçük bir inilti kaçıyor... Ve beni içeri davet etti.

Kısık bir iniltiyle ağızlarımı birleştiriyorum ve Britta'ya özgü o tatlı, ele geçmez ve bağımlılık yapıcı şeyin tadını alıyorum. Bana karşı yumuşuyor ve kendini öpücüğümüze bırakıyor. Her nefes alışında, dudaklarının her çarpışında, dilinin her kayışında benimle birlikte. Parmaklarını yumruk haline getirip gömleğimi kavırıyor ve beni daha da yaklaştırmak için kullanıyor. Ama aramızda zaten hava yok.

Cesaretle, içine daha derin daldım. Bir öpücük diğerine kanıyor, sonsuz ve acil. Şu anda, hava almaya çıksak bile umurumda değil.

Arayan avuçlarımla, kalçalarını kavrayıp amını ağrıyan sikime sürtünceye kadar belinin çıplak teninden aşağıya doğru kayıyorum. Karıncalanmalar tutuşup patlıyor ve ağzına doğru iniliyorum. Beni ne kadar etkilediğini bilmesini istiyorum. Onu ne kadar çaresizce istediğim konusunda bir daha asla kendinden emin olmamalı. Ayrıca yadsınamaz bir gerçeğin daha farkına varıyorum.

I. Am. Kendisi.

Ellerim kalçalarından aşağıya doğru kayarak kalçalarını kavırıyor. Tek bir homurtuyla onu kendime doğru kaldırıyorum, kalçalarını kalçalarımın etrafına doluyorum ve ona doğru sallanıyorum. Çılgına dönüyor, ağzımı yiyor, saçlarımı çekiyor, sanki daha yakın olmak için bir yol arıyor, daha derine girmeme izin veriyor. Vücuduma tırmanıyor ve bacaklarını etrafıma sarıyor, sürtünme için bana karşı kıvranmaya çalışıyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki yemin ederim patlayacak. Ama umurumda değil. Ona saldırmaya devam ediyorum. Beni durduracak tek şey hayır demesi. Ve aramızdaki kimya... Bu kelimenin artık onun sözlüğünde olduğundan emin değilim.

Vay anasını. Bu şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha ateşli.

Ona bakmak için öpüşmeyi kesiyorum. Ama aramızdaki mesafeye dayanamıyorum. Dudaklarımı boynunda gezdiriyorum. Dişlerim lobunu ısırtıyor. Teninde nefes alıyorum. Titriyor, gözlerini sadece ağır kapaklarını ve genişlemiş göz bebeklerini ortaya çıkaracak kadar açıyor.

"Griff..." Başını geriye yatırıyor ve bir iniltiyle tekrar ereksiyonumun üzerinde huzursuzca kayıyor.

Aklımın bir köşesinde, erkek arkadaşının onu tatmin edemediğini fark ediyorum, çünkü zevke *ihtiyacı* olan bir kadın gibi davranıyor. O ezik herifin ona dokunduğunu düşünmekten nefret

ediyorum, ama yatakta beceriksiz olduğunu fark etmek beni gülümsetiyor. Bana izin verirse, her gece üzerine daha fazlasını yığmadan önce ona her gün kaldırabileceği tüm orgazmları vereceğim.

"İşte bu, meleğim. Siktir, çok iyi hissediyorsun."

Bir elimi saçlarına götürüp dağınık topuzunu çözüyorum. Sarı tutamlar parmaklarımın üzerinden ipek gibi dökülürken elimi etraflarına doluyor ve boynu tamamen ortaya çıkana kadar çekiştiriyorum. Sonra dilimi boğazının çukurundan çenesinin ucuna doğru gezdiriyorum.

Kollarımda titriyor, nefes nefese kalıyor ve çenemde bir yol açarak öpüyor. "Griff..."

Yalvarışı çok güzel. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

"Güzel. İşte ben de senin amını böyle yiyeceğim meleğim, beni vücudunun her yerinde hissedene kadar uzun uzun yalayacağım."

Dudaklarını tekrar benimkilerin üzerine koymadan önce cevap olarak inliyor, arzusunu ortaya koyuyor ve benimkilerden daha fazlasını talep ediyor.

Oh, hepsine sahip olabilir. Şu anda. Sonsuza kadar.

Soluma dönüyorum ve beni bekleyen yatağa dalıyorum. Britta altıma düşerken onu kollarımla kucaklıyorum. Üstüne çıkıp ağzını bir kez daha ele geçirdikten sonra, bir elimle küçük beyaz spor bluzunun fermuarını açarken diğer elimle tayt şortunun içine giriyorum. Amına dokunduğumda, içimde vahşi bir şeyler titreşiyor. Birlikteyken benim için çırılçıplaktı. Şimdi de çıplak.

Sanki beni bekliyormuş gibi.

Yumuşak bir vuruşla onu ödüllendiriyorum. Haykırıyor. Bir an için ağzımı onunkinden ayırıyorum, böylece ona bakabiliyorum, pembe yanaklı, kıvranan ve arzuya kapılmış. Onu o kadar çok istiyorum ki kör oldum ve delirdim.

Parmaklarımı amcığına sokarken bir yandan da meme ucunu ağzıma alıyorum. Onu emiyorum ve ovuyorum, tüm vücudu onu canlı bir kabloya bağlamışım gibi sarsıldığında memnun oluyorum. O kadar ıslak ki, her kıvrımı kaygan.

Evet.

Göğsündeki boncuklar sıkı, ama klitorisi daha da sert. Dokunuşumun altında hareketsiz kalamıyor. Kalçaları dönüyor, sırtı eğiliyor, dudakları ayrılıyor.

Tanrım, önümüzdeki iki dakika içinde onu boşaltmak istiyorum. Yapabilirim. Tüm işaretler orada. Ama onunla tekrar birlikte olmak için acele edemeyecek kadar uzun süre bekledim. Onu doldurmam, sikkem ve sonsuza dek sahiplenmem için bana yalvarırken her iç çekişin ve her iniltinin tadını çıkaracağım.

Hafif vücudunun üzerine eğilip diğer meme ucunu da ağzıma alıyorum. Göğüsleri artık daha dolgun ama yine de aynı tepkiyi veriyor; ağzımı bu hassas uçlara götürüp onlara sevgiyle işkence ettiğimde aklını kaybediyor.

Memesine bir kez daha dokunduktan sonra, göğsünün yan tarafına doğru dilimi gezdiriyorum ve meşgul parmaklarımı hâlâ onun muhtaç klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Protesto edercesine soluyor ve kıpırdanıyor, kalçaları kayıyor, uylukları açılıyor. "Griff..."

Bu Britta hakkında hayal ettiğim tüm fanteziler. Onun da beni istemesi akıllara durgunluk veriyor. Neredeyse yarınlarımızın tadını alabiliyorum.

"Seni iyi hissettirmemi mi istiyorsun meleğim?" İniltisi üzerine gülümsedim. "Kelimeyi söyle. Seni soyacağım ve derinlerine ineceğim. Sana sahip olacağım. Sana üç yıldır ikimizin de yaşamadığı türden bir zevk yaşatacağım. Ben-"

"Hayır." Birden titreyerek nefes alıyor ve çılgınca beni itiyor. "Hayır. Bırak beni. Bırak!"

Paniklemiş.

Kaşlarımı çatıyorum, kendimi dizlerimin üzerine kaldırıyorum ve ağırlığımı ondan

hafifletiyorum. "Hey. Her şey yolunda. Daha yavaş gitmemi istersen-"

Beni itiyor ve gözlerinde biriken yaşları görüyorum. "Bana dokunmana hiç ihtiyacım yok. Tanrım, bunun olmasını hiç istememiştim!"

Titriyor ve suçluluk duyuyor. Benim kafam karıştı. Ve hüsrana uğradım. Britta benimle tamamen öpüşüp koklaşıyordu. Şimdi, sanki cüzzamlıymışım gibi benden uzaklaşmak için çabalıyor.

Ya da bir zamanlar onu tamamen harap eden adammışım gibi.

O bana sırtını dönüp üstünü fermuarlarken ben ayağa kalkıyorum. Kalkmasına yardım etmek için ona elimi uzattım.

Diğerinin parmakları hâlâ kadının nemiyle kaygan.

Benden uzaklaşıyor, yatağın ucuna doğru kayıyor ve benim yardımım olmadan titrek bacaklarının üzerinde duruyor. "Çık dışarı."

"Ne? Söyle bana..." Onu ne korkuttu? Ne düşünüyor? Benden ne istiyor?

"Neden hayır diyorum?" Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yaparken kaşlarını çatıyor, sonra öpücüğümü silercesine elinin tersini ağzının üzerinde gezdiriyor. "Bu tam sana göre Griff. Bir kadının sana neden hayır diyeceğini bir an bile düşünmüyorsun. Evet, yatakta *harikasın* ama ben en az yarım düzine yer biliyorum." Şortumun içine soktuğum sertleşmiş sikime baktı.

Ona diğer altı kadının devede kulak olduğunu söyleyecek değilim. "Britta-"

"Hayır. Aptalca bir karar hatası yaptım ama bir daha sana bir sevgili olarak güvenmem mümkün değil." Sözleri düşündüğümünden daha fazla canımı yaktı. "Angel..."

Beni geçip bir kenara yığdığım yemek odası sandalyelerinden ilkinde uzanıyor. Parmaklarını sandalyenin demirlerine doladığında, ellerimi beline dolamaktan ve onu eriyene kadar kendime doğru çekmekten kendimi zor alıkoyuyorum. Ama çok net bir şekilde hayır dedi. Sözlü iletişime geri dönmek zorundayım.

"Çok özür dilerim. Hatalıydım."

Kaskatı kesiliyor ama durmuyor ya da geri dönmüyor. Sadece yürümeye devam ediyor.

"Evimden gitmeni istiyorum." "Bunu yapma." Yalvarıyorum.

"Bunu *sen* yaptın," diye hatırlatıyor bana, sesi titreyerek. "Bununla yaşayacaksın."

"Seni özledim." Yanına sokulup omzuna dokunmaya cesaret ediyorum. Bana bakmasını isterdim ama en azından beni dinlediğini biliyorum.

"Umurumda değil." "Seni seviyorum."

Bu üç kelimeyi ona -ya da herhangi bir kadına- hayatımda hiç söylememiştim. Ve şimdi onları ifade edebileceğimden çok daha fazla kastediyorum.

Donup kalıyor, sonra dönüp bana bakıyor, mavi gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş.

Onu bir ilişkiye geri döndürmenin yolu, aptal herif.

"Sen sadece... Hayır." Başını şiddetle sallıyor. "Şimdiye kadar yaptığın tek şey seni istememi sağlamak ve sonra da senden nefret etmemi sağlamaktı. Artık çok geç." Ben onun öfkesinden etkilenmiş bir halde kıpırdamadan dururken sandalyeyi kaldırıyor. "Siktir git. Ve bana bir daha dokunma."

"Britta?" Koridorda başka bir adamın sesini duyuyorum. Maxon'ın sesi değil. Nişanlısı burada olmalı.

Bir laneti geri ısırdım. Berbat bir zamanlama.

"Merhaba, Makaio. Ben geldim." Saçlarını düzeltiyor, telaşlı görünüyor, sonra sandalyeyi alıp yatak odasından çıkıyor. "Masa geri geldiğine göre yemek odasını toparlıyorum."

"Maxon söyledi," diyor Makaio. "Neden n verandada oturuyor? Neden kızardın? Neler oluyor?"

"Sadece sandalyeleri taşıyorum." Evlenmeyi planladığı adama doğru süzülürken sesi koridorda yankılanıyor.

Sikeyim.

Gözlerimi kapatıyorum. Yalan söylemekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Belki de onu şimdi öpmek aptalca bir hareketti. Ona aramızdaki tüm o tutku ve özlemi hatırlatmak istedim. Onu saç gömleği giyecek ya da Bay Sıkıcı'ya "günahlarını" itiraf edecek bir duruma sokmak istememiştim. Makaio'yu iyi tanımıyorum ama onun yerinde olsaydım, ağzıma geleni söylerdim.

Gitmemi istediğine göre, şimdilik buna saygı duymalı ve bir sonraki adımımı belirlemeliyim. Onu, bugün olanları sindirmek ve bunun nişanlılığı için ne anlama geldiğine karar vermek için zamana ihtiyacı olduğunu anlamayacak kadar iyi tanıyorum. Öte yandan, şimdi gidersem Pazartesi günü ona ulaşmak daha da zorlaşacak.

Çifte lanet.

Yatağı düzeltiyorum, derin bir nefes alıyorum, sonra bir sandalyeyi kaldırıp omuzlarımla kapıya doğru ilerliyorum.

"İçeri girmek için anahtarımı kullanmama gerek yoktu. Kapıyı kilitlemeyi unutmamalısın," diye azarlıyor Makaio. Herifin anahtarı mı var?

"Biliyorum. Masayı eve yeni taşımıştık ve ben... unutmuşum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. *Çünkü nişanlını baştan çıkarmaya çalışmakla ve onunla benim birbirimize ait olmamızın nedenlerini hatırlatmakla çok meşguldüm, bu yüzden aklımdan çıkmış, alet.*

Kafamda yankılanan alaycılıkla sessizce koridora doğru ilerliyorum.

"Hey," diye selamlıyorum Makaio'yu.

Kıskanç bir hıyar ya da büyük, kötü kurt gibi görünmeden adamla en fazla bu kadar medeni konuşabiliyorum.

Bana göz kırıyor. "Sen de mi buradasın?"

"Onun masası ofisimdeydi." Onu atlatıp sandalyeyi yemek odasına taşıyorum ve Britta'nın az önce yerleştirdiği sandalyenin yanına koyuyorum.

Bana bakmıyor, sadece başka bir sandalye almak için geri dönüyor. Onu sevdiğimi söylediğimde ciddi olduğumu anlamasına yardımcı olmak için onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum.

Benden daha az nefret etmesine yardımcı olabilecek her şeyi.

Onu ikna etmek için başka ne söyleyeceğimi ya da yapacağımı bilmiyorum.

Maxon kapıda belirdiğinde Makaio omzuma dokunuyor ve bana sorgulayan bir bakış fırlatıyor. "Neden sen ve ben dışarıda konuşmuyoruz? Kardeşin Britta'nın buradaki işini bitirmesine yardım edebilir."

Oh, Slow-Dick McGraw sonunda beni uyarmak mı istiyor?

"Elbette."

Beni yemyeşil arka bahçeye bakan lanai'deki rahat Adirondack'lere götürüyor. Bir palmiye kümesi serulean mavisi gökyüzünde salınıyor. Bana sandalyelerden birini işaret ettiğinde oturuyorum. Bu ilginç olacak...

"Sizi iyi tanımıyorum ve duyduğum hiçbir şey iyi değil. Ancak Britta'nın belki de kızgınlığı yüzünden romantik geçmişinizi Jamie'nin babası olarak geleceğinizden ayıramayacak kadar renkli olduğunu da anlamaya hazırım."

Bu adama bir pislik olduğumu itiraf edebilirim. Ama ona daha sonra bana karşı kullanabileceği

bir koz vermeyeceğim. Onun amacının ne olduğunu bilmiyorum ve nişanlısını otobüsün altına atmadan önce ona histerik demesine biraz şaşırdım. Onunla nasıl çalışacağımı en iyi şekilde belirleyebilmek için onu daha fazla hissetmem gerekiyor.

"Anlaştık." Zaten gündeme getirdiği güvenli konuyu seçiyorum. "Oğlumun hayatının bir parçası olmak istiyorum."

Başını sallıyor. "Ben çocukken annemle babam birkaç yıllığına boşandı. Sonunda tekrar bir araya geldiler, ancak en büyük tesellilerimden biri hala ikisinin de sevgisine sahip olduğumu bilmektir. Jamie'ye tapıyorum ve ona her zaman iyi davranacağım ama asla biyolojik babasının yerini almaya çalışmam. Bunun sizin rolünüz olduğunu anlıyorum."

Bunu duyduğuma sevindim. Biraz da minnettarım. Ama bu adam bana büyük bir taviz verdi. Birkaç dakika önce kız arkadaşına kur yapmaya çalıştığımı bilmiyor olabilir ama cidden. Ben düşmanım. Koruyucu içgüdüğü nerede?

"Bunu takdir ediyorum. Jamie'yi öğrenir öğrenmez geldim ve onun hayatında aktif olmak niyetindeyim." "Bu çocuk için iyi olacak. Britta'yla velayet düzenlemesi üzerinde çalışmanıza yardım edeceğim."

herkes için kabul edilebilir."

Evlenmeyi planladığı kadını desteklemek yerine bana yardım etmeyi mi teklif etti? Bu pek çok açıdan aptalca... Ama ikimiz de makul adamlarmışız ve ben onu çalmak istemiyordum gibi davranmak istiyorsa, sorun değil. Bu adamla açıktan kavga etmek beni sadece bir pislik gibi gösterir.

"Bu harika." Başımı salladım. "Minnettarım."

"Tabii ki." Tereddüt ediyor. "Britta ile aranızdaki ilişkinin kesinlikle bittiğini anladığına inanıyorum."

Beş dakika önceki öpücüğü bana bunu söylemedi.

Evet, beni itti... sonunda. Ama kıvılcımı hissetmekten fazlasını yaptım. O da hissetti.

"Eğer onun seninle nişanlı olduğunu ve onunla evlenmeyi planladığını anlayıp anlamadığımı soruyorsan, bunu tamamen anlıyorum." Bunun bir önemi yok.

Bana küçümseyici bir gülümseme veriyor. "Güzel. Onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ona iyi davrandım, oğlunu çok sevdim ve parmağına bir yüzük taktım. Ona karşı hislerinin ne olduğundan emin değilim.

-eğer varsa- ama nihayetinde Britta, ona en iyi geleceği sağlayacağımı bilen makul bir kadın."

Düzgün bir yüzle dinlemek için elimden geleni yapıyorum ama zor.

Şunu doğru anlamama izin verin... Bu adam, mutlu bir eşin nasıl olması gerektiğine dair zihinsel bir kontrol listesindeki tüm kutuları işaretlediği ve eşinin de "makul" olduğu için, yakında sonsuz aşka giden mantıklı, sarı tuğlalı bir yolda el ele ilerleyeceklerini mi düşünüyor?

O gerçek mi? *Az önce parmaklarımı nişanlının amına soktuğumu bilmek ilgini çeker mi?* Genelde düşmanımın üzerine gitmeyi tercih ederim. El altından dövüşmektense sert dövüşmeyi tercih ederim.

Ama Makaio, Jamie'nin haklarını kazanmamda büyük bir destekçi olabilir. Bunu geri çeviremem. Kadını çalmaya çalışırken bu ahmağın yardımını almak gibi aşağılık bir seçim yapacağım için kendimi kötü hissediyorum. Ama küçük bir pişmanlık beni durduramaz.

Evet, biliyorum. Beni yargılıyorsun. Hey, ben de kendimi yargılıyorum. Ama sevdiğim insanları benimle gerçek bir aile haline getirmenin başka bir yolunu göremiyorum. Jamie anne ve babasını birlikte hak ediyor. Britta'nın, ona iyi davrandığı ve mantıklı görüldüğü için kendisini sevmesini bekleyen bir adama ihtiyacı yok; her günün her anında ona tutkuyla bağlı olacak ve ne olursa olsun onu her zaman ilk sıraya koyacak bir adama hakkı var.

Bu asla Makaio olmayacak.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyorum sonunda. "Her şeyi doğru yaptın."

Bunun senin için işe yarayacağını sanmıyorum dostum.

Britta'nın bankacısı bana sertçe başını sallıyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Onunla bir velayet düzenlemesi hakkında konuşacağım. Babam emekli bir avukat ve durumu zaten tartıştıklarını biliyorum. Elbette Britta seçeneklerini anlamak istedi."

"Elbette," demeyi başarıyorum ama hiç de alaycı görünmüyorum.

Geçen sabah neden göt herifin babasını görmeye gittiğini şimdi anladım. Lanet olsun.

Makaio, "Onu çocuk için gerçekten en iyi olanı düşünmeye teşvik edeceğim," diye beni temin ediyor. "Acılarına hizmet eden şeyleri değil."

Vay be, ne salak ama.

Düşüncelerimi kendime saklıyorum ve ona belli belirsiz bir teşekkür selamı veriyorum.

Yeni bir plana ihtiyacım var. Bahse girerim Britta artık ona ulaşabileceğimi bildiği için zihinsel olarak bir hendek kazıyor ve kalbinin etrafına daha koruyucu çitler inşa ediyordur. Hemen içeri girmenin bir yolunu bulmalı ve Jamie'yi benimle paylaşması için onu ikna etmeliyim. Ama aramızdaki tutku hâlâ devam ettiğine göre, bana uzun süre direnebileceğini sanmıyorum.

Gülümseyerek ayrılıyorum.

ALTINCI BÖLÜM

Cumartesi öğleden sonra kendi masamı eski ofisime taşıdıktan sonra, Pazartesi sabahı erkenden işe gitmeye hazır bir şekilde geldim. Kendimi sandalyeme atıp otopark manzaralı pencereden dışarı bakıyorum. Ve beklemeye başladım. Kuşkusuz Britta hafta sonu boyunca çok düşündü. Bugün ondan alacağım tepki bana çok şey anlatacak.

Ama itiraf etmeliyim ki... aptal ya da değil, bugün geçen Cuma'ya göre daha umutluyum.

Cumartesi gecesi Maxon'la içerken - ikimiz de bir barda flört eden kızları geri çevirdik - ve Pazar günü sekiz millik bir koşuyla vücudumun sınırlarını zorlarken, durumumuz hakkında biraz netlik kazandım. Daha iyi idare edebilirdim. Ona yaptıklarım için sadece üzgün olduğumu söylemek yeterli değildi. Onu öpmek, karşılık verse bile, bize verdiğim zararı onarmadı. Onu sevdiğimi söylemek çok azdı, çok geçti. Ama kalbim doğru yerde. Tüm bunların bir kombinasyonu -daha nazik ve daha az aceleye getirilmiş bir şey- bizi birbirimize yaklaştırmalı.

Vites küçültmek bana ters geliyor. Britta için denemek zorundayım.

Kardeşim elinde kahveyle içeri daldı. "Üçüncü Dünya Savaşı için hazırlandın mı? Bilirsin, ne olur ne olmaz."

Son birkaç gündür yaptığım her şeye bakıp ciddi ve kararlı olduğumu anlamasını umuyorum. Ama bana inanması için daha fazla zaman ve daha hararetli bir konuşma gerekecekse... "Ben hazırım."

"Sen delisin. Bunu biliyorsun, değil mi? Cumartesi günü onu öptüğünde bundan emindim... ve başka ne yaptysan-"

"Ona dokunduğumu hiç söylemedim."

Maxon alay eder. "Kulaklarım var. O yatak odasında her ne oluyorsa müstehcen olmaya başlamıştı. Ve fermuarın indiğini duyduğumda kulak kesilmek zorunda kaldım. Kardeşim ve kız kardeşim olarak gördüğüm kadının edepsizlik yapmasından daha az duymak istediğim bir şey olamaz."

"Birlikte bir çocuğumuz olduğuna göre, belli ki geçmişte olmuş," diye belirtiyorum.

Ve tüm hafta sonu boyunca onu görmediğim gerçeği içimde bir burukluk yaratıyor. Onunla hiç birlikte olmazsam küçük çocuğa nasıl babalık yapmaya başlayabilirim?

"Yeğenime gözlerini dikmek ile ailesinin tutku dolu salyalarını duymak arasında fark var."

"Kimse salya akıtmadı," diye sinir bozucu kardeşime sivri bir bakışla güvence veriyorum. O gülerken Britta arabasını park yerine çekip park ediyor.

"Melekten bahset..." Çekiyorum.

Maxon pencereden dışarı bakar. "Eğer savaş çıkarsa, ne yapacağınızı biliyorsunuz. Onları ofisten uzak tutun."

"Anladım. Ben hallederim. Başla."

Aracından çıkarken, kenarları dantelli siyah bir etek ve kollarının şeklini seçebildiğim kabarık

kollu gri bir bluz giyiyor. Vücudunun geri kalanı

sinir bozucu bir şekilde gizlenmiş ama çok zarif. Işıltılı gümüş ayakkabılar havalı ve sofistike görünümü tamamlıyor.

Kahretsin, bir hanımefendi gibi giyinmesinin beni ne kadar tahrik ettiğini biliyor... ve onu bir kadın gibi soymama izin veriyor.

Britta bugün saçlarını sırtının yarısına kadar hafif dalgalar halinde salıyor. Arabasının kapısını kararlı bir çalımla çarparken esinti saç tellerini çekiştiriyor. Sonra elinde bir klasörle ofisin ana kapısına doğru ilerliyor ve dünyayı fethetmeye hazır görünüyor.

Tavrından anladığım kadarıyla savunmasını yükseltmiş ve belini kuşatmış.

Bu hiç iyi değil.

"Sana iyi şanslar," diyor Maxon onu izlerken ve ofisimden çıkarken. "Teşekkürler," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyorum.

"Bu arada, George Stowe dün gece geç saatlerde bana bir sesli mesaj bıraktı. Liste bizim."

Sırıttıyor.

Birkaç saniyeliğine bu iyi haberin tadını çıkarıyorum. Bu kutlama için bir sebep. Birlikte harika şeyler yapabiliriz.

Ama Britta dikkatimi dağıttı. Ofise doğru hızla ilerlerken çok kızgın görünüyordu. Masasında bile durmuyor, sadece ofisime girmeye devam ediyor ve kapıyı kapatıyor, dosyayı göğsüne bir kalkan gibi tutuyor. O lanet nişan yüzüğü benimle alay edencesine göz kırpmıyor.

Sıkılmış dişlerinin arasından "Cumartesi günü olanlar bir daha asla yaşanmayacak" diyor.

Evet, olacak. Ama bir dahaki sefere bana daha az kızgın olacak. İşleri yoluna koymuş olacağız. Sonra onu soyacağım, tırnakları sırtıma batana ve adımı haykırana kadar içine pompalayacağım. Birkaç kez durulayıp tekrarlayacağım, yüzüne bir gülümseme yerleştireceğim... sonra nasıl hissettiğini göreceğiz.

"Hmm." Kararsızım çünkü ateşine körükle gitmeyi reddediyorum. Ama yüzüne karşı yalan söyleyip kabul de etmeyeceğim.

Gözlerini bana dikti. "Griffin James Reed, sakın bana karşı haddini aşmamışsın gibi davranmaya kalkma."

"Ben yaptım."

İtirafım onu ürkütmüş gibi görünüyor, sonra gözlerini bana diyor. "Ama üzgün değilsin."

"Seni üzdüysem, evet. Sana tekrar dokunmam ve aramızdakileri hatırlatmam gerekiyorsa, hayır." Sertleşip ağzını açtığı anda, muhtemelen bir karşılık vermek için, parmağımı kaldırıyorum. "Ama Maxon'a kişisel meselelerimizi ofise taşımayacağıma söz verdim." Elindeki dosyaya bakıyorum. "Peki, konuşacak başka bir şeyiniz var mıydı?"

"Bu uygun bir bahane. Ben nişanlıyım ve sen beni tutup öptün. Ellerini üzerime koydun-"

"Benim de ağzım. Bunu sakın unutma. Aslında, evinden ayrıldıktan ve kendi arabamda yalnız kaldıktan sonra, parmaklarımda hala senin amının kokusunu alabiliyordum. Bu beni deli ediyordu. Onları yalamak zorundaydım. Tadını çıkarmak." Tanrım, tadı tam da hatırladığım gibi.

Gözleri irileşiyor ve kırmızının yüzlerce tonuna bürünüyor, sonra Maxon ya da Rob'un bizi duyup duymadığına bakmak için bakışlarını iç pencereden dışarı fırlatıyor. "Böyle şeyler söyleme!"

"Yalan mı söylemeliyim?" Sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Sözlerimi çarpıtıyorsun. Bana cinsel şeyler söyleme."

Başımı sallıyorum. "Seni ne kadar istediğimi şekerle kaplamayacağım meleğim. Ya da seni ne kadar sevdiğimi."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Bunu da söyleme. Bana karşı bir şeyler hissettiğini iddia ediyorsun çünkü Jamie'nin ebeveynlik haklarını istiyorsun. Beni tatlı dille kandırmana izin vermeyeceğim-"

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım." Ayağa kalkıp masanın etrafından dolanıyorum ve yavaş adımlarla ona yaklaşıyorum. "Jamie'yi öğrenmeden önce bile seni seviyordum."

Britta sanki sözlerimi özüksüyormuş gibi duraksıyor. "Oğlunun başına gelenleri öğrenene kadar bunu söylemek için hiç zaman ayırmamış olman çok komik. Cevabım hala aynı."

Siktir git.

"Çok kötü. Jamie'yi bırakıp gitmeyeceğim," diye söz veriyorum. "Ya da senden."

"Neden her zaman herkesin seni memnun etmek için eğilmesini bekliyorsun? Ben hayatıma devam ettim. Sana ihtiyacım yok." Homurdanarak yumruklarını sıktı. "İşin içinde sen olmadığın sürece kendimi asla kaybetmem."

"Çünkü ben senin için önemliyim, tıpkı senin benim için olduğun gibi."

"Hayır." Başını sallıyor. "Hayır, çünkü beni çileden çıkarıyorsun. Bana istediğin kadar beni 'sevdiğini' söyleyebilirsin. Sana inanmıyorum. Asla da inanmayacağım. Senden nefret etmeme neden oluyorsun."

Bu doğru değil. Onun derisinin altına girdim. "Kırk sekiz saatten daha kısa bir süre önce misafir odanızdaki yatağınızdaki nefret gibi hissettirmiyordu."

Gözlerini kırıştırıyor, sanki öfkeli gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi görünüyor. "Bir anlık hatamı yüzüme mi vuruyorsun?"

"Bir anlık dalgınlığının" beş dakikaya yakın olduğunu belirtmekten kaçınıyorum.

"Kes şunu, Griff. Artık saf ve küçük bir bakire değilim. Beni manipüle etmene izin vermeyeceğim." Dosyayı masamın üzerine bıraktı. "Sorunumuzun çözümü bu. Bu kâğıtları oku ve imzala, lanet olsun. Eğer beni ve ne istediğimi gerçekten önemsiyorsan, bunu yaparsın."

Dökülen evraklara yılan gibi bakıyorum. Masaya dönüp dosyayı çevirerek açıyorum. Yasal kâğıt üzerine zımbalanmış belgenin en üstündeki başlıkta EBEVEYN HAKLARINDAN GÖNÜLLÜ FERAGAT yazıyor.

Vay canına. Lanet olsun.

Daha fazla kelime gözlerimin önünde yüzüyor. GRIFFIN JAMES REED, JAMES TUCKER STONE İLE İLGİLİ EBEVEYNLİK HAKLARININ SONA ERDİRİLMESİNE YAZILI OLARAK AÇIKÇA RIZA GÖSTERMEKTE VE KABUL ETMEKTEDİR. ONAY KALICIDIR VE IPTAL EDİLEMEZ.

Okumayı bırakıyorum. Nefes almayı bıraktım. Karşılık vermesine şaşırmamalıydım muhtemelen... ama bunun olacağını tahmin etmemiştim. Midemi kemiren şey kesinlikle panik. Dosyanın kapağını kapatıp belgenin üzerini örterken kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "Hayır."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve onları uzaklaştırmaya çalıştığını görüyorum.

Bir ayrıntıya dikkat çekerek reddimi yumuşatıyorum. "Ben yasal olarak onun babası değilim, bu yüzden feragat edebileceğim hiçbir hakkım yok. Bu belge gereksiz."

"Kahretsin, Griff." Burnunu çekiyor. "Bir kez olsun benim için doğru olanı yap ve imzala ki gelecekte hiçbir soru işareti kalmasın."

Israrı canımı yakıyor. Ama onu bu kadar üzgün görmek beni de öldürüyor. Belli ki köşeye sıkışmış hissediyor ve bu yasal manevra onu parçalıyor. Öyle olmalı. Britta benden nefret etseydi, soğuk bir sessizlik içinde olurdu. Ama o hassas yönlerini kolayca paylaşacak türden bir kadın değil. Bu yüzden üzgün olmasının bana söylediği tek şey, beni Jamie'nin hayatından çıkarmak istemediği.

Bana güvenmekten sandığımdan çok daha fazla korktuğunu söylüyor.

Bu sabah söylenen bir diğer şey de Makaio'nun Britta üzerinde hiçbir kontrolü ya da etkisi

olmadığı. Bu benim için harika bir haber. Elbette, düşünceleri ve niyetleri hakkında yüzüme karşı yalan söylemiş olabilir, ama bundan şüpheliyim. O doğruluk, adalet ve Amerikan tarzı bir adam. Jamie'nin velayet anlaşması gibi önemli bir konuyu oyun oynamak için fazla hayati görür.

Oyun oynamıyorum, eninde sonunda anlayacaktır. Britta da oyun oynamıyor. Sadece kalbiyle düşünmemeye çalışıyor.

Ona bana inanabileceğini, onun için burada olacağımı göstermeliyim. Onunla ve oğlumuzla vakit geçiremezsem bunu yapamam. O yüzden bu sorunu hemen çözeceğim.

Ama ne kadar yalvarırsa yalvarsın, bu belgeyi asla ama asla imzalamayacağım.

"Deniyorum meleğim. Jamie'nin hayatından sonsuza dek çıkmamın hepimiz için en iyisi olduğuna ikna olmuş değilim."

İç pencereden Maxon'ın bana doğru baktığını görüyorum. *Ofiste değil. Doğru ya.*

"Sadece kafasını karıştıracaksın. Onu senin evinle benim evim arasında mekik dokumak... Bunu anlayamayacak kadar küçük. Yabancıları ya da yeni çevreleri pek iyi karşılamaz. Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Lütfen. Gitmemize izin verirsen daha iyi olur."

Sonunda bir damla gözyaşı kaçır ve yanağından aşağı yuvarlanır. Cesur bir koklamayla onu geri çağırmaya çalışıyor ama artık çok geç. Bunun yerine gözyaşını siliyor ve gözlerini kırıştırıyor, bu onu ne kadar öldürüyor olursa olsun devam etmeye kararlı. Gözyaşlarını öpüp uzaklaştırmaktan mutluluk duyardım ama taşaklarıma tekme yememeyi tercih ederim - o ya da kardeşim tarafından.

Elbette Britta ile tartışabilirim. Aklımdan yüzlerce cevap geçiyor. *O akıllı bir çocuk. Yeni bir anlaşmaya varması için ona yardım edeceğiz. Onu rahat ettirmek için mümkün olan her şeyi yapacağım ve geçişin en iyi şekilde olması için tavsiyelerinize başvuracağım. Çocuklar hakkında bilmediğim şeyleri öğrenmekten mutluluk duyarım...* Devam edebilirim. Tüm bunlar tartışmayı uzatmaktan başka bir işe yaramaz. Bu şekilde asla konunun özüne inemeyiz.

Belli ki ikilemde kalmış. Akli ona bir şey söylüyor. Kalbi ise tamamen başka bir şey söylüyor. Onu terk ettikten sonra, birlikte geçirdiğimiz her günün her anını zihinsel olarak taradığını ve nerede yanlış gittiğini ve bağlılığımız konusunda nasıl bu kadar yanıltılmış olabileceğini anlamaya çalıştığını tahmin ediyorum. O *an* olarak kesinlikle işaret edebileceği bir şey bulamadığında, bir daha asla bir erkeğe, özellikle de bana karşı gardını düşürmemeye karar verdi.

Evet, bir sürü şeyi düzeltmem gerek.

"Neden bu düzenlemenin daha iyi olacağını düşünüyorsun?" diye sordum.

"Makaio ve ben evlendikten sonra, ondan Jamie'yi evlat edinmesini isteyeceğim. Hepimizin soyadı aynı olursa daha kolay olur."

Bu asla olmayacak. Genel konseptine katılıyorum... ama Britta, Jamie ve benim mutlu Reed ailesi olacağımıza kararlıyım.

"Evrakları okumama izin verin," demeyi başarıyorum, hayal kırıklığımı dışa vurmadan. "Sonra öğle yemeğine gider ve bunu tartışırız."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum." İnatla başını sallıyor.

Sanırım benim paket servis alma ve ayrıntıları benim evimde konuşma fikrim büyük bir hayır. Belki de en iyisi budur. Ellerimi ondan uzak tutabilir miyim bilmiyorum. Her ne kadar parçalanıyor gibi görünse de, şu anda seksle başa çıkabileceğini sanmıyorum. Aramızdaki şey geçici ve kırılgan... ama kaynıyor, kıvılcımlanıyor. Sırf geçmişini geride bırakmak için sabırsızlandığımdan, tekrar bir araya gelmenin onun için en iyi yol olabileceğini görme fırsatı bulamadan, hazır olmadan onu acele ettirsem

-Jamie için de sonsuza dek bitecek.

"Konuşmamız gerek," diye belirttim. "Tam olarak ne istediğinizi ve neden istediğinizi anlamadan bunu imzalayamam."

Britta yan gözle tavana bakıyor. Belli ki kendini zayıf hissederken savunmasız bir duruma düşmek istemiyor. Onu ne kadar kolay okuyabildiğimin farkında mı bilmiyorum ama sanki onun frekansına ayarlanmış gibiyim. Bana kızgın, elbette. Ama daha çok ona hissettirdiklerimden ve bunun geleceği için ne anlama geldiğinden korkuyor.

"Bugün yapamam." Başını sallıyor. "Göz doktoruyla randevum var." En azından bu saçmalığı imzalamak için geçerli bir gecikmem var. "Yarın mı?" Bana dehşet içinde baktı. "Hayır. O günün hiçbir anını seninle geçirmeyeceğim."

O gün mü? "Salı mı?"

Britta ellerini havaya kaldırır. "Oh, unut gitsin. Peki ya Çarşamba?"

Hâlâ yarına takıldım. Ne... Takvime bir göz attım ve birden her şey netleşti. Sevgililer Günü'nde benimle yemek yemeyi protesto ediyor.

Bir zamanlar, aşıklar için olan bu bayramda ona tamamen hayran olabileceğim düşüncesiyle başı dönüyordu. Elbette çiçek gönderdim. Bazen migrenini azdırdığı için çikolatadan kaçındım. Ve onu yemeğe götürdüm. Yemek boyunca zamanımın yarısını telefonumda geçirdim. Eve yalnız gidene kadar onunla pek ilgilenmedim. Onu soymayı umuyordum... ama olmadı.

Sevgililer Günü bundan sonra bizim için farklı olacak. Ona biricik sevgilim olduğunu hissettirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Başparmağımı uyluğuma vuruyorum, bir karar vermem gerektiğini biliyorum. Ya Sevgililer Günü'nü Makaio ile paylaşması için onu rahat bırakacağım, o gece büyük olasılıkla ne yapacaklarını bilerek, ya da Britta'yı şimdi zorlayacağım ve kendini kapatma riskini göze alacağım.

"Bu durum belli ki seni üzüyor. Daha önce karşılıklı bir anlayışa varmış olsaydık daha iyi hissetmez miydin?"

Evet, yarın benimle yemek yemesi için onu zorluyorum. Tabii ki manipülatif. Ama söylediklerim doğru... Jamie'nin velayet düzenlemesi onun düşündüğü gibi olmayacak olsa bile.

Tereddüt ediyor, ne söyleyeceğinden tam olarak emin değilmiş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Oh, pekala.

Yarın. O zamana kadar gerçekten okuyacak mısınız?"

"Kesinlikle." Ve imzalayacağım. İmzalamaktan kaçınmak için mümkün olan her yolu ve bana çelme takmak için kullanabileceği her boşluğu arayacağım. Onay kutuları, koşullar ve bir bakışta anlayabileceğimden çok daha fazla jargon görüyorum. Bu gecikme, her ne kadar canımı sıkarsa da, avukatımla görüşmek için bana zaman kazandıracak. "Notlar alacağım. Konuşup bu işi çözeceğiz. Sadece... ağlama meleğim. Hayatını daha da kötüleştirmeye çalışmıyorum."

"Artık çok geç," diye mırıldanıyor, sonra dönüp ofisinden ayrılıyor.

Kalbime saplanmasını hak ettiğim bir bıçak. Ama eğer ilerleyeceksek, tüm suçlamaları ve öfkeyi geride bırakabilmemiz için kartlarımı masaya koymalıyım. Bu da her şeyi açıklamam gerektiği anlamına geliyor, sadece ayrılığımızı değil. Bizi mahvetmeden önce değişmediğim için ne kadar pişman olduğumu bilmeli.

BRITTA salı günü hasta olduğunu söyledi. Maxon detaylar için ona baskı yapmadı, lanet olsun ona. Böylece sakın -ve evet, romantik- bir öğle yemeği için yaptığım tüm planlar suya düştü. Gelmemesine hem şüpheli hem de alaycı yaklaştım. Gerçekten keyifsiz miydi... yoksa pasif-agresif bir şekilde

Sevgililer Günü'nün bir anını bile benimle geçirmeyi mi reddediyordu?

Çarşamba günü tekrar aradığında endişelenmeye başladım.

Söz verdiğim gibi, bana verdiği evrakları okudum. Evet. Sikeyim hayır. Asla. Asla. Milyon yıl geçse de. Bu sadece haklarımdan feragat etmek değil, aynı zamanda yasaklama emri gibi bir şey. Jamie'ye herhangi bir şekilde yaklaşılmaya çalışırsam, yasal olarak bir yabancı olurum. Sıradan bir sohbetten fazlası olursa, polisi arayıp beni tutuklatabilir.

Bu çok gülünç. Ve asla gerçekleşmeyecek.

Bu cehennem gibi günün sonu geldi ve ofisten çıktım. Arabaya bindiğimde, Keeley'den gelen son cevapsız aramanın tekrar arama düğmesine basmaya hazırım. Yarın sabah sekizde o uçağa binip binmeyeceğini öğrenmem gerekiyor. Binmezse Maxon'a ne diyeceğimi bilmiyorum.

Ama ayrıntılar için en iyi arkadaşımı arayamadan telefonum çalıyor. Cihazın ekranına bakıyorum ve sırtarak cevap veriyorum.

"Hey, Harlow."

"Hey, sen."

Sesinde hemen alçak bir nota duyuyorum. "Sen iyi misin?" "Ben mi? Evet..."

Ama öyle değil, tıpkı duygularını nadiren açık ettiği gibi. Eğer kederinin kaynağına inmek istiyorsam, kurnazca davranmam gerekecek. "Okul nasıl?"

"Harika!" diyor içtenlikle. "Son dönemim için derslerimi bitirdiğim ve tezimin çok iyi gittiği için çok mutluyum. Mezuniyet sonrası iş için bazı büyük firmalarla görüşüyorum. Gerçek dünyaya katılmaya hazır olmanın ötesindeyken yüksek lisans yapmak için burada kalmak zor oldu, ancak sonunda fedakarlığa değeceğini düşünüyorum."

"Akıllı kız. Düğün planların nasıl gidiyor?"

Harlow hemen cevap vermez. "Simon ve ben ikimiz de meşguldük. O sürekli seyahat ediyor. Ben de boğazıma kadar tezime gömüldüm ve onu savunmaya hazırlanıyorum. Annem bir süredir düğün için bana yardım ediyordu ama şu anda tamamen Marco'ya, yeni erkek arkadaşına ve babamı bulup boşanma belgelerini resmen ona tebliğ edip parasının yarısını alabilmeye odaklanmış durumda. Onu son zamanlarda gördün mü?"

"Baba mı? On gün kadar önce geldiği geceden beri yok."

Babam San Diego'dan geldikten sonra bir gece ansızın kapıma dayanıp, annemle birbirlerini yasal yollardan paramparça ederken ona kalacak bir yer vermeme istediğinde kimse benim kadar şaşırmamıştı. Ondan bir saat önce Maxon'a sövüp saymış, ona korkak demişti. Sonra öyle şeyler söyledi ki, kardeşime karşı da aynı türden bir piç olduğumu ve ona kocaman bir özür borçlu olduğumu fark ettim.

Sanırım uyandırdığı için ona teşekkür edebilirim ama başka bir şey için değil. "Annemin onu bulmasına yardım edemez misin?" diye sordu endişeyle.

Neden isteyeyim ki? Kabul, babam şeftali değil ama bu boktan fırtınada suçsuz olduğu da söylenemez. "Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Annem onu yakında bulamazsa, düğünüm asla planlanamayabilir."

Harlow'u anlıyorum... ama şu anda Britta ve Jamie ile kritik bir aşamadayım. Bu ve iş arasında babama bakıcılık yapamam. "Eğer ortaya çıkarsa, sana haber veririm."

"Eğer aramazsa, annem seni ararsa şaşıрма," diye uyarıyor kız kardeşim.

İçim daralıyor. On yıldır onunla tek heceli kelimelerden fazlasını konuşmamıştım. Peki ya

ergenliğimi sonsuza dek mahveden kadına ne demeliydim? "Babamı bulmasına yardım etmek için mi?"

"Evet. 'Sert bir şeyler yapmakla' tehdit ediyor, her ne demekse. Ve annemi bilirsin. Şarap ekibi onu destekliyor, ellerinde Chardonnay."

Homurdanıyorum. Linda Reed'i muhtemelen bu ailedeki herkesten daha iyi tanıyorum. "Hâlâ Julia'yla mı takılıyor?"

Sülük, annem birkaç yıl önce San Diego'ya taşındığında onu takip etti. Tanrıya şükür. "Oh, evet."

Kız kardeşimin gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. Telefonda dişlerimi gıcırdatmamaya çalışıyorum. Tanrım, hepsinden ne kadar nefret ediyorum.

"Uyarın için teşekkürler. Eğer düğün planları tamamlanırsa, kaç hafta sonra bayan olacaksınız? Butler?"

"On ikiden az. Biraz panikledim. Bir noktada son provam için New York'a uçmam gerekiyor. Menüü ve çiçek seçimlerini tamamlayabilmek için Simon'ın eve gelmesini bekliyordum. Smokinini seçmesi gerekiyor. Papazla daha fazla telefon danışmanlığı seansımız var. İkimiz de Maui'ye gidip her şeyi yüz yüze halletmek için zamanımız olacağını düşünmüştük... ama hayat çok yoğun geçti."

Simon'la hiç tanışmadım. Haftalar boyunca hayatınızı yiyip bitiren bir işi anlıyorum. Sık sık yaşıyorum. Maxon da öyle. Ama Britta yarın bana benimle evleneceğini söylese, profesyonel olarak neler olup bittiği umurumda olmazdı. O kadına hayallerindeki düğünü yaşatmaya odaklanmak için her şeyi bir kenara iterdim. Simon'ın ayrıntılarla ilgilenmediği gerçeği... Pek çok insanın erkeklerin bu tür şeylerle ilgilenmediğini söyleyeceğini biliyorum. Ama sevdiğin kadın için, hadi. Biraz süslü yemek tat, birkaç çiçek kokla. Ona önemli olduğunu hissettirin. Ne kadar zor değil mi?

İlk seferinde öğrenememiş bir erkek olarak, Harlow'un anlattığı şey, kendini gerçekten adamamış bir erkek arkadaşına benziyor.

Ama belki de yanıliyorumdur. Umarım onun iyiliği için yanıliyorumdur. Fikrimi kendime saklıyorum. "İşler yoluna girecek ve sen de her şeyi halledeceksin."

"Muhtemelen. Sadece ayrıntıların beni korkutmasına izin vermemem gerekiyor sanırım." Duraksıyor. "Yani... Maxon Jamie ile tanıştığını söylüyor."

"Sayılır. Onu acil servise gitmekten kurtardım. Bunu takdir ettiğini sanmıyorum." Gülmek zorundayım. "Onun yaşındayken ben de takdir etmezdim."

O da gülüyor. "Artık seninle tatlı pasta hakkında konuşmaktan kaçınmak zorunda kalmayacağım için çok rahatladım."

"Neden ilk etapta yaptın?" Bazı şüphelerim var.

"Çünkü bildiğini ve umursamadığını düşündük. O kadar kızgındım ki seninle onun hakkında konuşamıyordum bile. Onu hak etmediğini düşündüm. Özür dilerim. Farkında değildim... Sana şüpheyi yaklaşmalıydım."

Harlow'u gerçekten suçlayamam. Suçlamak isterdim ama ne demek istediğini anlıyorum. Onun yerinde olsaydım, ben de aynı seçimi yapardım.

"Kulağa kaba geliyorsa özür dilerim," diye devam etti. "Ama Britta'nın kalbini gerçekten kırdın ve oğlunu da incittiğini görmek istemedim."

"Anlıyorum." Onu korumaya çalıştığı için onu suçlayamam.

"Güzel. Buna sevindim." Duraksıyor. "Nisan ortasında Maui'ye uçuyorum. Düğün 6 Mayıs Cumartesi günü. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Ve sonunda Jamie ile yüz yüze tanışmak için! Maxon bana en şirin fotoğraflarını gönderiyor."

"Onu seveceksin. O çok güzel."

"Hiç şüphem yok. Peki ya sen ve Britta? Siz ikiniz yine konuşuyor musunuz?"

"Bir çocuğumuz var, bu yüzden mecburuz. Aramızdaki iletişimi açmaya çalışıyorum. Ve benimle konuşmaktan daha fazlasını yapmasını sağlamaya çalışıyorum."

"Griff, cidden mi? Maxon onun nişanlı olduğunu söyledi."

"Öyle." Ama kendimi suçlu hissedemem. Alternatifi hayatımızın geri kalanında bizi perişan edecek.

Bana iflah olmaz biriymişim gibi kıs kıs gülüyor. "Aslında ben ikiniz için çabalıyorum. Aranızda gerçekten bir şeyler var gibiydi. Mükemmel değildi ama-"

"Bu benim hatamdı."

Sessizliğinin yarattığı şok neredeyse hissediliyor. "Hatalı olduğunu kabul mü ediyorsun? Biri bu günü tarihe kaydetsin."

Gözlerimi deviriyorum ama onun iyi niyetle yaptığı şakayı kabul ediyorum. "Daha gelişmiş bir pislik haline geldim."

"Çok gurur duyuyorum," diye takılıyor.

Arka planda birinin kapısını çaldığını duyuyorum. "Gitmen mi gerekiyor?"

Hışırta duyuyorum ve sandalyesinden kalktığını tahmin ediyorum. Birkaç adım sonra inliyor. "Evet. Annem."

Kapıyı bile açmadan, kadın tarafından yorulmuş gibi görünüyor. Anlıyorum ama dişi ejderhayla konuşacak değilim.

"Gitmene izin vereceğim. Beni istediğin zaman arayabilirsin, küçük kardeşim."

"Seninle aynı. Seni seviyorum. Umarım Britta ve Jamie ile her şey yolunda gider."

Başka bir şey söyleyemeden gitti. Britta'ya varmak üzere olduğum için konuşmayı bitirmek muhtemelen en iyisi. Hayır, beni gördüğüne sevinmeyecek ama bana bir açıklama borçlu. Benden kaçmaya devam ederse Jamie ve geleceğimiz hakkında hiçbir anlaşma yapamayız.

Üç dakika sonra kapısını çalıyordum. Ve çalışıyorum. Arabasını garajın altında gördüm. Burada olmalıydı. Makaio onu dışarı çıkarmadıysa tabii.

Bu düşünceyi lanetleyerek, evin etrafında dolaşıp arka taraftaki sürgülü cam kapıdan içeri bakıp bakamayacağıma bakacaktım ki kilidin tık sesini duydum. Mandal yerinden çıktı ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Britta, saçları gelişigüzel arkaya toplanmış, teni beyaz ile gri arasında bir yerde, portalda sallanıyor. Pembe bir bornozu beline dolamaya çalışmış. Cübbenin ağzı açıldığında yulaf ezmesi renginde büyük bir tişört ortaya çıkıyor. Diğer her şeyi çıkarmış; ayakkabılarını, makyaj malzemelerini, nişan yüzüğünü. Jamie arkasında duruyor, kalçasına yapışmış.

Haklı öfkemden geriye ne kaldıysa zihnimden akıp gidiyor. "İyi misin meleğim?" Kapıya yaslandı. "Sadece üşüttüm. İyi olacağım. Konuşamadığımız için üzgünüm-"

Bir öksürük onun genizden gelen, cızırtılı sesli cevabını böler. Derin ve üretken bir ses ve acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Doktora gittin mi?"

Başını iki yana sallar. "Canım istemedi. Belki yarın giderim."

Makaio hangi cehennemde? Nişanlısının onunla ilgilenmesi gerekmiyor mu? Her neyse. Önceden de önemli değildi, şimdi de değil.

"Son birkaç saat içinde bir şey yedin mi?"

Hafif bir duraksamadan sonra kaşlarını çatıyor. "Öğleden beri yok. Beni uyandırman muhtemelen iyi oldu. Uyanmam gerek.

Jamie'yi besle. Ofise döndüğümde her şeyi konuşuruz, umarım yakında." Eğer onu ve Jamie'yi yalnız bırakacağımı düşünüyorsa, kesinlikle delirmiş demektir.

Yavaşça ön kapıya doğru ilerliyorum ve arkamdan kilitliyorum. Sonra diz çöküp Britta'nın biçimli kalçasının arkasından başparmağı ağzında bana bakan Jamie'nin yanına gidiyorum. "Hey, koca adam. Aç mısın?"

Bana şüpheyle bakıyor, sonra annesine dönüyor. Annesi çocuğa başını salladığında, çocuk tekrar bakışlarımla buluşuyor. "Evet."

"Seninle ilgileneceğim. Benimle mutfakta buluş. Annen hasta ve ben onun yattığından emin olacağım, tamam mı?"

"Ne?" Jamie buzdolabının etrafında dans etmek için koştururken Britta itiraz ediyor.

"Yapamazsın. Ben-" "Bir kutu çorba yapamıyor ya da bir sandviç hazırlayamıyor muyum? Hadi ama. Dinlenmeye ihtiyacın var ve

Jamie'nin bağışıklık sistemini riske atıyorsun. Ben gayet sağlıklıyım ve bunun üstesinden gelirim." Hâlâ kararsız görüldüğünde omzuna sarılıyorum. "Yıllarca ona tek başına baktın. Sana en azından bu kadarını borçluyum."

Gözlerini kapatıyor, belli ki parçalanmış. Ama mücadele edemeyecek kadar bitkin. "Çileğe alerjisi var."

"Anladım. Özellikle sevdiği bir şey var mı?"

"Muzlar. Fıstık ezmeli sandviçler. Şeftalili yoğurt." "Oldu

bil. Size ne getireyim?"

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Ona şefkatli bir azarlama bakışı gönderiyorum. "İnatçı olma."

"Ciddiyim. Zaten Noel'de aldığım son birkaç kiloyu da vermem gerekiyor."

Bu beni sinirlendiriyor. Eğer bu kadar hasta olmasaydı, benden yardım istemek yerine kendini aç bırakmayı tercih etmesi hakkında konuşurduk. Hastalık da kilosunu düşünmek için iyi bir zaman değil, ki bana gayet iyi görünüyor. Ama şu anda, dinlenebilmesi için onu yatağına geri götürmek en önemlisi.

Eğilip onu kaldırmadan önce bir kolumu sırtına doluyorum ve dizlerini diğer kolumun üzerine yerleştiriyorum. Onu göğsüme yasladığımda çığlık atıyor. Dengesini korumak için elini boynuma doluyor. Vücudu yüksek fırın gibi. Ateşinin yükseldiğine şüphe yok.

"Beni yere bırak," diye itiraz ediyor. "Yürüyebilirim."

"Ama zorunda değilsin. Rahatla meleğim. Ben yanıdayım."

İtirazlarını yenileyemeden onu kollarıma alıp koridorda yürümeye başlıyorum. "Hangi oda senin?"

"Sandalyeleri sakladığım oda." Bakışlarımla buluşmayı reddediyor.

Başka bir deyişle, onu öpüp yatağına attığım ve ona dokunduğum oda. "Ebeveyn odasında uyumuyor musun?"

Başını sallıyor. "Evin diğer tarafında. Jamie'den çok uzakta. Bazen kabuslar görüyor ve..."

"Her saat sana ihtiyacı mı var?" Kaşlarımı çatıyorum. Britta sevdikleri için rahatından nasıl da vazgeçiyor. Sağlığı artık buna izin vermiyor.

Tekrar koridora çıkıp oturma odasına geçiyorum ve uzak tarafta kapalı bir kapı görüyorum.

Britta gideceğim yeri görüyor ve sahip olduğu azıcık enerjiyle kıpırdanmaya başlıyor. "Orada uyuyamam."

"Yapmak zorundasın. Beni dinle. Ben hallederim." "Yatak odamda uyumayacaksın!"

"Makaio bu gece dönecek mi?" Bu düşünceden nefret ediyorum ama şu anda pratik olmak zorundayım. "Hayır," diye mırıldandı. "Cuma günü büyük bir sunumu var. Hastalanmayı göze alamaz."

Yani Britta ve Jamie'yi kendi başlarının çaresine bakmaları için bıraktı çünkü bir öksürük ya da burnunu çekmeyle başa çıkacak kadar erkek değil mi? Siktiğimin tutucu hıyarı. Önleyebilecekken hastalanmak muhtemelen "mantıklı" değildi. Ama üç yaşında bile olmayan bir çocuğu ateşi olan bulaşıcı bir anneyle yalnız mı bırakacaktı? Deneyimli bir ebeveyn değilim ama ben bile bunun aptalca olduğunu biliyorum.

"O zaman bu gece senin odanda uyuyacağım ve Jamie'ye bakacağım."

Göğsümü itiyor. "Yapamazsın. Kabus görürse ve uyandığında seni bulursa üzülebilir.

Korktuğunda beni istiyor ve-"

"Ben hallederim Britta. Şimdi inatçılık etme. Dinlenmezsen iyileşemezsin." Bir süre durakladıktan sonra iç geçirdi. "Sanırım haklısın."

Seviyorum. Sadece bundan hoşlanmıyor.

Ona başımı salladım, sonra omuzlarımla ana odaya geçtim. Büyük boy bir yatak var. Dekor yok ile erkeksi arasında bir yerde. Her şey kahverengi, yavan ve az kullanılmış. Makaio'nun hoşlanacağı bir yere benziyor.

Dişlerimi sıkarak Britta'yı nazikçe ayağa kaldırıyorum ve yorganı çekerek soğuk beyaz çarşafı buluyorum. Yatağa girmesine yardım ediyorum ve battaniyeleri üzerine örtüyorum. "Jamie'ye bir bakayım. On dakika içinde dönerim."

"Benim için endişelenme," diye sesleniyor geri çekilen sırtıma zayıfça.

Çok saçma. Tabii ki onun için endişeleneceğim.

Mutfakta Jamie'yi tezgâha oturtup onunla göz göze geliyorum. "Ben Griff."

Göğsünü yumrukluyor. "Jamie."

Ona nasıl tokalaşılacağını öğretiyorum, sonra bulaşık yıkamayı oyun haline getiriyoruz, köpük savaşından hemen sonra duruyoruz - çünkü onun kıkırdamasının Britta'yı uyanık tutmasını istemiyorum.

Sonra önüne fıstık ezmeli bir sandviç koymadan önce ona annesi hastayken ona bakacağımı açıklıyorum. Homurdanıyor ve aceleyle buzdolabını işaret ediyor, ta ki yanında üzümlü jöle istediğini anlayana kadar. Onu da koyduktan sonra yoğurt ve bir kaşık alıyorum, ardından tezgahın üzerindeki sepetten bir muz alıp doğruyorum. Ardından bir bardak süt.

On dakika içinde tabağındaki her şeyi bitirdi ve sanki *geri kalanı nerede* diye sorar gibi bana bakıyor.

Vay canına, Britta şaka yapmıyormuş. Harika bir

yyici. "Başka ne istiyorsun?"

"Dondurma!"

Tabii ki. Benim de favorilerimden biri. Buna şaşırmamalıyım.

Britta'nın dondurucusuna göz gezdiriyorum ama tatlıya benzeyen hiçbir şey yok. İç çekiyorum. B planı. Britta'yı yine de beslemeliyim.

Jamie'nin tabağını ve süt bardağını duruladıktan sonra ikisini de bulaşık makinesine koydum ve

durdum. Yemek süslü değildi... ama oğlumu ilk kez besledim. Bunun bir bağ kurma deneyimi olduğunu hissediyor mu bilmiyorum. Muhtemelen hissetmemiştir. Ama onunla ilgilenmenin ne kadar tatmin edici olduğu beni etkiledi ve tuhaf bir şekilde etkiledi.

Ellerini ve yüzünü temizledikten sonra onu yükseltecinden kaldırıyorum, sonra ön odaya ve giriş yoluna götürüyorum. Girişteki masanın üzerinde Britta'nın araba anahtarlarını görüyorum ve kaydırıyorum. "Küçük bir

macera mı?"

Jamie heyecanla başını salladığında, onun bulaşıcı sırtışına gülümsüyorum. Bahse girerim fiziksel ve belki de biraz çılgınca bir şey yapacağımızı düşünüyordur. Britta'nın bundan sonra onu yetiştirirken kesinlikle benim yardımımıza ihtiyacı olacak.

Sessizce ön kapıdan çıktık. Kapıyı arkamdan kilitleyip Britta'nın arabasına gidiyorum. Kendi arabamı alırdım ama üstü açık bir Porsche'de araba koltuğu bana pek güvenli gelmiyor. Bu yüzden arabasının fobundaki düğmeye basıp kapının kilidini açıyorum, Jamie'yi yerine sabitliyorum ve şehre doğru yola çıkıyorum.

Yirmi dakikalığına gitmiştik. Jamie'ye dondurma almak için McDonald's'ın arabaya servis bölümüne özel bir yolculuk yapıyorum, sonra Britta'nın evinde eriyen yumuşak servis ve onun en sevdiklerinden biriyle geri dönüyoruz.

Kapıyı açar açmaz antrede dikiliyor, zar zor ayağa kalkmış gibi görünüyor. "Onu almaya hakkın yoktu-"

"Angel, düşmeden önce gel otur." Kapıyı arkamdan kapattım ve Jamie'nin elini bıraktım, böylece Britta'nın kanepeye oturmasına yardım edebildim. Diğer elimde de çantalarımız var.

Neyse ki karşı koyacak enerjisi yok.

"Endişelendim," diyor yorgun bir şekilde en yakın mindere çökerken.

Kanepenin arkasından bir battaniye aldım ve kucağına attım. "Yiyecek bir şeyler almak istedim ve Jamie ile kendini yormanı istemedim. Şimdi bana bir saniye izin ver. Oğlumuzun bir isteği vardı..."

İnliyor. "Seni dondurma için dolandırdı mı?"

Duraksıyorum. "Bu düzenli bir olay mı?"

"Neredeyse her gün." İç çekerek başını kanepenin arkasına yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. "Benden istediğini almakta çok iyi, tıpkı babası gibi."

Ona belli belirsiz bir gülümseme gönderiyorum. Beni göremiyor. Kahretsin, yarı uykulu ve ne dediğini biliyor mu merak ediyorum. Önemli değil. Ben biliyorum. Ve ona ne kadar haklı olduğumu kanıtlayacağım hakkında henüz hiçbir fikri yok.

Jamie'nin önlüğüne bakarken tereddüt ettim. Kaşıkla arasının iyi olmadığını zaten biliyorum. Yoğurt, yeni yürümeye başlayan çocuk pislikleri konusunda değerli bir ders oldu, bu yüzden onu bir fincan yumuşak servisle tamamen yalnız bırakamam. Ama Britta'yı yerleştirmem gerek. Son yarım saat içinde daha da solgunlaştı ve gerçekten endişeleniyorum.

Yapacak daha iyi bir şey bulamadığım için dev bir plastik çöp torbasını ikiye bölüp mutfağın zeminine yerleştiriyorum. Jamie'yi tulumuna kadar soyuyorum ve plastik bir kaşık ve oturduğu yerde yemesi ve hareket etmemesi için bir uyarı ile ortaya koyuyorum. Yemeğe dalmadan önce başını sallıyor.

Dağınık olacağını biliyorum, o yüzden bakmayacağım.

Bunun yerine, buzdolabından bir şişe su aldım ve Britta'nın paket servisini ona götürüp kanepede yanına yerleştirdim. "Selam meleğim. Sana en sevdiklerinden birini getirdim."

Birlikte yaşadığımız dönemde sık sık gittiğimiz şarküteriden aldığım çantayı gösterdim. Neşeli kırmızı harflerle düz beyaz. Gözleri parlıyor. "Ton balıklı salata mı?"

"Ve ev yapımı patates cipsi." Her şeyi onun için hazırlarken gülümsüyorum.

"Eskiden sevdiğin o mağara adamının tüm et spesiyalini aldın mı?" diye bana takılıyor. Ve harika hissettiriyor.

Göğsümü dövdüm. "Ben, Ug. Sen, Ugga."

Gülüğü zayıf olsa da gerçek olduğunu biliyorum.

"Bu evet demek. Teşekkürler, Griff. Hatırladığın için de teşekkürler."

Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok, onun övgüsü beni sıcak ve oldukça gururlu hissettiriyor.

"Başka ne

Seni alabilir miyim?"

"Bir şey yok. Buradan sonra iyi olacağız. Jamie'ye yakında banyo yaptırabilirim ve o da-" "Hayır. Ona banyo yaptırıp yatağına yatıracağım. Sen yemeğini ye ve sonra dinlen."

İnatçı görünüyor olmalıyım çünkü iç çekerek kabul ediyor. "Pekala."

Mutfak tezgahından yemeğimi alırken Jamie'yi kontrol ediyorum. Evet, ortalık dağınık. Birazdan hallederim.

Britta'nın yanına yerleştiğimde ilk lokmayı alıyor ve inliyor. "Cennetteyim."

"Tadını alabiliyor musun?"

"Tıkandım ama bu lezzeti kaçırmak için ölmüş olmam gerekir." Bir ısırık daha alıyor ve aldığı zevk neredeyse cinsel bir haz gibi geliyor. "Gecenin çoğunda barda alışveriş yaptıktan sonra sabahın ikisinde bunları yediğimi hatırlıyorum. O zamanlar tadı hep çok güzeldi, özellikle de ertesi gün işe gitmek için erken kalkmamız gerektiğini bildiğim zamanlarda."

Hatırlıyorum. Ayrıca kaç kez sandviçlerimizi bitirdiğimizi, duş aldığımızı ve çılgınca ve birbirimize aç bir şekilde yatağa düştüğümüzü, sonra da neredeyse şafak sökene kadar seviştiğimizi hatırlıyorum.

Neden kollarımdaki bağlılığa ve mutluluğa inanmayacak kadar aptaldım ki?

Ben sandviçimi bitirdikten sonra bakıyorum, o da birkaç cipsle birlikte kendi sandviçinin yarısını yemeyi başarmış. Onu kaldırıp yatağına götürmeden önce su şişesinden biraz daha içmesi için ısrar ediyorum.

Onu yatağına yatırdığımda gözlerini açık tutmak için mücadele ettiği belli oluyor. Koluma dokunuyor. "Sana teşekkür mü etsem yoksa benimle ilgilenmene alışmadan önce durmanı mı istesem bilemiyorum."

"İkisini de yapmak zorunda değilsin," diye söz veriyorum. Onun teşekkürüne ihtiyacım yok ve kesinlikle onun yanında olmaya niyetliyim -hayatının geri kalanında ona ihtiyacı olan her şeyi vermeye. "Sadece dinlen."

Belli belirsiz gülümsemesi

yavaşça kaybolur. "'K.'" "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Ama o çoktan rüyalarının onu götürdüğü yere doğru süzülüyor. Alnından öpüyorum ve Jamie'yi yatağına yatırır yatırmaz ecza dolabında işe yarar ne bulursam getirmeye karar veriyorum. Sonra onu huzur içinde tek başına uyumaya bırakarak yatak odasından çıkıyorum.

Ayrıca bunun hayatımızda bensiz uyuyacağı son zamanlardan biri olacağına dair kendime söz veriyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

NEREDEYSE HİÇ DİNLENMEDİM ama gece yine de destansı ötesiydi. Britta ile aynı çatı altında uyudum. Sadece aynı ayın altında, aynı zaman diliminde ya da hatta aynı adada değil, geçmişte bazen kendime söylediğim gibi. Ama gerçek anlamda sadece birkaç adım ötedeydim.

Jamie'ye banyo yaptırdıktan ve ona yavru köpeklerle ilgili birkaç hikâye okuduktan sonra onu yatırdım. Mutfağın temiz ve evin güvenli olduğundan emin olduktan sonra Britta'yı kontrol ettim ve onu tamamen bitkin buldum. Saatile baktım. Daha akşam dokuz bile olmamıştı.

Keeley için geç oldu ama hâlâ uyanık olma ihtimalini göze alıp onu geri aradım.

İkinci zil sesinde cevap veriyor. "Birkaç gündür senden haber alamadım. Her şey yolunda mı?"

"Düşünmem gerekiyordu."

"Neler oluyor?" Sesinde endişe çınlıyor.

İsteksiz bir iç çekişle onu bilgilendiriyorum. Bir şey söylememeyi tercih ederim ama A) harika tavsiyeler veriyor ve B) bana sadece düşüncelerimi incelemek için tasarlanmış pek de nazik olmayan bir çığ gibi sorular soracak. Keeley'den sadece bir sır saklayabildim. Yine de boşlukları doldurmayı başarıp başaramadığını merak ediyorum.

Son olayları özetlemeyi bitirdiğimde durakladı. "Ne yapacaksın?"

"Britta'yla aşk yaşamayı planlamıştım ama o hastalanınca iki kişilik samimi öğle yemeğimi iptal etmek zorunda kaldım." Bir otelin çatı katında, sonsuza kadar uzanan muhteşem manzarası olan özel bir yemek ayarlamayı başarmıştım. Yalnız kaldığımızda, hayatım, geçmişim ve pişmanlıklarım hakkında olabildiğince dürüst olmaya niyetliydim. Ona karşı bu kadar gerçek olmanın farklı bir adam olduğumu kanıtlayacağını ve Jamie, Makaio... her şey hakkındaki fikrini değiştireceğini umuyordum. "Bu iyi bir stratejiydi, ama geriye dönüp baktığımda, sorun sadece onunla olan ilişkim değil, Jamie ile olan ilişkim de. Britta'nın üçümüzle birlikte bir hayatın nasıl olacağını görmesi gerekiyor. Kalmaya ve onlara iyi davranmaya niyetli olduğuma inanması gerekiyor."

Keeley, "Şu anda oğlunuzla birlikte onun evindesiniz," diyor. "Bu bir başlangıç, değil mi?" "Bakıcılık ve bebek bakıcılığı yapıyorum, kur yapıp bağ kurmuyorum."

"Evet, ama yardımcı oluyor. Sanırım aklınızdan geçen bu değildi."

"Britta birkaç gün içinde iyileşecek ve nişanlısı da geri dönecek. Sonra o ikisinden biri beni evden kovacak. Ve ben en başa dönmüş olacağım."

Britta ile arayı düzeltmemek. Jamie ile bir ilişki kurmamak. Buna tahammül edemem.

"Sesindeki o tonu biliyorum," diyor şüpheyle. "Bir şeyler planlıyorsun."

"Değilim." Henüz. Ama, tamam, bunu düşünüyorum. Şu ana kadar ampulümü yakan bir dahilik olmadı.

İç çekiyor. "Sana durmanı ve onu kalbinle geri kazanmanı söyledim ama acımasızlığını o kadar uzun süre bastırabileceğinden emin değilim."

"Bunu doğru şekilde yapmaya çalışıyorum." Ama işe yarıyor mu bilmiyorum.

"Bu da bir başlangıç. Muhtemelen beni görmezden geleceğini biliyorum ama... Dikkatli ol yoksa daha sonra pişman olacağın pervasızca bir işe kalkışırsın."

"Bu ya büyük oyna ya da eve git durumu." "Griff..." Keeley uyarıyor.

"Bunu bir düşünün. Onu terk ettiğimde, bu onun hayatını değiştirdi. Bu çok büyük bir olaydı. Ona sessizce, şapkamı elime alıp yaklaşabilir ve beni geri kabul etmesini bekleyebilir miyim? Üzgün olmaktan fazlasını yapmalıyım. Değiştirdiğimi ve benim için hiçbir şeyin ondan ve oğlumuzdan daha önemli olmadığını kanıtlamalıyım."

"Ama bunu kabul etmesi için onu *zorlayamazsınız*. Senden o kağıtları imzalamanı istemesi uyarı bandı gibiydi.

Kendini açıkça tehdit altında hissediyor, bu yüzden-"

"Ben de kendimi tehdit altında hissediyorum. Ebeveynlik haklarımdan feragat etmemi isteyerek beni gafil avladı ve şartlar mı? Çok acımasız. Kabul etmemin imkanı yok. Ama sonsuza dek mutlu yaşayabilmemiz için onun affını kazanacaksam, bu saçmalığın beni sinirlendirmesine izin veremem. Akıllanmalıyım."

Ve evet, belki biraz acımasız.

"Haklı olabilirsin. Şu anda kendi bilgeliğimi sorguluyorum. Ve Britta'yı geri kazanmak için fikirler konusunda yardımcı olamam çünkü kendimi pek büyük-romantik-jest olarak hissetmiyorum. Yani... Maxon'ın istediğim alana saygı göstermesi harika." Sesi hiç de heyecanlanmış gibi gelmiyor.

Gülüyorum. "Her gün seni soruyor. Seni istediğini söylemek, benim evrenin büyük olduğunu söylemem kadar hafif kalır. Sekiz saat içinde uçağa binecek misin?" -telefonumdaki saate bakıyorum- "sekiz saat?"

Acı dolu bir nefes veriyor. "Hâlâ bilmiyorum. Belki de."

"Emin olmak için neye ihtiyacın var?"

"Muhtemelen Maxon'ı görmek için, ama en çok korktuğum şey de bu. Ona o kadar aşığım ki bir bakıştan sonra her şeyi halının altına süpürmekten korkuyorum."

"Sen mi? Hayır. Yine de her zaman erkekler konusunda daha iyi bir zevkin olduğuna inanmışımdır..." Ortamı yumuşatmak için takılıyorum. Onu biraz güldürdükten sonra ciddileşiyorum. Beni kişisel sorunlarımdan kurtardığı için ona borçluyum. Aslında Keeley'nin hakkını asla ödeyemem. "Bakın, kardeşimi tanıyorum. O... düşüncesiz olabilir. Hırslıdır. Dediğin gibi, istediği şeyi istediği zaman ister. Ama onun kimseyi gerçekten sevdiğini görmedim, ta ki sana kadar. Bunu öylesine söylemiyorum. Benim için senin kadar önemli çok az insan var, o yüzden asla yalan söylemem. Bence ona bir şans daha verseydin, seni mutlu edeceğini düşündüğü takdirde güneş ışığını yakalamak ve gökkuşaklarını bükme için elinden geleni yapardı."

Keeley uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor. "Bildiğim bir şey var. Ben buraya ait değilim. Annem ve Phil ay sonunda New Orleans'ta Mardi Gras'a gitmeyi planlıyorlar. Beni de davet ettiler ama kendimi asık suratla oturup ara sıra yemek aşırn üçüncü bir tekerlek gibi hissediyorum."

"O kadar üzgün olduğunu sanmıyorum." Alay ettim. "Bir fikrim var. Eve gel ve eşyalarını depodan çıkar. Pazar akşamı Gus'ın duvar dibindeki yerinde şarkı söyleyeceksin, değil mi?" Bana olumlu bir mırıldanma verdiğinde, devam ediyorum. "O zaman gel bende kal. Maxon'ı gör ve söyleyeceklerini dinle. Pazar günü şarkı söyle. Pazartesi günü hâlâ gitmek istiyorsan, sana Phoenix'e ya da her neresiyse oraya başka bir uçak bileti alırım. Ama en azından eşyalarını alırsın ve biraz rahatlarsın."

"Ne zaman bu kadar zeki oldunuz Bay Reed?"

"Birkaç yıl önce, kişisel sorunlarımı çözmemde bana yardımcı olması gereken değersiz bir terapistin telefonlarına cevap veren gerçekten havalı bir hatunla tanıştım..."

Gülüyor. "O kızın da iyi bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Sadece neden aşık olacağı seksi bir erkek kardeşin olması gerektiğini anlamıyorum?"

"Belki de... sen benim kız kardeşim olmak için yaratılmışsındır, ha?" Ben önerdim. O buna burun kıvırmaya çalışınca ben de gerçeği söyledim. "Sen olmasaydın, Maxon ve ben konuşuyor olmazdık. Britta'yı ya da oğlumu kazanmak için hiçbir şansım olmazdı. Hâlâ çok az ama sahip olduğumdan daha fazla. Tekrar nasıl mutlu olacağımı anlamama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Belki benim de sana yardım etme zamanım gelmiştir."

"Çok tatlı dillisin Griffin Reed. Pekala." İç çekti. "Eve geleceğim ve hafta sonundan sonra nasıl hissettiğime bakacağım."

Yakaladım seni. Maxon'ın planını duydum, pazartesi günü o kadar heyecanlanacak ki gitmek isteyeceği son şey olacak.

Telefonu kapattığımızda gülümsüyorum, sonra telefonumdan bazı e-postaları yanıtlıyorum. Gece yarısına doğru, yatmak üzereydim ve çığlık seslerini duyduğumda yastığımı bulmaya hazırdım.

Koridorda aceleyle ilerliyor ve karanlıkta el yordamıyla Jamie'nin yatak odasına giriyorum. Çocuksu alan düşük ışıklı bir gece lambasıyla aydınlatılıyor. Yumruklarını sıkmış, öfkeli bir ifade takınmış küçük adamı odasının ortasında görüyorum.

Görünüşe göre beşiğinden tırmanmış. Yeterince büyük, o yüzden şaşırmadım.

Önünde diz çöküyorum ve kollarımı uzatıyorum. Geri çekiliyor ve başını sallıyor. Bu kalbime saplanan bir hançer gibi. Ama ben bir yabancıyım, o ise küçük bir çocuk. Bunu unutmamalıyım.

"Hey, dostum." Yumuşak bir sesle onu yatıştırmaya çalışıyorum. "Kötü bir rüya mı gördün?" "Anne..." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"O hasta. Ben de buradayım. Ne oldu?"

Beşiği işaret ediyor ve tekrar ciddi bir şekilde ağlamaya başlıyor, sonra ayaklarının dibindeki pelüş hayvanı alıyor. Kollarını öfkeyle sallıyor ve ayı başının üstünde sallanıyor, sonra ben onu koparmadan önce birkaç kez bacağına çarpıyor.

"Ayıyı incitmeyelim. Buraya gel, koca adam. Bunu konuşarak halledelim."

Bu sefer onu kucağıma çekmeyi ve tutmayı başarıyorum. Sakinleştirmeye ve ona güven duygusu vermeye çalışıyorum. Ancak yeni yürümeye başlayan bir çocuğun hayali korkularını hafifletme konusunda hiçbir şey bilmediğimin de farkındayım.

Odanın öbür ucunda bir çeşit sallanan sandalye görüyorum ve Jamie'yi kaldırıp göğsüme yaslıyorum. Başparmağını ağzına sokması uzun sürmüyor, sonra başını omzuma koyuyor ve uykuya dalıyor.

Maviler ve ahşap vurgularla akıllıca dekore edilmiş karanlık odasındayım ve oyuncakları, kokusu ve varlığıyla çevriliyim. Küçük çocukların yaptığı gibi uyumaktan başka bir şey yapmıyor. Yine de bu derin bir an.

Ben gerçekten bir babayım. Bu çocuk benim oğlum. Ve aramızda olanlar küçük, kırılgan bir başlangıç. Ama kalbinin bana karşı attığını hissetmek, derin nefeslerinin boynumu ısıtması, kollarımda rahatlayacak kadar bana güvendiğini bilmek benim için her şey demek.

Hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Bu gezegende otuz saçma sapan bencil yılımı, duygusuz bir pislik olduğu için babama ve bir nebze güç için çocuğunu satmaya hazır bir tip olduğu için anneme kızarak geçirdim. Erkek kardeşimi, kadınımı hafife aldım. O kadar çok kadınla birlikte oldum ve ertesi sabah isimlerini bile hatırlamadan ya da onlarla geçirdiğim zamanı umursamadan telefon numaralarını çöpe attım. Gurur duymadığım pek çok şey yaptım.

Ama şu anda çok mutluyum çünkü bir şekilde, yolun bir yerinde, bu tek şeyi doğru yaptım.

Jamie dışında topluma hiçbir katkı sağlamadıysa bile, en azından elimden gelenin en iyisini yaptım.

Artık iyi olduğuna ve uyuduğuna göre onu beşiğine yatırıp rahat bırakmalıyım. Ama bırakmak istemiyorum. Sadece bir dakika daha.

Sessizlik etrafımı sarıyor, sadece oğlumun nefes alıp verme sesleriyle bozuluyor. Kollarımda gevşek bir ağırlık gibi duruyor. Onu tutmak dışında olağanüstü bir şey yapmıyorum.

Yine de o kadar dokunaklı ki gözlerimin yaşardığını hissediyorum.

Önümdeki yol ayrımını çok net görüyorum. Yolun birinde daha fazlası var - oğlumla, Britta'yla, sevgimizi büyüttüğümüz, ailemizi genişlettiğimiz anlar. Diğerinde ise... o yolu biliyorum. Daha fazla boşluk. Daha fazla isimsiz ilişki. Hayatın anlamının ne olduğunu daha çok merak etmek.

Sikerler. Benim olan bu aileyi elimde tutmak için var gücümle savaşıcağım. İşim bitmeden önce çirkinleşebilir ve kirlenebilir, ama onlara sahip çıkmak ve onlara bakmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Oğlumu beşiğinde, pelüş hayvanı, hafif bir battaniye ve yanağına bir öpücük kondurarak uyutuyorum. Kendi yatağımı arıyorum ama zar zor uyuyabiliyorum. Kafamda çok fazla şey dönüyor.

Yedide yataktan fırlıyorum, kahve yapıyorum, sonra Jamie'yi kontrol ediyorum ve onu uyuklu bir şekilde gerinirken buluyorum. Sabah rutininin ne olduğundan emin değilim ama bir yolunu bulacağım.

İlk defa, hemen bana geliyor. Ve onu kaldırdığımda, ilk yapılacak iş belliydi. Jamie'nin bezi çamurlu ve ıslaktı.

"Tamam, koca oğlan. Bunu birlikte yapalım."

Telefonum yanımda olduğu için çok mutluyum. YouTube tamamen benim arkadaşım ve otuz saniye içinde erkekler için bebek bezi değiştirmeye ilgili bir video buluyorum. Kendimi aptal gibi hissederdim... ama yaklaşık iki yüz bin erkek daha bu videoyu izlemiş, yani belli ki tek şaşkın ben değilim.

Sonra ona temiz kıyafetler giydiriyorum, birkaç yumurta ve kendime kahve yapıyorum, sonra da onu bir çizgi film ve birkaç oyuncakla baş başa bırakıyorum. Aklıma çok önemli bir soru takılıyor: Britta, kapıları açabilen, mobilyalara tırmanabilen ve hatta yangın çıkarabilen bir çocuk evde dolaşırken nasıl huzur içinde düş alabilir?

Britta aniden, büyük boy tişörtüyle ve bir zamanlar gelişigüzel at kuyruğu yaptığı saçlarıyla aile odasına koşar. Cehennem ısınmış gibi görünüyor ama dün geceye göre daha iyi görünüyor.

"Günaydın meleğim." Kahvemi yudumluyorum.

Bakışları Jamie ve benim aramda soru sorar gibi gidip geliyor. "Her şey yolunda mı?"

"Mükemmel. Sadece bir duşa ihtiyacım var. Sen temizlenirken ona nasıl göz kulak olacaksın? Onu banyoya mı götürürsün yoksa...? Bir oyun parkı önerirdim ama dün gece beşiğinden çıktı-"

"Yine mi?" Yüzünü buruşturuyor, sonra iç çekiyor. "Bunu geçen hafta yapmaya başladı.

Serseri. Hiç kâbus gördün mü?" "Bir tane. Ben hallettim."

Ona bakar, kreş için hazırdır. Şaşırmış görüldüğünü söylemek hafif kalır. "Teşekkürler."

"Onu bırakır bırakmaz seni acil bakım kliniğine götüreceğim."

"Gerek yok. Ben iyiyim," diyor ve hemen ardından öksürük krizine girerek iki büklüm oluyor.

"Belli ki değilsin." Kollarımı ona dolamak istiyorum ama o kendini berbat hissederken kişisel alanına saygı göstermeye çalışıyorum. "On dakika içinde açılıyor, hazırlanmaya başla."

Britta topuklarını sıkamak istiyor ama enerjisi yok. Üstüne bir şeyler giyerken bir gözü Jamie'de, ben de Maxon'ı arayıp durumu anlatıp düş alabiliyorum. Yirmi dakika sonra hepimiz kapıdan çıkıyoruz. Jamie mutlu bir şekilde okula gidiyor, Britta ise doktorun ofisine giden yol boyunca huysuzlanıyor.

Gölümsüyorum. Muhtemelen bu kadar neşeli olmak için bir nedenim yok. Zar zor uyudum. Ama huzurluyum. Eğer doğru oynarsam, bugün hayatımızın geri kalanının ilk günü olabilir. Farklı olacak. Telaşlı. Mükemmel değil.

Bunların hiçbirisi önemli değil. Benim için önemli olan insanlarla birlikteyim.

"Bu da ne?" Britta dün gece ona yemek götürürken arabasında bıraktığım CD kutusunu alırken sordu. Başka bir parça dinlemek istiyordum ama Jamie'yle geçirdiğim zamandan, iyi niyetli bir müziğin bile moralimi bozmasına izin vermeyecek kadar keyif alıyordum.

Bunu nasıl karşılayacağından emin değilim ama dürüstlükten şaşmam. "Keeley ile tanıştın mı?" Yanımdaki Britta sertleşiyor ve çantayı yere bırakıyor. "Tanıştım."

"Biz sadece arkadaşız."

Bir peçeteye burnunu çeker ve gözlerini devirir. "Beni ilgilendirmes."

Onu ilgilendirmesini istiyorum. "Öyle olsaydı bana ne derdin?"

"Hayatında hiçbir kadınla 'sadece arkadaş' olmamışsın."

"Keeley'e kadar, hayır. Ama yemin ederim ona hiç dokunmadım. Bu benim için Harlow'a dokunmak gibi bir şey olurdu." Bu düşünce karşısında irkildim. "Ciddiyim. Maxon'ın seninle arkadaş olduğu gibi ben de onunla sadece arkadaşım."

Kaşlarını çatarak bunu düşünüyor. Ama geçmişime bakınca, kulağa zorlama geliyor. Biliyorum.

"Eğer kendini daha iyi hissediyor olsaydın, meleğim, öğleden sonra onu almak için seni havaalanına götürürdüm, böylece kendi gözlerinle görebilirsin."

Britta şimdi telaşlanmış görünüyor. "Geri mi geliyor?"

Onu bilgilendiriyorum. "Maxon'a onu mutlu etmesi için bir şans vereceğini umuyorum. Birbirlerine gerçekten aşıklar."

Britta o kadar uzun süre düşünüyor ki cevap vereceğinden emin olamıyorum. "Onunla tanıştığından beri farklı biri oldu. Eğer söylediklerin doğruysa, umarım her şey onlar için yolunda gider."

Ama sesi hala biraz şüpheli geliyor. Ve asık suratlı. Bizim için de işe yarayacak. Ne yapmam gerektiğinin önemi yok.

Doktor üst solunum yolu enfeksiyonu geçirdiğini doğruladı ve ona bir reçete verdi. Onu eve yerleştirdikten sonra Z-Pak'ını aldım, öğle yemeği hazırladım ve yatağına yatırdım. Bana teşekkür etti... ve onu alnından öptüğümde hiç itiraz etmedi.

Bu bir ilerleme.

Sonra havaalanına gideceğim.

Keeley aceleyle bagaj alım bölümüne girdiğinde, bütün gün seyahat etmekten bitkin görünüyor, ama aynı zamanda bana evde olmaktan mutlu olduğunu söyleyen küçük bir parıltısı var. Beni görünce hemen etrafına bakınmaya başlıyor, gülümsemesi yavaş yavaş azalıyor.

"Maxon burada değil," diyorum usulca ona sarılırken. "Fikrini değiştirirsin diye ona söylemedim." Aslında sabahtan beri telefonlarından kaçıyordum.

"Ah." Kaşlarını çatıyor ama sesindeki rahatlamayı duyuyorum, çünkü ağabeyim onunla ilgilenmeyi aniden bırakmamış. Sanki.

"Doğru zaman geldiğinde söylemek istediği bir şey var. Göreceksin." Kendimi beğenmiş bir şekilde sırtıyorum.

Daha fazla konuşabilmemiz için onu erken bir akşam yemeğine götürdüm, sonra da daireme yerleşmesini sağladım. Bir ay önce Maxon'ın yanına taşındığında dairesini bıraktı, yani gidecek bir yeri yok. Keeley itiraz ediyor ama ben sorun olmadığını söylüyorum. En azından birkaç gün orada olmamayı umuyorum.

Saate çok dikkat ediyor olmalıyım çünkü bana gülüyor. "Britta'ya dönmek için

sabırsızlanıyorsun, değil mi?"

"Evet." Yüzümün ısındığını hissediyorum.

"Özür dilerim." "Dinlenmeye ihtiyacım var," diye garanti veriyor. "Git başımdan."

Kıkırdayarak onu evimde bıraktım. Britta'nın evine giderken Maxon'ı aradım. İçimdeki rahatlama

Keeley'nin Maui'ye döndüğünü haber verdiğimde kardeşimin sesi, kadınının size geri döneceğine dair umudunuzdan başka bir şeyiniz olmadığında ne kadar acı verdiğini anlamasam komik olurdu.

Sonunda Britta'nın evine vardım. Jamie'yi kreşten almama izin vermesi konusunda onunla konuşmaya hazırım. Argümanlarımı hazırladım. Ama kapıyı açtığında, yaklaşık bir saatlik yolu çoktan gidip geldiğini ve oğlumuzu eve getirdiğini görüyorum.

"Onu senin için getirecektim. Dinleniyor olman gerekiyordu," diye uyarıyorum kapıyı açtığında ve içeri girdiğimde Jamie'yi aile odasında yerde Lincoln Logs ile oynarken buluyorum.

"Kendimi daha iyi hissediyorum," diye söz veriyor ama sesi hâlâ cehennem gibi cızırtılı çıkıyor. "Burada ne işin var?" Kaşlarımı çatıyorum. Ne yaptığımı sanıyor? "İkinizle ilgileniyorum."

"Bu gece için iyiyiz."

"Antibiyotiklerin etkisini göstermesi yirmi dört saat sürecek. Ne kadar oldu, sekiz mi? Jamie ele avuca sığmaz biri olabilir ve senin mikroplarına maruz kalmasına gerek yok. İkinizin hâlâ yemeğe ihtiyacı var. İşte buradayım."

"Yemek yapmayı mı teklif ediyorsun?" Başımı salladığımda kaşlarını çatı. "Bu çok... evcil bir davranış. Birlikte yemek pişirmek, temizlik yapmak ya da-"

"Ya da yardımcı olabilecek herhangi bir şey. Biliyorum. Gerçekten değiştim. Birkaç yıl önce, seninle tanışmadan önce yaptığım gibi her akşam dışarıda yemek yemenin senin için ne kadar kötü olduğunu fark ettim. Kendimi korumak için birkaç güzel yemek hazırlamayı öğrendim. Bu gece yemek yapacağım, meleğim. Akşam yemeğinin muhteşem olacağına söz vermiyorum ama yenilebilir olacak."

Kapıyı kapatıp kanepeye geri dönüyor ve yorgunluktan bitap düşmüş gibi yere çöküyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum." Açıkçası Makaio'nun yapması gereken de bu ama o piçi yüzüne karşı kötüleymeceğim. Sadece onu savunmak zorunda hissedecektir. Ben de kıyaslamalardan kaçınmak istiyorum. Şu anda bu onunla ve benimle ilgili, nokta. "Yarın nasıl hissedeceğini göreceğiz. Eğer o zaman gerçekten iyiysen, istersen giderim."

Britta teklifimi kabul etmek ister gibi görünüyor ama kabul etmemesi gerektiğini de biliyor.

"Gerçekten, kabul etmek zorunda değilsin."

Jamie'ye bir fincan çorba ve kızarmış peynir yedirdim bile. Kendim için de bir şeyler hazırlayabilirim."

"Dinlenmeye ve en azından bir süre daha kesintisiz uyumaya ihtiyacınız var. Ben ikinizle ilgileneceğim. Jamie ve ben dün geceki kâbustan sonra kanka olduk. Onu sallayarak tekrar uyuttum."

"Sana izin mi verdi?" Sesi şaşkın geliyor.

"Evet. Onu ikna etmek bir iki dakika sürdü ama..." Omuz silkiyorum. "Bak, şu anda gazeteler hakkında konuşmak zorunda olmadığımıza dair bana söz ver, tamam mı? Sana iyi bir baba olabileceğimi göstereyim." *Ve iyi bir koca.* Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Bunu duymaya hazır değil.

"Sen kazandın. Hayır demeliyim ama buna gücüm yok." Britta başını kanepeye yasladı, gözleri kapalıydı. "Keeley nerede?"

"Onu bu gece evimde sakladım. Eminim yakında Maxon'la birlikte olacak." "Ve sen burada olmayı mı tercih ederdin?"

Bir zafer gülümsemesini içimde tutmak zorundayım. Cevabın onun için önemli olduğu açık.

"Kesinlikle. Keeley bana çok yardımcı oldu. O benim arkadaşım ve onun için her şeyin en iyisini diliyorum. Ama ben seni seviyorum. Sen izin verdiğin sürece burada kalmaya niyetliyim."

Başını kaldırıyor ve ona duygularımı tekrar itiraf ettiğim için şok olmuş gibi bakıyor. "Griff..."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Bana söylediğin ve benim sessiz kaldığım kadar sık hak ettim. Ama bu beni o sözleri söylemekten ve sizi onları kastettiğime ikna etmeye çalışmaktan alıkoymayacak. Merak ediyorsan söyleyeyim, ben de Jamie'yi seviyorum. Anlık bir şeydi. Bunu hiç beklemiyordum."

Dudağını kemirdikten sonra nihayet başını sallıyor. "En çılgınca şey de bu değil mi? Onu doğmadan önce de seviyordum, ama onu ilk gördüğümde..."

"Durdurulamazdı. O anda, o benim oğlum oldu. Onu mümkün kıldığım için bana teşekkür ettiniz ama asıl benim size teşekkür etmem gerekir. Onu taşıdın, doğurdun, besledin, hem de benim yardımım olmadan. Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Britta dudaklarını birbirine bastırıyor ve bakıyor. Aklından neler geçiyor bilmiyorum. İlk defa yüz ifadesini ya da beden dilini okuyamıyorum. En azından söylediklerimi düşündüğünden şüpheleniyorum.

"Ne pişirebilirsin?" diye soruyor sonunda iç çekerek.

Konu değiştiği için hayal kırıklığına uğradım ama anlıyorum. Britta'yla hiçbir şey bir gecede olmayacak. "Ne istiyorsun?"

"Tavuklu bir şey kulağa hoş geliyor." "Bu seçeneklerimi açık bırakıyor."

Omuz silkiyor. "Ne olursa olsun bana uyar. Ben duş alacağım."

"Tabii. Çıktığında hazır olacak."

Etrafı biraz karıştırdıktan sonra ona ev yapımı salsa soslu tavuk quesadilla yapmak için gerekli malzemeleri buldum. Biraz hazır pirinç kaynatıyorum ve biraz daha otantik olması için baharatlarla karıştırıyorum.

Ben sözümü bitirdiğimde, o banyodan çıkıyor, gıcır gıcır ve taze görünüyor, başına bir havlu sarmış, üzerinde uyumlu bir pamuklu tişört ve pijama yerine geçen bir şort var.

Seksi değil. Tüm temel ihtiyaçlar karşılanmış ve o da hiç süslenmemiş. Ama bana doğru gülümseyerek geliyor ve bugünlerde vücudumun ateşlenmesi ve onu istemem için gereken tek şey bu.

Hayal meyal, en son ne zaman seks yaptığımı düşünüyorum. Sadece on gün önce miydi? Bir ömür gibi geliyor. Yine de bana öldürücü stilettoları ve daracık elbisesiyle adı her neyse ya da pijamaları ve türbanıyla Britta arasında bir seçim yapmamı isteseydiniz, kesinlikle sevdiğim kadını seçeceğimin farkındayım. Hasta bile olsam. Bu gece aramızda hiçbir şey olmayacağından emin olsam bile. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim.

Masaya oturdu ve ben de önüne bir şişe su, antibiyotiklerini ve biraz ibuprofen koydum. "Ye bakalım."

"Peki ya sen?" Kaşlarını çatarak bana doğru bakıyor.

"Uçaktan aç indiği için Keeley ile erken bir akşam yemeği yedim. Sen karnını doyururken Jamie'yi yıkamamı ister misin?"

Saate bir göz atıyor. "Sakıncası var mı?"

Acaba Makaio oğluma bu şekilde yardım ediyor mu? Çok fazla karışmadığından şüpheleniyorum ama Jamie konusunda parmağını bile kıpırdatmamasını umuyorum. Muhtemelen kendine Britta'nın ayağına basmak istemediğini söylüyordur. İçten içe, oğlumun bir yük olduğunu mu düşünüyor? Öyle düşündüğünden şüpheleniyorum. Bahse girerim bu yüzden bazı velayet haklarını elde etmeme yardım etmekten çok mutlu oldu, böylece Britta her hafta sonu ona kalacak. Sevinsem mi, iğrensem mi bilemiyorum. Her iki durumda da, yakında ortalıktan kaybolacak.

"Hiç de değil. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Ama dün gece çok fazla su sıçratmamam gerektiğini öğrendim, yoksa alçısını kuru tutmakta zorlanıyorum. Ve küvetteki suyun çoğu yere dökülüyor."

Bu bana nazik bir kahkahaya dönüşen bir gülümseme kazandırıyor. "Evet. Hiçbir şeyi yarım yapmaz. O çocuk için her zaman tam gaz. Sana çok benziyor."

"Zavallı adam." Ona göz kırpıyorum, sonra omzumun üzerinden ona bakıyorum. Kamyonlarına geçti ve birini parke üzerinde yuvarlarken *vınlama* sesleri çıkarıyor.

Britta hazırladığım yemekten bir ısırık aldı ve gözleri büyüdü. Bana şaşkın bir bakış attı. "Bu gerçekten güzelmiş. Artık yemek *yapabilirsin*."

Gizliden gizliye, böyle düşünmesine sevindim. "Bir tarifi takip etmek çok zor değil. Başlamadan önce başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Ben böyle iyiyim. Teşekkürler." Bana içimi ısıtan küçük bir gülümseme veriyor. "Her şey için."

Oğlumu yıkayıp pijamalarını giydirdikten sonra dişlerini fırçalamasına yardım ediyorum, sonra da öpmesi için Britta'nın yanına götürüyorum. Dudaklarını yanağına bastırduğunda, kucağına oturmak için benim tutuşuma karşı koyuyor. Annesini istiyor ve yakın oldukları çok açık. Onu odasına götürmek ve kucağıma oturtup birkaç hikâye anlatarak ve sırtını sıvazlayarak sakinleştirmek zorundayım.

Çok geçmeden esnemeye başlıyor, küçük yumruğu ağzını kapatıyor, gözleri kısılıyor.

"İyi geceler, Jamie."

Ona sarıldığımda, yanağıma uykulu ve özensiz bir öpücük konduruyor.

Oğluma tutunma kararlılığım çelik gibi katılaşıırken bile kalbim eriyor. Benden başka hiç kimse, özellikle de lanet bir bankacı Jamie'nin babası olamayacak.

Onu beşiğine yatırıyorum ve pelüş hayvanı ve başparmağıyla yuvarlanıyor. Nefes alıp vermesi neredeyse anında düzleşiyor ve derinleşiyor.

Eminim çocukları hakkında böyle düşünen ilk baba ben değilimdir ama o harika biri. O küçük bir birey. Nerede görsem tanıyacağım bir gülümsemesi var. Kafasının arkasında bir sakal, küçük bir çil lekesi ve dişlerinde küçük bir boşluk var. Hepsini ezberledim. Onunla ilgili her şey çok sevimli.

Döndüğümde Britta'yı kanepede, battaniyeye sarılmış, başını arkaya yaslamış halde buluyorum. Televizyon arka planda usulca çalışıyor. Uyuyor.

Etrafa bir göz attığımda mutfakçı çoktan temizlediğini görüyorum. Dinlenmeye ihtiyacı olmasaydı onu azarlardım.

Kanepede onun yanına yerleşip birkaç kanalı çeviriyorum ve ESPN'de bir basketbol özetine geliyorum. Üniversite maçlarını takip etmeye çalışıyordum. Mart Çılgınlığı yaklaşıyor. Ama Britta'nın sadece hafif yasemin ve temiz ten kokusunu alabiliyorum.

Bir iniltiyle yuvarlanıyor ve ağırlığını bir kalçasına veriyor, belli ki rahat etmeye çalışıyor. Baş kanepenin arkasından kayıyor ve garip bir şekilde göğsüne doğru sarkıyor. Çok rahatsız görünüyor. Eğer bir şey yapmazsam, boynu tutulmuş ya da baş ağrıyarak uyanacak.

Tamam, ona dokunmaya karar vermemin tek nedeni bu olmayabilir. Ve evet, hasta olduğunu biliyorum. Onu baştan çıkarmayı planlamıyorum. Sadece biraz daha yaklaşacağım.

Yanına sokuluyorum ve beni yastık olarak kullanana kadar omzumu başının altına daldırıyorum. Uykusunda, görünüşe göre daha rahat bir pozisyon arıyor. Eli uyluğuma düşüyor.

Tüm vücudum geriliyor.

Bu kadını istiyorum.

Her zaman seks istediğimi kabul ediyorum. Muhtemelen hayatımda kaç kez geri çevirdiğimi bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim ve bunların çoğu eski bir iş arkadaşımın karısından. Bazı sınırlarım var. Ama Britta için hissettiklerim arzunun ötesinde. O... rahat. Sanırım bu kulağa seksi gelmiyor.

Ama demek istediğim, onunla rol yapmak zorunda değilim. Britta Stone nazik, güvenilir, komik, hassas, keskin, ilginç... Duygularım gerçek ve burada başını omzuma yaslamış otururken, ayrı kaldığımız otuz dokuz ay boyunca kaç kadınla yatmış olursam olayım, benim için onun kadar mükemmel birini bulamadığımı fark ediyorum.

Aşkımın sadece nostaljiden ibaret olmadığının doğrulanması bir bakıma güven verici. Otuz yıl sonra emeklilik, torunlar ve dünya turları gibi şeylerden bahsederken yanıma sokulup uyuduğunu hayal edebiliyorum.

Garip bir şekilde, tüm bu maceraları onunla paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Birkaç dakika içinde vücudunu onuncu kez kaydırduğında, bu kadarının yeterli olduğuna karar veriyorum ve onu yatağa kaldırıyorum. Çarşafı hala dün gecedен kalma buruşuk, onu yumuşacık bir bulutun içine sokuyorum, sonra da huzur içinde dinlenebilmesi için kapıyı kapatıyorum.

Akşamımın geri kalanında ne yapacağımdan pek emin değilim. Daha fazla kanalı çeviriyorum, kardeşimle öğleden sonra Stowe malikanesi hakkında aldığı bir ipucu hakkında konuşuyorum - yaklaşık otuz milyon dolarlık bir mülk için şok edici derecede hızlı - ve Britta'yı tekrar kontrol edip etmemem gerektiğini düşünerek çok fazla adım atıyorum.

Sonra evin içinde bir yerde bir telefon çalıyor. Benimki değil.

Sesi mutfığa kadar takip ediyorum ve Britta'nın telefonunun ışığının yandığını ve masanın üzerinde titreşerek ilerlediğini görüyorum. Ekranı bir göz atınca küfretmeye başladım.

Makaio.

Onun bana hiç benzemediğini uzun zaman önce anladım, ama onun yerinde olsam, hasta kadını telefonuna cevap vermediğinde arabaya atlar ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için evine giderdim.

Ona burada ihtiyacım yok, evdeki mutluluğumu mahvediyor ve Britta'ya hayatına devam ettiğini düşündüğünü hatırlatıyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum. Dostça görünmemeye çalışıyorum ama defolup gitmediği için kızgınım. Britta'yla evlendiğini düşündüğü için bu gerçekçi değil, biliyorum. Ama tamamen yanılıyor.

"Um...selam. Ne yapıyorsun?"

"Britta'nın telefonuna mı cevap veriyorsun? O uyuyor." *Bok herif.* "O gerçekten hasta. Bugün onu doktora götürdüm ve antibiyotik aldım. Birkaç gün içinde daha iyi olur." *Bir şey değil, pislik.* "Endişelenecek bir şey yok."

"Sen mi? Peki neden onun evindesin?"

"Yeni yürümeye başlayan bir çocuğa bakamayacak kadar hasta ve Jamie de benim oğlum. Bu onu tanımak ve Britta'nın yakalandığı hastalığı kapmamasını sağlarken benimle rahat etmesini sağlamak için iyi bir fırsat."

"Şey... Ben..." Sanki bundan hoşlanmamış ve beni Britta'nın evinden uzaklaştırmak için mantıklı bir neden arıyormuş gibi konuşuyor. "Saat neredeyse dokuz buçuk. Jamie yatakta değil mi?"

"Evet. Şimdi kabus görürse diye takılıyorum. Britta'yı ana yatak odasına koydum, böylece bağırmaya başlarsa duymayacak. Doktor bol bol dinlenmesini söyledi. Dinlendiğinden emin oluyorum."

"Gerçekten bu kadar hasta olduğunu bilseydim, onunla ilgilenirdim."

Kime yalan söylüyor, bana mı kendine mi?

"Tabii. Ben Şimdi uyuyacağım," diyerek onu başından savıyorum. Bu adamla daha fazla konuşamam. "Sabah Britta'ya aradığını söylerim."

"Gece orada mı kalacaksın?"

O fotoğrafi henüz çekmemiş miydi? İç çekmemeye çalışıyorum. "Evet. Jamie'nin yanındaki odada. Bana ihtiyacı olduğunda oradayım."

"Oh. Şey. Evet, eğer gerçekten o kadar hastaysa. Pekala. Yarın görüşürüz."

Umarım görüşmeyiz. "Güle güle."

Makaio bir kelime daha edemedi telefonun kapattım. O bir pislik ve ondan hoşlanmıyorum. Ve evet, Britta'nın onunla seks yaptığını bilmek beni çok kışkandırıyor. Ben onu terk ettikten sonra bir hayatı olduğu için onu uyaramam. Ayrıldığımızdan beri çok şey yaşadım. Bu hoşlandığım anlamına gelmez.

Bu, hayatının geri kalanının benimle geçmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım anlamına geliyor. Yarın, eğer kendini daha iyi hissederse, devam ederiz.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CUMA ÖĞLEDEN SONRA, MAXON VE BEN ofisinde görüşüyorduk. Araba koltuğunu Britta'nın arabasından aldım ve kreş, annesinin bir telefonuyla Jamie'yi bırakmama izin verdi. Ama günün sonunda onu tekrar nasıl alacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Bunu Britta ile yakında çözmem gerekecek, ancak şimdilik uyuyor olma ihtimaline karşı onu kontrol etmek için aramaktan kaçınıyorum.

"Potansiyel alıcımızın kim olabileceğine dair bir önsezim var," diyor kardeşim düşüncelerime dalarak. "Stowe malikanesi için mi?" Başını sallayınca omuz silkiyorum. "Parlak spekülasyonunu bana bırak."

"Alıcının temsilcisi, Dallas'ta yaşayan varlıklı, yüksek profilli bir müşterisi için ön gösterim yaptığını, ancak müşterisinin memleketine dönmek istediğini ve mahremiyet aradığını söyledi."

Bu konuşmayı ilk kez duyuyorum ama aklıma hemen bir isim geliyor. "Noah Weston."

"Evet. Kesinlikle. NFL'den yeni emekli oldu."

"Hall-of-Famer, kesinlikle." Başımı salladım. "Haklısın. Aslen Honolulu'lu, değil mi? Ama kariyerinin büyük bölümünde Dallas'ta oynadı. Adam gittiği her yerde basın tarafından takip ediliyor, bu yüzden doğal olarak mahremiyet isteyecektir."

"Ve paranın bir nesne olduğundan şüpheliyim," diyor Maxon. "Vay anasını. Burayı hep satmak istemiştin ama Weston gibi bir adama mı?"

"Üstteki kiraz," diye katılıyorum. "Evi görmek için onun da gelme ihtimali var mı?"

Kardeşim başını sallıyor. "Temsilcisi önümüzdeki hafta tek başına uçacak. Tam olarak ne zaman olacağını bize bildirecek. Ama görünüşe göre müşterisi Teksas'taki evini yeni satmış ve hemen taşınmaya hazır olacak. Stowe'ların burayı elden çıkarmaya hevesli olduklarını biliyorum. Eğer temsilci mülkü beğenirse... bu iş yürüyebilir."

Düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor. "Lanet olsun. Maaş çekini isterim. Ve o adamlarla tanışmayı çok isterim." "Ben de. İkisi de destansı olurdu."

Maui'nin kaçamak yapmak için harika bir yer olacağına karar veren ünlülerle zaman zaman karşılaşırız. Ama... "Noah Weston erkeklerin erkeği ve sahada bir aygır. Duyduğuma göre, saha dışında da bir pislik değilmiş."

"Değil mi? İyi birine benziyor."

Ben gülüyorum. "Bieber konserindeki hayran kızlar gibi konuşuyoruz."

"Evet." Maxon sırtıyor. "Rob'un bugün izin alması iyi oldu. Adama tapıyor gibi. Bir gün Weston'la tanışabileceğini düşünse bile bizi bacaklarından tutup kaldırırdı."

"İzle..." Alaycı bir şekilde söylüyorum. "Bu alıcı, kurumsal hayattan bıkmış ve cennetten bir dilim isteyen yaşlı bir petrol yöneticisi olacak."

Maxon karşılık olarak kıkırdar. "Muhtemelen haklısın."

Ofis kapısından gelen bir sesle döndüm. Britta'nın içeri girdiğini görünce afalladım. Üzerinde siyah yoga pantolonu, üzerinde HANG LOOSE yazan Shaka işaretli bir atlet ve parmak arası terlik

vardı.

Saçları at kuyruğu şeklinde. Sümkürmekten kızarmış görünen burnu dışında yüzü çarşaf gibi bembeyaz.

Ayağa fırlıyorum ve ona doğru koşuyorum. Yakından daha da kırılgan görünüyor ve kollarımı ona dolamamak için kendimi zor tutuyorum. "Burada ne yapıyorsun meleğim?"

Bakışlarıma karşılık vermiyor. "Eve götürmek için birkaç iş ve onu almadan önce Jamie'nin arabasını alıyorum."

"Onu ve kendisini sana getirirdim." Eğer bana izin verseydi. Kaşlarımı ona doğru çattım. "Yatakta olmalıydın."

"Bu öğleden sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum. Daha fazla yatamazdım. Senin de eve bir kez daha gelmene gerek yok. Yaptığın her şey için minnettarım ama artık her şey kontrolüm altında."

"Benim için bir zevkti," diye onu temin ederim. "Bu akşamı ikinizle birlikte geçirmekten mutluluk duyuyorum. Daha heyecanlı bir şeyler pişireceğim-"

"Makaio geri döndü."

Ve onu içeri aldı. Ona bakmayı başaramadıktan sonra mı? Mikrop istemediği için Jamie'yi hastalanması için bıraktıktan sonra mı? Evet, görüyorum ki yine nişan yüzüğünü takmış.

Lanet olsun.

"Bu hafta sonu Jamie'yi görebilir miyim?" Onsuz bütün bir hafta sonuna dayanamam ve ziyaret ettiğimde Britta'nın da beni görmesi gerekecek. Belki son birkaç gündür birlikte vakit geçirmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlar ve Banker Butthole'un ona göre olmadığına karar verir.

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum." Sinirli bir şekilde yutkunuyor. "Makaio'nun kız kardeşi Iolana bu hafta sonu ona bakacak. Sevgililer Günü'nü kaçırdığımız için Makaio beni götürmek istiyor."

Kırmızı görüyorum.

Son iki gün boyunca ona ve Jamie'ye gösterdiğim ilginin bir önemi olup olmadığını sormak dilimin ucunda. Onun için bir anlamı olduğunu düşünsem bile yapamam. Bu yüzden bana tam olarak bakmıyor. Suçlu hissediyor. Ama sonuçta hâlâ Makaio Kâle ile nişanlı. Bu bitene kadar, her seferinde onu seçecek.

"Mutlu olmam mı gerekiyor?" Bu biraz sıkık bir cevap. Kendimi çok kızgın bir hıyar gibi hissettiğim için uyuyor. "Seni seviyorum ve o senin için doğru kişi değil."

İrkildi. "Bu senin kararın değil." "Sanırım bana karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun."

"Yanılıyorsun." Şimdi sesi titriyor, sanki öncekinden daha gergin. "Yatağındaki o öpücük ne anlama geliyordu Britta? Ne hakkındaydı?"

"Birkaç dakikalığına kafamı karıştırdın. Ama son birkaç günden çıkardığın sonuç ne olursa olsun, benimle kalacak olan adamla evleneceğim."

Dişlerimi sıktım ve öfkemi tuttum. Eski ben patlar ve çekip gider, özür dilemesini beklerdim. Özür dilemezse, özür dileyene kadar onu iğnelerdim çünkü sözleri beni incitmişti. Şimdiki ben, onun kalbini parçaladığımı ve ona cehennemi yaşattığımı kabul ediyor. Şimdi kendimi toparlamış iyi bir adam olduğumu iddia ettiğim için hayatına geri dönmek mantıksız.

Ama, lanet olsun, sabrım tükeniyor.

"Seni bir daha asla terk etmeyeceğimi kanıtlamak için yapabileceğim bir şey söyle. Ne olursa olsun, yapacağım."

Başını iki yana sallıyor. "Bu sabahki sunumundan sonra beni görmeye geldi, beni kontrol etmek için işten izin aldı. Konuştuk." Titrek bir nefes alıyor. "On beş Nisan'da evlenmek istiyor. I

anlaştık."

Sözleri ciğerlerimdeki havayı alıyor, sonra da kalbime bir balyoz gibi iniyor. "Bu yılın mı?"

"Sekiz hafta içinde. Evet."

"Neden?"

Hâlâ bana bakmıyor. "Lütfen Jamie'nin evraklarını imzalar mısınız?"

"Hayır."

Yapacağım son şey ölü taklidi yapmak. Britta, onunla ve Jamie'yle bir aile olma fikrinden vazgeçtiğimi bir an bile aklından geçirirse başka bir şey düşünecek demektir.

Sonunda, gözyaşlarıyla savaşıyor gibi görünerek bana baktı. "Her şey bitti, Griff." "Yanılıyorsun."

Bu noktaya kadar, öngördüğüm gelecek hakkında doğrudan bir tartışma yapmadık. Burun çekme ve öksürük nöbetleri arasında doğru zaman gibi görünmüyordu. Ayrıca, onun gözünden kaçmanın, ona değiştiğimi göstermenin, güvenini kazanmanın ve daha *sonra* tavrı yumuşadığında konuyu açmanın benim yararına olabileceğini düşündüm.

Görünüşe göre Makaio sandığım kadar saf değilmiş. Ve bu durumu düzeltmek için zamanım tükendi.

Ben daha bir şey söyleyemeden Maxon yaklaşıyor. Sanki bir şeyi böldüğünü biliyormuş gibi güvenli bir mesafede duruyor. Öfkemin bu konuşmayı topyekûn bir savaşa dönüştürmesini engellediğini düşündüğünden eminim.

Ona daha sonra teşekkür edebilirim. Şu anda sadece kafasını koparmak istiyorum. "Hey, Britta. Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet. Antibiyotikler gerçekten yardımcı oldu." Bakışları bir kez daha bana kaydı. "Biraz çalışacağım ve hafta sonu yapacağım. Pazartesi günü kesin döneceğim."

Hırlamak istiyorum. Kıçına öyle bir sopa sokmuş ki ağzından çıkmamasına şaşırdığım bir adamla romantik bir hafta sonu geçirmek için gitmesini fiziksel olarak engellemek istiyorum. Ve şu anda onu durdurmak için hiçbir şey yapamadığım için çileden çıkıyorum.

Maxon muhtemelen volkanik hale gelip gelmediğimi görmek için bakışlarını bana doğru kaydırıyor. "Elbette. Daha iyi hissetmene sevindim. Görüşürüz o zaman."

"Teşekkürler." Britta masasına doğru koşuyor, yüzümdeki öfke ve hayal kırıklığını artık görmek zorunda olmadığı için rahatlamış görünüyor.

Kardeşıme ters ters baktım. *Ne oluyor be?* Ona sessizce sordum.

Ellerini havaya kaldırdı. Ne yapması gerekiyordu? Makaio'nun ona göre bir adam olmadığına onu ikna edecek bir şey. Britta beni dinlemiyor çünkü bana güvenmiyor. Ama kardeşim... Onun fikirlerine değer veriyor. Doğum yaparken yanında olmasını istedi.

Ama bu onun savaşı değil. Benim savaşım. Bu boku bitirmek için ne gerekiyorsa yapmalıyım. Ve şimdi bunu yapmak için iki aydan az zamanım var.

Sikeyim.

Britta boş bir postacı çantası alır ve içine birkaç kâğıt tıktırır. Sesli mesajlarını kontrol eder, ardından dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirir.

Maxon'a "İyi hafta sonları," diyor. "Bana ihtiyacın olursa ara... ne için olursa olsun."

Alt metnini duyuyorum; eğer ona bir ağabey, bir danışma kurulu, Makaio'nun kıcını

tekmeleyecek bir ağır için ihtiyacı varsa.

Bana bakmayı açıkça reddederek başını sallıyor. "Teşekkürler."

Bununla birlikte ağabeyim ofisine geri dönüyor ve kapıyı kapatıyor. Aramızdaki sessizlik neredeyse sağır edici, sadece sert nefes alış verişlerimi duyabiliyorum. Bağırırdım ama onun ürkek ifadesi beni öldürüyor. Britta'yı tanırım. Haklı olduğunu düşünseydi kavga ederdi.

Eğer daha iyisini biliyorsa, ne halt ediyor?

"Evrakları imzalamıyorum."

"Oğlunuz için en iyisini yapın" diye yalvarıyor.

"Oh, öyleyim," diye onu temin ediyorum. "Kendi tavsiyene uymalısın. Ona ihtiyacın olduğunda ikinize de doğru düzgün bakmamayı seçen bir saksocuyla evlenme. Eğer seninle kalırsa ve seni ilk sıraya koymazsa ne işe yarar ki?"

"Bu konuda seninle tartışmayacağım. Bu benim seçimim. Hayatımın en zor üç yılını sensiz geçirdim. Şimdi sana ihtiyacım olduğu konusunda ısrar etmeyi bırak."

Omuzlarıyla yanımdan geçip kapıyı çarparak açtı. Rüzgar ağır ahşabı yakaladı ve arkasından çarparak kapattı. Gitti.

Yıkıldım.

Anlayışlı olmaya, iyi bir adam olmaya, onu dinleyerek ve güvenini kazanarak değiştiğimi kanıtlamaya çalıştım. Şimdi hepsini siktir et. Özüme aykırı davranmayı bırakmalıyım. Yoksa onu ve Jamie'yi kaybedeceğim.

-Sonsuza kadar.

"GRIFF..." KEELEY akşam yemeği sırasında elini benimkinin üzerine koyuyor ve ertesi gece onu yakaladıktan sonra bir şeyler içiyoruz. "Nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim."

Bok gibi. Britta halıyı altımdan çekip almış gibiydi. Sanki hiç umurunda değilmiş gibi.

Hâlâ kızgınım. Yirmi dört saatten fazladır kızgınım. Şu anda hissettiklerime bakılırsa, bir daha kızgın olmayacak mıyım bilmiyorum.

Ama onunla gitmiş olması da beni öldürüyor. Şu anda onu beceriyor ve beni hiç düşünmüyor olabilir.

İçimdeki kızgınlık yumağını yutuyorum. "Fikrini değiştirmek için elli altı gün ve on iki saatim var." "Bu sana onunla konuşmaya ve değiştiğini göstermeye devam etmen için zaman verir."

"Bunu yapıyordum." Yumruğumu masaya vurdum. "İşe yaramıyor." "Daha bir hafta bile olmadı," diye itiraz ediyor.

"Sonuncusu gibi bir sekiz haftanın daha beni onu ve Jamie'yi sonsuza dek benim yapmaya yaklaştıracığından emin olamıyorum."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Keeley başını sallar. "Britta'ya yaşattıklarından sonra onu aceleye getiremezsin. Ne olacağını sanıyordun Griff? Hayatına tekrar gireceğini ve seni gördüğüne o kadar sevinecekti ki nişanı bozup kendini sonsuza dek senin yanına mı yapıştıracaktı? Üç yıl önce söyleyemedikten sonra nihayet onu sevdiğini söylemenin onu o kadar heyecanlandıracağını, dizlerinin üzerine çökeceğini, bastığın yeri öpeceğini ve her şeyi affedeceğini mi?"

O böyle söyleyince utandım. "Hayır."

Pek sayılmaz. Ama koltuğumda kayarken, onun gerçeğe istediğimden daha yakın olduğunu fark ediyorum.

"Onu tanımıyorum, bu yüzden bir zamanlar olduğun bencil piç olmadığına inanması için ne

gerektiğinden emin değılim. Benim için bu eylemlerle ilgili. Onlar daha yüksek sesle konuşur. Sözler ucuzdur. Sözler de öyle. Ama şimdi ne yaptığın, ona nasıl davrandığın, onu ilk sıraya koyup koymadığın... önemli olan bu. Ben olsam

Bahis parası, hastalığı sırasında sizin orada olduğunuzu ve Makaio'nun olmadığını not etti."

"Bu hiçbir şeyi değıştirmede."

"Sana itiraf ettiğinden değil. Ama hiçbir şeyi çözmeye izin vermediniz. Sabırlı olmadın." Sabrın canı cehenneme. Acımasız olmanın zamanı geldi de geçiyor bile.

Doğru plana ihtiyacım var.

Bundan Keeley'e şu anda bahsetmiyorum. Sadece kazanamayacağım döngüsel bir tartışmayla beni bundan vazgeçirmeye çalışacaktır.

Ona kayıtsız bir mırıltı veriyorum. "Peki kardeşimi tekrar gördüğünde ne yapacaksın?"

"Anladığım kadarıyla bu konuda konuşmak istemiyorsun." Bana esprisiz bir kakhaha atıyor ve bir sonraki konuşmamızda bu konunun tekrar açılmayacağını düşünmekten daha iyisini biliyorum. "Eğer Maxon'ı tekrar görürsem. Adaya döndüğümünden beri beni aramaya bile çalışmadı. İki gün oldu."

"İlgisini kaybetmediğini söylediğimde bana güvenin.

Hem de hiç." "Bunu söyleyip duruyorsun. Neyi bekliyor?"

Sırıttıyorum. Eğer yakında birileri çiftleşecekse ve bu ben olmayacaksam, bunun kardeşim ve bu harika kadın olacağına seviniyorum.

"Bir dakika önce sabır hakkında söylediğin şey neydi?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Merak etme. Çok uzun sürmeyecek."

"Onu görmem sonsuza dek mutlu olacağımız anlamına gelmiyor. Bana öyle sırtıtmayı kes. Ben ciddiylim."

"Ben de öyle." Gülümsemem derinleşiyor. "Ve yanılıyorsun. Bundan daha iyi iki insan olamazdı."

Cebimdeki telefon titriyor. Cumartesi akşamı saat dokuzda beni kimin aradığını bildiğimden oldukça eminim. Ekrana baktığımda, yeterince eminim.

Maxon'a "Hey, kardeşim," diyorum.

Keeley dikkat kesiliyor ve telefonumu işaret ediyor. *Bu o mu?* Dedi.

Başımı sallıyorum.

"Merhaba," dedi kulağıma. "Keeley ile birlikte misin?"

"Uh-huh." Kardeşimle olan konuşmamı ona anlatıp büyük sürprizini mahvetmesine izin veremezdim.

"O iyi mi?"

Keeley'nin tarafına bakmadan "Hı-hı," diye cevap veriyorum. "Konuşamıyor musun? Öyle mi?"

"Uh-huh."

"Ama yarın gece onu orada ağırlayacaksın ve ona hiçbir şey söylemeyeceksin, öyle mi?" "Hı-hı," söz veriyorum.

"Pekâlâ. Her şeyin kontrolünüz altında olduğunu ve sizin tarafınızdan halledildiğini mi söylüyorsunuz?" "Uh-huh."

Maxon kulağıma rahat bir nefes veriyor. "Harika. Evet... Onu yoldan çıkarmak için iş hakkında konuşacağım. Bir saat kadar önce potansiyel alıcımızın temsilcisinden bir telefon aldım. Pazartesi öğleden sonra Maui'ye geliyor. Salı günü Stowes'ların evini görmek istiyor."

"Bu kadar hızlı. Alıcı gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor."

"Ben de öyle hissediyorum. Ama yarın sabah oraya gidip evin ve bahçenin en iyi şekilde

görüldüğünden emin olmalıyız."

"Elbette. Olmazsa, o zaman bir strateji geliştiririz."

"Bu gizemli alıcıyı mı yoksa isteksiz kadınlarımızı mı kapmak için?" Kardeşime gülüyorum. "Evet."

İkisini de kastettiğimi anlayacaktır.

"Tamamdır."

Zili çaldık ve Keeley bana milyonlarca soru sormaya hazır görünüyordu. Sözünü kestim. "İş görüşmesi.

Stowe arazisiyle ilgilenen biri var zaten."

Alıcının kim olabileceğine dair spekülasyonları çıkararak ona bilgi veriyorum. Yarım kulakla dinliyor, şarabını bitiriyor, sonra da yorgunluktan yakınıyor. Bence Maxon onunla konuşmak istemediği için üzgün.

Daireme döndüğümde saat ona yaklaşmıştı ama yatmaya hazır değildim.

Üzüntünün üzerime çöktüğünü hissediyorum. Göğsümde oturan ve beni boğan lanet olası bir fil kadar ağır. Keeley yatak odasının kapısını kapattığında, dikkatimi dağıtmak için seçeneklerim sınırlı, ama içten içe kararımı vermiştim.

Kendime işkence edeceğim.

Bu ilk değil... ama son otuz dokuz ay içinde bu kendi kendime acı çektirme olayını birkaç kez daha yaşadım. Bir önceki sefer, bunun son olacağına yemin etmişim. Belli ki saçmalamışım ve muhtemelen daha sonra bunun için kendimden nefret edeceğim. Ama ben bir bağımlı gibiyim.

Bağımlılığın nüksetmesi an meselesi.

Makaio'nun bir saat önce Britta ile sevişmiyor olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Şimdi yapıyor olabilir. Ya da belki yine yapıyordur. Ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Nefesimin altında bir küfürle kendime birkaç parmak Lagavulin 21 dolduruyorum. İçmek için yeterince yaşlıyım, viskim de öyle olsa iyi olur. Bardağımda döndürüyorum. Aşağı inerken yanıyor.

Bunu gerçekten yapacak mıyım?

Kalanını geri atıyorum, boğazımdan aşağıya ve karnıma doğru yanan ateşin tadını çıkarıyorum. Evet. Gerçekten öyleyim.

İçkiden birkaç parmak daha dolduruyorum. Oh, siktir et. Şişesi sadece beş yüz dolar. Boynundan tutup yatak odasına götürüyorum ve ertelemeyi bırakmaya karar veriyorum.

Kendime verebileceğim en büyük acının zamanı geldi. Bu gece, ek bir bonusum var. Keeley'nin bana bıraktığı CD'yi Britta'nın arabasından alıp yatak odama getirdim. Şişeyi komodinin üzerine koydum ve diskteki bir sonraki yabancı melodiyi başlattım. CD'nin kutusunda Lustral adlı bir grubun "For a Lifetime" adlı parçası yazıyordu.

Şarkı soğuk. Bir bekleme hissi var. Sanki bir şeyler olmak üzereymiş gibi. Arka plandaki şarkıcılar devreye girip fısıltının biraz üzerinde bir sesle şarkının adını birkaç kez söylediğinde, melodi ağırlığını gösteriyor. Dinlemeden duramıyorum.

Ayaklarımın ilerlemesine, dolabıma, kasama gitmesine de engel olamıyorum. Şifreyi gözden geçiriyorum ve sakladığım tüm kağıtları ve hazır para zulamı bir kenara itiyorum. Arkadaki siyah kadife kutuya uzanıyorum ve kapağını kaldırıyorum.

Evet, hâlâ orada duruyor. Pembe altından iki karat prenses kesim pırlanta, ince bantta küçük çiçekleri andıran ışıltılı pavé kümeleri ile birlikte.

Neredeyse dört yıldır saklıyorum.

Onu gördüğüm anda Britta'nın parmağına ait olduğunu ve onu oraya koyması gereken kişinin ben

olduğumu anladım.

Onu gördüğümde, üç aydan biraz daha fazla bir süredir çıkıyorduk. Sadece iki haftadır seks yapıyorduk.

Kış bahara dönmek üzereydi ve muhteşem bir günde en sevdiğim arkadaşlarımla Wailea'ya gittim.

Aşağı. Britta'nın annesi şehirdeydi ve o gece onlarla akşam yemeği yemem gerekiyordu. Bir açık hava alışveriş merkezine park ettim ve öğle yemeği için bir İtalyan restoranını gözüme kestirdim. O tarafa doğru giderken bir kuyumcunun vitrininin önünden geçtim. Bu yüzük parıldıyor ve göz kamaştırıyordu. Ona bakmadan duramadım.

İçimden bir ses bunu Britta için almamı söyledi. *O çok genç*, dedim o zaman kendime. *Hazır değil*. Ben de hazır değildim.

Ama o ses, yüzüğün yanından geçip gidersem hata yapacağım konusunda ısrar etti. Ben de ona küçük bir servet harcadım. Britta'yı gerçekten tanıdığımı hissettiğim bahar boyunca da yüzüğü sakladım. Sıcak yaz boyunca, aramızda derin bir bağ oluşmuş gibiydi, bu yüzden ona taşınmayı teklif ettim ve o da kabul etti. Sonbaharın başlarında, hayatımızın geri kalanında bu kadınla birlikte yaşamanın ve onu sevmenin nasıl bir şey olabileceğini gerçekten hayal etmeye başladım. Arkadaşlarımın ve komşularımın yardımıyla Ekim ayındaki doğum günü için ona sürpriz bir parti düzenledim. O zaman soruyu sormak için çok kalabalıktı. Ama bir ay sonra? Ona evlenme teklif etmenin ve evet dediğini duymanın bana mükemmel bir doğum günü hediyesi olacağını düşündüm.

Kahretsin, harika bir planım vardı... Ona doğum günüm için gün batımında bir sahil gezisine çıkmak istediğimi söyledim. O da biletleri aldı. Ondan habersiz bir yaylı çalgılar dördlüsü tuttum. Bir konuşma ve sonrasında iki kişilik özel bir akşam yemeği planlamıştım ve sonunda ona onu sevdiğimi ve onunla evlenmek istediğimi söyleyecektim. Şampanya ve tatlıyla birlikte gösterişli bir süit ayırttım.

Mükemmel.

Ama bu hiç olmadı.

Altı gün önce Maxon'ın Asyalı prensle yaptığı gizli anlaşmayı öğrendim ve kendimi kaybederek işimizi parçaladım. İronik bir şekilde, kardeşim bir gece önce Tiffanii'nin kendisini hem bir pilot hem de zengin bir playboyyla aldattığını öğrendiğinde ondan ayrılmıştı. Britta'yı terk ettim, hamile olduğundan haberim yokken ayrıldım.

Birinci Kasım hayatımın en kötü günüydü. Beni mutlu eden her kişi ve her şey göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu.

Bu düşünceyle soyunup yatağa giriyorum, bir elimde yüzük, diğerinde şişe. Değerli metali parmaklarımın arasında ovuştururken bir ağız dolusu daha yanık yutuyorum ve onunla sevişirken yüzüğü taktığını hayal ediyorum, üzerinde sahip olduğum şeyin sembolünden başka bir şey yokken.

Çok daha sertim.

Şarkı devam ediyor. Tutunduğu dünyanın benim yanımda yürüyeceği dünya olduğunu ve bana tamamlanmış olmanın nasıl bir his olduğunu göstermek istediğini söylüyor. Beni bir ömür boyu bekliyormuş. Evet, ben de Britta'yı o kadar uzun zamandır bekliyormuşum gibi hissediyorum. Arka plandaki şarkıcılar nefes nefese bir hava katıyor. Çok şehvetli. Ve eğer sistemime biraz daha içki atıp gözlerimi kapatırsam, Britta'yı neredeyse yanımda hayal edebiliyorum.

Evet, eli sikimin etrafına sarılmış. Parmağındaki yüzüğüm vuruşunun zevkini artırıyor. Başparmağı başın üzerinde geziniyor, tepenin etrafında dönüyor, sırtım kamburlaşana, nefesim düzensizleşene ve taşaklarım ihtiyaçtan ağırlaşana kadar yavaş tempoyla beni deli ediyor. Şimdi gözlerimin içine bakıyor ve parmak uçlarını şaftımda aşağı yukarı gezdirerek beni teşvik ediyor. Nişan yüzüğünün bandı en hassas noktalarımın üzerinde kayıyor. Bedenen, ruhen ve kalben burada benimle.

Ona her şeyimden daha azını nasıl verebilirim?

Birkaç vuruş daha sonra, biriken zevk, tıpkı şarkı gibi doruğa ulaşan bir kreşendoya dönüşüyor. Şarkıcı zevkten acı çekiyormuş gibi bir sesle haykırıyor. Ben de aynısını yapıyorum.

coşkunun kalın girdabı.

Sonra şarkı biter. Parıltım da öyle.

Gözlerimi açıyorum. Göz kırpıyorum. Hüzün çöküyor.

Yarım şişe süper pahalı içki, değiştirilmesi gereken çarşaflar ve Britta'nın parmağında asla olmayacak bir yüzükle yatak odamda yalnızım.

Hayır. Sikeyim

hayır. Bu çok

acınası. Ne

yapıyorum ben?

Bilmiyorum. Gözyaşları gözlerimi yakıyor. Onları daha fazla içkiyle boğmaya çalışıyorum.

Ama kendime tekrar böyle işkence edemem. Bir şekilde, bir şekilde, ilişkimizi düzelteceğim. O kadına benimle yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu göstereceğim. Onu sevdiğimi kanıtlayacağım. Ve bir sonraki orgazmım Britta Stone ile olacak, onu yatağımızın çarşafları arasına aldığımda ve hayatımızın geri kalanında ilk kez onunla seviştiğimde.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Pazar gününün çoğunu Maxon'la geçirdim. Sabah erkenden Stowe malikânesine doğru yola çıktık. George ve Vivienne belli ki çoktan dediğimizi yapmış ve evi ve araziyi temizlemesi için birini tutmuşlar. Fotoğrafçı Çarşamba sabahı malikânenin temel fotoğraflarını çekti. Onları yirmi dört saat sonra yükledik. İki gün sonra potansiyel alıcı evi görmeye gelecek. Eğer beğenirse, video ve hava görüntülerine ihtiyacımız olmayabilir. Bu listede işler hızlı ilerliyor.

Britta'yla da cehennemden daha yavaş. Mantıken, nişan partisini mahvettiğimden beri sadece dokuz gün geçti. Tanrım, sanki dokuz yıl olmuş gibi hissediyorum. Bu bokun daha fazla uzamasına dayanamıyorum.

Hafta sonu kaçamağından döndü mü? Makaio ile nereye gittiler? Ne yaptılar? Ona öpüştüğümüzü söyledi mi? Ona dokunduğunda, paylaştığımız tutkunun onda birini bile yaşadı mı?

Listeden çıkarken, bu devasa mülkü otuz milyon dolar yapan tam cephe okyanus manzarasına sırtımı dönüyorum. Evet, çok güzel. Normal şartlar altında, oyalanır, ayak parmağımı aşağı inen sonsuzluk havuzlarından birine daldırır, oyun odasından, ev sinemasından veya bardo masasından yararlanırdım. Ya da spa benzeri sekiz banyodan birinde duş alırdım. Bunun yerine, düğümlere bağlandım.

Yüzünü buruşturarak arabasına yöneldiğini gördüğümde Maxon'ın kafasının daha iyi olduğunu sanmıyorum. "Neyin var?" Kendi sorunumdan başka bir sorun üzerinde durmaktan mutluyum.

Nefesini dışarı üflüyor. "Sanırım burada tam zamanlı bir bakıcıya ihtiyacımız var. Nereden bulacağımızı bilmiyorum."

Buna katılmıyorum. Çok büyük bir mülk, on bin metrekareden fazla. Bir hafta kadar bırakabileceğiniz türden bir yer. Bundan çok daha uzun bir süre ve bir kısmının ya da diğerinin bakıma ihtiyacı var. "Haklısınız. Stowe'lar Vermont'tan bu işi halletmekte zorlanacaklar. Yaratıcı olmamız ve birini bulmamız gerekecek."

Kardeşim dalgınca başını sallıyor. Aklımda bazı fikirler var ama bir şeyler mantıklı gelene kadar düşünmeye devam edeceğim.

"Peki... bu gece için hazır mısınız?" diye sordum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Teşekkürler. Ben iyiyim. Her şey yolunda. Yüzüğü aldım. Cuma günü geç saatlerde evrakları imzaladım. Tüm dekorları hazırladım. Hazır olup olmadığını kontrol etmek için Gus'ı aradım. Bu gece burada olmak zorunda. Keeley'i saat yedide getirecek misin?"

Başımı salladım. "Tamamdır."

"Harika. Şimdi Britta konusunda ne yapacaksın?"

Kardeşime ne söyleyeceğimi düşünüyorum, sonra seçimimi anlayacak biri varsa onun o olacağına karar veriyorum. "İyi, anlayışlı ve sabırlı olmayı denedim."

"Evet. Çoğunlukla, itidalinize şaşırdım."

"Yani ofiste onu 'taciz etmemem' için sürekli yaptığım uyarıların arasında mı?"

Maxon kıkırdar. "Bunun dışında. Yani artık eldivenler çıktı mı?"

"Ah, evet." Britta'yı zorlamanın bilgeliğini tartışıyorum. Hakkımdaki tüm kötü düşüncelerini pekiştirmek istemiyorum. Benden nefret etmesini kesinlikle istemiyorum. Ama yumuşak ayakkabı yaklaşımını denemeye de devam edemem. Dün işe yaramadı. Yarın neden işe yararsın ki?

"Bir planın var mı?"

"İstiyorum." Dün geceki acınacak halimden sonra lanai'de volta attım, uzaktan gelen okyanus sesini dinledim ve elime kalemi aldım. Seçeneklerim kısıtlıydı, bu yüzden en iyisini seçtim. "Eğer seyirci kalacaksan, emniyet kemerine ve bir kalkana ihtiyacın olacak."

Kardeşim başına geleceklerden zevk alıyormuş gibi gülüyor. "Bunu 'doğru' yapmak istediğini biliyorum, ama acımasız bir yol izlemekten endişeleniyorsan, Britta'nın bilinçaltında bile olsa onun için savaşmaya istekli olduğuna dair bir işaret arayabileceğini düşündün mü? Sözlerden öte bir şey."

"Keeley bir kadın için hareketin daha önemli olduğunu söyledi. Yani Britta bunu alacak." Ve onaylandığım için minnettarım.

"Keeley'e ne planladığını söyledin mi?"

"Hayır. Ve kendimi koruma içgüdüm bunu yapmamamı gerektirecek kadar güçlü. Ama içgüdülerim bana Britta'nın savunmasını aşmanın en iyi yolunun, denediğim gibi altlarından ya da etraflarından dolaşmak olmadığını söylüyor. Dümdüz gitmeli, onları biçmeli ve ilerlemeliyim." Bir zamanlar aptalca terk ettiğim ve düşmanın saldırması için savunmasız bıraktığım bölgeyi geri almak için çaresizim.

Yarın herkesi bir şok bekliyor.

Eğer başarısız olursam, en azından sevdiğim kadınla ve oğlumuzla birlikte olmak için aklıma gelen her yolu denediğimi bileceğim. "Umarım senin için işe yarar," diyor kardeşim düşüncelerimin arasında.

Ben de öyle. Ama aklımı kaybetmeden Britta'yla yüzleşeceğim ana odaklanamıyorum. "Önce seni bugünün üstesinden getirmeliyiz."

Kardeşim endişeyle başını sallıyor. "Bu gece ya nişanlanmış olacağım ya da köprüden atlamaya hazır olacağım." "İlkine bahse girerim, ama her iki durumda da yanında olacağım."

Gülümsüyor, sonra bana yan gözle bakıyor. "Teşekkürler. Seni tekrar aramızda görmek güzel."

"Evet." Duygusal anları seven biri değilim ama hayatımdaki insanlara benim için ne ifade ettiklerini daha önce söylemedim. Şimdi bir şeyler söylemeden bu fırsatın elimden kaçmasına izin veremezdim. "Senin de geri dönmen çok güzel. Bu gece yatağa girdiğinde gezegendeki en mutlu piç olman için parmaklarımı çapraz yapacağım."

"Ben de yakında senin için aynısını umuyorum. Britta'yla olan ilişkini ofiste tartışmanı istemeyebilirim ama sevgilini elde etmeni kesinlikle istiyorum. Dolandırıcılık konusunda yardıma ihtiyacın olursa..."

Gülüyorum. "Orada ne zaman yardıma ihtiyacım oldu ki?"

O da gülümsüyor çünkü cevabın asla olduğunu biliyor. "Bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum." "Ben de öyle."

PAZARTESİ'NİN GELMESİ BİR ASIR SÜRÜYOR GİBİ, ama sonunda geldi. Keeley ve Maxon'la çok

ilginç bir akşam geçirdikten sonra, kardeşimi en erken öğleden önce ofiste görmeyi ummuyorum. Rob sekizden birkaç dakika önce geldiğinde, onu dört milyon dolarlık yeni bir listenin bahçesine SATILIK tabelası koyması ve fotoğrafları çekmesi planlanan fotoğrafçıyla buluşması için bir ayak işine gönderiyorum. Eğer ilanı Rob hazırlayacaksa, tam olarak istediği kareleri elde etmek için kameramanla birlikte çalışabilir.

En iyisi de Britta kapıdan girdiğinde ofisten çıkmış olacak.

Sonunda içeri girdiğinde, evrak çantasını bir omzuna atmış, üzerinde her şeyi fazlasıyla örten ama yine de yasadışı olması gereken bir elbise varken, ellerin saatin etrafında dönmesini izliyorum. Yumuşak gri bir örgü. Derin V yakası şaşırtıcı miktarda göğüs dekoltesi gösteriyor. Küçük belinde geniş bir kuşak var ve dizinin hemen üzerinde bitmeden önce kalçalarına yapışıyor. Ayakkabıları uyumlu gri rügan, sakın ama bir şekilde seksi. Saçlarını zarif bir şekilde toplamış, parmaklarım şimdiden çözmek için kaşınıyor. Kulaklarında sallanan inciler ve uzun süre takmayacağı o lanet nişan yüzüğü dışında tüm mücevherlerden kaçınmış. Bugün fazla makyaj yapmamış. Fark ettiğim tek şey gözlerinin geniş ve egzotik görüldüğü. Ve arı gibi keskin dudaklarını koyu kırmızı bir renkle vurgulamış.

Boğanın suratına kıpkırmızı bir pelerin sallamak gibi bir şey.

Ne olursa olsun, bu kadını altıma alacağım, bana aşık olacak ve ömür boyu bana bağlayacağım. Saçmalıkları bir kenara bırakıp onu soymayı, vücudunu ele geçirirken ona kalbimi verdiğimi söylemeyi çok isterdim. Ama içeri girer girmez bana meydan okuyan bir bakış fırlattı.

"Günaydın."

Masasına doğru giderken söylediği tek şey bu. Onunla ilgili bir şeyler değişti. Ne olduğunu anlayamıyorum. Onu izlerken gözlerim kısılıyor ama farklı olan her neyse fark edemeyeceğim kadar ince.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum.

Soğuk davranmanın sadece kanımı ateşlediğini hatırlamıyor mu?

Yanımdan geçip giderken elbisesinin arkasına, daha doğrusu elbisesinin olmayışına bakıyorum. Kürek kemikleri arasından sarkan ince bir askı dışında onu örtecek hiçbir şey yok. Omuzlar belde toplanan bir kıvrıma doğru iniyor. Geniş kuşak, gri örgünün sevgiyle kavradığı tatlı kıcının üzerinde salınan bir fiyonkla son buluyor.

Külot giymediğine yüz dolarına bahse girerim. Ona yaklaşırken terlemeye başladım.

Kahretsin. Aklımı başımda tutmalıyım. Baştan çıkarma beynimi mahvediyor ve hiç kimse beni Britta'dan daha hızlı etkilemedi.

"Hafta sonun nasıldı?" diye

sordum. "İyi. Maxon nerede?"

"Keeley ile. Dün gece nişanlandılar. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bir an için ifadesi değişiyor ve kardeşim için mutlu görünüyor. Sonra benimle konuştuğunu hatırlıyor. "Senden değil. Rob geç mi kaldı?"

Bana meydan okuyor. Nişan partisinde şok ettiğim titreyen kız çoktan gitmiş. Karşımda benim ona vereceğim kadar iyi vermeye hazır görünen bir kadın var. Bu beni cehennem gibi sertleştiriyor.

"Meşgulüm. Ofiste sadece biz varız."

Sertleşiyor ama bu durumdan rahatsız olduğuna dair başka bir işaret vermiyor. "İyi. Yapacak işlerim var." "Bir dakika içinde. Jamie bu sabah nasıl? Makaio'nun kız kardeşiyle nasıl gitti?"

Mantiken, biliyorum

Britta'nın neden hafta sonunu onunla geçirmemi istemediğini... ama yine de beni kızdırıyor. Omuzlarındaki nişastanın bir kısmı dökülüyor ve sesi yumuşuyor. "O iyi.

O mutlu."

"Güzel." Başımı salladım. Onu kucağıma almak istiyorum. Küçük adamımı düşündüğümünden

daha fazla özlüyorum. Ama o uğruna savaştığım şeyin bir parçası. "Teşekkürler." Saate bakıyorum. "Bak, saat daha sekiz buçuk değil, yani iş saati henüz başlamadı. Konuşmamız gerekiyor. Şu anda seninle patronun olarak değil, sevgilin olarak konuştuğumu açıkça belirtmek isterim."

"Eski," diye ısrar ediyor, omurgasındaki nişasta geri geldi. "Uzun sürmeyecek."

Soğuk sarı kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Sen bilirsin. Evrakları imzala. Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim. Söyleyecek başka bir şeyim yok."

Beni tamamen görmezden gelerek evrak çantasını karıştırıyor. Dosya klasörleri çıkıyor ve onları öncelik sırasına göre masasına yayıyor. Nasıl organize olduğunu biliyorum.

Dizüstü bilgisayarını çekip tekrar bağladığında arkasından yaklaşıp bileklerini tutuyorum. "Senin aklında başka bir şey olmayabilir ama benim çok var. Hadi oturup yüz yüze konuşalım."

"Olmaz." Elimden kurtuluyor ve çayını yapmak için kalçaları sallanarak odanın arkasına doğru ilerliyor.

Benimle dalga mı geçiyorsun? Makaio ile yaptığı kaçamak ona kendini o kadar kötü kadın gibi mi hissettirdi ki beni sözlü kavgaya teşvik ediyor?

"Bu bir seçenek değil meleğim."

Sırtını kahve barına yaslıyor ve çay poşetini dumanı tüten suya daldırıyor. Dalgın bir şekilde sağ tarafındaki şeker paketini alıyor. Yüz ifadesinden söyleyeceklerimin umurunda bile olmadığı anlaşılıyor. "Beni dinlemeye mi zorlayacaksın?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Kanımın kaynadığını hissediyorum. Tanrım, onun küstahlığını sikip atmak istiyorum.

"Bunu duymak isteyeceksin." Ona doğru ilerleyerek yumruklarımı kalçalarının iki yanındaki tezgâha dayadım ve onu kendime hapsettim. "Bir anlaşma yapacağız, sen ve ben."

Yüzündeki ifadeyi çabucak silmeden önce gözleri bir parça açılıyor. "Seninle herhangi bir anlaşma yapmak zorunda değilim, Griff."

Lanet olası ağzına bakmadan duramıyorum. O kadar yakınım ki, doğru nefes alsam, biraz eğilsem onu öpeceğim. Bu düşünceyle dikkatim o kadar dağılıyor ki neredeyse konuşmayı unutuyorum. Neyse ki kuzeydeki kafam devreye giriyor.

"Makaio'nun Jamie'yi evlat edinmesi için o belgeleri imzalamamı istiyorsan, imzala."

Dudakları geriliyor ve beni itiyor. Ona -ve kendime- biraz nefes aldırıyorum. Omuzlarıyla beni geçip tekrar masasına yöneliyor. "Hayatımı sonuna kadar cehenneme çevirmeye kararlısın, ha?"

"Söyleyeceklerimi daha söylemeden mümkün olan en kötü yöne çekmeye kararlı mısınız?"

Britta tekrar çantasına uzanıyor ve son bir buçuk haftadır sevgiyle bantlanmış bir yığın gelin dergisini çıkarıyor. Hepsini yırtıp atmak istiyorum. Hayır, bu anlamsız. Hayatını başka bir adamla planlamayı bırakmasını istiyorum.

"Elbette. Peşime düşmeniz, tamamen uzlaşmacı bir ruh halinde olduğunuzu göstermiyor." "Alaycılığın benim bölümüm olduğunu sanıyordum."

Bana yan gözle bakıyor. Evet, benim için her zaman çok seksi olmuştur - yumuşak, kadınsı, içten, yozlaşmış. Benim olmadığım her şey. Ama bu keskin kenarlı Britta tüm yırtıcı içgüdülerimi harekete geçiriyor.

Takip et, yakala, sahiplen.

"Benim de bu işte oldukça iyi olmamı sağladın." Avuçlarını dergilerin üzerine vuruyor ve sanki uzun bir gün geçirmiş ve çok yorulmuş gibi iç çekiyor. "Ne istiyorsun, Griff? Başıma bela olma fırsatı dışında."

Şimdi ona baktığımda, iyi dinlenmiş görünmüyor. Hafif makyajının altında koyu halkalar görüyorum.

Makaio bu hafta sonu ona ne yaptı?
Yumruklarımı sıkıyorum, bilmek
istemediğimden eminim.

Devam etmeye kararlı bir şekilde Rob'un sandalyesini kapıp masasına doğru yuvarlıyorum.
Sandalyeye oturduğumda ona elimle işaret ettim. "Otur. Konuşalım."

Başını sallıyor. "Tükür gitsin."

"Pekâlâ." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sen ve Jamie düğün gününüze kadar benim yanıma taşıniyorsunuz."

Britta bana şaşkınlıkla göz kırptıyor ve ardından alaycı bir kahkaha atıyor. "Sonunda aklını kaçırdın. Neden böyle bir şey yapacağımı düşündün ki?"

Onu bir kez tehdit edersem, geri alamam. Bu ilişkimizin tonunu değiştirecek. Tüm acımasız neşeme rağmen, mecbur kalmadıkça bunu çirkinleştirmekten çekiniyorum. "Sadece kabul etsen hepimiz için çok daha iyi olurdu. Burada nazik olmaya çalışıyorum."

Kıpırdamıyor ve bana tüm yetilerimi kaybetmişim gibi bakıyor. "Bir evim var. İtiraz edecek bir nişanım var. Akıl sağlığını korumam gerekiyor. Yani beni senin yanına taşınmaya zorlayacak bir yol bulamadığın sürece cevabım kesinlikle hayır."

İç çekerek kalktım ve ofisime doğru yürüdüm. Arkama bakmıyorum, ama onun cık cık dediğini ve masasına yerleştiğini duyuyorum. Vazgeçtiğimi mi düşünüyor?

Evrak çantamı karıştırdıktan sonra aradığımı buldum. Sonra çarpma sesine benzeyen bir şey duyuyorum. Ardından metalik bir gong sesi. Arkamı döndüm ve çöp kutusunun sallandığını gördüm. Ne oluyor be?

Bu tartışmayı bitirdikten sonra bu konuya değineceğim. Beni bir oyunla raydan çıkaracağını sanıyorsa, çok yanılıyor.

Tek bir kararlılıkla aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Ben yaklaşırken başını kaldırıyor, bakışları soğuk. "Griff, bunun için gerçekten zamanım yok-"

Aldığım kâğıdı aramızdaki masanın üzerine bırakıyorum. "Bir avukatla görüşebilecek tek kişi sen değilsin meleğim."

Belgeyi tararken yüzünü izliyorum. BABALIĞIN GÖNÜLLÜ OLARAK KURULMASI
EBEVEYNLER.

Kireç gibi beyaza dönüyor. "Bu da ne?"

"Jamie söz konusu olduğunda iki seçeneğin var: Ya sen ve ben bir noter bulup bunu hemen imzalarız ve Jamie'nin babası olduğumu kanıtlarız. Ya da seni mahkemeye verir, DNA testi talep eder ve babası olduğumu kanıtlarım. Her iki durumda da, bir sürü hakkım olur. Ve her birini elde edene kadar seni her dakika mahkemede tutacağım."

Britta şaşırmış görünüyor, sonra yüzünü öfkeyle bana çeviriyor. "Lanet olsun, seni orospu çocuğu! Jamie benim. Onu ben doğurdum. Onu ben büyütüyorum. Onu seviyorum. Benden çok şey aldın ve şimdi onu da almak istiyorsun."

"Onu seninle paylaşmak istiyorum," diye düzeltiyorum. "Onun iki ebeveynin sevgisine sahip olmasını istiyorum."

Koltuğundan fırlayarak ofisi adımlıyor. Dilinin ucunda hançer varmış gibi görünüyor ama onu köşeye sıkıştırdığımı biliyor. Her iki durumda da Jamie'nin yasal olarak babası olacağım. Ziyaret etmeme, geceleri, hafta sonlarını, tatilleri onunla geçirmeme izin vermek zorunda kalacak. Çocuğu günlerce, bazen haftalarca bana bırakmak zorunda kalacak.

Açıkçası, bu benim ilk tercihim değil. Aslında, bu benim en kötü senaryom. Britta'nın Makaio ile evlenmesi ve benim de oğlumu mahkemeler izin verdiğinde görmek zorunda kalmam. Ama bunu yapmak zorundayım.

bir yerden başlamak.

Aramızdaki meseleyi ortaya koyduğuma göre, elimde bir pazarlık kozu var. Kaçınmak istediği bir sonuç var elimde, bunu mümkün kılabilirim... bir bedel karşılığında.

Bana ters ters bakıyor, sonra tuvalete koşuyor, kapıyı çarpıp kilitliyor. Bir an için bile tuvalet ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum. Britta kızgın ve bu onun benim üzerimdeki gücünü kullanması, aramıza bir kapı koyması. Bu geçici bir durum ve ben bunu dert etmiyorum.

Kahve barına doğru dönüyorum, sonra çöp kutusuna bakıp neyi o kadar gürültülü ve belirsiz bir şekilde attığını görüyorum.

Gelin dergilerinin her bir sayısı ve bant bayrakları yığını gibi görünüyor. Bir tanesini çöp kutusundan çıkarırken kaşlarımı çatıyorum. Bu onun artık istemediği bir şey olamaz. İşaretli ve bükülmüş sayfalarla dolu, hatta birkaçının kenarına renkli notlar düşülmüş.

Bu işte bir iş var. Şimdilik kitapçığı sessizce kutuya geri koyuyorum ve bir fincan kahve alıyorum.

Ellerim titriyor. Soğukkanlı davrandım ama o banyodan çıktığında ne söyleyeceği ya da ne yapacağı konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok. Bugün onu farklı kılan her neyse, aynı zamanda öngörülemez de yapıyor. Acaba dergilerle bir bağlantısı var mı? Cennette bir sorun olması mümkün mü?

Bir fincan demlerken bu düşünce beni rahatlatıyor.

Geri döndüğümde Britta banyodan çıkıyordu. Gözleri şişmişti. Burnu kıpkırmızı.

Ofiste bana doğru yürürken çok kızgın görünüyordu. "Eğer bunu yaparsan, senden nefret ederim."

Bu ağır bir tehdit ama ben bunu çoktan düşündüm.

"Devamsız bir baba olmak istemediğim için benden nefret mi edeceksin?" Odanın ortasında buluşana kadar yaklaşıyorum. "Son üç yıldır bana kızgın olmanın bir nedeni de bu değil mi?"

Dişlerini gıcırdatıyor. "O zaman sana ihtiyacım vardı. Şimdi sana ihtiyacım yok."

"Bir hafta önce geçen Cuma parkta yaşanan olaydan sonra aynı fikirde değilim. O çocuğu senin anlayamayacağın bir şekilde anlayacağım, çünkü sen hiçbir zaman umursamaz, testosteron güdümlü bir yaratık olmadın."

"O kısmı Makaio halledebilir," diye ısrar ediyor.

"Gerçekten mi?" Tamam, oraya biraz küçümseyici bir not sıkıştırdım. Kendini aptal gibi hissetmesi için değil. Sadece ne söylediğini düşünmesini istiyorum... ve Hawaii takvim çocuğunun yeteneklerini abartmayı bırakmasını.

"Ben hallederim. Ben onun annesiyim."

"Ben de orada olacağım, çünkü ben onun babasıyım. Bunu değiştirmek için yapabileceğin tek bir şey var."

Britta yüzümü tarıyor. Düşüncelerinin hızlandığını görüyorum. Farkına vardığı anı biliyorum. "*Bu* yüzden mi evlenene kadar senin yanına taşınmamı önerdin?" Şaşkın görünüyor.

"Bingo. Sen ve Jamie elli iki gün boyunca benimle yaşayacaksınız. Bu sürenin sonunda gözlerimin içine bakıp beni sevmediğini ve Makaio Kāle ile evlenmeyi tercih ettiğini söyleyebilirsen..." Derin bir nefes alıyorum. Bu kelimeleri zorlukla söyleyebiliyorum. Bu büyük kumarı kaybedersem ve söz vermek üzere olduğum şeyi gerçekten *yapmak* zorunda kalırsam ne halt edeceğimi bilmiyorum. "O zaman bana verdiğin kâğıtları imzalarım ve ikinizin de gitmesine izin

veririm. Ama o elli iki günün ve gecenin her birini benimle geirmeni sağlayacağım."

Şok olmuş bir şekilde bana bakıyor. "nmzdeki sekiz hafta boyunca beni seninle seks yapmaya zorlayamazsın." Başımı sallıyorum. "Tabii ki yapamam. Sadece benimle birlikte yaşamak zorundasın."

"Ama... ama ben başka bir adamla nişanlıyım."

Benim dünyamda iyi adamların sonuncu olduğunu öğrenmek üzere olan biri.

"Hatırlatmana ihtiyacım yok." Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. "Ama aramızda seks olursa"

-bana kalırsa o zaman- "eskiden olduğun kadar istekli, hazır ve ıslak olmanı istiyorum. Seni güzel bir kızarıklıkla tatmin etmeden önce bana günaydın öpücüğü vermeni istiyorum. Geceleri seni yatağıma yatırmadan ve seni anlamsızca becermeden önce beni sevdiğini söylemeni istiyorum. Ama seks hiç gerçekleşmezse..." Sanki bu olasılık çok zayıfmış gibi omuz silkiyorum. "O zaman o sekiz haftayı birlikte ebeveynlik yaparak geçirmiş oluruz. Ve eğer hala yeterli olmadığımı düşünüyorsan, seni ve Jamie'yi bırakırım. Şimdi beni Jamie'nin babası olarak kabul et ya da daha sonra işe yarayabilecek bir kumar oyna. Seçim senin."

Bana bön bön bakıyor. Gözlerini kırptığını, zor nefes aldığını ve bana deliymişim gibi baktığını görüyorum. Belki de öyleyimdir. Bununla ilk kez suçlanmıyorum.

"Ben öylece... senin yanına taşınmam. Makaio'ya ne derim?"

"Bu beni hayatınızdan sonsuza dek çıkarmak için tek şansınız. Bunu istiyor olmalı. Bunun bir al ya da bırak fırsatı olduğunu anlaması gerekiyor."

"Asla kabul etmez." Başını sallıyor.

"Neden?" Daha yakına eğildim. "Sence ona olan aşkının benimle geçireceğin elli iki güne dayanamayacağından endişe eder mi?" Britta'nın arkasından yürüyorum, o kadar yakınım ki vücudunun ısısının yükseldiğini hissedebiliyorum. Nefes alırken omuzlarının dikleştiğini görebiliyorum. Geri dönüp daha da yaklaşıyorum, ta ki yüzüm onunkine birkaç santim kalana kadar. "Olmayacağından mı endişeleniyorsun?"

Gerçekleşirken gözleri kısılıyor. "Senin el altından iş çeviren bir piç olduğunu hep biliyordum. Bekâretimi bozmak için beni baştan çıkarman yetmedi. Beni hamile bırakıp çekip giderek beni alt üst etmen yetmedi. Şimdi de böyle bir saçmalık yapmak zorunda mısın?"

"Soruma cevap vermediniz," diye belirttim.

Sertleştiğinde, ellerimi onun üzerine koymamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, ama şimdi zamanı değil. Ve eğer planımı kabul ederse, aramızdaki şey iyileşmeden önce çok daha çirkinleşecek.

Eğer kabul etmezse, iki haftada bir fast-food otoparkında soğuk ve kibar bir çocuk değişiminden başka bir şey yapmayacağız.

Bu beni çok üzüyor ve şu anda bunu düşünemiyorum. Benim oyunum var. Oynuyorum.

"Yapmayacağım," diye karşılık veriyor. "Sorunuz çok saçma."

Ya da çok doğru. Ama şimdilik görmezden geliyorum. Yapmam gereken daha önemli bir şey var. "Ne olacak?"

"Jamie senin apartmanında yaşayamaz. Bahçenizde çocukların oynayabileceği bir alan var mı? Eminim daireniz okyanusa bakıyordur ve balkonu vardır. Korkuluklara tırmanmasını nasıl engelleyebiliriz? Prizler çocuk korumalı değil ve-"

"Geçerli noktalar." Ama birlikte yaşamamızdan bahsediyor. Bu beni gülümsetiyor. "Alternatif düzenlemeler yapacağım."

"Hayır. Evim ona tanıdık geliyor ve-"

"Hem işimize hem de okuluna bir saat uzaklıkta." Başımı sallıyorum. Orası aynı zamanda benden uzaklaşmak için rahat yerler bulabileceği bir yer. Bu kabul edilebilir bir şey değil. Ancak tek itirazım bu değil. "Makaio ile o evde hiç seks yaptınız mı?"

Geri çekildi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Yani bu evet demek." Dişlerimi sıkıyorum ve kendimi sıkı tutmaya çalışıyorum. "Onun sana sahip olduğu bir yerde -hatta yatakta- seninle sevişmeyeceğim. Nokta."

"Bu çok saçma. Senin yanına *taşınıp* evimi terk edeceğimi mi sanıyorsun? Sırf orada yaptığım şey hoşuna gitmedi diye mi? Sırf sen istedin diye mi?"

Hemen hemen. "Cevabın nedir?"

"Saçmalığı boş ver. Bu çılgınlık!"

"Bu kararın başkalarını da ilgilendirdiğinin farkındayım, bu yüzden cevabı şu anda bilmek zorunda bile değilsin." Saate bakıyorum. Masamda bir yığın iş var ve ofisimden telefonumun vızıltısını duyabiliyorum. Ama şu anda hiçbir şey Britta ve Jamie'den daha önemli değil, hiçbir zaman da olmayacak. "Karar vermek için on iki saatiniz var. Bu akşam dokuzda kararınızla ilgili bir telefon bekliyorum. Şartlarımı kabul ederseniz, yarın akşam altıda yanıma taşınmaya hazır olmanızı bekliyorum."

"Toplanmak için en az birkaç güne ihtiyacım var-"

"Zaman çizelgesi tartışılmaz." Başımı salladım. "Ya kabul edersin ya da sana verdiğim formu imzalarsın. Aksi takdirde seni mahkemeye veririm."

Parmakları yumruk şeklinde kıvrılıyor ve yine ağlamak üzere görünüyor. "Hayatımı baştan sona mahvetmeye çalışıyorsun. Neden şaşırdığımı bile bilmiyorum. Değişmen ve daha iyi bir adam olman için çok fazla. İyi bir adam olmayı öğrendiğin konusundaki ısrarına asla inanmamalıydım. Keeley senin en iyi arkadaşın ve sana şefkat, alçakgönüllülük ve nezaket hakkında çok şey öğretti. Şimdi tam olarak kim olduğunu anlıyorum. Biliyor musun, Griff? Siktir git."

Rob içeri giriyor ve yoğun bir konuşmayı böldüğünün farkındaymış gibi kapı aralığında duraklıyor. Aramıza bakıyor, bakışları bir ileri bir geri gidip geliyor. "Her şey yolunda mı?"

"Peki," diyorum ona yumuşak bir gülümsemeyle. "Britta ve ben de tam bir tartışmayı bitiriyorduk." "Um..." Rob belli ki havadaki gerilimi yoğun ve ağır bir şekilde hissediyor. "Elbette." Ona yalan söylediğimi biliyor ama bana meydan okumayacak. Akıllı adam.

Bakışlarıma karşılık vermeden başını sallıyor ve masasına yöneliyor. "Fotoğrafçı işini bitirdi. Çekimler iyi olacak. Bir ya da iki gün içinde bize geri dönecek."

"Mükemmel." Beklenti içinde duruyorum ve meşgul olmasını bekliyorum.

Kulaklıklarını takıp müziğini açtıktan sonra bilgisayarına odaklanıp bizi tamamen görmezden geldiğinde zeki olduğunu bir kez daha kanıtlıyor.

Bakışlarımı tekrar Britta'ya çeviriyorum. Sert nefes alıyor, dişlerini sıkmış, beni lime lime etmek ister gibi bakıyor.

Eğer şimdi benim bir piç olduğumu düşünüyorsa, henüz hiçbir şey görmemiş demektir. Ben bir görevdeyim. Bir hedefim var. Bunu başarana kadar dinlenmeyeceğim.

"Becer beni, ha?" Ona mırıldanıyorum. "Hayır, meleğim. Olacağını düşündüğüm şey şu. Bana karşı koyamayacaksın çünkü nişanlı olduğun o pisliği sevmiyorsun. Şu anda bana çok kızgın olabilirsin, ama derinlerde bir yerde beni hala seviyorsun. Ve ben de seni sevdiğimi kanıtlayacağım. Bunu itiraf etmeye hazır olduğunda, aramızdaki tüm duvarlar yıkıldığında mı? O zaman sen bankacına veda edeceksin ve ben de seni becereceğim."

ONUNCU BÖLÜM

Keeley, dairemdeki boş yatak odasından son eşyalarını alırken, "Halıyı yıpratıyorsun," diye dikkat çekti. "Neler oluyor?"

Telefonumdaki saate tekrar bakıyorum - 8:58. Sinirlerim içimi kemiriyor. Britta önümüzdeki birkaç dakika içinde aramazsa, idari formlar, yasal mücadeleler ve mahkeme işlemleriyle dolu bir yola girmem gerekecek ve bunların hepsi bana oğlumla isteksiz bir ziyaret hakkı sağlayacak. Daha fazlasını tercih ederdim. Ama arayıp planımı kabul etse bile, bunun için de benden nefret etme ihtimali var.

Makaio sadece hızlı bir düğün tarihi belirlemedi. Mücadele edip etmeyeceğimi görmek için beni köşeye sıkıştırdı. Eminim beklediğinden daha sert yumruklar attım. Yapmak zorundaydım. Onu bir daha kesinlikle hafife almayacağım.

Düşüncelerim dönüp dururken, Keeley oturma odamda duruyor ve bir cevap bekliyor. Eğer ayrıntıları en iyi arkadaşşıma anlatırsam, her şeyi mahvettiğimi bin bir şekilde yüzüme vuracak. Kapıda sabırsızlıkla bekleyen kardeşim de sırf süreci hızlandırmak için ona yardım edecek. Belli ki Keeley'i evine götürüp soymak için can atıyor. Benim işkencem gibi önemsiz bir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyecektir.

Şanslı piç, geceyi sevdiği kadınla geçirecek. "Ben iyiyim."

Olmak zorundayım. Olan oldu. Ültimatomu geri alamam. Almak da istemiyorum. Bu yüzden Keeley'nin bana neden çuvalladığımı anlatmasını dinlemenin bir faydası yok. Sorunlarımı derinlere indiğinde çözmekte çok daha iyidir. O zaman onu ararım.

Keeley'nin yüzü yumuşuyor ve bana yaklaşıyor, sol eli omzumda. Orada pırıl pırıl yeni pırlantasını görüyorum. Onlar adına mutluyum... Britta'ya aldığım yüzüğün kasamda durup hayatımın geri kalanında tozlanmaya devam edeceğinden endişelensem bile.

"Sen gerçekten Griff misin?" Keeley sorar.

"Evet. Yarın konuşmak için daha iyi bir yerde olacağım. Bu gece biraz sessizliğe ihtiyacım var ve düşünmeliyim. Benim için endişelenme. Daha nişanlanalı yirmi dört saat bile olmadı. Maxon'ı düşün. Orada çaresiz durumda. Kardeşlik bağlarımızı düşün. Şu anda zayıflar çünkü eğer çenemi kapatıp gitmene izin vermezsem, sana kendi evinde yaramaz, ağza alınmayacak şeyler yapabilir ve benimle konuşmayı kesebilir."

Gözlerini deviriyor ve gülüyor. "Çok saçmalıyorsun. Sabah beni ara."

"Öpeceğim." Yanağından öperim. "Kardeşimle biraz iş konuşmamın sakıncası var mı?"

Keeley aramıza bakıyor, alev alev yanan saçları omuzlarının üst kısmını okşuyor. Bir an bile aldanmadı, ama bir asker gibi zarifçe eğildi.

Küçük bir el sallayışla küçük valizinin sapından tutup kapıya doğru yuvarlıyor ve Maxon'ın önünde durup onu usulca öpüyor. "Ben arabada bekleyeceğim."

Onun yüzünü okşuyor ve sanki onun dünyasıymış gibi ona bakıyor.

Çok komik. Kardeşimin rakiplerini parçalara ayırdığını gördüm. Birini iki dakikadan kısa sürede sözlü olarak parçaladığını gördüm. Hatta lisedeyken küçük kız kardeşimizi tehdit eden bir pisliğin ağzını burnunu kırdığını bile gördüm. Ama onu hiç mutlu, şefkatli, merkezde görmedim.

Sanki Maxon'ı ilk kez görüyormuşum gibi.

"Uzun sürmez, günüşiğim."

İkimize de gülümsedikten sonra Keeley gitti.

Kapı kapandığı anda Maxon bana döndü, kaşları kalkmıştı. "Bu sabah Britta'ya ne yaptın?"

"Ofis dostu' versiyonunu mu istiyorsun?"

"Tabii ki hayır. Ben gerçeği istiyorum."

"Pekâlâ. Onu benimle anlaştırmaya zorladım." Ültimatolumu açıkladım.

Maxon'ın gözleri fal taşı gibi açılır. "Jüpiter büyüklüğünde taşakların var. Belli ki yerçekimi beynini kafandan çekmiş. Vay anasını. Bunu nasıl karşıladı?"

Telefonuma tekrar baktım. Saat tam dokuz. "Öğrenmeyi bekliyorum. Ama seninle bir fikir hakkında konuşmam gerek... Jamie'yi dairemde tutamam. Britta'nın haklı sebepleri var. Onunla onun evinde yaşamayacağım. Orada Makaio ile ilgili anıları var. Onun bölgesinde rekabet etmeyi reddediyorum. Bu da seçeneklerimi azaltıyor. Zihinsel olarak birkaç tanesini gözden geçirdim ve aklıma şu fikir geldi... George Stowe'u aradım ve onunla bekçi durumu hakkında konuştum. Anlayışla karşıladı. Ve bu işi bedavaya yapacağımı söylediğimde çok rahatlamış görünüyordu."

"Britta ve Jamie'yi oraya mı taşıyacaksınız?"

"Geçici olarak. Emlak bu hafta satılsa bile hemen kapanmayacak. Satılana kadar evin bakıma ihtiyacı olacak. Çabuk satılmazsa... otuz milyon dolara, mülkü her gün gösterecek değiliz ya. Ya da haftada bir. Ayrıca Britta'nın şu anda yaşadığı yerden işe daha yakın. Jamie bunu büyük bir macera olarak görecektir..." Artı, romantik. Lanet olsun, steroidli balayı süiti gibi. Britta'nın beni düşman olarak değil de yeniden sevgilisi olarak görmesine yardımcı olacağını umuyorum. Böylece bir aile olarak birlikte vakit geçirebiliriz.

"Evet. Pekâlâ." Maxon başını sallar. "Eğer Stowe'lar bu fikre sıcak bakarsa, eve saygı duyacağınızı biliyorum. Muhtemelen takip becerileri şüpheli birini işe almaktan daha iyidir. Kesinlikle paradan tasarruf edeceğiz." Omuz silkiyor. "Bunu sevdim."

Rahatladım. "Güzel. Sağ ol dostum."

Oraya vardığımızda Britta'nın benimle birlikte evi gezmesini ve ne tür bir çocuk korumasına ihtiyacı olduğunu söylemesini sağlayacağım. Bunun ötesinde, bence mükemmel bir çözüm.

Artık her şey halloldu. Tek beklediğim Britta'nın cevabı. Telefonuma

bakıyorum. 9:02. Neden çalmıyor?

Maxon, "Derinden çıkacakmış gibi görünüyorsun," diye gözlemliyor.

"Keeley'nin uçağa binip binmeyeceğini öğrenmek için beklediğin zamanı hatırlıyor musun?" "Demek öyle, ha? Kusura bakma. Berbat bir şey. Biliyorum."

"Ama şimdi mutlusun, değil mi?"

Yüzünü değiştiren gülümseme, kardeşimde gördüğüm hiçbir ifadeye benzemiyor. Sadece mutlu değil. O tamamen, tamamen memnun.

Maxon için çok heyecanlıyım. Ayrıca, eğer o sevdiği kadınla harika bir hayat kurmanın yolunu bulabilirse, benim de aynı şeyi yapabileceğimi umuyorum. Beni hala sevdiğini itiraf etmesi için onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum ama bunun üzerinde çalışıyorum.

"Açıkçası Keeley'e kadar mutluluğun ne olduğunu hiç bilmiyordum." Yüzünü buruşturuyor. "Annem ve babam bana evlilik kurumunu örnek gösterdikleri için zaman zaman işleri berbat edeceğimden eminim. Ama bu kadın beni anlıyor. Kalbimde ne olduğunu biliyor. Yine de beni seviyor."

Sözlerinin her biri karnıma bir kaya gibi yerleşiyor. Britta beni anlıyor. Ama benimle ilgili herhangi bir şeyi seviyor mu? Ona ne kadar değer verdiğimi anlatmaya çalışıyorum. Şimdiye kadar ikna olmadı.

"Bu harika. Sağdıcm olmayı umuyorum." Gülüyorum.

"Bilmiyorum." Maxon omuz silkiyor. "Keeley senin mükemmel bir nedime olacağını düşünüyordu."

Şeftali rengi şifonla harika görüneceğini düşünüyor."

Omzuna yumruk attım. "Onu evine götür ve kadınlarla erkekler arasındaki farkı hatırladığından emin ol."

"Söylemem gerekirse, bütün gün ona hatırlatarak oldukça iyi bir iş çıkardım." Bana kaçık bir sırıtış attı.

"Ugh, detay istemiyorum."

Kardeşim gülüyor. "Annesini ve üvey babasını da aradık. Bizim için çok heyecanlandılar." "Bizimkilere söylediniz mi?"

"Sence umurlarında olur mu? Annem ne zaman gelip büyük kutlamaya başkanlık edebileceğini bilmek isterdi. Babam, Keeley bana para, güç ya da prestij getiremediği için aklımı kaçırdığımı söyler. Hayır. Harlow'u aradım. Benim adıma mutlu oldu. Sert bir kızdır ama sanırım bir damla gözyaşı bile döktü. Geriye bir tek düğün tarihini seçmek kaldı. Keeley sonbaharı düşünüyor. O kadar uzun süre beklemeyeceğim."

Aşırı hevesli damatlar konusu beni sorunlarıma geri götürüyor. Çantama uzanıyorum ve Britta'nın çöp kutusundan aldığım bir yığın gelin dergisini çıkarıyorum. Belki de onlardan sıkılmıştır. Ama neden bazı sayfaları ve fotoğrafları renkli notlarla işaretlemek için onca zahmete girip sonra da hepsini çöpe atsın ki? Düğünün iptal olduğundan şüphelenirdim... ama hala nişan yüzüğünü takıyor ve ona nişanlım diyor. Hiçbir şey mantıklı değil. Bütün bu olay şüphelerimi artırıyor.

Bu işin aslını öğreneceğim.

"Britta'nın bunları neden attığına dair bir fikrin var mı?" Onları tezgâhın üzerine koydum. "Öğle yemeği sırasında markete uğramam gerekti, ben de raflardaki dergilere baktım. Sanki daha güncel baskılar varmış gibi."

Maxon kaşlarını çatır. "Hiçbir fikrim yok. Yine de bu garip."

"Günlerdir bu yığını inceliyor ve web sitelerini tarıyor. Birdenbire, artık ilgilenmiyor mu?"

"Bana hiçbir şey söylemedi. Ama yarın bir fırsatım olursa, ruh halini yoklayacağım. Genelde benimle konuşur..."

Maxon ve ben tekrar kardeş olmaya karar verene kadar öyleydi. Artık ona güvenir mi emin değilim. Bir tür casusa doğrudan bilgi verdiğinden şüpheleniyor olmalı. O yüzden muhtemelen Maxon'a bir şey söylemeyecektir.

"Bu harika olur. İşler yolunda gitmezse endişelenme. Ben de ona yaslanacağım."

Başını sallıyor. "Şimdiye kadar seni araması gerekmez miydi?"

Telefonuma baktığımda saatin 9:06 olduğunu gördüm. Arabama atlayıp onun evine

gitmeyeceğimi ve hemen şimdi bir cevap istemeyeceğimi düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir.

Sanki düşüncelerim onu zorluyormuş gibi, telefonum elimde vızıldamaya başladı. Ekranımda onun adı beliriyor.

İşte başlıyoruz.

Kardeşim omzuma vuruyor. "Ben seni yalnız bırakayım. Ne karar verdiğini bana bildir."

Kardeşıme minnetle başımı sallıyorum, sonra kapı arkasından kapanırken aramayı kabul etmek için başparmağımı düğmeye dokunduruyorum. "Britta? Geç kaldın."

"Benim bir hayatım var."

Evet, benimle.

Çenemi sıkmamaya çalışıyorum. Öfkemi kaybetmemek için daha da çok çabalıyorum. Bu durumda kendini güçsüz hissediyor ve bunun onun küçük meydan okuması olduğuna eminim. Uzun sürmeyecek. Bana izin verdiği anda kendisini çok mutlu ve güçlü hissetmesini sağlayacağım.

"Jamie ile her şey yolunda mı?"

Her zamanki gibi, bu konu öfkesinin bir kısmını yatıştırır. "O iyi. Bu gece biraz huysuz." Daha fazlasını söylemenin bilgeliğini tartışıyormuş gibi duraksıyor ama sonunda iç geçiriyor. "Seni sordu."

"Onu özlüyorum," diyorum usulca.

Bu gece onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi göğsümü acıtıyor. Dürüst olmak gerekirse, bir parçam beni birkaç gün içinde unutacağından endişeleniyor. Henüz onun küçük hayatında büyük bir etki yaratmış olamam, bu yüzden yarın gece onunla her şeye yeniden başlamak zorunda kalma ihtimalim beni çok rahatsız ediyor.

"Griff..." diye başladı. Sesindeki tonu duyuyorum. Benden mantıklı olmamı istemek üzere. "Tartışma istemiyorum. Sadece cevabını istiyorum. Nedir o?"

"Cidden, bu Jamie için çok büyük bir karışıklık ve-"

"O daha genç. Çocuklar uyum sağlayabilir. Sonunda bundan faydalanacak çünkü her iki ebeveynle de daha iyi olacak. Daha fazla bahane istemiyorum Britta. Evet mi, hayır mı? Bu çok basit."

"Evimi terk edemem-"

"Edebilirsin. Kontrol edeceğiz." "Ve nişanlım-"

"O büyük bir çocuk."

Öfkeyle iç geçiriyor. "Onu özleyeceğimi hiç düşündün mü?" "Hayır." Buna ne zamanı ne de eğilimi olduğundan emin olacağım. "Onu ne zaman görmem gerekiyor?"

"Öğle yemeği ye," diye karşılık veriyorum. Evet, biraz alaycı bir ifade var. "Hâlâ oyalıyorsun. Evet mi, hayır mı?"

Şimdi ofluyor. Belli ki bana cevap vermek istemiyor. Beni bu fikrin bilgeliği hakkında bir tartışmaya sürüklemeyi ya da açıkçası umurunda olmayan bir ayrıntıyla ısrarımı gölgelemeyi umuyordu. Belki Makaio'da işe yarıyordur. Peki ya bende? Pek değil.

Yine de cevap vermeyince telefonu daha sıkı tutuyorum. "Avukatımı hızlı aramaya aldım. Telefonu kapatıp onu aramadan önce on saniyem var. Ve evet, bu saatte aramama cevap verecek. Aynı zamanda arkadaşım. Gerçekten kullanışlı."

"Bana ne kadar piç olduğunu kanıtlamaya çalışıyorsan, inan bana. Ben zaten biliyorum." Başka bir tartışma başlatıcı. Yemi yutmayacağım.

"Beş saniye."

Hâlâ cevap vermiyor ve telefonun içinden direncini hissedebiliyorum. "Üç,

iki, on-"

"Pekala, seni ısrarcı, çekilmez pislík. Önümüzdeki elli iki gün boyunca bana sahipsin. Elli üçünde Makaio ile evleneceğim ve senden kağıtlarımı imzalamanı bekleyeceğim. Ama bir tane var.

durum."

Yani bu konu üzerinde düşünmekten fazlasını yapmış. Güzel. Silahına biraz mermi doldurmasını beklerdim. Ofiste tartıştığımızda bunu yapmamasına biraz şaşırdım ve sadece kendisine fayda sağlayacak senaryoları düşünemeyecek kadar sersemlemiş olduğunu hayal edebiliyorum.

"Dinliyorum." Aynı fikirde olmak zorunda da değilim ama bunu henüz söylemeyeceğim. Aklından geçenleri dinleyeceğim ve kavgaya değip değmeyeceğine karar vereceğim.

"Neredeyse iki ay boyunca Makaio ile yakın temasımı kesiyorsun." Temelde değil. Ben kesiyorum.

"Yokluk kalbi daha da büyütür. Dügün geceniz geldiğinde onu ne kadar özleyeceğinizi bir düşünün," diyorum.

"Küstahlaşma. Aramıza girmene izin vermeyeceğim, Griff. O benim nişanlım. Onu görmeye gideceğim. Adil olan da bu."

"Kime göre adil? Birlikte geçirdiğimiz zamanın amacı, bir aile olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek. Eğer birimiz dışarı çıkarsa, o zaman uyumlu bir birim olamayız. Ve bu konuda benimle tartışamazsın. Ben büyürken babamın her zaman bir metresi vardı. Hâlâ da var. Ailemle tanıştın. İşlevsel olduğumuzu iddia etmenize imkan yok."

"Değilsin. Ama sen ve ben evli değiliz," diye belirtiyor. "Sırf seninle 'evcilik oynamak' için Makaio ile olan ilişkiyi arka plana atamam."

"Bir süre sensiz yapamaz mı? Yoksa sen yanında olmadığında kendini kontrol edemeyeceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Bu seksle ilgili değil. Geçici bir süre için bile olsa senin yanına taşınma niyetinde olduğum gerçeğini zar zor kabul etti. Sana ve 'ailemize' sadık kalmam gerektiği için onunla birlikte olamayacağımı söylersem, sence tepkisi ne olur?"

O kadar da aptal olmadığına göre, ilişkilerinin sonunun geldiğini anlayacağından eminim.

"Anlayışlı birine benziyor." Kusmamaya çalışıyorum. "Eminim 'Evet' demeden önce gerçekten emin olmanı istiyordur. Ayrıca, az önce bunun seksle ilgili olmadığını söyledin. Neden o söz konusu olduğunda konu seks olmuyor da ben işin içinde olduğumda başka bir şey olmuyor?"

"Çünkü ben nişanlıyım," diye hatırlatıyor bana, bıkkın bir şekilde. "Ona bağlıyım."

"Önümüzdeki elli iki gün boyunca sen benimsin. Sadece benim. Ondan sonra, tekrar onun olmak istersen, seni durdurmayacağım. Ya da hemen şimdi avukatımı arayabilirim. Ne olacak?"

Eğer bunu kabul ederse, kendisine onu zorladığımı ve sadece Jamie'yi koruduğunu söyleyebilir. Ama beni hayatından çıkarmak istediğine, oğlumuzu birkaç gece ya da hafta sonu paylaşmaktan korktuğundan daha fazla inanmıyorum.

"Bu hiç adil değil."

"Onunla seks yapman benim için bir başlangıç değil." Eğer zamanını ve ilgisini başka bir adama veriyorsa, benimle yaşamının ve beni sevmenin nasıl bir şey olduğunu asla düşünmeyecektir. "Anlaşma bu. Kabul et ya da git."

Britta duraksıyor, sonra dişlerini birbirine geçiriyor ve sanki beni boğmak istiyormuş gibi bir ses çıkarıyor. "Tanrım, sen tam bir piçsin."

Bu noktayı kabul ettiği sürece istediği kadar böyle düşünebilir. Onu nişanlı olduğu o saksocudan uzaklaştırdıktan sonra, tavrını değiştirmeye çalışacağım. Ona pek bir şey vermiyor gibi görüldüğü için, ona istediği her şeyi yağdırmanın benim için çok zor olacağından şüpheliyim.

İhtiyaçlar.

"Bu anlaştığımız anlamına mı geliyor?"

"O kadar çabuk değil. Karşılık sadece adildir, Griff. Eğer önümüzdeki elli iki gün boyunca Makaio'yla birlikte olamazsam, sen de başka bir kadına dokunamazsın. Yoksa bütün anlaşma iptal olur. Ben taşınırım. Evrakları imzalarsın. Jamie bende kalır. Sen de temelli gidersin."

Başka bir kadın için sikimin düğümlenebileceğini bir an bile aklımdan geçirdi mi? Öyle olsaydı, şu anda Britta'nın işine karışmazdım. O kadının peşinde olurdum. Ama anlıyorum. Üç yıl önce onu terk ettim ve hemen dolu ve yoğun bir seks hayatına atladım. Benim gezgin bir aletim olduğuna ve teknik bir konuda bana çelme takacağı için istediği velayet düzenlemesini alacağına inanıyor. Ona göre, başka biriyle yatarak işi batırdığımda, haklı çıkacak ve istediği her şeye sahip olacak.

Bu asla olmayacak. Aslında, ona ve sadece ona ne kadar özenli ve odaklanmış olacağımı anladığında büyük bir şok yaşayacak.

Gülmemek için dilimi ısırıyorum.

"Dokunmayı tanımlamak mı?" Hem çok açık olmak hem de onu iğnelemek için söylüyorum. "Eğer eczaneden bir şey alırsam ve para üstünü alırken bir kadın kasiyerle parmaklarımız birbirine değerse..."

"Demek istediğim bu değil."

"Yani tesadüfi temas sayılmıyor mu? Tamam. Nisan'da kız kardeşim geliyor. Ona sarılacağım." Sinirlenmiş gibi homurdanıyor. "Şimdi de aptalı oynuyorsun."

"O zaman sen söyle meleğim. Sınır nerede?"

"Bir ilişkide neyi aldatma olarak görürsünüz? Bu tür şeylerin aklınıza yattığını varsayıyorum. Ama değilse ve bir başkasının bacakları arasında sürünerek bir taahhüdü bozmanın ne anlama geldiği konusunda daha fazla açıklamaya ihtiyacınız varsa, size bir resim göstermekten mutluluk duyarım. Ne de olsa bende var."

Oh, miyav. Kıskanıyor. Bunu kesinlikle seviyorum, çünkü onun için neyin ya da kimin önemli olduğu çok açık.

"Resimlerle pek aram yoktur. Belki bana bir gösteri yaparsınız?" "Beni kışkırtmayı bırak," diye uyarıyor.

Daha başlamadım bile. "Tamam. Eğer işe yarar bir tanım arıyorsanız, şuna ne dersiniz: Aldatmak, herhangi bir türde cinsel uyarılma veya penetrasyonun amaçlandığı başka biriyle yapılan davranıştır."

"Pekâlâ. Mesela öpüşmek. Açıkçası arkadaşların yanakları ve yaşlı kadınların elleri sayılmaz" diyor.

"Evet, doğru. Ama benim istediğim gibi öpüşmek, ağır nefesler, tenin tadına bakma ve kıyafetlerin soyulmasını içeren bir yere mi götürür? Bu hayır-hayır."

Hattın öbür ucunda yutkunduğunu duyuyorum. "Aldatmanın bu tanımını, kibar toplumda insanların genellikle örttüğü vücut bölgelerine dokunmayı da içermelidir, plaj hariç. Ve kim ne derse desin, oral seks de aslında sekstir. Bu da gerçek çiftleşme anlamına gelir-"

"Başka birini beceriyor ve tamamen hile yapıyor."

Nefesini içine çekiyor. "Evet. Yani az önce özetlediğimiz şekilde davranırsan ben kazanırım." "Pekala."

"Pekâlâ... Ne? Tanımı mı yoksa anlaşmayı mı kabul ediyorsun?" "İkisini de."

"Gerçekten mi? Bunu hiç düşünmedin bile, Griff. Belki de düşünmelisin. Bu senin elli iki gün seks yapmamana neden olacak. Kör olacağından endişelenmiyor musun? Ya da delirmekten? Kafanın tepesinin

patlayacak mı? Bununla başa çıkamayacağınızı mı?"

Alaycılığı çok yoğun. Elbette, ona o kadar uzun süre seks yapmadan durmaya niyetim olmadığını söyleyebilirim. Ona sahip olacağım ve ben onu o kadar çok ve sık tatmin ederken onun istediğim hazzı mutlu bir şekilde sağladığından emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım ki itiraz edecek ya da Makaio'yu düşünecek enerjisi kalmayacak. Ama sırtıtmak için, bunu ilginç hale getirmeliyim.

"Benim için endişelenme meleğim. Ben idare ederim. İkimiz de önümüzdeki elli iki gün boyunca kimseyi öpmeyecek, dokunmayacak ya da... ne demiştin, kimseyle çiftleşmeyeceğiz. Bu benim için sorun olmayacak. Ama Makaio'ya karşı koyamazsan, o zaman ben kazanırım."

Nasıl olsa kazanacağım. Bir şansı olduğunu düşünmesine izin vereceğim, ama bu bir smaç. Son yalnız kaldığımızda, öpücüğüme karşılık vermeden ve daha fazlası için sessiz bir yalvarışla vücuduma tırmanmadan ancak beş dakika dayanabildi. Neredeyse iki ay boyunca bana direnmesinin imkanı yok.

"Bu çok saçma. Yapamam. Hayır. Sen ve ben-"

"Bunlar senin seçimlerin," diye hatırlatıyorum ona. "Neden endişelendiğini anlamıyorum. Daha önce bir yığın gelin dergisini çöpe attığına göre, bunun düğünün çoktan planlandığı anlamına geldiğini varsayıyorum. Eğer birbirinizi seviyorsanız ve benden nefret ediyorsanız, endişelenecek ne olabilir ki?"

"Çöpümü mü karıştırdın?"

Bana karşı hislerinden ziyade ilk değindiği konunun bu olması ne kadar ilginç. Benden nefret ettiğini doğrulamamak, neredeyse nefret etmediğini kabul etmek anlamına geliyor.

"Çok gürültü çıkardı. Fark etmeden edemedim. Töreni ve resepsiyonu ayarlamış olmanız harika. Her zaman düzenliydin, ama vay canına. Seni tebrik etmeliyim-"

"Kes şunu. Onları attım çünkü Makaio geleneksel bir Hawaii düğünü istiyor ve annesinin bunu bizim adımıza planlayıp planlayamayacağını sordu. Bunu gerçekten istiyor."

Şaka mı yapıyor? Nişanlısı annesinin duygularını gelinininkilerden daha mı çok önemsiyor? Çok şirin, sanırım. Jamie'nin yaşında olsaydı öyle olurdu. Ama her aptal bilir ki çoğu kadın çocukluğundan beri düğün hayalleri kurar. Ve Makaio bunu Britta'dan almak için iki kez düşünmüyor gibi görünüyor. Tüm planlaması, tüm dikkati, özlemini çektiği her şey... hepsi tuvalete atılıyor çünkü o bir ana kuzusu.

Tezgâha doğru ilerliyorum ve ilk dergiyi açıyorum, işaretli bir sayfaya gelene kadar karıştırıyorum. Bir buket tropik çiçeği daire içine almış. Başka bir sayfanın kenarına da peygamber çiçeği denilen bir renkte nedime elbiseleri hakkında bir not düşmüş. Bunun neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok... Arkaya doğru, mükemmel düğün için temalı, hızlı bir şekilde özel davetiyeler basan bir şirketin reklamını işaretlediğini görüyorum. Zaman dilimleri ve fiyatlar hakkında notlar almış. Eminim dergilerin geri kalanında onun sevgiyle seçtiği daha birçok şey vardır.

Hatta bahse girerim Britta kafasında mükemmel bir düğün planlamıştır bile. Makaio onun neşesini çaldı.

Göt herif.

Onun için üzülüyorum. Onun için kızgınım da. Ama belli etmiyorum. "Bu seni bir sürü dertten kurtarır, değil mi?"

Sizin için çok daha kolay, daha az stresli."

"Genel kanı bu yönde gibi görünüyor." Sesi kızgın geliyor.

Makaio'nun düşünlerini annesinin planlaması fikrini böyle ortaya attığını tahmin edebiliyorum. Eğer bunun Britta'nın hayatını bir an için bile olsa daha iyi hale getireceğini düşündüyse, benim renk kodlayan, takvim tutan, son derece düzenli meleğimi tanımıyor demektir.

Sırıyorum.

"Artık bu konuda endişelenmene gerek olmadığına göre, önümüzdeki sekiz hafta hakkında konuşalım. Ben zaten

bizim için bir yer buldu. Yarın akşam çocuk korumasını hallederiz. Toparlanmak için yardıma ihtiyacın var mı? Hemen eve gelebilirim ve-"

"Anladım," diye çıkıştı. "Griff, bu anlaşma çok saçma ve hiçbir işe yaramayacak."

Bana kalırsa, tamamen yanılıyor. "O zaman dünyada hiçbir şeyi umursamamalısın. İşten sonra hazır ol. Jamie'yi alıp geçici evimize birlikte taşınacağız."

Ertesi gün cehenneme döndü. Bir yandan Britta ve benim fazla konuşamayacak kadar meşgul olmamız işe yarıyor. Sabah selamıma verdiği yanıt isteksiz ve soğuktu. Derisinin altında kaynayan düşmanlığı hissediyorum. Sorun değil. Kalbinin etrafındaki kaleyi yıkmadan önce bana daha fazlasını göndereceği gerçeğine hazırım.

Maxon ve ben potansiyel gizemli alıcımızın temsilcisiyle sabah saat onda Stowe malikanesinde buluştuğumuzda tüm bunları kafamdan atmaya çalışıyorum. Kendisi evcil bir kedi yavrusunun boyuna ama bir köpekbalığının ısırığına sahip minyon bir Asyalı kadın. Müşterisinin kimliği ve hatta mülkle ilgili duyguları hakkında hiçbir şey söylemiyor. Sadece fotoğraf çekiyor ve sorular soruyor.

"Fiyat etiketi biraz yüksek görünüyor," diyor Lian. "Emlak en son üç yıl önce satıldığında on milyonun biraz üzerinde bir fiyata alıcı bulmuştu. O zamandan bu yana değerinin üç katına çıktığını hayal etmekte zorlanıyorum."

Fiyatlandırmamız agresifti. Maxon ve ben, basit bir nedenden dolayı daha fazla pazarlık alanı sağlayan yüksek tarafta bir liste tutarı üzerinde anlaştık.

"Adada buna benzer başka bir şey yok," diyor Maxon. "Arazinin yüzölçümü ve su manzarasının genişliği bile tek başına yüksek bir fiyata hükmediyor. Ama bir önceki sahibinin mülkü önemli ölçüde yenilediğini ve güncellediğini, her odanın okyanusa baktığını da ekleyin..."

Argümanına ekleme yapıyorum. "Dış mekânların yüzölçümü iç mekânların yüzölçümüne eşit. Her biri tesisin farklı katlarında bulunan ve şelalelerle birbirine bağlanan dört adet sonsuzluk havuzu var. Yani hangisinde yüzmeye karar vererseniz verin, suyunuzun okyanusa kadar uzandığı yanılsamasına kapılacaksınız. Tesiste bir şef mutfacı, misafirler veya kiralık mülkler için müstakil bir ohana ve müşteriniz ne için kullanmak isterse egzersiz veya medya odası için esnek bir alan bulunmaktadır. Arazi kusursuzdur. Burası gerçekten de Maui'deki en iyi mülk."

"Ancak bu özelliklerin çoğunu Hawaii'de başka bir yerde daha az paraya bulabilirim."

"Böyle bir mahremiyetle olmaz," diye karşı çıkıyorum. "Kapısı var ve müşteriniz mülkün güvenliğinin sağlanmasını isterse diye bir bekçi kulübesi var. Görünürde hiç komşu yok. Plaj bile özel. Bu faktörler, bazı açılardan burayı hem eşsiz hem de paha biçilmez kılıyor."

Düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "Ben yine araziye dolaşacağım. Bana eşlik etmenize gerek yok, teşekkürler."

Neredeyse iki saat sonra, Lian'ın evin her köşesini bir kez daha incelediğini tahmin ediyorum.

"Bize sormak istediğiniz bir şey var mı?" Maxon rahat koltuğundan kalkarak soruyor.

Kibar olanın o olmasına izin verdim. Kendimi pek sosyal hissetmiyorum. Britta'ya geri dönmek için can atıyorum ve gizemli alıcının mülkü ya kendisi görmek istediğini ya da istemediğini belirtmekten dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

"Hayır, ama müşterimle görüşmek için bir dakikaya ihtiyacım var." Lian bir telefon görüşmesi yapmak için

Ön tarafta Pasifik'in, arka tarafta ise tropik bahçelerin muhteşem manzarasına sahip özel bir ofis alanı. Maxon mutfak ve aile odası arasında endişeli bakışlarla ilerliyor.

Muhtemelen ben de öyle olmalıyım. Bunun yerine, bu fırsatı evin içini tekrar gezmek için kullanıyorum. Evi birkaç kez görmüştüm ama bir kiracının değil, bir emlakçının gözüyle bakmıştım. Gecelerini ve hafta sonlarını ailesiyle burada geçirecek biri olarak değil.

En üst kattaki yatak odası, yatak odası, banyo ve ekli oturma alanından tam okyanus manzarasına sahip, ikincisi süslü bir cep kapısı ile odanın geri kalanından kapatılabilen ayrıntılı bir ana süittir. Yatak odalarının geri kalanı, çoğunlukla üst katta, bu muhteşem inzivadan katın uzak tarafında olmak üzere mülkün etrafına dağılmıştır.

Benim amaçlarım için düzen mükemmel.

Bir kapının açıldığını ve topuk seslerini duyunca geri dönüyorum. Lian telefonunu sıkıca tutuyor ve kararlı görünüyor. "Müşterim size yirmi dört milyon teklif etmek istiyor. Hepsi nakit. Tam yetmiş beş gün içinde kapanışta ısrar ediyor. Evet, bu bir Pazar günü ama bunu gerçekleştirebileceğinize inanıyorum. Bu fiyata malikânenin dayalı döşeli gelmesini de bekliyor."

Bir şekilde çenemin düşmesini engelliyorum. Müşteri kendi gözleriyle görmek istemez mi? Bazen yatırımcılar bunu yapmaz, ki bence bu her zaman bir hatadır. Ama fikrimi söyleyip bu teklifi bozacak değilim.

Maxon'la bakışıyoruz, sonra eski alışkanlıklarımıza geri dönüyoruz. O konuşuyor. Ben pozisyonumuzu değerlendiriyorum.

Herhangi bir şey imzalanmadan önce notlarımızı karşılaştırırız.

"Kesinlikle mobilyalı olarak geliyor," diye garanti veriyor kardeşim. "Şimdiki sahipleri binadan istedikleri her şeyi çoktan aldılar, yani gördüğünüz her şey dahil."

"Mükemmel. Evrakları hazırlayın. Müvekkilim imzalayacak. Teklifi satıcılara sunduğunuzda, cevap vermek için yirmi dört saatleri var."

O noktada Lian'ın işi bitmiştir. Keskin bir teşekkürün ardından dönüp binadan ayrılıyor. Kendi aracıyla gelmekte ısrar ettiği için şık beyaz bir Jaguar'a atlıyor ve yola çıkıyor. Maxon ve ben izliyoruz. Otomatik kapı arkasından kapanır kapanmaz ve o virajı döner dönmez, o ve ben birbirimize dönüyoruz ve kabadayı gençler gibi bağırıyoruz.

Göğüs tokuşturmak ve beşlik çakmak bir yana, tüm formları hazırlamak için ofise geri dönüyoruz. Britta bunları Lian'a fakslıyor, anlaşmanın çabukluğu karşısında bizim kadar şaşırılmış görünüyor. Maxon Stowes'ları arıyor. Heyecanlandıklarını söylemek hafif kalır.

Bu anlaşma, eğer gerçekleşirse, ani bir lütuf olacak. Aynı zamanda biraz da lanet.

İşlerimizi ayrı tutmaya ya da tekrar birleştirmeye karar vermeden önce Maxon ile daha fazla zaman geçirebileceğimi düşünmüştüm. Ancak iki haftadan kısa bir süre içinde, kariyerlerimizin en büyük mülkünü satmış olabiliriz gibi görünüyor.

Karar verme zamanı geldi.

Maxon gülümseyerek içeri girer. "Sanırım yirmi beş buçuk onların alt sınırı, yani Lian'ın adamı bir nokta beş daha gelirse, bu iş biter."

Stowe'lar bu işlemde büyük miktarda nakit para kazanacak. Alıcı, hayal edebileceği tüm mahremiyetin yanı sıra kendisi ve paylaşmak istediği kişiler için harika bir eve sahip olacak. Maxon da ben de boşa harcayacak paraya ve profesyonel geleceğimizi tartışacak bir zemine sahip olacağız. Hepsinden iyisi, Britta ve ben anlaşmamız süresince Jamie ile neredeyse hiç kesintiye uğramadan bir aile olarak birlikte olabileceğimiz bir yere sahip olacağız.

Karşı teklifler gidip geliyor, Lian alıcı adına yasal yetkiyle imza atıyor.

Şirket. Stowes bir an önce kapanması için bastırıyor. Ne de olsa, resmi olarak satılıp para el değiştirene kadar miraslarının bir kısmı bu yere bağlanmış durumda. Ama gizemli alıcı kararlı. Mayıs'ın yedisinde kapatacak. Bu pazarlığa açık değil. Karşılığında, bir sürü pazarlıktan sonra, yirmi beş nokta sekiz milyona kadar çıkmayı kabul ediyor. Bir kuruş bile fazla değil. Hawaii saatiyle öğleden sonra dörtte, ki Vermont'ta altı saat sonra olduğunu biliyorum, anlaşma nihayet yapıldı.

"Hadi bir şeyler içmeye gidelim!" Maxon yaklaşık üç saniye sonra şöyle der. "Keeley'i arayacağım. Bir ya da iki kadeh kaldırmalıyız. Çok çalışmamıza gerek kalmadan kazandığımız harika bir para bu."

"Amin." Sırtına bir tokat attım.

Rob kesinlikle var. İş erken bırakıp içki içmeyi içeriyorsa, o da var. "Nereye?" Sadece Britta itiraz eder. "Teklifin için teşekkürler. Bu zamanı evde geçirmeyi tercih ederim."

"Hayır." Kardeşim onun bahanelerini dinlemiyor. Güzel. Benim de yok. Maxon'ın itirazları neyse ki beni bugün kötü adam olmaktan kurtardı. "Sen de takımın bir parçasısın. Birlikte kutlarız."

Sessizliğime rağmen bana bir bakış fırlatıyor - bu günkü yüzüncü bakışı. Görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, arabamın anahtarlarını almak ve bilgisayarımı kapatmak için masama geri dönüyorum. İçerideki pencereden Britta'nın Maxon'ı dirseğinden tutup ofisine sürüklediğini görüyorum.

Bu konuşmanın senaryosunu yazabilirim. Onu yanıma taşınmaya zorluyorum. Zaten bütün gün ofiste ve şimdi de bütün gece aynı çatı altında bana katlanmak zorunda. Pazar günü yine hayatını yedi yönden mahvedecek olan aynı sıçan piçiyi sosyalleşmek istemiyor vs. İşte bu noktada kardeşimi tanımak işe yarıyor. Hem ikna edici hem de inatçı olabiliyor. İki dakikadan kısa bir süre içinde başını sallıyor, Britta'nın omzunu sıvazlıyor ve ofisini terk ediyor. Britta dışarı çıktı. Birinin kafasını koparmaya hazırım, tercihen benimkini.

"Hazır mısın meleğim?" Ön kapının yanında anahtarlarımı havaya fırlatıyorum ve sanki dünya umurumda değilmiş gibi onları yakalıyorum. "Hadi bavullarını ve kutularını Escalade'ime koyalım."

Evet, bugün sürdüm. Ayrıca bu sabah erkenden arka koltuğa yeni ve şık bir araba koltuğu yerleştirdim. Artık baba oldum. Jamie benimle bol bol vakit geçirecek. Maceralara atılacağız. Yakın olacağız. İhtiyacı olan baba olmak için çok çalışacağım.

Ve Britta'yı tanıyorum. Jamie her neredeyse, o da çok geride olmayacaktır.

Kendi arabasını almakta ısrar ediyor. Olur. Eğer bu durum onu daha kontrollü hissettirecekse, benim için sorun yok.

Hepimiz okyanus kıyısında, yağlı yemekler ve iyi vakit geçirmek için yakındaki bir bar/restorana varıyoruz. Hepsinden iyisi, Jamie'nin kreşine yarım milden daha az bir mesafede.

Rob'un yatılı kız arkadaşı Alania bize katıldı. Sessiz ve güzel, aynı ofisi paylaştığımız küstah herif için iyi bir folyo. Maxon birkaç dakika sonra geldi çünkü Keeley'i alıp buraya getirmesi gerekiyordu. El ele geldiler, gülünç derecede aşık görünüyorlardı. Gülümsemeleri bulaşıcı. Britta'nın ağzında yumuşak ve kıskanç bir şeyin hayaleti oynuyor.

En iyi arkadaşşıma sarılmak için ayağa kalktım. "Hey, güzelim."

"Kız arkadaşşımdan uzak dur," diye homurdanıyor Maxon.

Keeley bana tekrar sarılırken gülüyoruz, sonra kulağıma fısıldıyor. "Sen iyi misin? Britta şu anda beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor."

"O haklı, kardeşim. Onunla çarpışıp yanmanı engellemek için çok hızlı konuşman gerekecek."

Geri çekilip kardeşimi yumrukluyorum, meleğimin sadece sırtımı görebilmesine seviniyorum.

"Bir süre inişli çıkışlı bir yolculuk olacak ama üstesinden geleceğim." Sonra Keeley'ye dönüyorum.

"Britta'yla konuşurken seninle konuşmam gerek.

buralarda değil. Büyük bir iyiliğe ihtiyacım var." Keeley gülümsüyor. "Tamamdır."

Ayrılıyor ve Rob'un birbirine ittiği birkaç küçük masaya oturuyoruz. Maxon ve ben Keeley ve Britta'yı yan yana oturtup bakışıyoruz. İkimiz de arkadaş olmalarını umuyoruz. Britta ve Tiffanii birbirlerine zar zor tahammül ediyorlardı ve bu da rahatsız edici bir Super Bowl partisine, gergin yemek partilerine ve gerçekten berbat bir Dört Temmuz'a neden oldu.

Herkes birer içki ve meze sipariş ediyor. Saat henüz beş olmadığı için mekan kalabalık değil, bu yüzden Rob'un alıcının kimliği hakkında spekülasyon yapması dışında sessizlik dikkat çekiyor. Britta çok gergin görünüyor, telefonuna bakıyor ve herkesi, özellikle de Keeley ve beni tamamen görmezden geliyor.

Garson ilk içkilerimizi koyar koymaz, Keeley Crown ve Kola'sının bir kısmını yutuyor, sonra da Britta'nın yüzüne bakıyor. "Griff'le hiç yatmadım. Onunla yatmak gibi bir niyetim de yok. Asla da olmadı. Benim için endişelenmene gerek yok."

Britta'nın başının üzerinden en iyi arkadaşıma bakıyorum ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Aradaki buzları eritmenin bir yolu da bu.

"Ben asla..." demedim. Britta başını sallar. "Senin ve eski sevgilimin yaptıkları ya da yapmadıkları benim için hiç fark etmez."

Keeley'nin meleğime onaylamayan bir kaş çatma dürtüsüne direndiğini hissediyorum. Yalanları tespit etmekte oldukça iyidir ve ben şahsen bunun çok büyük bir yalan olduğunu düşünüyorum. Eğer durum tersine dönseydi ve Keeley benimle konuşuyor olsaydı, beni bir güzel azarlardı. Ama Britta'nın üzerine bir anda tamamen atlamamasına saygı duyuyorum. Açılış manevrası muhtemelen bir kafa kilidi gibi hissettiriyor, ama en azından vücut çarpmasına da gitmedi.

Keeley Britta'ya şüpheli bir bakış fırlatır. "Onunla ilk kez, sorunlarını çözmeye çalışmak için bir psikoterapistle gittiğini için tanıştığımı biliyor muydun? Tam bir karmaşaydı."

Oh, kahretsin. Bunu Britta'nın üstüne atmasını istemedim. "Ne?" Britta kaşlarını çatarak bana döndü. "Sen mi?"

Duygularım hakkında konuşmaya, hatta duygularım olduğunu kabul etmeye gönüllü olmamın şok edici olduğuna eminim. "Kısaca. Dr. Wilson'ı sadece birkaç hafta gördüm." Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum. Bu

Britta ile ilk akşamıma böyle başlamak istemezdim.

Keeley, "Ofiste geçirdiği süre kısa değildi çünkü Griff'in daha fazla terapiye ihtiyacı yoktu," diye açıklıyor. "Kesinlikle vardı. Ofise ilk geldiğinde dört aydır neredeyse hiç uyumamıştı. Dikkati dağılmıştı ve-"

"Bir parça stres vardı. Hepsi bu. Dr. Wilson'ın 'yardımı' olmadan atlattım," diye araya giriyorum. Keeley beni daha fazla baş belası gibi göstermeden önce.

"Sen bir yalancısın. Kes sesini. Bu benim hikâyem," diye azarladıktan sonra Britta'ya döner. "Griff stresten çok daha fazlasını yaşıyordu ve tam bir pislikti."

Britta'nın yüzü asitli bir gülümsemeyle geriliyor. "*Buna* inanabilirim. Bazı şeyler asla değişmez." "Dr. Wilson çok klinik olduğu için terapi seanslarını terk ederdi ve-"

"Dumanları tüten bir bok yığını kadar merhametliydi," diyerek durumu düzelttim.

Keeley başını sallayarak, "Hakkını vereyim," diye mırıldandı. "Her neyse, seanslarında kalp

atışlarının düzensizliğinden ve 'endişeli dönemler' dediği şeylerden muzdarip olduğunu duydum. Günde yirmi saat çalışıyordu ve her üç ya da dört günde bir yeni bir yatak partneri alıyordu, bu yüzden ben-"

Britta şarabını yudumluyor, sonra omzunun üzerinden bana şaşkın bir bakış fırlatıyor. Yüz ifadesinden benim şeytan olduğum anlaşılıyor. "Ciddi misin sen?"

Keeley'e ters ters bakarak sessizce "*Sen nasıl bir arkadaşınsın?*" diye soruyorum. "Britta'yı üzüyorsun."

Bana en masum ifadesini veriyor. Bu tamamen saçmalık. Ne yaptığını çok iyi biliyor.

Elbette Britta'ya "numaram" da dahil olmak üzere ayrı geçirdiğimiz zamanla ilgili her şeyi anlatmayı planlıyorum ama o öğrenmeye hazır olana kadar değil. Sonunda sorduğunda, o kadınların her birinin benim için hiçbir şey ifade etmediğini açıkça belirteceğim. Gerçek bu. Ama o zamana kadar, Maui'nin yarısını becerdiğim dışında bir şey duyacak ya da onu hiç unutmadığıma inanacak kadar ilişkiye yatırım yapmadı.

"Hayır, ona karşı dürüst oluyorum. Nasıl tanıştığımızı açıklıyorum. Bu çok önemli." Keeley bir kez daha Britta'ya odaklanır. "Çok fazla müzik yatağı çalıyordu, bu doğru. Ama hakkında konuşmak istediği tek kadın sendin."

Britta dondu kaldı. Keşke şimdi yüzünü görebilseydim. Keşke ne düşündüğünü bilebilseydim.

Başını iki yana sallar. "Lütfen ilişkimizi olduğundan daha romantik göstermek zorunda olduğunu düşünme. Biz ayrıldıktan sonra ne yaptığı umurumda değil. Nisan'da evleniyorum ve baba olmak istiyormuş gibi davranmayı bıraktığında-"

"Rol yapmıyorum," diye eğilip Britta'nın kulağına homurdanıyorum. "Jamie hakkında ya da senin hakkında."

Keeley koluma vurmak için Britta'nın etrafından dolaşıyor. Maxon'ın Rob ve Alania'nın dikkatini dağıtıyor gibi görünmesine minnettarım, yoksa tüm bu konuşma son derece aşağılayıcı olurdu.

"Kapa çeneni, moron. Ona, senin söyleyemeyecek kadar gururlu ve maço olduğunu bilmesi gereken bazı şeyler söylüyorum. Sen ve Maxon bazen birbirinize çok benziyorsunuz..." Başını sallıyor. "Seni en az iki haftalık eziyetten kurtarıyorum."

"Keeley..." Şu anda yalvarıyorum. Ağzını tıkamak ya da Britta'yı sürükleyip götürmek dışında bu bilgi çöplüğünü durduramam.

Yüzünde şefkat ifadesi beliriyor ve beni rahatlatmak için bir gülümseme gönderiyor.

"Güven bana." "Fiziksel olarak bunu yapamaz," diye alay ediyor Britta.

Dudaklarımı birbirine kenetliyorum ve sandalyemin kollarını kavırıyorum. Eğer yapmazsam, bu halk linçini durdurmak ve Britta'yı haklı çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Keeley'nin insanlardan ve ilişkilerden anladığını inkâr edemem. Bu durumu hızla düzeltebilecek biri varsa, o da odur.

"Sana güveniyorum." Britta'nın alayına karşı çıkarak iç çektim. "Sadece aklımdaki bu değildi."

"Biliyorum." Başka bir şey söylemiyor. Sadece devam etmesi için ona izin vermemi ya da onu susturmamı bekliyor. "Ama bu senin kararın..."

Devam etmesine izin verirsem seks bağımlısı bir deli, vermezsem saklayacak bir şeyi olan bir kontrol manyağı gibi görüneceğim. *Sikerler beni.*

Elimi sallayarak Keeley'e sessizce devam etmesini söylüyorum. Nasıl olsa onu uzun süre durduramayacağım. Ve belki de haklıdır.

Britta'ya tekrar odaklanmadan önce başıyla onaylıyor. Ve meleğimi anladığını söyleyen bir ifade takınıyor, kadın kadına.

Britta, Keeley'nin karakterimi lekelemesine izin verdiğime şaşırılmış -hayır, tamamen şok olmuş- gibi bana dönüyor. Nedenini anlamaya çalışıyormuş gibi bana göz kırpmıyor.

"Sana doğruyu söylüyor." Başımı salladım.

Hâlâ ağız açık olan Britta, Keeley'ye döner. "Sonra ne oldu?"

"Dr. Wilson'ın ofisinden çıkmadan önce onunla birkaç kez konuştum. Sıkı bir yarası olduğunu hemen anladım. Başka kimse ona yardım edemezdi. Kimsenin denemesine izin vermezdi.

Sadece bir aslan gibi hırladı. Sanırım onun pençesindeki dikenini gören tek kişi bendim. Yardım edebileceğimi biliyordum ve insanların acı çektiğini görmekten nefret ediyordum. Hiçbir şey yapmamak sadece kötü karma değil, ben sadece..." Başını iki yana sallıyor. "Herkesin mutlu olmasını istiyorum. Ben de bir sohbet başlattım. Griff ilk başta pek açık sözlü değildi ama onu anlamaya başladım. Başka bir sevgiliye ihtiyacı olmadığını fark ettim. Bir terapist bile ihtiyacı yoktu. Yani, sadece ona yardımcı olabilirdi, elbette... Ama en çok ihtiyacı olan şey bir arkadaşı. Hiç kimsesi yoktu."

Britta, "Çünkü herkesi terk etti," diye belirtiyor.

Savunmaya geçtiğini duyuyorum. Ona bir şans vermiş olsaydım yanımda kalacağını ve beni tüm kalbiyle seveceğini söylediğini duyuyorum. Acıtıyor.

"Eğer bunu yaparsan, en azından sesimi daha az zavallı çıkarabilir misin?" Keeley'e homurdanıyorum. "Neden? Kadına yalan söylemeyeceğim. Tanrım..." Başını sallıyor ve beni yine görmezden geliyor. "Ben işaret ettim

Bazen bir yabancıyla konuşmanın daha kolay olduğunu ona anlattım, o da beni kahve içmeye götürdü. Yaklaşık beş saat sonra, anne ve babasıyla yakın olmadığını anladım. Kız kardeşi okulla meşguldü ve anakarada yaşıyordu. Ve en çok sevdiği iki insanı, onu incittikleri kadar derinden yaralamıştı. Sen ve Maxon gerçekten Griff'e haksızlık etmiş olsanız bile -ki etmediğinizi biliyorum- ikinizi de tek kelime etmeden bıraktığı için nasıl telafi edeceğinden emin değildi. Özür dileme konusunda daha da beceriksizdi, özellikle de bu kadar korkunç bir davranış için." Keeley sanki konuşma acı verici bir hal almak üzereymiş gibi kaşlarını çatıyor - zaten öyle değilmiş gibi. "Jamie'den hiç haberi olmadı. Ve bitmek bilmeyen fahişeler geçidi, seninle paylaşmayı çok özlediği bir tür yakınlık bulma çabasıydı. İkinci bir şans hak etmediğini düşündüğünü biliyorum ama en azından söyleyeceklerini dinlemezsen, onu sonsuza dek mahvedeceksin."

"Bu kadar yeter." Bunu daha fazla duyamam. Britta'nın acımasını da kesinlikle istemiyorum. "Gidip Jamie'yi alalım ve eve gidelim."

Müdahale etmezsem ne olacağını kesin olarak söyleyemesem de, konuşmanın sadece daha dayanılmaz ve istilacı olacağından eminim. Zaten kaldırabileceğimden fazla.

Ama Britta'nın elini tuttuğunda, onu elimden çekip alıyor ve Keeley'ye ters ters bakıyor. "Bu ne cüret? Sevdiğim adamın beni terk ettikten sadece birkaç gün sonra nefret ettiğim bir kadınla çıplak fotoğraflarını çekmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Kısa bir süre sonra mide gribimin aslında hamilelik hormonları olduğunu öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu. Ya da her zaman çocuklardan önce bir koca sahibi olmayı öğütleyen bekar bir anne olan annemi arayıp bir bebek beklediğimi ama adamın çoktan gittiğini söylemek zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu. Yalnız taşındım. Yalnız doğum yaptım. Oğlumu tek başıma büyüttüm." Britta alçak sesle konuşuyor ama sesi sarsılmış ve kızgın geliyor. "Bana 'zavallı Griff' hakkında nutuk atma. Kendini kaybetti ve soru sormak yerine korkunç varsayımlarda bulundu. Bana güvenmedi ve hatalı olduğunu anladığında özür dileyen kadar erkek değildi. Neler yaşadığımı hayal bile edemezsiniz, bu yüzden ona acımam için bana vaaz vermeyin."

"Haklısın. Hayal bile edemiyorum," diye yumuşak bir sesle onaylıyor Keeley. "Ben sadece bir gün arkadaşınız olacağını umduğum biri olarak konuşuyorum. Bu duruma daha fazla acı eklemek ikinizi de mutlu etmeyecektir. En azından birlikte bir çocuğunuz var. Jamie'nin samimi olabilecek ve ona bolca sevgi verebilecek ebeveynlere ihtiyacı var. Ama dürüst olmak gerekirse, bence siz ve Griff hala birbirinize aşıksınız ve buna bir şans vermelisiniz. Eğer bunu yapmazsanız, her zaman

pişman olacaksınız."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

KEELEY BRITTA'YA iki sentten fazlasını verdikten sonra, meleğim şaraba ilgi duymaya başladı - bir şişenin yaklaşık dörtte üçü kadar. O her zaman Pinot Noir içen biriydi. Bu kadar çok roze şarap içmesi bana kafasının karışık ve sıkıntılı olduğunu söylüyor.

Onu köşeye sıkıştırdığım için özür dilerim. Ama ben onu dışarı itmedikçe asla dışarı çıkmayacak. Keşke aramızdaki şeyler daha basit olsaydı, onu kollarıma alabilseydim, onu sevdiğimi söyleyebilseydim ve o da bana inanıp beni açıkça sevseydi.

O günler çoktan geride kaldı.

Rob ve Alania yola çıkarlar. Ailesiyle akşam yemeğine geç kalıyorlar. Onlar dışarı çıkarken, bir adam elinde bir sürü ekipmanla içeri giriyor ve köşeye kurmaya başlıyor. Bir bakışta karaoke makinesi olduğunu anladım. Maxon'ın Keeley'i şarkı söyleyebileceği bir yere getireceğini tahmin etmeliydim.

Ona döndüm. "Yine Gus'ın spor barında şarkı söylemeyi mi planlıyorsun?"

"Belki." Omuz silkiyor. "Maxon ve ben yeni evimize taşındıktan ve resmi olarak harika bir oda ve kahvaltı olarak açıldıktan sonra çoğunlukla hafta sonu eğlencesi için şarkı söylemeyi umuyorum. Yoga için şimdiden bir yer ayarladım ve yerel kaynaklı yiyeceklerin kullanıldığı tarifler üzerinde çalışıyorum. Sen ve Britta gelip bir çift meditasyon seansı denemelisiniz. Harika bir yerim var."

Küçük gülümsemesi bana Keeley'nin bir şeylerin peşinde olduğunu söylüyor. Bir planı olduğunda, ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken bir tehlikedir.

Bu gitmem için bir işaret.

"Angel..." Britta'ya dönüyorum ve kolumu ona doluyorum. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Bu bardağı bitiriyorum." Şarabını yaklaşıyor. "Yoksa bütün akşam sana nasıl katlanacağım?"

Onun alayını ve bunun sonucunda oluşan acıyı görmezden geliyorum. "Önümüzdeki otuz dakika içinde Jamie'yi almamız gerekiyor." Saatine bakıyor, sonra gözlerini kırıştırıyor, panik yüzünü geriyor. "Saat gerçekten o kadar mı?"

Britta'nın çok içtiğini ve araba kullanamayacağını fark ettiği anı görüyorum.

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Ben iyiyim. Maxon arabayı ofise park edebilir. Yarın alırız."

Bu öneri onu daha da üzdü.

Elleriyle yüzünü kapatıyor. "Ben asla sorumsuz değilim. Aman Tanrım.... Neyim var benim böyle?"

Onu sarstım ve geçici bir kaçış, basınç valfini boşaltma arayışında. İçkiden daha iyi bir önerim var, ancak şu anda tüm öfkesini ve dökülmemiş gözyaşlarını bırakmasını sağlayacak kışkırtıcı orgazmları paylaşmaktan bahsedecek durumda olduğunu sanmıyorum.

"Senin bir şeyin yok. Zor birkaç gün geçirdin. Biliyorum." Tıpkı içmeden önce bir patates ve marul dürümünden daha fazlasını yemesi için ısrar etmem gerektiğini bildiğim gibi. Yarısı boşalmış biramı itip ayağa kalkıyorum. "Ben hallederim. Seni eve bırakayım."

"Gerçekten şimdi mi gidiyorsun?" Keeley biraz üzgün görünerek soruyor.

Ayağa kalktım ve kulağına fısıldamak için eğildim. "Britta ve benim sonsuza dek mutlu olmamızı istediğini biliyorum ama bilgin olsun, o hazır değil. Üzerinde çalışmamız gereken çok şey var ve benim başlamam gerekiyor."

Zaman aleyhime işliyor.

"Sana verdiğim CD'yi bitirdin mi?"

Bunu bana vermek için çok zaman ve enerji harcadığını biliyorum. "Henüz değil. Ben... küçük dozlarda alıyorum."

"Britta gibi sen de tam olarak hazır değildin. Hazır olduğunda, bekliyorsun." Yanağımdan öptü. "Şimdi git."

Etrafıma baktığımda Maxon Britta'nın ayağa kalkmasına yardım ediyor, ona sarılıyor ve bir kardeş gibi omzunu sıvazlayarak cesaretlendirici bir konuşma yapıyor. Keeley Britta'ya çantasını uzatıyor ve meleğim ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi Maxon'ın nişanlısına bakıyor. Sonunda Keeley Britta'yı kucaklayarak bu garip bakışmayı sonlandırıyor.

"Biz arkadaş olacağız ve ben her zaman senin yanında olacağım. Maxon bana numaranı verecek ve ben de seni yakında arayacağım."

"Sen Griff'in tarafındasın," diyor. "O yüzden zahmet etme."

"Ben aşkın tarafındayım. Bu gece... unutmayın ki o hepiniz için en iyisini istiyor."

"Eğer onun kontrol manyağı bir kan davası olmadığını düşünüyorsan-"

"Öyle değil." Keeley başını sallar. "Öfkelenmeyi ve korkmayı bırakana kadar bunu göremeyeceksin. O seni incitti ve duygularına sahip çıkmaya hakkın var. Ama sana bir seçenek sunmak için her şeyi yaptı. Ya içinde tuttuğun her şeyi ona boşaltacaksın ya da ikinizin hayatınızın geri kalanında birbirinizi mutlu etmeniz mümkün olup olmadığını gerçekten göreceksin. Nefret etmek mi istiyorsun yoksa yeniden sevmeye hazır mısınız, buna karar vermelisin." Britta'nın elini sıkar. "Yatmadan önce bir şişe su ve iki ibuprofen aldığından emin ol."

"Teşekkürler." Britta'ya arkamdan manevra yaptırıyorum. Şu anda daha fazla bilgelik duyma havasında olduğunu sanmıyorum.

Kardeşimle erkekçe bir göğüs tokuşturmasından sonra Britta'nın beline bir kol doluyorum ve ona SUV'uma kadar eşlik ediyorum. Jamie'nin kreşine yaklaşırken kesinlikle sessizdik.

On dakika sonra kollarımda, mutlu görünüyor - özellikle de pizza konusunu açtığımda. Turta yediğim nadir zamanlar için en sevdiğim paket servis yerlerinden birini arıyorum. Britta'nın ne sevdiğini biliyorum, bu yüzden mutlu olacağından emin oluyorum. Jamie peynirli çocuk pizzası alacak. Bir saat içinde teslim edilecek. Restorana adresi verdiğimde Britta ağzı açık ve kocaman gözlerle bana bakıyor.

Telefonu kapattığım anda "Bizi Stowe malikanesine mi götürüyorsun?"

diye soruyor. Sarhoş olabilir ama beyni hâlâ çalışıyor.

"Evet. Anlaşmamızın sonuna kadar orada kalacağız." Malikânenin bir bakıcıya ihtiyacı olduğunu açıkladım. Onun evinde kalma konusunda ne hissettiğimi zaten biliyor.

"Çok fazla su var... Havuzlar. Okyanus! Jamie..."

"Şşş... Ben bir adım öndeyim. Gerçekten oğlumuzu riske atacak bir şey yapacağımı düşünmüyorsun, değil mi?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Merdivenlerin altı ve üstü için bir bebek kapısı sipariş ettim. Oyuncaklarını boş odaya koyabilir ve topuzlu korumalarla onu orada tutabiliriz. Biz kapıyı açmadığımız sürece dışarı çıkamaz. Geri kalan zamanlarda uyuyor ya da bizimle olacak. Bu yeterli değilse, onu güvende tutmak için başka neye ihtiyacımız olduğunu söyleyin. Ben icabına

bakarım."

Mülke doğru ilerlerken Britta sessizliğe gömülüyor. "Bunu neden yapıyorsun? Gerçekten mi?" Jamie'yi neden korumak istediğimi sormadığını biliyorum. "Çünkü seni seviyorum."

Çenesini sıkıyor. "Beni o kadar çok seviyorsun ki seninle yaşamaya zorlayacak mısın?"

"Seni o kadar çok seviyorum ki, sen bizim birbirimize ait olduğumuzu görene kadar, hak ettiğimin tamamen farkında olduğum öfkeni almak da dahil olmak üzere, incinmişliğini aşmana yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

İç çekerek ellerini kucağında kavuşturuyor. "Kafamı karıştırıyorsun."

Şarap içmemiş olsaydı bu zayıflığını itiraf edeceğini sanmıyorum ama dürüstlüğü suçlamasından daha faydalı.

"Nasıl? Ben çok açık sözlü oldum. Sorun beni anlamamanız değil; bana inanmamanız. İşte bu benim, fikrinizi değiştirmeye çalışıyorum."

Britta eve varana kadar bir daha konuşmuyor ama düşüncelerinin değiştiğini hissedebiliyorum. Tam olarak ne düşündüğünü merak ediyorum ama hazır olmadan onu konuşmaya zorlamamam gerektiğini de biliyorum. O sessizdir, meleğim. Cevap vermeye hazır olmadan önce çoğu zaman tek başına düşünmesi, bazen günlerce kafa yorması gerekir.

Jamie'nin ihtiyaçlarından oluşan tüm bavulları ve kutuları cipimin arkasından çıkarıp fuayeye yığdığım da kapı çalıyor. Sıcak pizza kutularını ve içecekleri toplayıp teslimatçı çocuğa ödeme yapıyorum. İki dakikadan kısa bir süre sonra, mavi okyanusun huzurlu gelgitine bakan rustik Hawaii mutfağındaki kahvaltı barında yapışkan iyiliğe oturuyoruz. Britta'nın Jamie'nin yükseltici koltuğunu da paketine dahil etmesine sevindim, böylece bu yemeği nispeten kolaylıkla atlabileceğiz.

Oyun parkı daha sonra da işe yarayacak.

Britta yemeğini didikliyor, çoğunlukla da Jamie'nin üzerine titriyor. Bir dilimden daha azını yemiş gibi görüldüğünde küçük adamı yemesi için ikna etme işini ben devralıyorum.

Çocuğunun tabağının yarısını yedikten ve tezgahı itmeye başladıktan sonra onu temizleyip kollarıma alıyorum.

"Ona banyo yaptıracağım." Britta ayağa kalkıyor ve tabağını alıp lavaboya doğru ilerliyor.

Bileğinden tutup onu sandalyesine doğru itiyorum. "Otur. Bitir. Ben onu yıkayacağım. Ondan sonra yatabilmesi için oyun parkını kuracağız. Sonra sen ve ben konuşacağız."

İşaretle taburesine bakıyor, sessizce tekrar oturmayı reddediyor. "Bana ne yapacağımı söylemenden bıktım."

"O zaman yükünü hafifletmeye ya da seninle yarı yolda buluşmaya çalıştığım her seferinde tereddüt etmeyi bırak."

Burada durup tartışmayacağım. Birincisi, Jamie için geç oldu ve esnemeye ve mızımlanmaya başladı. İkincisi, sanırım ona ulaşıyorum. Tartışmacı davranıyor, kavga çıkarıyor, hata arıyor... Sanki bana kızgın kalmaya çalışıyor. Sanki bana tekrar inanmanın eşiğinde olduğunu biliyor.

Ya da gerçekten hüsnü kuruntuyla düşünüyormuşum gibi.

Şu anda skorun ben iki, Makaio sıfır olduğuna eminim. Evet, Britta kolunu büküğüm için toplamımdan bir puan çıkarmak isteyebilir ama bunun damadının ona düğünlerini annesinin planlayacağını söylemesinden daha az bir kesinti olduğunu düşünmek zorundayım. Yani gerçekten de bankacı eksi bölgede, değil mi? Ben iyi olmalıyım.

Ama hiçbir şeyi hafife almıyorum.

Bu yüzden elimde bir numara daha var.

Oğlumu yıkadıktan ve bavullarından birinde birkaç pijama bulduktan sonra, oyun parkı olan gizemi çözüyorum ve onu ana süitinin bitişiğindeki odaya kuruyorum. Britta gece lambasını paketlemişti, ben de en sevdiği battaniyesini almadan önce onu fişe takıyorum. Sonra gözleri

düşene kadar onu biraz sallıyorum.

"Hey, koca oğlan. Yatmaya hazır mısın?"

Britta'nın merdivenlerden yukarı çıktığını ve sesimizi takip ettiğini fark ediyorum. Şimdi oturma odasının kapısının hemen girişinde duraklıyor. Jamie'yi kucağıma alıp ona mırıldanırken gözlerini üzerimde hissediyorum.

Gözlerini tekrar ovuştururken "Hayır," diye sızlanıyor. "Yorgun değilim." Gülmemeye çalışıyorum. Belli ki çok yorulmuş ve yatma vakti çoktan geçmiş. "Evet," diyorum kararlılıkla, alnından öperek. "Öpüyorsun. Hadi bakalım."

Kaşlarını çatarak yanağıma dokunuyor. İri gözleri ve meraklı ifadesi beni anlamaya çalıştığını söylüyor. "Baba."

Kalbim durdu. Kıpırdamaya cesaret edemeyerek oğluma göz kırpıyorum. Sonra şaşkın bir sessizlik içinde bize bakan Britta'ya bir bakış atıyorum. Dilimin ucunda yankılanan bir evet var. Onu kızgınlığının ötesine bakmaya ve kalbindekini görmeye zorlamak bir şey. Ama ikimiz de doğru zamanın geldiğine karar vermeden önce Jamie'nin beni tanınmasına izin vermesi için onu zorlamak başka bir şey.

"Burada ne yapmak istiyorsun meleğim?"

Gözyaşlarına boğuluyor - bu gece şarap olmasaydı böyle bir şey olacağını sanmıyorum. "Tanrım, sanki doğanın bir gücü gibisin ve seni durduramıyorum. Hayatımın her alanını işgal ediyorsun ve her şeyi mahvediyorsun-"

"Bizi tekrar bir araya getirmeye niyetliyim," diye yemin ediyorum. "Sadece bana izin vermelisin."

Şaşırdım, benim de boğazım düğümlendi. Üçümüzün nihayet bir aile gibi aynı çatı altında olmamızdan mı, yoksa oğlumun bir şekilde beni tanıdığını düşünmek çok sevindirici olduğu için mi bilmiyorum. Ne var biliyor musun? Nedenini bilmiyorum. Umurumda da değil. Babamın tüm hayatım boyunca öğütlediğinin aksine, duygular insanı her zaman zayıf yapmaz. Duyguların akışı tüm aile birliğini güçlendirir.

Bu durumda, birçok insanın bana geri çekilmemi söyleyeceğinden emin olduğum bir zamanda bana ilerlemem için cesaret veriyorlar, bu yüzden şimdi kendimi yargılamayı reddediyorum. Geleceğimize doğru ilerliyorum.

Vücudu sarsılarak ve gözlerinden yaşlar akarak yavaşça bize yaklaşıyor ve Jamie'nin saçlarını yüzünden çekerek düzeltiyor. "Evet, bebeğim. O senin baban." Sonra bana baktı. "Bu gece beni daha fazla zorlama." Ona sıkıca sarılıyorum, alnından öpüyorum ve oğlumun gerçeği bildiği uzun bir mutluluk saniyesinin tadını çıkarıyorum, bana hayatının sonuna kadar baba diyecek.

Ama Britta'nın adımlarını duydukça aramızda korku, kızgınlık ya da öfke oluşmasına izin veremeyeceğimi, yoksa onu kaybedeceğimi anlıyorum. "Ona babası olduğumu söylemedim ya da bana böyle hitap etmesi için onu yönlendirmedim."

Bana dönüyor, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Bunun hassas bir konu olduğunu biliyorum. Ve şarap duygularının yüzeye çıkmasına neden oluyor. Hep öyle olmuştur.

Belki bu gece benim lehime olur.

"Çocuk doktoru, düzenli bir baba figürü olmayan çocukların bir noktada bir baba aramaya başlamasının alışılmadık bir durum olmadığını söyledi. Ama bu geceye kadar bunu hiç yapmamıştı. Bu beni şaşırttı. Kalbimde bunun hem kaçınılmaz hem de Jamie için en iyisi olduğunu biliyorum. Ben sadece..." Britta cümlesini bitirmez, sadece arkasını döner.

Onun peşinden gitmeliyim. Acısını nasıl dindireceğimi bulmalıyım.

Onu iyi hissettirmek için ilk çözümüm seks... ama bu kolay. Bu kadar karmaşık bir durumu düzeltmez. Son birkaç yılda öğrendiğim her şeyi gerçekten kullanmalı ve onunla konuşmalıyım. Onu dinlemeli ve doğru şeyleri söylemeye çalışmalıyım.

Bu konuda hiçbir zaman iyi olmadım, ama şimdi riskler berbat etmek için çok yüksek. "İyi geceler oğlum," diye mırıldanıyorum Jamie'ye, onu oyun parkına yatırırken.

Ona peluş bir ayı uzatırken yine "Baba," diye mırıldanıyor.

"Sabah görüşürüz. Seni seviyorum." Başını tekrar öpüyorum.

Dışarı çıkarken ışıkları kapatıyorum ve Jamie'nin yeni ortamında korkmaması için kapıyı aralık bırakıyorum. Neyse ki uykuya dalarken iç çekmekten başka bir ses çıkarmıyor.

Döndüğümde Britta yatak odasının bitişindeki lanaide, mürekkep gibi okyanusa ve bulutlarla oynayan gümüşi aya bakıyor.

"Buna hazır olmadığın için üzgünüm," diyorum arkasından usulca, ona dokunma, onu rahatlatma dürtüsüne direnerek.

Başını iki yana sallıyor. "Kendime, tekrar çekip gidersen Jamie'yi ezeceğinden endişelendiğimi söylüyorum. Ama bunun daha büyük bir kaygıya dönüştüğünü fark ediyorum. Sana tekrar nasıl güvenebilirim? Benden ne istediğini anlayamazsın. Ne-"

"Evet, yapabilirim. Bekaretini evleneceğın adam için sakladın ve onun ben olduğumu düşündün. Seni baştan çıkardığımı kabul ediyorum. Harika bir erkek arkadaş olmadığımı kabul ediyorum. Ama bu beceri eksikliğiydi, duygu eksikliği değil. Seni o zaman sevmiştim. Şimdi de seviyorum. Sana yaşattığım onca şeyden sonra buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama keşke denesen meleşim."

"Korkunç bir durumdayım. Nereye dönsem oradasın, yüzümdesin, bedenime yaslanmışsın, hayatıma tekrar girmeye çalışıyorsun. Yıllardır aklıma gelmeyen anılar bir anda ortaya çıkıp beni tokatlıyor." Hıçkırıklara boğuluyor. "Makaio bu hafta sonu beni istedi. Seninle ilk kez birlikte olduğumuz zamanı düşünüp durdum..." Başını sallıyor, gözyaşları akıyor. "Ve ben yapamadım."

İçimden bir ses parti vermek istiyor. Nişanlısıyla seks yapmayı reddetti çünkü ben onun düşüncelerine girdim ve onu kalbinden çıkardım. Bunu o kadar çok kelimeyle itiraf etmedi ama ben hissediyorum. Kırılmaya tahmin ettiğimden daha yakınım. Yavaş yavaş, tüm güvencelerim onun direncini kırıyor. Sadece birkaç işarete daha ihtiyacı var, onun için burada olduğuma ve her zaman onun için burada olacağıma dair daha fazla kanıt.

Öte yandan, onu böyle parçalanmış görmekten nefret ediyorum. Acı dolu bir sessizliğe boğduğu her ağlama anı kalbime saplanan bir bıçak gibi. Bizi tekrar bir araya getirmeden önce onu parçalamayı bitirmek zorunda olduğum için öfkeliyim.

Britta'yı tutup kollarımın arasına alıyorum, elimi sırtına götürüp kulağına fısıldayarak onu yatıştırıyorum. "Sorun yok."

"Öyle değil! Başka bir adamla nişanlıyım ama kalbimi kıran kişinin beni rahatlatmasına izin veriyorum çünkü bu kafa karıştırıcı bir şekilde doğru geliyor. Bunu yapamam. Beni tekrar incitmen için sana güç veremem."

"Asla yapmayacağım. Bu söz sadece bir araya getirdiğim kelimeler değil. Seni mutlu etmeye kararlıyım. Kendimi buna adadım. Ayrıldığımda çok acı çektiğimi *biliyorum*. Biliyorum çünkü sadece senin kalbini kırmadım. Kendi kalbimi de kırdım. Keeley'nin bu gece söylediği her şey doğruydu. Berbat haldeydim. İyi bir terapistle ihtiyacım vardı. Ama umutsuzca bir arkadaşla ihtiyacım vardı. Her yerde seninle paylaştıklarımıza yakın bir şeyler aradım. Her barda, her plajda, hızlı bir ilişkiyi kolaylaştıran her uygulamada." Kucağımdan çekildi ve ben de ona izin verdim. "Kaç kızla yattığını duymak istemiyorum Griffin Reed. İstemiyorum!" Yüzü çökmüş görünüyor, gözleri çok üzgün. "Ama matematik yapabiliyorum. Şimdi beni o kadar özlediğine inanmamı istiyorsun ki, biz birlikteyken yüzlerce kadınla seks yaptın.

ayrı mı? Bu beni sevdiğine nasıl ikna edecek?"

"Tam sayıyı bilmiyorum. Takip etmedim." Ama tahmini doğru gibi görünüyor. "Bana hissettirdiklerini kopyalamaya çalıştım. Ve bu kulağa tamamen berbat gelecek, ama sana asla senin yerini dolduramayacağımı söylemeliyim çünkü -şimdi fark ediyorum ki- sen benim her şeyimsin."

Britta kollarını kendi etrafında sarıyor ve sözlerimi düşünüyor. "Kulağa berbat geliyor. Bunun için senden ne kadar nefret etsem ve sana yalancı demek istesem de yapamam. Çünkü ben de biraz denedim." Yutkundu. "Seninle seviştikten sonra, hiç umursamadığım biriyle birlikte olmak kendime yaşattığım en korkunç, en boş duygulardan biriydi."

İtirafı göğsümde taze bir yara açtı. Makaio ile olan ilişkisinden bahsettiğini bir an bile düşünmedim. Ve duymak istediğim son şey Britta'nın başka bir adamla yatakta olması. Ama gerçekten anladığını bilmeliyim. İkimiz de geçmişî temizlemeliyiz.

"Ne oldu?"

Bana keskin bir bakış fırlatıyor, sonra başını sallıyor. "Detaylar önemli değil."

"Kimin, ne zaman ve nerede olduğuna ihtiyacım yok. Bana başka biri sana dokunduğunda nasıl hissettiğini anlat." "İlk kez mi?" Tereddütlü görünüyor.

Elbette birden fazla zaman, birden fazla erkek vardı. Üç yıl ayrı kaldık. Ayrıldıktan yaklaşık üç hafta sonra kendimi aptalca bekârlar lağım çukuruna attım ve on altı gün önce sürünerek çıkana kadar sularda kulaç attım. Britta çok daha temkinli. Bekleyecekti, belki de tekrar bir araya gelebileceğimizi umacaktı. Sonunda benden vazgeçmeye karar vermesine neyin sebep olduğunu merak ediyorum.

"Evet." Oradan başlayabiliriz. Daha fazla konuşmak isterse konuşuruz. Cinayet dürtülerimi bastırmaya çalışacağım.

"Senin ve Tiffanii'nin çıplak fotoğraflarını aldığım gece Front Street'te bir bara gittim. Hangisi olduğunu bile hatırlamıyorum. Çok içtiğim için adamın adını da hatırlamıyorum. Birkaç dakika boyunca ayrılığımız hakkında konuşmamı dinledi, sonra bana seks yapmak isteyip istemediğimi sordu. Ben de evet dedim."

Gözlerimi kapatıyorum ve ihanete uğramış gibi hissetmemeye çalışıyorum çünkü buna hakkım yok. Hayır, sanki sözleri kalbimi göğsümden söküp çıkarmış ve çıplak elleriyle kanımı sıkmış gibi hissetmemeye çalışıyorum. Benden önce başka biriyle seks yapmıştı. "Neden? Kızgın olduğun için mi?"

"Öfkeliydim," diye itiraf ediyor usulca. "Seni incitmek istedim. Ne zaman olduğunu bildiğinden bile değil, ama ben sadece... Bilmiyorum. Senin ve o plastik kaltağın birlikte çekilmiş fotoğraflarını görüp duruyordum. Onunla gönüllü olarak yatmadığını söylediğini biliyorum, en azından o zaman. Her zaman sahip olduklarımızı kışkırttığı, ortalığı karıştırmaktan zevk aldığı ve vicdanı olmadığı için sahneye hile karıştırdığına inanabilirim. Ama o gece, artık faydalandığın saf bakire gibi hissetmek istemiyordum. Hayatına devam edemeyen yapışkan eski kız arkadaş gibi hareketsiz kalmak istemiyordum. Belki de sensiz de iyi olabileceğimi kendime kanıtlamam gerekiyordu. Artık emin değilim. Tek bildiğim, her şey bittiğinde onun banyosuna gidip kustum. Sonra ona sahte bir numara verdim ve dairemize dönerken yol boyunca ağladım."

Yumruklarımı sıkıyorum ama eğer bir şeye ya da birine saldıracaksam, bu kendim olmalıyım. Birçok açıdan bunu ona ben yaptım. Sersemlemiş, öfkeli ve kaybolmuş bir haldeyken onu bensiz bir gelecekle yüzleşmeye zorladım.

"Canını yaktı," diye mırıldanıyorum yumuşak bir sesle, bu benim için de küçük bir teselli oluyor.

"Evet. Yatağımızda uyuyamadım, bu yüzden bütün gece oturdum, yaptığım şey hakkında öfkelenerek geri gelmeni bekledim. Her zaman çok sahiplenici olduğun için sana ait olan bedeni sana geri vermeme talep etmeni. Ama saatler sessizlik ve pişmanlık dışında hiçbir şey olmadan geçti. İşte o zaman asla geri dönmeyeceğini anladım." Gözyaşları gözlerine doluyor ve bir keder seli

halinde tekrar dökölüyor. "Bir hafta sonra hamile olduğumu öğrendim. Jamie doğduktan sonra, ara sıra birileriyle çıktım. Bazen, sonunda seni unutup unutmadığımı görmek için biriyle yatıyordum. Ama hayır... Kendimi hasta ve aptal hissetmekten donmuş ve boş hissetmeye geçtim."

Anlıyorum. Hayatımın çoğunda, zerre kadar his beslemediğim kadınlarla yattım. Babam bana böyle yapıldığını öğretti. Hayat bunu pekiştirdi. Britta'ya kadar başka bir şeyin varlığından haberim yoktu.

Omuz silkiyor. "Her iki durumda da kendimi çok yalnız hissettim. Ve Tanrım, çenemi kapatmam gerek. Sana bana karşı kullanabileceğin çok fazla silah veriyorum. Muhtemelen ne kadar duygusal ve aptal olduğumu neşeyle düşünüyorsun ve-"

"Hayır. Asla." Sonunda yüzünü avuçlama riskini göze aldım. "Hayatımızın o haftasını değiştirmek için her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum. Ama yapamam. Sadece senden af dileyebilirim."

"Sanırım seni affettim." Sonunda bana doğru bakıyor, bakışlarımız ayak parmaklarıma kadar hissettiğim bir çırpıda birleşiyor. "Unutabilir miyim bilmiyorum."

Onu öpmek istiyorum. Şu anda. Kendimi onun üzerinde hissettirmek, ona tam olarak nasıl hissettiğimi iyi olduğum bir şekilde göstermek istiyorum - kesinlikle bir sürü kelime söylemekten daha iyi. Ona barda rastgele kadın tavlayan ve onlara iyi vakit geçirtmeye çalışan adamlarla, kendimi ne kadar berbat hissettiğimi geçici olarak maskeleyen adam arasındaki farkı gösterebilseydim, karşısında duran ve onu sevdiğim için benim yapma şansını için çırpınan adam arasındaki farkı anlayabilirdi belki.

Başımı eğiyorum, yavaşça dudaklarına doğru ilerliyorum. Geldiğimi görüyor, pazularımı kavıyor, nefesini tutuyor. Vücudunun gerildiğini hissediyorum. Daha da yaklaşıyorum. Gözleri kayarak kapanıyor.

Tanrım, kalbim göğsümden fırlayacak. Bu gece çok fazla ilerleme kaydettik. Bu, yaralarını sarmaya çalıştığının bir işareti olmalı. Belki de içten içe beni geri istiyordur. Heyecanlandım. Umudum var. Ben-

"Hayır." Başını sallayarak geri çekilir. Parmağındaki nişan yüzüğü için endişeleniyor. "Ben başka birine bağlıyım. İkimizin kimyası uyuşuyor. Bunu inkâr edemem. Kalbimin bir kısmı hâlâ sana ait çünkü sen benim ilk aşkımdın. O parça muhtemelen her zaman sana ait olacak. Ama ben yoluma devam ettim, farklı seçimler yaptım. Birlikte geçirdiğimiz zamandan bir peri masalı çıkarmak istiyor gibisin. Griff, sen Beyaz Atlı Prens değilsin ve beni kuleden kurtarmak için etrafta değildin, ben de kendi çıkış yolumu buldum."

Britta bana sırtını döndü ve bir kez daha eve girdi. Beni kovuyor.

"Makaio seni mutlu etmeyecek," diye sesleniyorum arkasından, yumuşak adımlarla takip ederek. "Mutlu edemez."

Duruyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. Tam arkasında duruyorum, tropikal esinti yükselirken vücudunun sıcaklığını içime çekiyorum. O sessiz anlarda, tereddüt ettiğini hissediyorum. Kokusunu alıyorum. Onu istiyorum.

Ona tekrar sahip olana kadar pes etmeyeceğim.

Bana doğru dönüyor ve bir adım geri gidiyor. "Ve yapabileceğini mi düşünüyorsun?" "Evet."

"O çılgın, tüketen, baş döndürücü türden bir 'aşka' tekrar ihtiyacım yok. Bana saygı duyuyor. Tartışmıyoruz.

Hayatta aynı şeyleri arıyoruz."

Alay ediyorum. "Mantık seni tatmin etmeyecek meleğim. O seni sevmiyor. Sana meydan okumuyor.

Ve o seni hiç heyecanlandırmıyor."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve kollarını kavuşturuyor. Ama hiçbir şey söylemiyor. Beni yalanlamıyor.

"Bana yanıldığımı söyle," diye davet ediyorum onu. Siktir et, onu kışkırtıyorum. "Beni yalnız bırak."

"Bunu yapmayacağım." Asla.

"Cehenneme kadar yolun var."

"Son üç yıldır cehennemdeydim. Şimdi tekrar seninleyim ve burada kalıyorum.

Bunu er ya da geç anlayacaksın."

"Makaio'yu tercih ederim. Beni rahat bırakıyor." Kendine yalan söylüyor.

Başımı sallıyorum. "Senin kalbini kazanmak için ne gerekiyorsa yapacak kadar umursamıyor. Hastalandığında seninle ilgilenmedi ve aklında mükemmel bir düğün hayali olması umurunda bile değil. Onunla sadece güvenli olduğunu düşündüğün için evleniyorsun. Çünkü seni asla terk etmeyeceğini düşünüyorsun. Çünkü seni incitecek gücü ona asla vermeyeceğini bilmiyor ya da umursamıyor. Bunu sana yüksek sesle itiraf ettirmeyeceğim ama haklı olduğumu *biliyorsun*."

İç çekiyor. Omuzları çöktü. "Eğer sana şu anda istediğini verseydim... 'Biliyor musun Griff, tamamen haklısın. Hadi tekrar birlikte olalım' deseysen, bir aydan kısa sürede sıkılırdın."

"Hayır."

Sanki onu yalanlamamışım gibi, "Altı haftadan kısa bir süre içinde yatak direğine çentikler eklemek için gizlice kaçacaksın," diye devam etti.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Hayatta olmaz."

"Yapardın. Ve üç, belki de dört ay içinde benim ve Jamie'nin hayatından tekrar çıkmış olursun. Ne anlamı var ki? Ben senin nihai meydan okuman mıyım? Beni tekrar terk edebilmek için egonun beni geri kazanıp kazanamayacağını görmeye ihtiyacı mı var?"

"Sikeyim hayır!"

Ona hiç dokunmamalıyım, şimdi değil, ben bu kadar heyecanlıyken ve o kendini savunmada hissederken değil. Omuzlarını avuçlamak kesinlikle onun yanımda, altımda, benimle dolu olması ihtiyacımı karşılamıyor. Ama ellerimin teninde olmasına alışmasını istiyorum. Yavaş başlamak istiyorum. Her gün biraz daha fazla çalışarak diğer tüm erkeklerin verdiği hissi hafızasından sileceğim.

"Evet," diye karşı çıkıyor. "Bunu görmek istemiyorsun. Belki de kendinle yaşayabilmek için değiştiğine inanmaya ihtiyacın var. Belki bir anlam ya da kurtuluş arıyorsun ya da... Bilmiyorum bile. Belki de geçen Kasım ayında otuzuna bastın ve evlenmemiş olmanın ne kadar üzücü olduğunu düşünmeye başladın ve bir zamanlar safça bağlanacağın, ev kuracağın ve anlamsız yeminler edeceğin günün hayalini kuran kadına razı olman gerektiğine karar verdin-"

"Hiçbiri. Siktiğimin orospu çocuğu. Hayatına geri döndüğümünden beri söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemedin mi? Seni seviyorum. Seni seviyorum. Geçmişte kendime yalan söylediğim bir şey varsa, o da buydu. Bu gerçeği gömerek hatalı olduğumu, işleri berbat ettiğimi ya da yalnızlığımın tamamen hak ettiğim bir şey olduğunu kabul etmek zorunda kalmadım. Hayatıma devam etmek ve Maxon'ın gizli anlaşmasıyla beni bıçaklayarak önce inancımı kırdığın için seni suçlamak gerçekten kolay olurdu. Konu para ve güç olduğunda kadınların ne kadar acımasız olabileceğini bilmek için pek çok nedenim var ve..." Neyi itiraf etmek üzere olduğumun farkındayım. Aslında dilimin ucunda. Ama Britta şimdi benimle dehşete düştüyse, kirli sırrımdan tamamen tiksinecektir. "Her neyse."

"Her neyse değil. Söyle bana," diye talep ediyor. "Sana bağlılığımdan ve sana inanmaktan başka ne yaptım?"

"Bu noktada hiçbir şeyi çözmiyoruz. Benden bu kadar." Omuzlarımla yanından geçip yatak

odasına doğru ilerledim ve antrede bavulumu bulmak için merdivenlere yöneldim.

Britta peşimden yürüyor. "Gördün mü? Tıpkı senin gibi, pes ediyorsun. Yürüyüp gitmek. Beni haklı çıkardığın için teşekkürler.

nokta, pislik."

Tanrım, beni zorluyor. Hem de hiç beklemediğim kadar zorluyor. Bir yandan, bu iyiye işaret. Umurunda olmasaydı ertelememe sevinirdi. Diğer yandan, nasıl hissettiğini, aramızda olanlardan neden bunaldığını anlamaya başlıyorum.

"Çekip gitmiyorum. İnatçı kafana sok, bunu bir daha *asla* yapmayacağım. Yıkıcı bir tartışmayı durduruyorum. Birbirimize, ayrıldığımız gün yaptığımız gibi kötü şeyler söylemeyeceğimizden emin oluyorum. Sana kaltak dediğim için pişmanım. Gitmene izin verdiğim, senin ve Jamie'nin yanında olmadığım için pişmanım. Nişan partine geldiğimden beri yaptığım şeyler dışında son üç yılda yaptığım her şeyden pişmanım."

Bavulumu aldım. Onun çantasını da görüyorum ve sapından tutup kaldırıyorum, sonra ikisini de yukarı taşıyorum. "Nereye gidiyorsun?" O da arkamdan geliyor.

"Yatak odamıza."

"Bizim..." Huffs. "Ne? Hayır, hayır! Sen aklını kaçırmışsın."

"Olabilirim ama evin bu tarafında Jamie'nin yanında bir yatak odası var. Doğduğu günden beri oğlumun yanında olamadım ve şimdi de yanında olmayacaksam namerdim. Bu yüzden ona en yakın odada uyuyacağım. Eğer başka bir yatak odası istiyorsan, katın diğer tarafında olması gerekecek." Bavulumu ayaklarının dibine bırakıyorum. "Sen seç. Ben yatmaya gidiyorum."

Ustaya doğru giderken onu çantasını kapıp peşimden gelirken yakaladım. "Oğlumu annesiz bırakmayacağım."

"O zaman ikimiz de orada uyuyacağız gibi görünüyor." Tropik beyaz ve mavi yorganın ve düzinelerce yastığın yumuşak, davetkâr ve lüks bir şekilde romantik görünmesini sağlayan büyük boy yatağı işaret ediyorum.

"Bu sadece Jamie ile ilgiliymiş gibi davranma."

Biliyor musun, o haklı. Saçmalıklar benim tarzım değil. "Değil. Ama bu söylediğim hiçbir şeyi değiştirmez."

Ben burada uyuyorum. Ya sen?"

"Seni çıkarıcı piç. Beni yine köşeye sıkıştırdın. Yani, tabii ki, sen kazandın. Yine kazandın. Eminim bu egonu şişiriyordur."

"Bu benim egomla ilgili değil."

"Ne söylersen söyle, her şey bir noktada egonla ilgili, beni geri kazanmak bile." Gözlerini deviriyor ve banyoya yöneliyor. "Umurumda değil. Yatağı ilk kez paylaşıyor olmayacağız. Sadece kendi tarafında kal ve bana dokunma."

Şimdi sadece kızgıyım. Ya da kızgın. Ya da sinirliyim. Düşünmüyorum, sadece tepki veriyorum.

Bavulumu bırakıp onu tekrar yakalıyorum ve bir elimi sırtının alt kısmına koyarak vücudunu kendime doğru çekiyorum. Yumruğumu saçlarına gömüyorum ve bana bakması için onu zorluyorum. "Beni istediğini itiraf edene kadar sana elimi bile sürmeyeceğim. Senin için tek erkeğin ben olduğumu kabul edene kadar. Ta ki sen bana sorana kadar."

"Hayatının geri kalanında bekliyor olacaksın."

ON İKİNCİ BÖLÜM

UYUYAMIYORUM. Kendimi gelmiş geçmiş en aptal, en mazoşist orospu çocuğu gibi hissediyorum. Britta'nın yanında uyumayı seviyorum. Ama şu anda, onun yanında uyumaktan nefret ediyorum. Kokusunu alıyorum, sesini duyuyorum. Neredeyse ona dokunabiliyorum, tadını alabiliyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, sertleşiyorum, terliyorum ve ağrıyorum.

Onu henüz alamam.

Yeniden bir yatağı paylaşmak bana sabah seksini, iyi geceler seksini, şipşak öğlenlerimizi ve bir zamanlar paylaştığımız tembel Pazar aşkını hatırlatıyor. Yalan söylemeyeceğim, çok meşguldük. Aramızdaki fark, diğer kadınların aksine Britta ile her birlikte olduğumda onu daha çok istememdi. Onu aletimden daha derin bir yerden kaynaklanan bir şekilde istiyordum. Ağladığında ona sarılmak için can atıyordum. Komşunun çılgın köpeğini bir çit direğine tırmanırken yakaladığımızda ya da ikimizin de telaffuz etmekte zorlandığı on beş sesli harf içeren bir isimle Hawaii'deki bir sokakta bir ilan bulduğumuzda onunla birlikte gülmek için sabırsızlanıyordum. Ve evet, onu boşaltmanın yeni yollarını bulurken en günahkâr, uzun, pençelere layık orgazmlarda onu şımartmayı seviyordum.

Şu anda benimle konuşmasına razıydım. Tartışmamız bittikten sonra kendini banyoya kapattı, uzun bir banyo yaptı, sonra şekilsiz bir tişörtle çıktı, uyku maskesini eline aldı ve beni tamamen susturdu.

Bunu hak ediyor olabilirim... ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Ve bunu hızlıca çözmeliyim.

Yuvarlanıyorum ve saate bakıyorum-1:53. Evet, bugün işte beş para etmeyeceğim.

Telefonuma uzanıp yataktan kalkıyorum. Çabucak, annesi kadar bitkin olan Jamie'ye bakıyorum, sonra hızlı adımlarla lanai'ye çıkıyorum. Ay ışığının gölgeleri suyun üzerinde dans ediyor. Çarpan dalgaları görmekten çok duyuyorum. Normalde sessiz olan gecede yüksek sesle çalkalandıklarında vücudumda titreştiklerini neredeyse hissedebiliyorum - tıpkı derimin altında yuvarlanan kargaşa gibi.

Duygular. Berbatlar. Ama o bulanık çukura dalacaksam, derinlere dalabilir, bazı kararlar verebilir ve bu işi bitirebilirim.

Daha önce arabamı boşalttığımda Keeley'nin şarkı seçkilerinden oluşan CD'sini içeri getirdim. Neyse ki bir CD çalar bulmak için evde uzun süre dolaşmama gerek kalmadı. Üst kattaki ek odada bir tane var. Muhtemelen bunu şimdi yapmamalıyım. Bu beni hiç neşelendirmeyecek. Ama yine de diskteki bir sonraki melodiyi açıyorum, sonra da dinlemek için pelüş bir koltuğa gömülüyorum.

İlk seslerden itibaren hüzünlü. Hayır, unutulmaz. Bu çift arasındaki her şeyin karmakarışık, kafa karıştırıcı ve görünüşte umutsuz olduğunun sesli bir farkındalığı. Çantaya bir göz attığımda OceanLab adlı belirsiz bir grubun "Breaking Ties" adlı şarkısı olduğunu görüyorum. Keeley'nin bunları nereden bulduğu hakkında bir fikrim yok, ama doğru söylüyor.

Britta olmadan yaşayabileceğimi düşünerek uzun zamandır kendimi kandırıyordum. Eminim o da aynısını yapıyordur. Nasıl hem bu kadar doğru hem de bu kadar yanlış olabildiğimizi

bilmiyorum. Ağzımı teninde hissettiğimde beni içten içe yaktığını inkâr edemem. Böyle hissetmeyeli çok uzun zaman oldu çünkü onunla birlikte olmayalı o kadar uzun zaman oldu. Ama şu anda, o bir taş gibi batıyor. Ve tıpkı şarkı sözlerinde belirtildiği gibi, onun paraşütü olmalıyım.

Bunu nasıl yapabilirim? Henüz emin değilim. Makaio'nun yırtık ipini çekip onu kurtarmasına kesinlikle izin vermeyeceğim.

Şarkı bittikten sonra ses sistemini susturuyorum. Kafamda fikirler dönüyor. Büyük fikirler. Çılgın fikirler. Onlarla ping atıyorum. Onlarla titreşiyorum. Asla uyuyamayacağım.

Telefonumu bir elimden diğerine geçiriyorum, tereddüt ediyorum. Yapmalı mıyım? Yapmamalı mıyım? Yapmak zorundayım, değil mi? Aksi takdirde bütün gece belirsiz geleceğimi düşüneceğim. Aksi takdirde Britta'yla aramızdaki hiçbir şey değişmeyecek. İyi haber, bu kadar geç saatte ilk arayışım olmayacak. Kötü haber mi? Son olacağından şüpheliyim.

İç çekerek bir düğmeye basıyorum.

Üç kez çaldıktan sonra, Keeley fısıldıyor, "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun yukarıda?" Ben de karşı çıktım. "Uyanık olmasaydın cevap vermeyeceğini biliyordum." Boğazını temizliyor. "Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?"

Yaltaklanıyorum. "Kahretsin. Lütfen bana kardeşimle şu anda meşgul olmadığınızı söyleyin."

Keeley gülüyor. "Hayır. Öyle olsaydı telefona cevap vermezdim. Sadece seninle uğraşmak eğlenceli." "Kes şunu. Şaka olsun olmasın, onun siki hakkında tek kelime duymak istemiyorum."

"Hassas duygularını incitmemeye çalışacağım, Griff. Ne var ne yok? Çıkar ağzındaki baklayı." Keeley iç çekti. "Sadece gerçekten kötü olduğunda gecenin bir yarısı arıyorsun. Sanırım Britta'yı eve götürdün ve... ne oldu? Kavgaya mı ettiniz?"

Bazen psişik olduğuna yemin ediyorum. "Aşağı yukarı. Sakin ve makul bir şekilde başladı. Sonra Jamie bana baba dedi."

"Bu iyi, değil mi? Bahse girerim Britta'yı üzmesi dışında."

"Biraz. Ama düşündüğüm kadar değil. Oradan ayrıldıktan sonra sevgililerimiz konusuna geçtik. Bu daha az iyi gitti." Çok daha az.

Keeley, "Eminim bu kadar... meşgul olman onu heyecanlandırmamıştır," diye tahmin etti. "Ve tüm zamanını yalnız geçirmediğini anladığında da kendini kaybettin."

"Ben yapmadım." Gözle görülür bir şekilde değil. "Ama istedim. Bu hayatımda duyduğum en zor şeylerden biriydi. Hayatında başka bir erkek olmamasını sağlama kararlılığımı pekiştirdi." Ya da yatağında. "O zaman Makaio'nun onun için doğru adam olmadığını söyleyerek çuvallamış olabilirim. Yüzüğünü takarken bunu duymak istemedi. Ondan sonra işler daha da çirkinleşti. Bir şekilde kendini benim boş konuştuğuma ve onu geri kazanmaya çalışmamın tamamen egomla ilgili olduğuna inandırmış. Gerçekten mi? Ben o adam değilim."

"Artık değil," diye düzeltiyor beni. "Ayrıca, bence bu onun bahanesi. Senin davranışlarını bir şeye bağlamak zorunda ve eğer senin ona gerçekten aşık olduğuna kendini inandırırsa, o zaman sana karşı olan duygularıyla yüzleşmek zorunda kalacak. Ve bunu yapmaktan korkuyor çünkü planladığı geleceği yeniden değerlendirmek zorunda kalacak."

Geçerli bir nokta. "Sadece şunu istediğimi anlamasını başka nasıl sağlayabilirim bilmiyorum-"

"Ona daha iyi bir gelecek vermek mi? Onu mutlu etmek mi? Biliyorum. Ama o istemiyor. Şunu bir düşün... Ya sana tekrar aşık olmasına izin verirse ve işler yolunda gitmezse? Britta, kalbine yenik düştüğü için her şeyini kaybedeceğini anlamayacak kadar zeki. Nişanlısını ve hatta muhtemelen işini bile. Elbette ileride oğlunu paylaşmak zorunda kalacak. Ve o kırık kalp ve pişmanlık dağıyla yaşamak zorunda kalacak. Yine."

Bir elimi saçlarımla arasında gezdiriyorum. Ne dediğini duyuyorum ama bunların hiçbirini olmayacak. "Ona sürekli onu sevdiğimi söylüyorum."

"İlk kez birlikte olduğunuzda ona ne söyledin Griff? Onu nasıl tatlı dille

Külotuna mı? Hayatına, dairene, kalbine? Ve bunun ne kadarı bir tahrikti?"

Başta Britta'ya nasıl davranacağımı bilemedim. Bunu hatırlıyorum. Bana çok farklı göründü... ama eski kalıplara girdim çünkü bildiğim şey buydu. Ona güzel olduğunu söyledim. "Yanlışlıkla" ona sürtündüm. Onu lüks restoranlara götürdüm ve pahalı arabamla adanın etrafında dolaştırdım. Bana bir randevu, bir öpücük, güvenini ve nihayet bekaretini verene kadar direncini kırmak ve gönülsüz retlerini yıpratmak için ne gerekiyorsa yaptım ve söyledim.

Muhtemelen pisliğin tekiydim ama nasıl hissettiğimi tam olarak anlamadan önce bile ona bir şekilde değer veriyordum. Gitmesine asla izin vermek istemediğimi biliyorum.

"Yani bunun benim egomla ilgili olmadığını, sadece onunla ilgili olduğunu kanıtlamam gerekiyor." "Öyle."

İçim rahatladı. Eğer Keeley hata yaptığımı düşünseydi, bunu bana açıkça söylerdi. "Nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim. Bir fikrim var, ama muhtemelen bunun akıldışı olduğunu düşüneceksiniz."

"El altından ve manipülatif mi?"

Tereddüt ediyorum. "Konuştuğun kişi benim."

"Doğru. Onu sevdiğini ve mutlu etmek istediğini kanıtlamak için bir şey yapacak mı?" "Eğer doğru olursa, evet. Sanırım öyle." İç çekiyorum. "Ama yardımına ihtiyacım var. Hem de çok." "Benden daha önce istediğin iyilik mi?"

"Beni çok iyi okuyorsun."

"Tabii ki. Sen erkeksin, şeffafsın ve damarlarında saf piç akıyor." Kaşlarımı çatıyorum.

"Kardeşim de çok farklı değil."

"Biliyorum. Hâlâ onu neden sevdiğimi anlamaya çalışıyorum." Gülüyor. "Şey, bu doğru değil."

Maxon bana aşkını kanıtlamak için karaoke yaptı."

Bu ona bir şekilde sevimli mi geliyor? "O şarkı söyleyemez."

"Biliyorum ve bunu bir daha yapmayacağı konusunda anlaştık. Ama benim için kendini toplum içinde küçük düşürdü."

Ve beni mutlu etmek için kariyerinin anlaşmasından ve birkaç milyon dolardan vazgeçmeye hazırды."

Maxon için harika ama şimdi vazgeçmem yoksa Britta ve Jamie'yi sonsuza dek kaybederim. Elimde kariyerim ve bir sürü pişmanlıktan başka bir şey kalmaz.

"Benim fikrim biraz daha önemli." Duraksıyorum, bunun nasıl karşılanacağından emin değilim ama hey... Ben ya hep ya hiç adamıyım. "Britta'ya düğünümüzle sürpriz yapmak istiyorum."

"Ne?" Keeley'nin bunu anlaması bir dakika sürer. "Yani her şeyi planlayıp evleneceğiniz güne kadar ona söylememeyi mi kastediyorsun?"

Şüpheli inanmazlığı umduğum gibi değildi ama beni şaşırtmadı. "Evet."

"Delirdin mi sen?" diye bağıyor, sonra da ciyaklıyor. Maxon'ın yanında kıpırdadığını duyabiliyorum, sonra tekrar fısıldamadan önce biraz hıştırtı. "Cidden. Sen deli misin?"

"Muhtemelen." Makaio'nun düğünlerini annesinin planlamasına izin verme kararını ve Britta'nın o dergiler aracılığıyla büyük gününün tüm unsurlarını sevgiyle seçtiğini, ancak pisliğin bunu tuvalete atıp sifonu çektiğini açıklıyorum. "Benim fikrim ona hayallerindeki düğünü yaşatmak... ona sadık bir adam ve arzuladığı aileyle birlikte."

"Griff..." Ses tonu benden mantıklı olmamı istiyor. "Bana onun bir yığın dergisini versen bile, tam olarak ne istediğini anlayabilir miyim bilmiyorum. Yani, daha bakmaya yeni başladım ve

şimdiden beğendiğim on elbise gördüm. Bahse girerim her şeyden birden fazlasını gözüne kestirmiştir ve-"

"Belki birbirinize yardım edebilirsiniz?" Yine itiraz eder gibi bir ses çıkardığında irkiliyorum.

"Sadece dinle

beni dışarı çıkar. Lütfen."

İç çekiyor. "Bana borçlusun."

"Evet ama senin baş nedimen olup şeftali rengi şifon giymeyeceğim." Keeley kıkırdıyor. "Ama çok güzel görünürsün."

"Siktir git."

Bu daha fazla kahkaha atılmasına neden olur, ardından bir bıkkınlık sesi çıkarır - en çok da kendisine. "Pekâlâ. Söyle bakalım. Dinlediğim için bile deliyim. Bunun kayda geçmesini istiyorum bu arada. Ve sen de delisin. Bunun belirtilmesi gerekiyor."

"Not ettim," diye yemin ederim. "Ama bu mükemmel bir tuzak olabilir. Ona düğününüzle ilgili yardıma ihtiyacınız olduğunu, ancak karar vermekte zorlandığınızı ve onun fikrini almak istediğinizi söyleyin. Britta'nın harika bir zevki var, görsellikten çok iyi anlıyor."

"Düğünüm için ondan fikir almak ve bana söylediklerini kendi düğünü için kullanmak mı?"

"Aynen öyle. Ondan bilgiyi aldıktan sonra bana ilet. Gerisini ben hallederim." "Aslında..." Duraksıyor. "Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama bu şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir değil."

hiç duymadım."

"Gördün mü?"

"Ve sana daha da fazla yardım edeceğime inanamıyorum. Maxon'ın Sunshine Coast Bed and Breakfast için rezervasyon yaptırdığını söylediği düğünün gerçekten güzel bir halkası var, sence de öyle değil mi?"

"Maxon Maui Realty'den çok daha iyi."

"Tamam, buna katılmamak mümkün değil. Mesele şu ki, bu insanlar Paskalya hafta sonu olduğunu geç fark ettiler ve Mayıs ortasına yeniden planladılar. Yani bir boşluğumuz var."

Makaio'nun Britta ile evlenmek için seçtiği Cumartesi günü. Gelecek yıldönümleri Vergi Günü'ne denk gelecek, ki bu kesinlikle romantik değil. Ama bunu dert etmeyeceğim. Gelecek yıldönümlerini harika yapacağım.

"Tamamdır. Yani onu daha sonra arayacak, sihrini konuşturacak ve hayalindeki düğünü gerçeğe dönüştürmeme yardım edecek misin?"

"Ateşimi ölçmeliyim. Bunu kabul ettiğime göre aptal olmalıyım. Aklım başımda değil. Tüm yetilerimden yoksunum."

"Bu evet mi demek? Keeley, tatlım..."

"Bana tatlım tatlım deme." İç çekiyor. "Buna gerek yok. Bence o seni seviyor. Ona kesinlikle aşık olduğunu biliyorum. Bu şimdiye kadar duyduğum en çılgınca şey olsa da, aynı zamanda en romantik olanlardan biri. Pekâlâ. Sana yardım edeceğim."

Britta'nın benimle neredeyse hiç konuşmadığı KORKUNÇ İKİ GÜN GEÇTİ. Keeley'nin düğün planlamasını başlatması için sabırsızlanıyorum ve umarım ona vereceğim nikâh her şeyi değiştirir. Ama o zamana kadar, benimle gerçekten evlenmek *istemesi* için onunla geçirdiğim zamanı daha iyi değerlendirmem gerekiyor. Ondan zorla kopardığım tüm günlerin ve gecelerin soğuk bir nezaket içinde geçmediğinden emin olmalıyım yoksa onu sonsuza dek kaybedeceğim.

En parlak nokta Jamie ile olan ilişkim. Dün gece ona bir çift şamandıra ve bir sal aldım.

Havuzda çok eğlendik. Oyuncaklarını bırakmadan önce bana yine baba dedi. Yalan söylemeyeceğim, bu kalbimi ısıttı.

Sonra Britta'ya yemekte yardım ettim. Ve evet, muhtemelen o büyüklükte bir mutfakta ihtiyacım olandan çok daha fazla ona sürtündüm, ama o tam önümde - tüm gün, tüm gece. Ellerimi ondan nasıl uzak tutabilirim ki?

"Fırından kızarmış patates tepsisini alır mısın?" diye dalgınca sorar, sonra bitişikteki aile odasına bakar ve Jamie'yi kamyonları ve bloklarıyla birlikte salya sümük sesler çıkarırken bulur.

"Elbette."

Oğlumuzu izlemek için duraklıyor. "Mutlu görünüyor." Gülümsüyorum. "Yüzmeyi gerçekten sevdi."

"Okyanusu pek sevmez, bu yüzden havuza daha iyi tepki vermesine sevindim." Tereddüt ediyor.

"Lanai'den izledim. Ona karşı çok sabırlısın. Teşekkür ederim."

Dişlerimi sıkıyorum. Kendi oğlumu sevdiğim için bana teşekkür etmesi içimi yakıyor. Ama bastırıyorum. Bir kavga başlatmak istemiyorum. Tartıştığımız geceden beri en çok konuştuğumuz şey bu. "Havuzu çok severdi. Onunla birlikte olmak eğlenceli ve aslında suda beklediğimden daha becerikli. Ama onu dikkatle izlemeliyiz. Sonlara doğru cesur davranmaya başladı. Havuzun tehlikeli olmadığını düşünmesini istemiyorum."

Britta duraksıyor, kaşığı tavadaki tavuğun üzerinde geziniyor. Yüzü endişeyle geriliyor. "Kesinlikle."

"Bu iş bizde. Hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğiz." Kendimi durduramıyorum. Elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum ve daha da yaklaşıyorum. "Söz veriyorum."

Hafifçe dönüyor, bakışlarımla buluşuyor. Ağzım onunkinin belki on santim üzerinde duruyor. Nefesi sığlaşıyor. Boynunun dibindeki kalp atışının, benimkinin hızını yansıtarak çırpındığını görüyorum. Onu şu anda öpebilirim. Bana izin verebilir. Pembe dudaklarını ayırabilir ve ona tapabilmem için beni ağzının içine buyur edebilir. İnleyebilir, bana karşı eriyebilir.

Taşaklarımı da tekmeleyebilir.

Şansımı denemek isteyerek, eğildim. Jamie bir çığlık attı ve iki metal kamyonu birbirine çarptı.

Birbirimizden ayrıldık ve ben nefesimin altında küfrettim. Bu onun hatası değildi. Ve belki de bana bir iyilik yaptı. Sıcak yemek pişerken ve yürümeye başlayan bir çocuk izlerken ne kadar rahatsız edici olsa da, hamle yapmanın zamanı değil. Ve Britta'nın hazır olduğunu sanmıyorum.

Bakışlarını tekrar sobaya çeviriyor. "Bunu bir daha yapma, Griff."

Patatesleri fırından çıkarırken, nişan yüzüğünü onu yoluma çıkardığım cazibeden koruyacak bir tılsımmış gibi tekrar ovuşturduğunu görüyorum. Bunu onun için bu kadar kolay yapmayacağımı belirtmekten kaçınıyorum.

Yakında bunu kendi başına çözecektir.

Birkaç dakika sonra hepimiz ev yapımı bir yemeğe oturuyoruz. Sadece Jamie'nin kaşığının ağzını bulmasına yardım etme çabalarımız ve çatal bıçak takımlarının tabaklara çarpmasıyla bozulan bir sessizlik içinde yemek yiyoruz.

"Keeley bu sabah beni aradı," diyor Britta.

Sesindeki kafa karışıklığı notasını duyuyorum. "Arkadaşın olmaya kararlı olduğunu söylediğinde bana güven. Bu kadın ciddi."

"Nedenini bilmiyorum."

"Sen ve kardeşim her zaman yakın oldunuz. Evleniyorlar." "Doğru..."

diye kabul ediyor ama sesi ikna olmuş gibi çıkmıyor.

"Ve eminim ki bunun nedeni birkaç yıldır en iyi arkadaşım olması ve senin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor olması. Sen sevmesen bile seni sevdiğimi biliyor."

Britta bana bakmamak için elindeki su şişesini kaptı. "Keeley düğününü planlamasına yardım edip edemeyeceğimi sordu. Annesinin çok uzakta olduğunu ve kısa bir zaman diliminde yapılması gereken planlamadan dolayı bunaldığını söyledi. İki ay içinde evlenmekten bahsediyorlar. Bu gerçekten çok hızlı."

"Doğru olduğunu bildiğin zaman, neden bekleyesin ki?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor, sonra başparmağıyla nişan yüzüğünü çeviriyor - tam da pırlantanın parıltısını görebileceğim bir yere. "Aynen öyle."

Zor bir durum ama beni dürtmesine izin vermiyorum. Makaio hakkında yanılıyor ve sanırım ikimiz de bunun farkındayız. Ona ihtiyacı olduğunda onu terk ettiğini hatırlatabilirim. Jamie'yi evlat edinmesine asla izin vermeyeceğimi de itiraf edebilirim çünkü oğlumun çıkarlarını en yüksek önceliğe koyacağına ikna olmadım. Ayrıca ona, bu gece yatağa girdiğimizde, Bay Hawaii ile çarşafların arasında neler kaçırdığını göstermekten mutluluk duyacağıma söz verebilirim. Elleri kalçalarında, pamuk kaplı aletini gösterirken aptalca bir gülümsemeyle lanet bir iç çamaşırı modeli gibi görünebilir. Ama onun istemesini, orgazm olmasını sağlayabileceğimi biliyorum. *Hissetmesini*. Ona bir hatırlatma yapmama izin verirse, sonrasında notlarını karşılaştırmasına yardımcı olmaktan mutluluk duyarım.

"Brokoli mi?" Yemine gelmeyi reddederek tabağı ona uzattım.

"Teşekkür ederim." Doğal olarak sol elini bana doğru uzatıyor ve tabağı alıyor. Elması bana yine alaycı bir göz kırpmıyor.

Sakin kalmayı başarıyorum. "Peki Keeley'e ne söyledin?"

Duraklıyor. "Yardım etmeyi kabul ettim. Ne de olsa bu Maxon'ın yararına olacak. Son birkaç yıldır benim için yaptığı her şey için ona borçluyum. Ayrıca, sanırım ona organize olduğumu söyledin?"

"Ve o hiç de *öyle* değil. Keeley eğlenceli ve zeki ama özgür bir ruh. Takvimler, programlar ve son teslim tarihleri ona kurdeşen döktürür. Onun bunlarla boğuşmasını izlemek seni deli eder meleşim."

"Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim."

Ona beni durdurmasının mümkün olmadığını söyleyen bir gülümseme gönderiyorum. "Makaio sana ne diyor?"

Duraklıyor, sonra sorumu uzun uzun düşünüyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "O pek evcil hayvan ismi kullanan biri değil."

Şaka mı yapıyor? Kaşlarındaki hafif çatıklık bana şaka yapmadığını söylüyor. Ve bu konuda ne hissettiğinden emin değil gibi görünüyor.

Muhtemelen çenemi kapatmalıyım ama gerçekten bilmek için can atıyorum. "Pekala. Evlenme teklif ettiğinde sana ne dedi? Ne yaptı? Yüzüğü sana nasıl verdi?"

"O yapmadı. Birkaç pazar önce evimde konuşuyorduk. Arka bahçede barbekü yaparken, birlikte harika olmamızın tüm nedenlerini sıraladı ve bana onunla evlenme şerefine nail olup olamayacağımı sordu."

Bekle bir dakika. Bekle bir dakika. Bana bir sürü bilgi verdi. Birincisi, o pislik neden ona evlenme teklif etmedi? Dizlerinin üzerine çökmüş gibi görünmüyor, hatta bir gök yazarı ya da harika bir şey kiralamış gibi. Sanki... *Hey, hamburger çevirmenin ortasında olduğuma göre, hayatının geri kalanını benimle geçirmek isteyip istemediğini sormak için bir dakikam var.*

Siktir et.

Ancak konuşmasından çıkardığım en büyük gerçek zamanlama oldu. Pazar günü evlenme teklif etmişti. Doğaçlama nişan partilerine daldığımda bir sonraki Perşembe gecesiydi. Evlenme teklifini dört saat önce kabul ettiğini söyledi. Yani o piç kurusunu dört saat boyunca rüzgarda döndürdü.

ona cevap vermeden önce?

Gülümsüyorum. Onu yakaladım. Tam burada. Makaio'yu sevmediğini bana söylemeden söylüyor. Kalbi bağlılıkla dolu hangi kadın hayatının geri kalanını onunla paylaşmak isteyip istemediğine karar vermek için dört gün bekler?

Yok.

Tavuğu ağzıma atıyorum ve onu inceliyorum. Aramızdaki son kırk sekiz saat berbat geçmiş olabilir ama hayat kesinlikle iyiye gidiyor.

"Bu ifade de ne?" diye meydan okuyor.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Sırıtişım genişliyor. "Şu sırtıma. Neden birden bu kadar kendini beğenmiş görünüyorsun?"

Bu ifşayı kendime saklamanın artılarını ve eksilerini tartıyorum. Ama uzun bir oyun oynamıyorum. Sessizlik için zamanım yok.

Sonunda omuz silktim. "Bu adamla evlenmenin mümkün olmadığını düşünüyorum."

"Pardon?" Şok olmuş gibiydi. "Şok oldum. Hiç şüphem yok."

Yanıliyormuş gibi omuz silkiyorum ama neyse. Britta buna katlanamaz.

"Senin derdin ne? Bana sahip olamıyorsun, bu yüzden beni onunla evlenmekten vazgeçirmeye mi çalışacaksın?"

"Hayır, bu fikirden nefret etmiyorum ama..." Başımı salladım. "Her şeyi yanlış anlıyor. Sadece senin için özel bir sevgisi yok mu? Seni kendi dünyasındaki en muhteşem kadın gibi hissettirmeye çalışmıyor mu?" Bu büyük bir hataymış gibi başımı sallıyorum çünkü öyle. "Sadece senin için harika bir şey yapmadı mı, hatta evlenme teklif ettiğinde sana bir yüzük bile vermedi mi? Yine de sanırım bu mantıklı olmazdı." Alay ettim.

Britta kaşlarını çatıyor. "Çok romantikti."

"Berbat bir yalancısın."

"Öyleydi," diye ısrar ediyor. "Ve ben evet dedikten sonra birlikte yüzük alışverişi yaptık."

Çünkü mecbur olduğunu bilene kadar onun için para harcamayacak ya da herhangi bir duygu gösterisi yapmayacaktı. "Ve evlenme teklif ettiğinde, bahse girerim evlenmenin mantıklı olduğu tüm nedenleri sıralamıştır - ikiniz de sorumluluk sahibisiniz, iyi işleriniz var, parayı iyi idare ediyorsunuz, aynı filmleri seviyorsunuz ve mükemmel ailesi size tapıyor. Değil mi?" Dudaklarını sertçe birbirine bastırdığında gülüyorum. "Doğru. Sonra birlikte yaşayacağınız hayattan bir kompost yığını heyecanıyla bahsetti, sonra da haftada iki kez yapacağınız on dakikalık zorunlu cinsel birleşmeden sıkıcı bir şekilde bahsetti.

ortak tutkunuzun ifadesi. İşaretten çok mu uzağım?"

Kekeliyor. "Aslında çok uzaktasın."

"Hayır, değilim. Bu yüzden kaybedenle evlenmeye karar vermen dört gün sürdü."

"Yanıliyorsun. Ve bu seninle evleneceğim anlamına gelmiyor, Griffin Reed." Hiç vakit kaybetmeden Jamie'ye yardım ediyor, bir parça tavuğu daha küçük parçalara ayırıyor ve bana gözlerini devirirken bile bir tanesini onun bebek kaşığına koyuyor. "Biliyor musun? Onun teklifi seninkinden çok daha romantikti çünkü en azından teklif etti. Sen bir yıl boyunca benimleydin ve bir kez bile bu konuyu açmadın. Böyle bir şeyi hiç umursamadın." Öfkeleni. "Bunu hiç düşünmedin bile. Bu da onu senin önüne geçiriyor."

Jamie bir avuç patatesi masaya fırlatmak üzereydi, ben de onu bileğinden tutup peçetemle elini

boşalttım. Sonra ayağa kalkıp Britta'ya ters ters bakıyorum. "Burada bekle."

Topuklarımın üzerinde dönüp merdivenlere yöneldiğimde, ikişer ikişer çıkıyorum, arkamdan sesleniyor.

"Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermeyeceğim. Yakında anlayacaktır.

İki dakika sonra geri dönüyorum, bana bakana kadar bar taburesini masadan çekiyorum, sonra tek dizimin üzerine çöküyorum ve elimdeki siyah kadife kutuyu açıyorum. İçindeki nişan yüzüğünü görünce nefesi kesildi.

"Bunu on altıncı Mart'ta, neredeyse dört yıl önce aldım. Bu yüzüğü gördüğüm anda senin için olduğunu ve onu parmağına takmam gerektiğini anlamıştım."

Britta elini göğsüne bastırıyor, ağzı sanki onu sersemletmişim gibi açık, yıllar önce ona aldığım aşk sembolüne bakıyor.

"Evlen benimle." Kalbim gümbür gümbür atıyor ve keşke söyleyecek daha çiçekli ve romantik bir şeyim olsaydı. Ona neden onun için daha iyi bir erkek olduğuma dair argümanlar sunabilirdim. Hatta tatlı ve hızlı konuşup onu bir iki gün süren orgazmik bir ısıltı için yatağa atabilirdim.

Beni sevdiğini kabul etmezse bunların hiçbir değeri yok. Kendimi bu işe ve ona adadığımı kanıtlaması gerekiyorsa, şu anda yaptığımın ötesinde daha fazla ne yapabilirim bilmiyorum.

"Ciddi misin?" Sesi titriyor. Bana bakıyor, gözlerini kırıştırıyor, donup kalmış gibi görünüyor. Sesini, nefesini bulamıyor gibi görünüyor. "Bunu yaşadın..."

"Neredeyse dört yıldır, evet."

"Hayır." Başını sallıyor, bakışları yüzükle benim yüzüm arasında gidip geliyor, nereye odaklanacağını bilemiyormuş gibi. "Ciddi olarak çıkmaya daha yeni başlamıştık. Daha yeni başlamıştık..."

"Seks yapmak mı?" Aklından geçen şeyin bu olduğunu biliyorum ama kelimeleri yutuyor.

"Bu mümkün değil." Başını sallıyor ve sanki korkunç bir hata varmış gibi bana bakıyor.

Söylediklerimi gerçek olarak kabul etmesinin, her şeyi -geçmişte aldığı her kararı, taşıdığı tüm öfkeyi ve planladığını düşündüğü geleceği- sorgulaması gerektiği anlamına geldiğini anlamasaydım gücenirdim.

Ayağa kalkıyorum ve doğruyu söylediğimden şüphe duymaması için cebimden fişi çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyorum. Yüzüğü tam olarak hangi tarihte satın aldığımı ve bana ne kadara mal olduğunu gösteriyor.

Tarıyor, sonra şok içinde bana göz kırıyor.

Yaklaşıyorum, çenesini avucumun içine alıyorum, böylece söylediğim her kelimeye dikkat ettiğini biliyorum. "Cadılar Bayramı'ndan hemen önce çıkmaya başladık. Şükran Günü'nde ilişkimizin ciddi olduğundan şüpheleniyordum. Yılbaşında sana aşık olduğumu biliyordum. Sonunda 1 Mart'ta bana bekaretini verecek kadar güvendin. Evet, tam tarihini hatırlıyorum. Bu benim hayatımı değiştirdi çünkü sen benim hayatımı değiştirdin. O gecenin sonunda, benim için doğru kişi olduğundan emindim. İki hafta sonra bu yüzüğü gördüğümde aldım. Biraz daha büyümeni ve bana karşı biraz daha rahat olmanı bekledim. Hayatını benimle geçirmeye evet demeye hazır olmanı istedim. Sana doğum günümde evlenme teklif etmek niyetindeydim. Bir planım vardı. Boktan biri olabilirdim ama sana gelmiş geçmiş en iyi evlenme teklifini yapmak istiyordum. Bunun senin için önemli olduğunu biliyordum."

"Ve bir hafta eksik kaldık." Kelimeler ağzından küçük, acı dolu ve büyük bir hüznle dökülüyor.

"Evet." Bunun sorumluluğunu üstlenmek zorundayım. "Ama şu anda, sen ve ben kötü olanı silme ve bir aile olarak yeniden başlama şansına sahibiz." Jamie'nin saçını karıştırıyorum, sonra kendime engel olamıyorum. Elimi Britta'nın koluna doluyor, dirseğinin etrafından kısıyor ve onu

ayağa kaldırıp bana yaslıyorum. "Ben ciddiğim meleşim. Evlen benimle."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BRITTA o gece bana cevap vermedi. Ya da ertesi sabah. Beni Makaio'yu beklettiği dört günden daha fazla bekleteceğini zaten biliyorum. Ve bir sebepten dolayı bunu sorun etmiyorum.

Hayır demedi.

Şimdilik buna galibiyet diyorum.

Gün, müşterilerle mülk gösterimi, evrak işleri ve telefon görüşmeleriyle geçiyor. Keeley bu sabah yaşlılar merkezinde yoga öğretti, ardından Britta ve Jamie'yi düğün planlaması ve kız kıza vakit geçirmeleri için götürdü. Detayları istiyorum. Ona nasıl bir elbise alacağımı, nasıl bir çiçek istediğini, nasıl bir pasta istediğini, düğünümüzü daha gerçek kılacak her şeyi bilmek istiyorum.

"Doğru şeyi yaptığından emin misin?" diye soruyor kardeşim ofisimin kapısına yaklaşıırken.

"Sen her zaman cesurdun ama Britta'ya sürpriz bir düğün planlamak..."

Uzakta parıldayan mavi suyun üzerinden kayan ikinci güneşine bakıyorum. "Sanırım öyle, ama... hayır. Tam olarak emin değilim. Daha iyi fikirlerin var mı?"

Maxon, "Eğer kötü karaoke bu sorunu çözmeyecekse, korkarım ki çözmeyecek," diye itiraf ediyor.

"Makaio'nun evlenme teklif etme şekli o kadar düşüncesizdi ki neredeyse bir hakaretti." Keşke daha iyisini yapsaydım, o anın sıcaklığıyla bir şeyler kanıtlamak için yüzüğü çıkarmasaydım. Öte yandan, artık ne kadar ciddi olduğumu ve her zaman da öyle olduğumu biliyor. "Olanlardan sonra, ona değer verildiğini ve sevildiğini hissetmeye ihtiyacı var, sanki ona sahip olmak için camın üzerinden sürünerek geçebilir, ateşin içinden yürüyebilir, dünyanın öbür ucuna gidebilirmişim gibi."

"Elbette. Ve o bunu hak ediyor. Sadece bu işi berbat etmek için çok fazla potansiyel var gibi görünüyor." "Evet. Ama yanlış renk nedime elbisesi seçmek gerçekten benim en büyük sorunum mu?"

"Değil," diye kabul ediyor. "Onu zorladığın gerçeği."

"İçimizden birini seçmek zorunda."

"Ama onu sadece damat seçmeye zorlamakla kalmıyorsunuz, aynı gün iki düğünü olduğu ve gelin olmak istediği düğünü seçmek zorunda kalacağı bir pozisyona sokuyorsunuz. Bu berbat bir şey, dostum."

Omuz silkiyorum. Belki. Muhtemelen. "Ama uygun."

"Peki ya evlilik cüzdanı? Bunun için şahsen başvurmanız gerekiyor. Birlikte."

"Zaten bunun üzerinde çalışıyorum. Süreci online olarak başlatabilirim, ki bunu yaptım. Geçen yıl kızı adada evlilik ruhsatı acentesi olan bir müşterim vardı. Sistemi çalıştırıp çalıştıramayacağıma bakıyorum."

"Elbette öylesin." Maxon hafif bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Sonunda sana hayır derse ne yapacaksın?"

"Bu bir seçenek değil."

Maxon aptalın tekiymişim gibi başını sallıyor. "Bunun hakkında düşünmeye başlamalısın. Her şey her zaman senin istediğin gibi gitmeyecek."

"Onun için doğru erkek olduğumu anlamasını sağlamak için yüzlerce yolum var. Daha onu serbest bırakmadım bile.

Henüz bunlardan hiçbirini yok."

"Uh-huh. Seni tanıyorum. Bu yolların doksan dokuzu seks içeriyor. Bunu ona yapamazsın, kardeşim." Neden yapamazmışım? "Aramızdaki kimyayı ona ilk elden hatırlatamazsam ona nasıl ulaşabilirim?"

"Bilmiyorum. Ama onu en son öptüğün zamanı hatırlıyor musun? Onu o kadar korkuttun ki, ebeveynlik haklarından feragat ettiğine dair belgeleri suratına çarptı. Onu baştan çıkarmayı başarsan bile, başka biriyle nişanlı. Aldatılmayı kaldıramaz."

Belki de haklıdır. Bir noktada -yakında- Britta'nın beni karşı konulmaz bulacağını umuyordum. İçine girip onu orgazm etmeye başladığımda Makaio'nun hiç şansı kalmayacaktı. Onu zorlamayacak ya da acele ettirmeyecektim. Yapmak zorunda olduğumu düşünmedim. O da beni istiyor. Buna inanıyorum. Hissediyorum.

Ama Maxon haklı. Britta dürüstlük ve adalet konusunda çok titizdir. Kendisiyle yaşayabileceğinden emin değilim. Onu yoldan çıkardığım için bana kızabilir bile.

"Siktir."

"Muhtemelen hayır. Stratejinizi yeniden düşünmeniz gerekiyor çünkü elinizdeki en etkili aracı kullanamıyorsunuz." Belimden aşağısını belli belirsiz işaret ediyor. "Senin, um... aracın."

Berbat bir durum ama Britta'nın benim olabilmesi için Makaio ile ilişkisini bitirmek istemesi gerekiyor. Bu da benim "alet"imi şu anda işe yaramaz yapıyor. Lanet olsun.

"Anlayışınız için teşekkürler. Bir yolunu bulacağım." Bulmak zorundayım. "Peki ya siz ikiniz?"

"Ben ve Keeley mi? Neyse ki, onun sevgisi için herhangi bir rakibim yok, bu yüzden aletim çok fazla hareket ediyor." Göz kırıyor.

"Eww." Sevdiği kadına tapabildiği için şanslı piç kurusu. "Yani siz ikiniz bir randevu ayarladınız mı?"

"Oh. Henüz değil. Ama beni mihraba götürmene izin veremem."

Her zaman rekabetçiydik. Babam bunu bize aşıladı. Maxon benim kardeşim değildi; o benim rakibimdi ve tüm çabalarımda onu ezmek istemeliydim. Ama tabii ki benden üç yaş büyük olduğu için, evlenmek de dahil olmak üzere her şeyi önce kendisinin yapması gerektiğini düşünmesine şaşırmadım.

"Evet, sanırım acele etsen ve düğümü atsan iyi olur," diye söylendim. "AARP kartına başvurmak için neredeyse uygunsun."

"Oh, siktir git." Omzuma yumruk attı. "Sadece beklemek istemiyorum. Keeley'nin hayatımı birlikte geçirmek istediğim kadın olduğunu biliyorum. Onu, hancılıkla meşgul olup bir düğüne dişlerini geçirmeden önce yeni evimizin önündeki kumsalda yapmamız gerektiğine ikna etmeye çalışıyorum."

"Mantıklı. Britta ona gerçekten yardım edecek."

"Bu arada, umarım bugün alışverişte iyi vakit geçirmişlerdir. Ve arkadaş ediniyorlardır."

Eğer yapmazlarsa ikimiz de hayatlarımızın ne kadar rahatsız olacağını biliyoruz. Britta ve Tiffanii şampanya ve terebentin gibi karıştılar.

"Umarım Keeley yeni ve gelişmiş karakterime kefil olur."

Keeley bana gülümseyerek ve kardeşimi öperek ofise girdiğinde Maxon hem gözlerini deviriyor hem de gülüyor.

"Nasıl geçti?" O daha oturmaya vakit bulamadan aceleyle soruyorum.

"Aslında, gerçekten iyi gitti. Artık bana çaktığını düşünmüyor, çok tatlı biri." Sonra Keeley

bana onaylamayan bir bakış gönderdi. "Ve çok yırtık. Dün sabah onunla konuştuğumda iyi görünüyordu. Ya bugün? Ona her ne yaptıysan, berbat durumda."

"Karışık bir durum." Aldığım nişan yüzüğü, evimizdeki çorap çekmecesinde bir delikte duruyor.

Yatak odası. Britta'nın parmağına takabileceğim günü bekliyorum ama şimdi hiçbir şey söylemiyorum. Keeley bana yavaşlamamı ve nazik olmamı söyleyecek. Ama yapamam. "Bunu önümüzdeki kırk sekiz gün içinde çözmemiz gerekecek. Peki siz ikiniz ne yaptınız?"

"Bir konu değişikliği duyduğumda anlarım." Çantasına uzanıp el yazısıyla yazılmış bir sayfa çıkarıyor, sonra da her satırı işaret ederek uzatıyor. "Bu gittiğimiz bir gelinlik butiğinin adı. Düğün bu kadar çabuk yaklaştığı için, onu birkaç örnek elbise denemeye teşvik ettim.

-Sadece eğlence olsun diye."

Çünkü Makaio'nun annesi Britta'nın giymesi için geleneksel Hawaii kıyafeti olan beyaz bir muumuu seçmiş olacak. Bu onun tarzı değil. Vücudunun zayıf hatlarını gösteren, daha biçimli ve şekilli kıyafetlerden hoşlanıyor. Ayrıca saçında bir çiçek tacı ya da boynunda bir lei olmasını isteyecek türden biri de değil. Birinin deniz kabuğu üflemesini de istemeyecektir. Makaio'nun kültürüne saygısızlık etmek istemem. Sadece onun isteklerini ya da inançlarını karşılamak için hiçbir şey yapmıyor.

"Ve?"

Keeley'nin gülümsemesi heyecan doludur. "Kendi bedeninde harika görünen bir örnek elbise buldu. Bu harika çünkü tasarımcıdan sipariş vermek için altı ayınız olmadığı için onu raftan satın alabilir. Boncuk işçiliğinde küçük bir onarım gerekiyor, ancak mağazanın bünyesinde bir terzi var. Bunun dışında, elbise mükemmel bir şekilde uyuyor. Çabuk ara onları. Senin için bekletmelerini söyledim. Pazartesi alırım."

Yanağından öpmek için eğildim. "Harikasın. Başka bir şey var mı?"

"Gelinlik mağazası bir fotoğrafçı, bir yemek şirketi ve bir çiçekçi tavsiye etti. Kartvizitlerini aldım ve buraya gelirken birkaç yeri aradım. Tüm bu insanlarla gelecek hafta telefonda konuşmak üzere randevular ayarladım. Britta'yla öğle yemeği yerken eczanedeki tüm gelinlik dergilerini dağıttım. Beğendiği şeyleri bana gösterebilsin diye dün gece almıştım. Artık ne tür aranjmanlara, yemeklere ve pastalara ilgi duyduğunu biliyorum. Gerçekten verimli bir gün oldu."

Çok memnun oldum. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu işe yarayacak." Bana doğru başını salladı. "Olabilir."

"Düğünümüz için bir şeyler planladın mı, günışığı? Mankafa kardeşim için topu yuvarladın, ama burada hevesli bir damadın var..." Maxon homurdanıyor.

"Aslına bakarsanız, ben yaptım."

"Bu pisliği mihraba kadar dövmeliyim." Maxon beni işaret ediyor.

"8 Nisan kulağa nasıl geliyor? Düğününden bir hafta önce..." Kardeşim duraksıyor. "Mart ayında yapmayı tercih ederim. Dördüncü ay kulağa mükemmel geliyor."

"O önümüzdeki Cumartesi, Maxon," diye itiraz ediyor Keeley. "Bunu zaten son dakikada yapıyorum." "O zaman neden hâlâ haftalar sürüyor?"

Hepimiz gülüyoruz ve detayları biraz daha tartışıyoruz. Britta'nın attığı dergileri getirdiğim için Keeley'i meleğimin ilgisini çeken şeyler hakkında sorguluyorum. Görseller bana bir referans noktası veriyor ve sonunda Britta'yı karım yapmaya daha yakın olduğumdan emin oluyorum.

Güneş ufka doğru kaymaya ve gölgeler ofisi doldurmaya başladığında saatime bakıp kaşlarımı çatıyorum. "Britta ve Jamie nerede?"

Keeley neredeyse bir saat önce geldi ve ben de çok geride kalacaklarını düşünmedim. Daha önce eczaneye gideceğinden bahsetmişti ama...

"Jamie bugün bizimle gelmedi. Kreş öğretmenlerinden biri ona bakmayı kabul etti.

"Gelinlikçi dükkânı yeni yürümeye başlayan bir çocuğu götürecek bir yer değil."

Bugünü onunla geçirebileceğime, oğlumla geçireceğim zaman için heyecanlanacağıma itiraz etmek istiyorum... ama çalışmak zorundaydım. Kaçırdığım fırsat için dişlerimi gıcırdatıyorum. Ama Jamie tamamen erkek ve yapışkan ellerin ve saten üzerindeki salyaların görüntüsü bana Keeley'nin haklı olduğunu söylüyor. "İyi karar."

"Britta seninle daha sonra Stowe malikanesinde buluşacağını söyledi." Evde değil.

Binanın aslında evimiz olmadığını biliyorum. Asla da olmayacak. Ama benim evim Britta neredeyse orası.

Jamie her neredeyse.

Bu konuşma, onun beni seçmediği gerçeğini ortaya çıkardı. Muhtemelen asla da seçmeyecek. Ama bu Keeley'nin suçu değil, o yüzden sineye çekip gülümsüyorum. "Teşekkürler."

Çifte kumrular ofisten el ele ayrılırlar ve hâlâ uygun bir düğün tarihi üzerinde tartışmaktadırlar. Maxon, hayatlarının geri kalanını birlikte başlatacak bir tören gibi önemli bir şeyi planlamanın altı günden daha fazla zaman gerektirebileceğini kabul eder. Bu yüzden bir hafta daha beklemeye razı olur.

Gülüyorum ve eve gidiyorum, akşam yemeğinde ne yiyebileceğimize karar vermek için zihinsel olarak buzdolabını karıştırıyorum.

Büyük garaja girip evin içine yöneldiğimde Britta çoktan somonlu bir şeyler yapmaya başlamıştı. Buharda pişen yasemin pilavının kokusunu alıyorum.

Onun mutfakta koşuşturmasını ve Jamie'nin kanepeye kıvrılıp iPad'i ve bir çizgi filmle başparmağını ağzına götürmesini izlerken anahtarlarımı yere bıraktım. "Selam, meleğim."

Ben varlığımı belli edene kadar özgürce hareket ediyordu. Şimdi temkinli görünüyor, salata yapmaya başlarken bana yan bakışlar gönderiyor. "Merhaba. İyi günler mi? Seattle'dan gelen çift bir daire almaya karar verdi mi?"

"Beni Pazartesi arayacaklarını söylediler ama içimden bir ses evet diyor." Yanına gitmek, kollarımı ona dolamak, altın sarısı saçlarını dağınık bir topuz haline getirdiğinde ortaya çıkan ensesini öpmek istiyorum.

Maxon'ın Britta'nın hile yapmayı kaldıramayacağına dair uyarısı kafamın içinde yankılanıyor. Gerçekten boku yedim.

"Güzel. Keeley ve ben harika bir gün geçirdik. Üniversiteden tüm arkadaşlarım anakarada ve parkta tanıştığın Emily dışında mahallem pek ortak noktam olan bekâr kadınlarla dolu değildi. Kız kıza vakit geçirmek güzeldi. Gerçekten güzeldi."

Gerçekten gülümsüyor. Sanırım onu ilk kez mutlu görüyorum... yani hayatına tekrar girdiğimden beri. Tabii, boşluğu doldurmak için sohbet ediyor. Yani sessizlik garip değil mi? Ya da teklifime bir cevabı olup olmadığını sormayayım diye mi?

"Güzel."

"Zavallı Keeley düğünler konusunda kendini kaybetmiş görünüyor. Her konuda benim fikrimi almak istedi, sanki törenini hiç düşünmemiş gibi." Omuz silkiyor. "Eğer kendi düğünümü planlamayacaksam, bunu yapmak güzel..."

Britta neyi itiraf ettiğinin farkına varmış gibi sessizliğe gömülür.

"Yani Makaio ile mi evleniyorsun? Aşk yerine mantığı mı seçiyorsun?" Sesimi dengede tutmaya ve bu düşünce karşısında duyduğum mutlak öfkeyi belli etmemeye çalışıyorum.

Tekrar geriliyor, sanki vahŖi bir hayvandan uzak duruyormuŖ gibi mutfakta dikkatle dolaŖıyor.
"Hiçbir Ŗeye karar vermedim."

Barın etrafında dolanıp kiŖisel alanını iŖgal ettim. Ona tam olarak dokunmuyorum. Dokunamam, yoksa kendimi kontrol edemeyip onun üzerine atlamaktan korkarım. Onu tezgâha yasladım, ellerimi iki elime sabitledim.

ve onu daha yakına sürüklememek için kendimi zor tutuyorum. "Beni seçmene yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

"Geri çekil."

"Bunun dışında."

"Hiçbir şey. Bunu iyice düşünmem lazım. Dün gece... çok şey oldu." Buna itiraz edemem. "Bunu birlikte çözelim."

Kulağa sakın ve sorumlu geliyor. Olgun. Çok talepkar değil.

Başını sallamaya başladı bile. "Düşüncelerimle yalnız kalmak için zamana ihtiyacım var." Bu sabrımı taşıyor.

"Bana bir akşam ver. Son üç yıldır evli olsaydık ve hayatlarımız normal olsaydı hayatlarımızın nasıl olacağını benimle birlikte hayal etmen için sadece bir akşam..."

"Bunu nasıl yapabilirim? O kadar uzun süredir evli olsaydık, beni seninle yaşamaya zorlamak zorunda kalmazdın. Jamie'nin sana baba demesi beni gülümsetirdi, endişelendirmezdi. Burada yaşıyor olmazdık." Geniş malikaneyi işaret ediyor. "Ve ben de iki aydan kısa bir süre içinde başka bir adamla evlenip evlenmeyeceğime karar vermeye çalışıyor olmazdım."

Değilsin, diye hırlamak istiyorum ama sözcükleri ısırarak geri çekmeyi başarıyorum. "Britta... Angel. Bana bir şans ver. Eğer bana izin vermezsen sana ikimiz hakkında hiçbir şey kanıtlayamam."

"Beni biraz yalnız bırak, hazır olduğumda konuşuruz. Söz veriyorum." Fırından balığı almak için omuzlarıyla yanımdan geçti.

Masayı hazırlarken dişlerimi sıkıyorum. Eski ben bu cevabı asla kabul etmezdi. O bana ait. Benimle olması gerekiyor.

Ama henüz bana inanmıyor.

Yeni ben, beyaz bir elbise içinde yanımda durup kabul *ediyorum* diyecekse beni gönüllü olarak seçmesi gerektiğini biliyor.

Sadece Jamie'nin maskaralıklarıyla bozulan bir sessizlik içinde yemeğe oturduk. Bu akşam salata sevmiyor ve ikimiz de marul atmasını engellemek zorundayız. Somon balığını süt dişlerinin arasına sıkıştırmaya karar veriyor. Bir yığın pirinci kartopu haline getirip atmakla tehdit ettiğinde Britta parmağını sallayarak elinden alıyor. Sadece son dakikada onun için soyduğum muz sevmiş görünüyor.

"Bunu sık sık yapar mı?" Bu davranışı daha önce fark etmemiştim.

Kadın başını sallıyor. "Bugün ona bakan kadın Leslie, en sevdiği anaokulu öğretmenlerinden biri ama altmışlı yaşlarında. Bütün gün parkta koşturduklarını sanmıyorum. Bazen Jamie'nin yakacak enerjisi olduğunda bunu masada yapar."

Mantıklı ve aklımda çok daha ilginç bir şey, genellikle spor, varken bir yemek boyunca oturmaya zorlandığım çocukluk anılarım var.

Ayağa kalkıp Jamie'nin önlüğünü çözüyorum, sonra onu kollarıma alıyorum. "Neden bitirmiyorsun? Bir süre kovalayacak bir top buluruz. Yemeğimizi fırına koyarsan, yemeye hazır olduğumuzda birazdan gelirim."

Tereddüt ediyor. "Eğer onu burada yeterince uzun süre oturtursan, bunu öğrenecektir."

"O bir çocuk. Koşmaya ihtiyacı var. Temiz havaya ihtiyacı var. Bu benim departmanım. Geri döneceğiz." "Baba," Jamie çığlık atıyor. "Hadi oynayalım!"

Onu dışarı çıkarırken Britta'nın bakışlarını üzerimde hissediyorum, ikimizi birlikte izliyor. Değerlendiriyor mu? Muhtemelen. Biraz kızmak istiyorum ama bu dönem bunun için var, nasıl bir baba ve koca olacağımı belirlemek için. Bu benim.

Umarım yaptığım şey yeterlidir.

Çimenlerde yarım saat koşup kıkırdadıktan sonra Jamie nefes nefese kaldı. Artık oğlum hakkında bildiğim bir şey var. O zeki. Kararlı. İstedliğini elde etmek için el altından iş çevirmekten çekinmez. O kesinlikle benim çocuğum.

Ama aynı zamanda nazik ve gülmeyi seviyor ve bir yaram varmış gibi yaptığımda gelip öpmekte tereddüt etmedi. Annesi gibi şefkatli.

Eve tekrar girdiğimizde tertemiz ve boş bir mutfak buluyoruz. Britta tabaklarımızı ısıtma çekmecesine yerleştirdi ve ben de onları çıkarıp Jamie'nin yemeğini plastik bir çocuk tabağına koydum ki kendini yakmasın.

"Eğer iyi beslenirsen sana dondurma bulabilirim, ortak."

Ellerini çırpıyor ve yemeğine iştahla dalıyor. İyi, eski moda rüşvet işe yarıyor. Gülmekten kendimi alamıyorum.

Şu anki kargaşaya, Britta'nın benim olup olmayacağını bilmemenin belirsizliğine rağmen, Jamie ile vakit geçirmekten ne kadar memnun olduğumu inkar edemem. Evet, o eğlenceli ve inanılmaz biri. Ama ona her baktığımda kendi yüzümü ve Britta'nın gözlerini gördüğüm için hayret ediyorum. O bizim mükemmel bir karışımımız.

Vanilya/çikolata karışımında biraz kaçakçılık yaptıktan sonra onu hızlıca yıkıyorum, ardından annesinden bir öpücük alabilmesi için kucağıma alıyorum.

Onu medya odasında, CD çaların yanındaki bir sandalyeye kıvrılmış, kulaklarına gürültü önleyici kulaklıklar takmış halde buluyorum.

Ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Ona doğru koştum. "Angel, sorun ne?"

Yanaklarındaki ıslaklığı siler ve Jamie'ye sahte bir gülümseme verir. "Yatmaya hazır mısın yakışıklı adam?"

"Hikâye istiyorum," diye ısrar ediyor oğlumuz.

Sırtışı sahicileşiyor. "Tabii ki biliyorsun."

Ayağa kalkıp Jamie'ye uzandığında tereddüt ettim. "Emin misin? Bunu yapabilirim." Başını sallıyor. "Ben iyiyim."

Britta'nın bunu kastettiğini sanmıyorum ama o inatçı biri ve bu kavgaya değmez. Onu teslim ediyorum.

Küçük çocuğu göğsüne bastırıyor, gözleri kapalı, ona sıkıca sarılırken yüzü duygu yüklü.

Onu üzgün görmeye dayanamıyorum. Eğiliyorum ve dudaklarımı kulağına yerleştiriyorum. "Seni nasıl mutlu edebilirim meleğim?"

Başını sallar ve Jamie'ye sarılır. "Geri geleceğim."

Bu cevaptan hoşlanmadım ama yatmadan hemen önce oğlumuzu üzme riskini almak istediğinden şüpheliyim. "İyi geceler, küçük adam." Başının üstünden öpüyorum.

"Yarın futbol var mı?"

"Evet!" O da alkışlıyor ve sırtıyor. "İyi geceler, baba." Bu hala beni boğuyor. "İyi geceler, oğlum."

Britta Jamie'yi odadan çıkarırken, sırtını okşayarak ona sessiz desteğimi veriyorum. Onun için buradayım. İlk kez birlikte olduğumuzda bu konuda iyi olmayabilirdim ama artık hiçbir şey benim için daha anlamlı değil.

Köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda, onu neyin üzmüş olabileceğini bulmak için etrafıma bakıyorum. Britta genellikle sessiz, sessizlik içinde acı çeken bir tiptir. Bu yüzden onu ağlatan bir şey olduğunda, bunu kastettiğini biliyorum. Son birkaç haftadır onu bu kadar sık ağlatmış olmaktan nefret ediyorum. Ama şimdi onu üzen şeyin ne olduğu beni daha da şaşırttı.

Gördüğüm tek şey önümdeki masada duran kulaklıklar. Onları takar takmaz, Keeley'nin bana verdiği CD'yi dinlediğini fark ediyorum.

Beni etkileyen bir şarkının son notalarını duyuyorum. Bunu duymuştum, sanırım.

Dinlediği son şarkıyı tekrar başlatmak için GERİ tuşuna basıyorum. Anında tanıdım. Green Day'den "Good Riddance." Çoğu insan şarkının adının "Time of Your Life" ya da benzeri bir saçmalık olduğunu sanıyor ama bu sadece şarkının duygusu.

Şarkı sözlerini dinlediğimde, pek çok şey hemen aklıma geliyor. Dönüm noktaları ve çatallar hakkında

önünüzdeki testlerden en iyisini yapmak ve zaman içinde öğrenmek. Evet, evet. Bunların hepsine, evet. Ve eğer son üç yıl bana bir şey öğrettiyse, bu bir sonraki satırda yankılanıyor. Neler olacağı tahmin edilemez, ama Britta ve Jamie ile birlikte olmak? Anlaşmazlıklara ve belirsiz geleceğe rağmen, ikisiyle de hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum. Bu yüzden fotoğraf karelerini zihnimde saklayacağım ve zamanında anılara dövme yapacağım. Ne olursa olsun, her şeye değdi. Britta sonunda Makaio'yu seçse bile, her zaman geriye dönüp bakabileceğim ve hatırlayabileceğim bu döneme sahip olacağım.

Sonunda yalnız kalırsam yeterli olacak mı?

Şarkıyı üç kez dinliyorum ve her bir kelimeyi hafızama kazıyorum. Keeley duygularını ifade etmek için her zaman müziği kullanmıştır. Nedenini hiç anlamamıştım. Liseli bir kızın yapacağı bir şey gibi görünüyordu. Ama şimdi olduğu gibi zaman zaman şarkıların, her şeyi tam olarak kelimelere dökemediğimde aklımdan ve kalbimden geçenleri anlamama yardımcı olduğunu görüyorum. Ya da duygularımı çok derinlere gömdüğümde, doğru şarkı hissettiğim her şeyi ortaya çıkarıyor.

Bu deneyimi sevmiyorum... ama nihayetinde nedenini gerçekten anlamadan acı çekmekten daha iyi.

Britta'nın odaya geri döndüğünü gördüğümde gözleri hâlâ kızarmış görünüyordu. Kulaklığımı kulağımdan çıkarıp müziği durduruyorum.

"Şimdi beni neyin heyecanlandığımı biliyorsun." Kulaklıkları işaret ediyor. "Evet. CD'yi biraz daha dinledin mi?"

"En başından başladım." Duraksıyor. "Keeley bunu senin için mi yaptı? Ve bu şarkılar senin hislerini mi temsil ediyor?"

"Evet."

Geçmişte, gerçeğin etrafında dans ederdim. Britta'ya bana neler olduğu hakkında çok fazla şey anlatmak çok açıklayıcı olurdu. Artık düşüncelerimi, sancılarımı, ağrılarımı ve çaresizliğimi ifade etmekten korkmuyorum. Benim üzerimde gücü olduğunu bilmesini istiyorum. Her zaman vardı.

"Seni iyi tanıyor olmalı." Britta bu konuda kararsız görünüyor.

"Benim içimi çok görüyor. Bundan rahatsız olmak ya da garipsemek isterdim. İlk tanıştığımızda öyleydim.

Ama şimdi kabul ediyorum ki bu hoş bir şey."

"O zaman ikinizin arkadaş olmasına sevindim. Keeley gerçekten çok hoş görünüyor."

Britta'nın ellerini tutuyorum. "İşte biz buyuz. Hep böyle olduk. Kardeşimle ilk kez bir araya geldiğinde bunu nasıl karşılayacağımdan emin değildim ama şimdi ona kız kardeşim diyeceğim için mutluyum."

Britta'nın gözleri yaşarır. "Belki de bunun hakkında konuşmalıyız."

"Keeley?" Başını salladığında CD kutusunu kaldırıyorum. "Müzık mı?"

"Hayır." Altın sarısı saçları gelişigüzel topuzundan dökölüyor. "Biz."

Oh, Tanrıya şükür.

Ellerini ellerimin arasında ovuşturmaya devam ederek başımı sallıyorum ve kanepeye oturuyorum. "Hadi yapalım bunu meleşim. Ben onun için buradayım.

Seni ve Jamie'yi sonsuza dek mutlu etmeye niyetli olduğuma ikna etmekten başka bir nedeni yok." "Bunu kabullenmeye hazır mıyım bilmiyorum."

"Sana gerçeği söylemeden edemem."

Britta bir süre bunu düşündükten sonra başını sallar. "Ne yapacağımı şaşırdım. Seni bir daha hayatımda görmeyi hiç beklemiyordum, hele Jamie'nin babasından daha fazlası olarak. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Senin için hiçbir şeyi kolaylaştırmadığımı biliyorum. Özür dilerim. Makaio ile ilişkini kesersen, ilişkimizi daha yavaş ilerletebilmek için vites küçültmek için elimden geleni yapacağım-"

"Daha ne hissettiğimi anlamadan nişanı atmamı bekleyemezsin." Yüzünde bir özür ifadesi var. Ondan bunu ve daha fazlasını istediğimi biliyor ve bunu bana şimdi veremeyeceği için üzgün.

"O zaman şu anda yaptığımızın ötesinde nasıl ilerleyebileceğimizi söyler misin?" "Bana biraz nefes aldırabilir misin?"

"Hayır." Kelimeyi yumuşak bir şekilde söylüyorum. Gerçeği şekerle kaplayamam ya da bana dağıtılan eli değiştiremem. "Düğün tarihinizi öne çektiğinde, bana haber veriyordu. Bunu fark ettin mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Beklemenin bir anlamı olmadığını söyledi ve-"

"Ayrıca bana seni uzaklaştırmam için bir fırsat vermeyecekti. Niyetimin farkında olduğunu bana bildiriyordu. O randevu benim için kocaman bir siktirip gitmeydi. Çalışmak için sadece bu kadar az zamanım var. Bu yüzden benimle evlenmenin ne kadar iyi olacağını görmeni sağlamak için her gün her anı kullanmalıyım. Geçici olarak benim yanıma taşınacağını söylediğinde heyecanlanmadığına bahse girerim."

Tereddüt ediyor. "Hayır."

"Onu nasıl ikna ettiniz?"

"Makaio'ya Jamie'yi evlat edinebilmesi için seni haklarından vazgeçmeye ikna etmenin başka yolu olmadığını söyledim. Hoşuna gitmedi ama..." Ellerini kucağında sıkıyor. "Nihayetinde, buraya gelmeme izin vermeden önce ona bir söz vermemi istedi."

"Ne?" Bir şüphem var ve bu hoşuma gitmiyor. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi."

Yumruklarımı sıkarak arkama yaslandım ve neredeyse kendimi kaybediyordum. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi iki önemli gerçekle sakinleştiriyorum: Bir, Makaio'nun yerinde olsaydım muhtemelen Britta'dan benzer bir söz koparırdım. İki, onun oyununu tamamen anlıyorum. Ne yazık ki onun için, ben oynamakta daha iyiyim.

"O zaman işleri yoluna koyalım ki bir hata yapıp onunla evlenmeyesin."

Britta gözyaşlarını tutmaya çalışırken dudağını o kadar sert ısırtıyor ki kıpkırmızı oluyor. "Üç yılını senin tam olarak kim olduğunu bildiğimi düşünerek geçirdim. Muhteşem, ukala, komik, sahiplenici, seksi... ve aynı zamanda bencil, ilgisiz, çabuk suçlayan, güvenmekte yavaş, hatta kendini adamakta daha da yavaş. Dün gece, o nişan yüzüğü..." Gözyaşlarını uzak tutmak için nefes alırken titriyor. "Bana her şeyi sorgulattın. Aynı geçirdiğimiz zamanı, ilişkimizin benim için senden çok daha fazla şey ifade ettiğine, senin asla bir kadını hayatının sonuna kadar sevecek türden bir adam olmadığına, beni asla kalıp sadık kalacak kadar önemseyemeyeceğine inanarak geçirdim ve-"

"Yanılıyorsunuz. Bencil olmakla ilgili değil. Ya da güvenmekte zorlanmak konusunda. Ama geri kalanı..." "Neden? Neden bana güvenemedin?"

Ona el salladım. Eğer ayrılığımız sırasında yattığım kadın sayısını kaldıramıyorsa, geçmişimin geri kalanı aklını başından alacaktır. Bana asla eskisi gibi bakamayacak. "Boktan bir çocukluk. Ailemle tanıştın."

Yüzünü buruşturuyor. "Onlar korkunç insanlar."

"Aynen öyle." Ve umarım bu konu hakkında bir daha söylemem gereken tek şey bu olur. Bana psiko-seksüel bir canavarmışım gibi bakmasına dayanamazdım. "Ama o zamanlar hissettiklerim konusunda yanılıyorsun. İlişkımız her şey demektir. Seni sonsuza dek, sadakatle sevmek istiyordum. Seninle evlenmek istedim ve..." Kahretsin, şimdi tıkanıyorum. "O zaman sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum, şimdi de söylemeye çalışıyorum."

"Keşke ben başka biriyle nişanlanana kadar beklemeseydin."

Fısıltısı içimi parçalıyor. Keşke kafamı kıcımdan daha önce çıkarmam gerektiğinden başka iyi bir cevabım olsaydı. Ama yok. Sadece onu benimle birlikte ilerletmeye çalışabilirim.

"Hayatını cehenneme çevirmek için düğün gününe kadar benimle yaşamaya seni zorlamadım. Birbirimize ait olduğumuzu kanıtlamak için yaptım. Haklı olabileceğime az da olsa inanmasaydın, bu durum senin için kolay olurdu. Bana siktirip gitmemi söyledin. Beni Jamie'nin babası olarak kabul eder ve mahkemede ziyaret hakkı için mücadele etmemi sağlardın ama benimle hiçbir ilişkin olmazdı. Buradayız çünkü bana karşı hissettiklerin ilk aşkın kalıntılarından daha fazlası. Aramızda başka bir şey var. Bu kadarını kabul edebilir misin?"

Kanepede geriye yaslanıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, sanki aramızda boşluk olmasını istiyormuş gibi. "Eğer yaparsam, bana daha sert saldırırsın."

"Ama ben haklıyım?"

Benim ısrarcı bir piç olduğumu düşüneceğinden şüphem yok ama Britta'nın rahatlamaya ihtiyacı var ve bence buna çok ihtiyacı var.

Benden. Elini tuttum ve başparmağımı parmak eklemlerine sürttüm.

Gözlerini kapatırken elimi tutuyor ve düşündüğüm her şeyi sessizce onaylıyor. "Evet."

Sonunda bir yerlere varıyoruz. Daha dik oturuyorum ve onu daha yakına getiriyorum. Avuçlarını tenime değdirmek istiyorum. Ellerimi vücudunun her yerinde gezdirmek istiyorum. Bunun hayalini kurarak sürekli bir uyarılma halinde yaşıyorum. Ama o, çektiğim acının her anına değer.

"Teşekkür ederim meleğim. Beni hayatında isteyip istemediğini, sahip olduğumuz şeyin senin için işe yarayıp yaramayacağını anlamak için ikimizin de mümkün olduğunca dürüst olması gerekiyor. Ben deniyorum. Hissettiğim ve düşündüğüm her şeyi sana anlatıyorum."

"Bugün Keeley'e o kadar yaklaştığını söyledim ki neredeyse kim olduğunu bilmiyordum." Bana ağlamaklı bir gülümseme gönderiyor. "Bazen sanki eski halinin ortaya çıkmasını bekliyormuşum gibi hissediyorum. Geçmişte zamanımın yarısını senin için önemli olup olmadığımı merak ederek geçiriyordum. Ya da aklımdan bile geçip geçmediğimi. Artık biliyorum. Bu bir yandan ferahlatıcı. Diğer yandan da silahsızlandırıcı."

"Eğer izin verirsen, sana her gün seni düşündüğümü söyleyeceğim. Seni istediğimi. Seni sevdiğimi.

Seni bir daha asla meraklandırmayacağım."

"Peki ya diğer sorunlarımız? Yani... o sabah beni terk ettin. Neler olup bittiğini bile bilmiyordum ki kendimi savunabileyim ve sana durumu neden yanlış anladığını anlatabileyim. Maxon'ın o gizli prensle yaptığı anlaşma hakkında hiçbir şey bilmediğime dair seni temin edemedim tüm bağları kopardın."

Çekiniyorum. "Biliyorum. Ama güven konusunda daha iyiye gidiyorum."

Britta başını sallıyor. "Bu benim için yeterli değil. Artık bir çocuğumuz var. Öfken ne olursa

olsun? Herkes için en iyisinin ne olduğunu anlayacak kadar uzun süre bunun ötesini düşünmelisin. Bu artık senin öfken ve gururunla ilgili olamaz."

"Haklısın. Sana bir söz vermemin faydası olur mu? Eğer ilişkimizin sonuna gelmiş gibi görünürsek, seninle konuşacağım. Sen de benimle konuşacaksın. Eğer bunu yaparsak, bir daha ilişkimizi bitirebileceğimizi sanmıyorum.

yine bırakır." Ona biraz daha yaklaştım. "Britta, gençtim ve ukalaydım. Öfkeli ve aptaldım. Olgunlaşmamıştım. Ailemle tanıştın. Bu benim evlilik örneğimdi. Seni sevdiğimi biliyordum. Bunu söylemekten korkuyordum çünkü bu sana benim üzerimde güç vermek olurdu."

"Ama benim üzerimde böyle bir gücün vardı."

Başımı sallayarak hak veriyorum. "Anlamalısın... Eşlerden birinin diğerini 'aşklarıyla' cezalandırdığını gördüm. Bunu yeniden yaşama düşüncesi kaldırabileceğim bir şey değildi. Ama şimdi sana söylüyorum çünkü bunu asla kötüye kullanmayacağını biliyorum. Çünkü yıllarca sensiz yaşadım ve bu beni perişan etti."

Beni hiç anlamamış gibi kaşlarını çatıyor. Hiç şaşırmadım. Annesi kızını tüm kalbiyle seven bir kadın. Sonunda eski karısına geri döndüğü için onunla kalmayan bir adamı seçti. Ama Eleanor yaşadığı kalp acısının kendi hatası olduğu kadar sevgilisinin de hatası olduğunu biliyordu. Kızgın değil. Annelik sevgisi Britta için yaptığı her şeyde parlıyor. Meleğim iki insanın her gün zevk için birbirini parçaladığını hiç görmedi. Kalbini sırf eğlence olsun diye kıran birine asla vermedi.

"Eğer bir daha konuşmadan beni terk etmeyeceğine söz verersen-" "Kesinlikle. Tamamdır. Asla ama asla tek kelime etmeden çekip gitmeyeceğim. Bunu bana yapmayacak mısın?" Britta kaşlarını çatır. "Birlikte olsak da olmasak da, bunun benim tarzım olmadığını biliyorsun."

O haklı. Haklı değil. Şanslıyım ki Britta hiçbir zaman beni kışkırtmaya, kızdırmaya ya da bir tepki almak için beni tehdit etmeye çalışan biri olmadı. Dürüst. Nazik. Sevecen. Mükemmel. İşte bu o.

"Tamam, bu bir engel. Sanırım..." Yutkunuyor. "Diğer tüm kadınlar hakkında konuşmalıyız."

"Birlikteyken seni bir kez bile aldatmadım." "Ama son üç yıldır neredeyse hiç keşişlik yapmadın."

İtiraz etmek istiyorum. Ayrıyken yaptıklarımı bana karşı kullanamaz. Ama ayrıldığımızdan beri yaptığım her şey hakkında ne hissettiğine, benim onun berbat nişanlısı hakkında ne hissettiğime yardımcı olamadığım gibi o da yardımcı olamaz.

"Eğer bana evet dersen..." Parmaklarımı ensesinde dolaştırmaya cesaret ediyorum ve gözlerimin içine baktığından emin oluyorum. "Eğer benimle evlenirsen, garanti ederim ki dokunduğum son kadın sen olacaksın. Ve sana asla başka birini istemen için bir sebep vermeyeceğim."

Makaio Kāle gibi birinden çok daha az. "Bunu yapmaya hazır değilim."

Dişlerimi gıcırdatmamaya çalışıyorum. Sanki döngüsel bir tartışma yaşıyoruz. Onu nasıl ileriye taşıyacağımı bilmiyorum. Ben geri dönemem.

"Angel..."

"Ama birlikte geçireceğimiz zamanla ilgili düşünceniz mantıklı. Sonunda ya tekrar bir araya gelme ya da temelli ayrılma kararımızdan emin olmalıyız. Ya..." Düşüncelerini toparlayarak iç geçiriyor. "Ya daha önce doğru fikri bulduysan? Bunca zamandır evli olsaydık hayatın nasıl olacağını hayal etmeye çalıştığımız bir gece yerine, burada birlikte geçirdiğimiz zamanın geri kalanını bu şekilde yaşasak nasıl olur? Seks hariç tabii ki."

Tabii ki. O kısım beni heyecanlandırmıyor ama ya gerisi? Lanet bir parti vermek istiyorum. "Evet!"

Bu, bana vermesini beklediğimden çok daha iyi bir taviz. Önümüzdeki yaklaşık yedi hafta boyunca her konuşmamızda onunla kavga etmek zorunda kalmayacağımı bilmek beni çok rahatlatmıştı.

Bana verdiği gülümseme ilk başta duraklıyor, ama büyüyor, gözlerine ulaşıyor. Bu onu

canlandırıyor.

Bu onu mutlu gösteriyor.
Beklediğim, uğruna savaştığım, acı çektiğim şey buydu.
Britta Stone neredeyse tekrar benim oldu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BRITTA'NIN henüz göt deliğinden ayrılmaya hazır olmaması sürpriz değil, bu yüzden onun etrafında çalışmaya devam etmek zorundayım. Hayır, bu benim ilk tercihim değil ama bu gece çok şey verdi. Onu önümüzdeki kırk sekiz gün boyunca benim yolumu denemeye ikna etmek için hangi sihirli kelimeleri kullandım bilmiyorum ama bizi ilerletmeye devam edecekse tekrar tekrar söyleyeceğim.

Onu öpmeyi, onunla sevişmeyi, aramızdaki bağı sağlamlaştırmayı tercih ederim. Ama tanıdığım en tutucu Hawaiili'yi terk edene kadar, onun sınırlarına saygı duymak zorundayım.

Aile odasına gidiyoruz. Dondurmadan bahsettim. İkimize de bir fincana birkaç kaşık koyuyor. Ve gülümsedik. Konuşma "Keeley'nin" düğününe dönüyor ve ben detayları öğrenmek için bastırıyorum. Meleğim iyi bir planı sever ve gerçekten heyecanlanır.

"Sence Keeley, listesinden bazı görevleri almayı teklif etsem gücenir mi?"

Çünkü muhtemelen hiçbir zaman kendi düğününü planlayamayacak. Ama bu dahice bir fikir çünkü benimle evlenirse, farkında olmadan kendi düğününün en azından bir kısmını hazırlamış olacak ve bu da onu çok heyecanlandıracak.

"Bence hem mutlu olur hem de rahatlar. Bunu yapmalısın."

Parıldayan kaşığı dilinin üzerinde kaydırıyor ve ben neredeyse kendimi kaybediyorum. Dudakları parlıyor, pembeleşiyor, yumuşacık ve şehvetli - ve benimkinden birkaç santim ötede.

Onu tezgahın üzerine fırlatmadan, yoga pantolonunu çıkarmadan ve şimdi beni tokatlayacağı ya da daha sonra bana kızacağı bir şey yapmadan önce başka tarafa bakmam gerekiyor.

"Yapacağım. Teşekkürler." Saate bir göz atar. "Saat hâlâ oldukça erken. Son üç yıldır evli olsaydık, belki de gecenin geri kalanını geçirmek için izleyecek bir film bulurduk?"

Az önce yaptığımız derin tartışmadan sonra, onu yatağa götürmek ve sevildiğini, istendiğini ve güvende olduğunu hissettirmek konusunda ısrar ederdim. Ama...

İç çektim. "Elbette."

Kanepeye tırmanıyoruz, belki iki adım arayla ve uyuşturan bir polis komedisini açıyoruz. Birkaç gerilimli bölüm ve inandırıcılığı zorlayan otomobil akrobasiyle tamamlanan yüksek hızlı bir kovalamaca var. Polisin aşık olduğu kişi bilgi için neredeyse öldürüldüğünde Britta yaklaşıyor ve başını omzuma gömüyor.

Gülümsüyorum. Yumuşak bir kalbi var. Şiddetten hiç hoşlanmaz. Ve ben de bu anı kendi avantajıma kullanmaktan çekinmem.

Kolumu ona dolayarak, avucumu kalçasına sabitliyorum ve onu daha yakına kaydırıyorum.

"İyi misin?" Hâlâ gergin. "Artık bakabilir miyim?"

Ekrana bakıyorum. Kötü adamlardan biri kızı ameliyat masasına kelepçelemiş, diğeri de eline akülü tornavidayı almış. "Henüz değil."

"Bunu neden filmlere koyuyorlar? Karartıp bana kötü şeyler olabileceğini söyleyemezler mi, sonra da sonucu gösteremezler mi?"

Gülüyorum. "Erkekler agresif, testosteronlu sahneleri seviyor. Kanı canlandırıyor. Bize

hissettiriyor

erkekçe. Kızımızı nasıl kurtaracağımızı falan hayal ediyoruz." Titrediğinde, başının üstünü öpmekten kendimi alamıyorum. "Her film *Love Actually* olamaz."

Bu onun en
sevdiklerinden biri.
"Keşke yapabilseydi."

Yirmi dakika sonra polis, stiletolarla çok koşmayı başaran güzel kızını kurtarır ve kötü adamların hepsi ya ölür ya da hapse girer. Beklediğim son buydu, yani iyiyim. Britta'nın bana yaslanmış uyuduğunu görmek için aşağı bakıyorum.

Gösterdiği güvene, ona vermeme izin verdiği rahatlığa gülümsüyorum. Hayatımızın sonuna kadar her gece bunu yapmak isterim.

Bir elimle onu dik tutarak ayağa kalkıyorum, onu uyandırmamak için elimden geleni yapıyorum. Ayağa kalkar kalkmaz onu kollarıma alıyorum.

Kirpikleri titreyerek açıldı. "Ne? Nerede..."

"Şşş. Geç oldu. Yorgunsun. Seni yatağa götürüyorum."

Kucağında kıpırdanıyor ve kurtulmaya çalışıyor.

"Yürüeyebilirim." "Yürümek zorunda değilsin."

Başka bir konuşma beklemeden yatak odamıza çıkan koyu renkli ahşap merdivenlere yöneliyorum. Ona bakmadan durmamam mümkün değil. Benim için her zaman güzeldi, ama yakından bir bşyapıt. Ve şu anda o kadar yumuşak, uykulu ve mutlu görünüyor ki onu bırakmak istemiyorum.

Yatak odasına girdiğimde başka seçeneğim yoktu, bu yüzden onu isteksizce ayağa kaldırdım. Bana göz kırparken yüzü kızarıyor. "Teşekkürler, Griff."

"Sizinle herhangi bir şekilde birlikte olmak benim için her zaman bir zevktir."

Dudaklarını ısırarak başka tarafa bakıyor, yanakları kızarıyor. "Ben... um, dev küvette biraz ıslanacağım."

İyi oldu. Eğer şimdi birlikte yatağa girersek, kendimi onun üzerinde sürünmekten nasıl alıkoyacağımı bilmiyorum. "Evin kilitli olduğundan ve kahve demliğinin sabah için hazır olduğundan emin olacağım."

Alnından tekrar öpüyorum, sonra dudaklarımı teninde başka bir yere kaydırma dürtüsü beni ele geçirmeden odadan çıkıyorum.

Önümüzdeki yedi hafta, bankacıdan bir an önce kurtulmazsa, kendimi ne kadar tutabileceğimi test edecek.

Evin içinde bir tur attıktan sonra, kapalı kapılar ardında çalışan küvetin sesini duymak için geri dönüyorum. İçeride çıplaktı ve içeri girip onun ırzına geçmeyi çok isterdim. Kahretsin, ona sadece bakmakla yetinirdim.

Bu olmadığı için Jamie'yi kontrol ediyorum, yan yatmış, battaniyesi kollarına kıvrılmış bir şekilde uyuyor. Daha büyük bir yatağa ihtiyacı var. Yarın Britta'ya bu konuyu açmayı aklıma not ediyorum. Oyun parkı artık yetmiyor.

Üzerimde sadece boxer'ım var, yorganı indirip çarşafın arasına giriyorum. Büyük yatak boş geliyor. Britta'nın yanında sadece birkaç gündür uyuyorum, ama onun yanıma kıvrılmasına, yumuşak, eşit nefes alışını duymaya çoktan alıştım. Ne yazık ki, uykusunda sarılmak isteyen kadınlardan biri değil. Maui'de ısınmak için beni aramasına gerek yok. Görmediği kabuslar için teselliye ihtiyacı yok. Ve kesinlikle gecenin bir yarısı sevişmek istemiyor.

E-postalarımı tarayarak dikkatimi dağıtıyorum. İlanlarımdan biri hakkında bazı temsilci geri bildirimlerini okudum ve mutfağın güncellenmesi gerektiğini kabul ettim, ancak satıcı eve daha fazla para yatırmakla ilgilenmiyor. Başka bir mülkle ilgili bir web sorgusu alıyorum ve Pazartesi ilk iş arayacağıma dair bir yanıt gönderiyorum.

Sonra aktif reklamlarımın istatistiklerini kontrol etmek için sosyal medyaya giriyorum. Küvetteki suyun kapandığını duyuyorum. Britta banyodaki yüksek kaliteli hoparlörden hafif bir müzik çalıyor. Yumuşak ve enstrümantal bir melodi. Uzun bir banyoya girecek gibi görünüyor.

Müzikten nefes alış verişlerini duyuyorum. Şarkının arka planı olmalı. Homurdanıyorum. Bu gece beni daha fazla çalıştıracak bir şeye ihtiyacım yok.

Ama tekrar duyduğumda kaşlarımı çattım. Britta'nın başı dertte mi?

Bilmiyorum, ama başımı eğip daha yakından dinliyorum. Su şırıldıyor. Ağır nefeslerin arasında bir inilti duyuyorum. Acı mı? Hüzün mü? Melankoli? Başka bir şey mi? İyi olup olmadığını bilmem gerek.

Yavaşça yataktan çıkıyorum ve sessiz adımlarla çift kapıya yöneliyorum. Çok iyi duyamıyorum. Ama kapıların arasındaki aralıktan suyun hareketinin parıldayan gölgesini görüyorum. Bir tiz çığlık daha duyuyorum.

"Britta?" Yavaşça sesleniyorum.

Bir nefes. Üçlü sert pantolon. Boğuk bir inilti. "Griff..."

Bu kadar. Çıplak ya da değil, küvette hıçkıra hıçkıra ağlıyorsa, onu orada yalnız bırakmam. Onu rahatlatacak kadar kendimi kontrol edebilirim. Düşünüyorum. Ve eğer onun çıplak anılarını silmek zorunda kalırsam... Tanrı'nın viskiyi icat etmesinin bir nedeni de bu.

Yüzünden akan rimeli ve gözlerinden akan yaşları görmeyi bekleyerek kapıları ittirerek açıyorum.

Britta'yı küvette uzanmış, başını arkaya atmış, ellerini bacaklarının arasına almış görmeyi beklemiyordum. "Sakın" -zevkten ağırlaşmış ve şehvetli görünen mavi gözlerini açıyor- "içeri gel." Artık *çok geç*.

Hareket edemiyorum. Bakıyorum. Vay anasını be. Başının üzerine yığılmış saçları, boynuna usulca düşen ve göğüslerinin kabarıklıklarına yapışan kabarcıklara doğru uzanan dallarıyla harika görünüyor. Yanakları kızarmış. Dudakları şişmiş.

Tahrik oldu. Sertçe yutkunuyorum.

"Griff." Britta sanki burada kalamazmışım, beni reddediormuş gibi başını sallıyor.

Utaniyor mu, endişeleniyor mu bilmiyorum ama ben heyecanlandım, tahrik oldum ve heveslendim. Tabii ki, bana ihtiyaçları ile gelseydi çok daha fazla hoşuma giderdi, ama bununla çalışabilirim.

"Durma meleğim. Devam et." Birkaç adım ötedeki tezgâha yaslanıyorum ve onunla bakışlarımızı kilitliyorum. "İzleyeceğim. Başka bir şey yok."

"Hayır. Yapamazsın. Yapamam."

Ellerimi ikisini de görebileceği şekilde kaldırıyorum. "Sana dokunmayacağım."

"Ben çıplakken beni görmemelisin ve..." Tam olarak ne yaptığını itiraf etmek istemiyormuş gibi dudağını ısıırıyor.

"Mastürbasyon mu?" Gülümsüyorum.

İç çekiyor. "Sadece git. Bu çok aşağılayıcı."

"Hayır, çok seksi. Ciddiyim. Yap şunu meleğim. Kendine

dokun." "Sen odadayken, bana bakarken bunu yapamam."

"Eminim yapabilirsin. Utanmana gerek yok. Her santimini gördüm. Dokundum, öptüm,

ona taptım. Gözlerinizi kapatın ve öyle davranın..." *Şimdi sana dokunuyorum.* "Seni ne tahrik ederse." Gözlerini kırıştıtararak kapattı. "Bu doğru değil."

"Bu sadece senin için. Eğer gerçekten evliymişiz gibi davranacaksak, benim seni kendi kendine zevk alırken izlemem çok da önemli olmaz. Büyük bir gün geçirdik ve bir sürü önemli konuşma yaptık. Tüm bunlardan sonra kendini iyi hissetmelisin. Eğer sana kendim dokunamayacaksam ya da uzun, lüks bir süre seninle sevişemeyeceksem, o zaman sen kendini çok iyi hissederken yanında olmama izin ver."

Kıvranıyor, geriliyor. Kalçalarını birbirine bastırdığını görüyorum. "Bunu bana neden yapıyorsun? Sana bir bakıyorum ve... istiyorum. Neredeyse fiziksel. Acıtıyor. Nasıl durduracağımı bilmiyorum. Durdurmalıyım. Böyle hissetmemeye çalışıyorum-"

"Yapmak zorunda değilsin. Seninle konuşmaktan başka bir şey yapmayacağım. Gözlerini kapat. Sesimi dinle.

İyi hisset. Bunu senin için çok istiyorum."

"Peki ya sen?" Gözleri fal taşı gibi açıldı ve boxerımın fermuarının arkasındaki ereksiyona uzun uzun baktı.

"Kendim için sonra endişelenirim." Bir sonraki orgazmımın onun bana yaşatacağı orgazm olacağına dair kararlılığımı korumak için elimden geleni yapıyorum. Ama bana kalırsa, yanımda olmak onu tahrik ediyorsa, buna bir son vermeyeceğim. Eğer gerçekten itiraz ederse, geri çekilir ve onu yalnız bırakırım... ama şu anda bana bakışına bakılırsa, sanki bakışlarıyla beni yiyip bitiriyormuş gibi, yalnız kalmak istediğini sanmıyorum.

Küvette tekrar kıvranmaya başladı.

"İşte böyle. İhtiyacın olan yere dokun. Islandın mı meleğim?" Bana titrek bir baş sallaması veriyor.

"Güzel kıvrımlarının hala çıplak olduğunu biliyorum." Tam sevdiğim gibi. "Evet."

"Kayganlar mı?"

"Evet." Yine nefes nefese.

Cehennem gibi tahrik edici.

Tezahürat yapmak istiyorum. Kahretsin, kendim görmek istiyorum. Kafamdaki akliselimin sesi - en azından ondan geriye kalanlar- libidoma konuya bağlı kalmasını söylüyor.

"Klitorisin sertleşti mi?"

Su şıprıyor. Kolu hareket ediyor. Nefes nefese kalıyor. "Evet."

Onunla ilgili her şey o kadar ateşli ki aşırı ısınıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp her santimine tapmak için her şeyimi verirdim.

Şu anda, bana vereceği şeyle yetinmek zorundayım.

"Güzel." Sertçe yutkunuyorum. "Diğer elini göğsüne doğru kaldır. Meme ucunu sık."

Bir iniltiyle yapıyor. Baloncukların altındaki hareketler hızlanıyor. Sırtı kavisli. Ayaklarını sudan çıkarıyor ve topuklarını küvetin kenarına dayıyor.

Evet, iş ciddiye biniyor. Ona doğru bir adım atıyorum. Bir adım daha. Son bir adım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Yavaşça eğildim, ellerimi küvetin kenarına dayadım. Nefesim neredeyse kontrolden çıkmıştı.

Ona dokunmayacağım. Dokunmayacağıma söz verdim. Ona daha fazla acı çekertmek istemiyorum. Sadece onu rahatlatmak istiyorum. Ve... eğer bir dahaki sefere kendini seksi

hissettiğinde beni düşünürse, bu da bonus olur. Onunla birlikte olmayalı uzun zaman oldu. Eskiden beni mutlulukla bağdaştırırdı. Bu bağlantıyı kafasında tekrar kurmak istiyorum. Onu orgazm olurken duymak istiyorum. Kulaklarımın onun coşku çığlıklarıyla çınlamasını istiyorum.

"Griff..." Sesi hem bir nefes alış hem de bir uyarıdır.

"Daha fazla yaklaşmayacağım. Daha fazla dayanamadım. Başımı döndürüyorsun meleğim."

Küvetin yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. "Kokun kafamın içinde yüzüyor. İhtiyacın olan zevki tatmana yardımcı olmak için seni net bir şekilde görmeliyim."

Elbette, doruğa nasıl ulaşacağını kendisi de biliyor. Bunun için bana *ihtiyacı* yok. Ve evet, uzaktan daha net görebilmek için ışıkları açabilirim. Ama bence yüzüne patlayan bir LED ile zirveyi bulacak kadar rahatlaması daha az olası. Küvetin başında yanan bir çift kokulu mumla birlikte kısık ayarlı konserve ışıklardan gelen alçak, altın rengi pus kesinlikle mükemmel. Dudakları ayrılırken teni altın renginde parlıyor. Omuzları bükülüyor. Gözleri tekrar kapanırken kırık bir nefes alıyor.

O şimdiye kadar sahip olduğum her fantezi. Hatırladığım her şey ve daha fazlası. Hayatımı birlikte geçireceğim kadın o.

Geçen her anla birlikte biraz daha ölüyorum.

"Oh, meleğim..." Mırıldanıyorum. "Boynunda dudaklar hissediyor musun? Kalçada bir el hissediyor musun?"

Kafamda ona dokunan benim, ama akıl sağlığı için bu jenerikliği korumama ihtiyacı varsa, şimdi dişlerimi sıkacağım ve haklılığımı daha sonra kanıtlayacağım.

"Evet."

"Meme ucunda sıcak nefes hissediyor musun?"

Çok zor nefes alıyor ve kabarcıklar geçen her anla birlikte dağılıyor. Sığ yüzeyin altında göğüslerinin dış hatlarını görebildiğime yemin edebilirim. Areolalarının koyu gölgesini görüyorum. Sert uçları suyun yüzeyini sıyrıyor.

Küvetin kenarına tutunuyorum. Aşağı uzanıp ona yardım etmemek için kendimi zor tutuyorum. Şu anda ona dokunmak için adam öldürebilirim. Haftalardır içinde bulunduğu stres ve endişeden kurtulmasını sağlayan kişi olmayı çok isterdim. Ama sabırsız, aceleci ve azgın olduğum için onu kendimden uzaklaştırma riskini göze alamam. Olduğumdan daha fazla.

"Bir dilin o meme uçlarının üzerinde gezindiğini hayal et. Hoşuna gitti, değil mi? Evet. Çok hassaslar."

Bana sertçe başını sallıyor. Nefes alıp vermesi hızlanıyor. Sırtı bükülüyor. Kolunun sarsıntılı hareketlerinden elinin dairesel hareketini görüyorum. Göğsü pembeleşiyor.

Saniyeler kaldı.

"Bu ağrı artıyor mu? Büyüyor mu? Kanının hızlandığını hissediyor musun?"

"Evet. Evet..." Nefes alış veriş o kadar zor ki kelimelerini zar zor seçebiliyorum. "Evet."

"Çok tatlı olacak. Çok iyi hissettirecek. Onu ovuyorsun, değil mi? Boşalacak mısın?" *Benim için.*

Tüm vücudu gerilir. Kasları, nefesi, kelimeleri donuyor. Kulaklarıma müzik gibi gelen acı dolu bir çığlıkla ağzını açmadan önce boynundaki nabzın çılgınca attığını ve kolunun çılgınca hareket ettiğini görüyorum.

Arkama yaslanıp izliyorum, büyüleniyorum. O, hiç şüphesiz, tanıdığım en şehvetli kadın. Onu ilk öptüğüm andan onunla son kez seviştiğim ana kadar, arzularımı başka hiç kimsenin yapamadığı gibi harekete geçirdi. Ve bu bölüm zihnime silinmez bir şekilde kazındı. Onun keskin seslerini, kadın kokusunu, hareketlerindeki vazgeçiş asla unutmayacağım.

Hepsinden iyisi, bu an tamamen bana ait. Butthole'un onu hiç bu kadar sınırsız görmediğine eminim. En gizli benliğinden bir parçayı bana bir hediye gibi verdi. Bunu her zaman el üstünde

tutacağım. Bir gün, bunun için ona gerektiği gibi teşekkür edeceğim.

Şu anda, coşku dolu hıçkırıkları bir iniltiyle sona eriyor. Vücudu gevşiyor. Gözleri çırpınarak açılıyor. "Aman Tanrım. Bu... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"İnanılmaz mı?"

"Gerçekten çok iyi, evet." Ağzında hafif bir gülümseme belirliyor. "Utaniyorum."

"Utanma. Benimle paylaştığın için memnunum. Yardım ettim, değil mi?"

Bakışlarından anladığım kadarıyla, onun istediğinden daha fazlasını yapmışım.

"Şansını zorlama." "Küvetten çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Havlusunu aldım. "Seni iyice kurulaayacağım meleğim."

Çünkü bahse girerim amı hala çok ıslaktır. Bu sözleri ısırarak geri alıyorum. Benim sertleşmem onun sorunu değil. "Sana şansını zorlama demedim mi?"

Bu..? Evet. Benimle alay ediyor. Bu harika bir işaret. Bekaretini aldıktan sonra ağladı. Duygusaldı ve bu onun kafasını karıştırdı. Kendini hiçbir şeye kaptırmamış olması bana umut veriyor.

"Yeterince adil. Orgazmı istemenize ne sebep oldu? Neden buna ihtiyaç duydun?" Gülümsemesi düşer. "Beni buna cevap vermek zorunda bırakma."

Britta bana söylemeden ihtiyacının sebebinin ben olduğumu söyledi. Tam da duymak istediğim şeyi.

Buna bir zafer diyorum... ama kazandıktan sonra nazıkçe çekiliyorum.

Havlusunu küvetin kenarına serdim. "O zaman seni yalnız bırakayım."

Odadan çıkarken, onun beni izlediğini görüyorum. Bakışlarımız birleşiyor. Bakışlarında aynı açlık yok ama yoğunluğu da eksik değil. Onun kafasının içindeyim, derisinin altındayım. Sanırım kalbine tekrar girmeye çalışıyorum.

Eşiği geçiyorum. Kapıları kapatmam gerektiğini biliyorum ama gözlerimi ondan alamıyorum. "Kapat onları, Griff."

O yüzden Venüs gibi sudan yükseldiğinde bakamıyorum. Lanet olsun.

İstediğini yapacak gücü kendimde buluyorum. Bir gece için sınırlarını yeterince zorladığını düşündüğüne şüphe yok.

Onu biraz yalnız bırakmak için kapı kollarını tutarken tezgâha bakıyorum ve lavabonun yanında telefonunu, dudak parlaticısını ve mücevherlerini görüyorum. Bankacıdan gelen parçanın parıldadığını görüyorum ve bu bende hırlama isteği uyandırıyor.

"Pekâlâ, tamam. Ama anlaşılmamızın geri kalanında bir çiftmişiz gibi davranacaksak, onun yüzüğünü takamazsın Britta." Akıl sağlığım ve kendime hakimiyetim buna dayanamayacak. "O parmak benim."

"Biliyorum."

Teşekkürler.

Kapıları süpürerek kapattım ve çorap çekmecesini açmak için odanın diğer ucuna yürüdüm. Tanrım, yüzüğümü takıyor olmalıydı. Mücevher kutusunu arkadan çekerken sesi beni durduruyor. "Ama sonsuza dek takmayacaksam yüzüğünü takmayacağım."

Lanet olsun. Orospu çocuğu. İsteyken parmağında görmeyi çok isterdim. Kahvaltıda. Yatağa gittiğimizde.

Ama anlıyorum. Benimle gerçekten evlenmeyecekse ben de fazla umutlanmamalıyım. Çorap çekmecesini kapattım ve yatağa geri döndüm.

Beş dakika sonra Britta üzerinde KÜÇÜK SİYAH ELBİSE yazan yumuşak, koyu renk pamuklu bir gecelikle çıkıp yanımdaki çarşafların arasına giriyor. "Anlayışınız için teşekkür ederim."

Orgazma ihtiyacı olduğunu mu? Ona dokunamayacağımı mı? Yüzüğümü takmaya hazır olmadığını mı?

Muhtemelen hepsi.

Ona kızamam. Geçmişte ona uyum sağlamak için neredeyse hiçbir şey yapmadım. Şimdi ona elimden gelen her şeyi vermeliyim. "Bir şey değil."

Yanağıma hafif bir öpücük kondurduktan sonra ışığı söndürüyor ve bir andan diğerine derin bir uyku ritmine dalarak yuvarlanıyor.

Uzun süre tavana baktım. Bu gece oyunu tekrar yükselttim. Zirveye çıkmaya ve Britta'yı geri kazanmaya her zamankinden daha kararlıyım. Kalan kırk yedi günümün her birini kullanacağım, böylece onun benim olacağı kesin bir sonuç olacak.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah hepimiz uyuyacağız. Böyle bir günde özel bir açık ev düzenlemem alışılmadık bir durum değil, ancak Maxon ve ben ikimiz de kişisel hayatlarımızda çok şey olduğu konusunda hemfikiriz ve bu, potansiyel yeni müşteriler ve meraklılar olmadan yaşayacağımız bir Pazar günü.

Britta ve ben arkadaşça bir sessizlik içinde kahvaltı hazırlıyoruz. Aramızda dün gecedan önce olmayan bir rahatlık var. Ama farkındalık da havada kaynıyor. Bana sık sık bakıyor. Bana daha çok gülümsediğini görüyorum.

Belki de kendimi durdurmalıyım, ama tesadüfî dokunuşları arttırmadan edemiyorum. Omzunu okşamak. Dolaptan bir şey almak için uzandığında sırtının küçük kısmına bir el. Saçını yanağından bir fırça. Evet, şansımı zorluyorum. Ve bu tür şeylerin sonunda nereye varacağından şüpheleniyorum. Ama onun sevildiğini hissetmesini istiyorum. Ona yakın hissetmek istiyorum. Bu çok mu kötü?

"Angel, sanırım Jamie'ye gerçek bir yatak bulmalıyız."

"Eve gidip beşiğini alabiliriz. Ev bitkilerimi ve küçük bahçemi kontrol etmem gerek-"

"Sence de beşik için fazla büyük değil mi? Neredeyse şilte kadar boyu var. Tırmanarak çıkıyor. Ne anlamı var ki?"

"Yani... büyük çocuk yatağı mı?" Sıkıntılı görünüyor.

Direnişini anlıyorum. Bebeğinin büyümesini istemiyor.

Ona nazık bir gülümseme veriyorum ve yanağını okşuyorum. "Evet. Bugün dışarı çıkalım. Ona içinde büyüyebileceği bir yatak vermek istiyorum."

"Haklısın." Uzun bir süre sonra kabul ediyor. "Hazırlanmama izin ver. Keeley'e onu arayacağımı söyledim. Daha önce bana mesaj attı ve düşün işleri için bir dakikama ihtiyacı olduğunu söyledi. Kahvaltıdan yaklaşık bir saat sonra hazır olurum."

"Mükemmel." Ve eğer bizi düşünümüze bir adım daha yaklaşıtıyorsa, daha da iyi.

Krep ve yumurtadan sonra Britta havuz kenarında kayboldu, telefonu kulağına dayamıştı. Jamie ve ben hem onu hem de bulaşıkları aynı anda temizlemeye çalışırken çok eğleniyoruz. En azından ben duşa girene kadar serbest kalamayacağından emin olmak için onu oyuncaklarıyla birlikte odasına koyuyorum. Belime sardığım havluyla dışarı çıkarken Britta buharlı alana giriyor ve gözleri üzerime dikiliyor.

"Ah. Özür dilerim. Ben-"

"Sorun değil." Omuz silkiyorum. Beni çıplak görmesinden rahatsız olduğumu mu sanıyor? "Burada işim bitmek üzere."

Ama o makyaj ve saç için banyoda oyalanacaksa, ben burada durabilirim.

-Bir süreliğine.

Ben sakalımı keserken o sabah rutinini aceleye getirmiyor. Sadece saçını tarayıp at kuyruğu yapmak için yirmi dakika harcadığını gördüğümü hiç sanmıyorum. Ama bakışlarının tekrar tekrar üzerimde gezindiğini fark ediyorum. Çıldırmayacağını düşünsem, havluyu bırakıp banyoya dalar,

belki de onu kaldırıp bacaklarını ayırır, böylece onunla hınzırca sevişebilirdim.
Ama kaçamak bakışlarından hazır olmadığını anlayabiliyorum.

Sonunda Jamie'nin odasında huzursuzlandığını duydum. Sesler bizi karşılıklı göz banyomuzdan uyandırıyor ve kıyafetlerimizi giymek, küçük adamımızı almak ve kapıdan çıkmak için etrafta koşuşturmaya başlıyoruz.

Önce büyük çocuk yatağı. Çift kişilik ranzaları satın alırken Britta burnunu çekiyor. Ona, yatıya kalacak bir arkadaş isterse diye daha büyük aldığımı söylüyorum ama aslında ileriye düşünüyorum. Bir gün daha fazla çocuk isteyecek. Bundan eminim. Tıpkı ona çocuk verecek kişinin ben olacağımdan emin olduğum gibi. Oğullarımız birlikte yatabilir. Bu Maxon ve benim küçükken yaptığımız bir şeydi ve babamız zihinlerimizi birbirimize karşı zehirlemeye çalışmadan önceki o basit zamanı seviyordum.

Salı günü yatağın teslimatını ayarladıktan sonra, Britta'nın evini kontrol etmek, sonra bakkal, kuru temizleme, eczane gibi işleri hallediyoruz. Doğum kontrol haplarını almadığını fark ettim. Artık aldığını fark etmemiştim.

Bu ne anlama geliyor? O ve göt deliğinin seks hayatlarının yok denecek kadar az olduğunu mu? Ya da yakında evleneceği için, hemen hamile kalabilmek için onları bıraktığını mı?

Arabaya döndüğümüzde konuyu açmak için doğru kelimeleri arıyorum. Henüz beni ilgilendirmiyor. Gözlemimi dile getirmenin ince bir yolunu bulamadan telefonum çalıyor.

Ekran bana Maxon olduğunu söylüyor. "Hey, kardeşim."

"Hey," diyor telefonda. "Neredesiniz çocuklar?"

"Yiyeceklerle eve dönüyoruz."

"Güzel. O tarafa gidiyoruz. Sana bir sürprizim var. Otuz dakika sonra orada buluşalım mı?"

Aslında arkadaş istemiyordum. Britta ile konuşmayı umuyordum. Ama Maxon görevdeyken durdurulamaz bir güçtür.

İçimi çekiyorum. "Elbette."

Yaklaşık yirmi dakika sonra eve vardığımızda, Jamie'yi bir şeyler atıştırmak üzere yerleştiriyor ve tüm yiyecekleri yerleştiriyoruz. Mutfak pencerelerinden birinden dışarı baktığımda Maxon'ın cipinin yan bahçede belirdiğini görüyorum. O ve Keeley araçtan iniyor, yüzlerinde kocaman gülümsemeler var.

"Mutlu görünüyorlar," diyor Britta.

Bunu ben de fark ettim. Ne haltlar dönüyor burada? Kaçtılar mı yoksa? Sonra arabanın arka kapısı açıldı ve görmeyi beklediğim son kişi dışarı çıktı.

"Harlow!" Yumurtaları buzdolabına tıktım ve koşmaya başladım.

Küçük kız kardeşimi üç yıldır görmedim. Komik, sert ve çok zeki biri. Ve kesinlikle onu son gördüğümünden daha yetişkin. Ama bu mantıklı. San Diego'ya geri dönmek için ailemle birlikte Hawaii'den ayrıldığında üniversite eğitimini tamamlamak üzere olan endişeli bir öğrenciydi. Şimdi yirmi beş yaşında, yüksek lisansını tamamlıyor ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamla evlenmek üzere nişanlandı.

Kız kardeşim arka koltuktan tekerlekli bir bavul çıkarırken yanına ulaşıp ona sıkıca sarılıyorum. "Burada ne işin var? Bu gerçek bir sürpriz."

"Selam, Griff. Daha arabadan yeni indim ve sen şimdiden beni sorguya çekmeye çalışıyorsun." Gözlerini deviriyor. "Senin daha iyi olan yarına merhaba demek istiyorum. Nasılsın Britta?" Harlow kollarını meleğime uzatıyor.

Britta gülümseyerek kardeşçe kucaklaşmaya adım atıyor. "Ben iyiyim. Uzun zaman oldu. Harika görünüyorsun."

Harlow öyle. Koyu renk saçları kahverengilerin, kızıkların ve karamellerin farklı tonlarını ortaya çıkaran gelişigüzel bir şekilde toplanmış. Üzerinde "ZOR OLMAYA ÇALIŞMIYORUM" yazan bir tişörtle fit görünüyor. SADECE DOĞAL GELİYOR. Daha doğru sözler hiç söylenmedi. Beyaz şortu ikinci bir deri gibi üzerine oturuyor ve

takozları bej, yüksek ve oldukça kullanışsız.

O benim kız kardeşim.

"Teşekkürler. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun," diyor Harlow gülerek Britta'ya. "Eğer bu kadar tatlı olmasaydın, senden gerçekten nefret ederdim."

Meleğim de karşılık olarak kıkırdıyor.

"İçeri gel," diye kız kardeşimi davet ettim. "Gel Jamie'yle tanış."

Oğlumu onunla tanıştırmaktan gurur duyuyorum. Göğsümde bir kabarma ve kalbimde bir hafiflik var. Hiçbir şeyin kesin ya da resmi olmadığını biliyorum ama ilerleme kaydettim.

"Güzel kazılar." Harlow malikâneye şöyle bir bakar. "Burası... ötesinde bir yer. Ve çok büyük. Maxon'ın burada seninle kalmamı önermesine şaşmamalı."

Donup kaldım ve kardeşime baktım. Şaka mı yapıyordu? Yüzünde beliren özür dileyen ifadeye bakılırsa, öyle olmadığını tahmin ediyorum.

Britta, Harlow ve Keeley'i içeri götürüyor ve Maxon bana yaklaşıyor. "Dostum, başka seçeneğim yoktu. Keeley için aldığım ev boyanıyor. Düğünümüzden sonra taşınmayı planlıyorduk ama şu anda oturulacak durumda değil. Bu yüzden, lanai alanım da dahil olmak üzere 1200 metrekarelik bir dairem var. Nişanlımla paylaştığım bir bekar evi... kendisi çığırtkan."

Bunu bilmeme gerek yoktu.

Yüzümü buruşturarak ona döndüm. "Bunu başaracağım. Sadece zamanlama berbat. Britta ve ben, nişanlısını teknik olarak aldatacak bir şey yapmadığımız sürece, geri kalan zamanımızı normal bir evli çift gibi davranarak geçirmeye karar verdik. Gerçekten mahremiyete ve normallığe ihtiyacımız var ve..." Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Onu bir otele yerleştireceğim."

"Ben de aynısını yapmayı teklif ettim," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

İkimiz de Harlow'un hoş karşılanmadığını hissetmesini istemiyoruz. Ama lanet olsun, zamanlama daha kötü olamazdı. "Kabul etmiyor mu?"

Maxon başını sallar. "Hayır. Adaya düğün detaylarıyla ilgilenmek için geldiğini söylüyor. Törenden hemen önce yapacağı tez savunmasına hazırlanmak için huzur ve sessizlik istiyor. Ama aslında ailesiyle birlikte olmak için burada."

Mantıklı ama... "Kahretsın."

"Evet. Keeley ve ben sana elimizden gelen yardımı yapacağız. Evleneceği adam hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Onunla tanıştın mı?"

Maxon başını sallar. "Ben de öyle umuyordum."

"Babamın birkaç hafta önceki kaba ziyareti dışında, taşındıklarından beri ailenin geri kalanını görmedim."

"Ben de öyle. Harlow bana babamın onu bu adamla tanıştırdığını söyledi."

Bu birkaç yüz kırmızı bayrak çıkarır. Babanın tek kızını potansiyel olarak benzer biriyle evlendirdiğini öğrenmek hoş bir haber değildir.

"Bundan hoşlanmadım."

Kardeşim başını sallıyor. "Ben de bilmiyorum. Umarım yanılıyorumdur. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama..." "Nefesimi tutmuyorum. Simon. Bu onun adı. Onun hakkında konuşma şekli, sanki

onun için görünmez."

Gülüşünü izliyorum. En ufak bir kısıtlaması yok. Harlow büyük ve hayat dolu. Kesinlikle

küstahlık ve alaycılıkla dolu. Neden önünü göremeyen bir adamla evlensin ki?

O mu?

"Onu görmezden gelirse, kaşlarını kaldıracak bir şey yapması ne kadar sürer? Sence ne kadar kalır?" Maxon yüksek sesle düşünür.

Kız kardeşime ölçülü bir bakış gönderiyorum. Zaten erkeklerin ilgisini umursamayacakmış gibi giyinmiş ve nişanlısının adanın herhangi bir yerinde olduğunu sanmıyorum. Harlow'un nasıl düşündüğünü biliyorum. Kendisine değer verilmediğine inanırsa, eninde sonunda bunu düzeltir. Altında çimlerin büyümesine uzun süre izin vermez. Sabırsızlığı iyi belgelenmiştir. Cüretkâr davranışları daha da efsanevi.

"Sarsıntılı bir yolculuk bizi bekliyor," diye fısıldıyor Maxon alçak sesle.

"Yargılamadan önce bu adamla tanışmak istiyorum ama evet. Sanırım haklısın."

Kadınları evin içine kadar takip ediyoruz. Kız kardeşime yetişiyorum ve onu hâlâ yerde oturan Jamie'nin yanına götürüyorum. Hayvan krakerlerinden uzaklaştı ve Britta'nın düzenli sepetinden kamyonlarını fayansın üzerine atarken çok daha fazla eğlence buldu.

Küçük adamı kucağıma aldım ve kalçamın üzerine kaldırdım. "Jamie, bu Harlow Teyze." Kız kardeşim kocaman gülümsüyor. "Güzel bir yüzüğü var.

Merhaba Jamie. Sarılabilir miyiz?"

Kararsızca ona bakıyor, sonra bakışlarını bana çeviriyor ve sessizce onun güvenilir olup olmadığını sorguluyor. "Sorun yok. O her zaman senin arkadaşın olacak."

Jamie bir an daha tereddüt eder. Harlow belli ki bu olasılığı planlamış ve çantasından içinde altı adet kamyonet olan büyük bir kutu çıkarıyor. Bir vinç, bir ekskavatör, bir çimento mikseri... Oğlum cennete gidecek.

Malları almak için Harlow'un üzerine atıldığında bunu açıkça fark eder. Herkes gülüyor.

Maxon kız kardeşimin bavullarını aracından alıyor ve ben de onları üst kata, Britta'yla paylaştığım yatak odasından en uzaktaki, evin karşı tarafındaki yatak odasına taşıyorum.

Aşağı indiğimde herkesin mutfakta toplandığını, buzlu çaylarını yudumladığını, çiğ sebzeler ve yoğurt soslu dilimlenmiş meyveler yediğini görüyorum. Gülümsemeler, şakalar, kahkahalar var. Tüm Reed kardeşlerin bir arada olması gerçekten çok güzel. Yani, yasal olanları. Babamın bizim yaşlarımıza yakın, hiç tanışmadığımız iki kardeşi daha var ve bir tanesi de yolda. Çocukları için hep para ödedi ama hiçbiriyle ilgilenmedi. İşe aldığı her asistanla dalga geçecekse, neden enselenmediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Çünkü o lanet bir aptal. Ve en az kendisi kadar bencil biriyle evlendi.

Gruba katılıyorum ve Britta'nın bana doğru uzattığı çayı alıyorum, ardından daha önce arkadaki ağaçtan kestiği bir dilim mangoyu kapıyorum. "Ne kadar kalacaksın Harlow?"

Herkes gülüyor, en çok da kız kardeşim. "Çok şeffafsın. Saray gibi aşk yuvanızda rahatsızlık vermemeye çalışacağım. Ama bir ay kadar burada olacağım. Tüm bu saçmalıklar benden uzaklaşmadan önce düğün detaylarıyla ilgilenmeliyim. Simon yardım edemez ve şu anda annemi ve onun "erkek arkadaşını" aştım. Annemin parasını isteyen ama bana asılmakta hiç zorlanmayan genç bir sülük." Titriyor. "Oradan çıkmam gerekiyordu. Tez savunmam için her yerde hazırlanabileceğimi düşündüm, neden cennete gelmeyeyim ki?"

Neden olmasın? Britta'yla geçirdiğim zamanın çoğunun bir ay olması dışında. Yine de kardeşimi geri çeviremem. Onu görmek çok güzel ve biraz rahatlamaya ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Her zamanki eğlenceli, flörtöz tavrının altında gergin görünüyor.

"Büyük gününüzden önce damadınızla tanışabilecek miyiz?" Britta soruyor.

Harlow'u sorgulamasına sevindim. Beni aynı soruyu sormaktan kurtardı ve muhtemelen

Bu adamın sesini sevmediğim için daha az kibar konuşuyorum.

"Şu anki duruma bakılırsa, düğünümüzden bir gün öncesine kadar adaya gelebileceğini sanmıyorum. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Amsterdam'da büyük bir anlaşma üzerinde çalışıyor olacak."

Birbirlerini tanıdıkları için onu babamın fırçasıyla boyamak istemiyorum ama düğünden bir gün önce ortaya çıkıp yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmamak Barclay Reed'in yapacağı bir hareket gibi görünüyor.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ne iş yapıyor?"

"Uluslararası finans. Denizaşırı oyuncular arasında anlaşmalara aracılık ediyor, inşaat veya altyapı projeleri için konsorsiyumlar topluyor, dünyanın her yerinden yatırımcılar buluyor. Bu tür şeyler. Bunların hepsi bana sıkıcı geliyor."

Temel olarak, babamızın yaptığı şeyi, sadece küresel ölçekte. Babamın onu rakibi olarak görmemesine şaşırdım.

Tabii... "Onun firması babamınkinden daha mı büyük?"

Başını sallıyor. "Daha küçük. Simon'ın şirketi sadece birkaç yıldır faaliyette. Çok sık gidiyor çünkü işini kurarken yüz yüze zaman geçirmenin kritik olduğunu söylüyor. Bunun yakında azalacağından emin."

Evet ve bu olmadan önce kıcımdan maymunlar çıkacak. Babam yeni damadının şirketini yutmak istiyor. Her şeye bahse girerim. Sonra da daha fazla para kazanması için Junior'ı süresiz olarak yollara düşürecek. Ve Simon seyahati seviyor olmalı. Dünyanın her yerinde tadabileceği egzotik kadınları bile seviyor olabilir. Eğer sevmeseydi, daha çok evde kalırdı. Ya da en azından Harlow'a öncelik verecek kadar evde kalırdı. Elbette, parmağına dev bir taş takmıştır ama üzgün olduğunda ya da berbat bir gün geçirdiğinde ve bir omuza ihtiyacı olduğunda bu onu tutmaz. Ve yaşlı Barclay kızının mutluluğunu zerre kadar umursamıyor. Onun için önemli olan tek şey para ve sekstir.

Sığ. Basmakalıp. Tahmin edilebilir.

Britta bile kız kardeşimin saçmalıklarına gerçekten inanmıyormuş gibi gülümsüyor. Ancak Harlow'un buna inandığından ya da inanmak için çok çabaladığından endişeleniyorum. Hangi kadın evleneceği adamla mutlu olmak istemez ki?

Britta'nın Makaio ile sorununun bu olduğundan şüpheleniyorum.

Sohbet dağılıyor ve Britta diğer hanımlara evi gezdiriyor. Jamie'yi yere bırakıp yeni oyuncak kutusuna dalmasına yardım ederken başının üstünü öpüyorum.

"Hepsini aldın mı?" Kardeşime sordum.

"Oh, evet. Çok fazla bok var. Bunu nasıl durduracağız?"

"Şu anda bilmiyorum ama sanırım yapmamız gerekiyor."

"Kesinlikle. Onu adada gezdirmek ve tanıdığım insanlarla tanıştırmak için biraz zaman bulacağım." Başka bir deyişle, diğer acenteler ve brokerler. Şu anda bekâr olan ve kız kardeşimle eşleştirmek isteyeceğim kaliteli bir kişi düşünemiyorum, ancak tanıdığımız en büyük pisliğin bile şimdiki nişanlısından daha iyi olacağını söyledi.

"Çifte görev yapacak," diye devam ediyor ağabeyim. "Yeni insanlarla tanışacak ve ben de Britta'yla seni biraz yalnız bırakacağım."

Elinden geleni yapmasını takdir ediyorum. "Ben de birkaç kişi düşünmeye çalışacağım." "Hey, Harlow'u Makaio ile tanıştırsak nasıl olur?" Maxon şaka yapıyor.

Eğer Britta baş edebileceğinden daha fazla kadınsa, kız kardeşim onu ezip geçer. Sonra geri çekilir, iyi bir önlem için birkaç kez üzerinden geçer ve onu ölüme terk eder. Bu bir açıdan çekici olsa da

Harlow'un zamanını boşa harcamasını istemiyorum. "Ha ha."

Hafif, kadınsı kahkahalar aşağıya süzülür. Maxon'ın yüzünde bir sırıtma belirir. "En azından birbirlerine sahipler."

Ben de gülümsüyorum. "Üçünün yapabileceği yaramazlıklar seni biraz da olsa korkutmuyor mu?"

Gözleri büyüdüğünde, sonunda olasılıkların farkına vardığını görüyorum. "Oh, bu kötü. Sen ve ben gelinlerimizi bir an önce evlendirmeliyiz."

Aynı fikirdeyim. Sadece yardımcı olacağından emin değilim. İçimden bir ses bu üçlünün birlikte çok sıkı olacağını ve çok fazla soruna yol açabileceğini söylüyor.

PAZARTESİ SABAHİ GEÇ SAATLERDE, BRITTA ORTADAN KAYBOLDU. Bir dizi telefon görüşmesinden sonra ofisimden çıkıyorum, eğer hepsi sonuçlanırsa, bir sürü işlem yapılacak. İyi haber/kötü haber. Para asla geri çevirmeyeceğim bir şey ama zamanlama çok kötü. Yine de tam olarak hayır diyemem, yoksa sokağın aşağısındaki komisyoncuya giderler. Ama bu yüzden meleşimin ofisten ayrıldığını bilmiyordum.

"Britta nerede?" Rob'a masasını işaret ederek soruyorum. Bu sabah bizi o getirmişti ve şu anda otoparkta onun arabasını göremiyorum.

Omuz silkiyor. "Bir şey söylemedi. Sadece çantasını aldı ve gitti. Yakında döneceğini söyledi."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu tam olarak ne anlama geliyor? Bu sabah öğle tatilinde bir yere gideceğine dair tek kelime etmedi.

Fark ettiğim bir şey mi var? Makaio'nun yüzüğünü yine takmamış.

Omuz silktim ve kendime aşırı tepki verdiğimi söyledim. Belki hızlıca manikür yaptırmak istemiştir ya da "Keeley için" düğünle ilgili bir şeylere bakıyordur. Her şey olabilir. Belki de Jamie için bir sürprizdir. Ya da benim için. Britta'yla son çift olduğumuzda yaptığım hata, onun beni becereceğinden emin olmamdı ve bu sadece zaman meselesiydi.

Tekrar paranoyaya kapılmamak için dikkatli olmalıyım.

Maxon ve ben hızlıca bir sandviç alıp masalarımıza geri götürüyoruz.

"Keeley bugün Harlow'u da yanına alarak aday gezecek. Britta'nın gelinliğini diktirmek için bu sabah gelinlikçiye gidecekler," diyor ağabeyim ton balıklı salatasını açarken.

"Kız kardeşimiz de mi bu planın içinde?" Bir sopadan ilk ısırığımı alırken söylüyorum. "Gerçekten onu bu işin dışında tutabileceğimizi mi düşündün?"

Kardeşim kaşlarını kaldırdı.

İyi bir noktaya değindin. Başımı salladım. "Gelininize benim için teşekkür edin. Yaptığı her şey için minnettarım."

"Yapacağım. Bizim birçok şeyimizi aynı anda planlıyor, o yüzden her şey yolunda gidiyor. Ama sana Britta'nın elbisesini büyük güne kadar göremeyeceğini söylememi istedi."

"Sadece parasını ödüyorum." Gülüyorum. "Tabii ki."

"Doğal olarak. O ve Harlow ayrıca Keeley'nin son apartman kompleksinde birkaç topluluk etkinliği düzenleyen bir DJ ile buluşacaklar. Görünüşe göre oldukça iyiymiş. Benden bu hafta yemek şirketi ve fırınla randevunuz olup olmadığını iki kez kontrol etmemi istedi."

"Bu sabah icabına baktım. İkisini de kontrol edebilir."

"Keeley ve Harlow'un fotoğrafçı ve kameramanla daha iyi iş çıkaracağını düşünüyorum."

Çünkü ben bu konuda ne bilirim ki? "Anlaştık."

"Güzel. Britta bu hafta içinde 'bizim adımıza' çiçekçiyle buluşacak." Kardeşim göz kırpmıyor.

Çiçekler meleğim için her zaman önemli olmuştur ve mükemmel bir düğün için istediği her şeye sahip olmasını istiyorum. "Mükemmel."

"Keeley bir konuk listeniz olup olmadığını sordu. Ya da düğün partinizde kimleri istediğinizi. Britta'ya sürpriz yapacağın için tüm seçimleri senin yapman gerekecek."

"Um..." Hiçbir şey bulamıyorum ama bir yolunu bulmalıyım. "Pekâlâ. Bunu halledeceğim. Küçük düşünüyorum. Sağdıçım olur musun?"

Maxon gülümser ve elini uzatır. "Kesinlikle. Sen de benimsin." "Tamamdır.

Kolay olmasına sevindim." Yumruk tokuşturuyoruz, sonra gülüyoruz.

"Annemle babamı büyük gününe mi davet ediyorsun?" Çekiniyorum. "Davet etmemeyi tercih ederim."

Maxon üzgün bir şekilde iç geçirir. "Babamı davet etmeden önce cehennem donardı. Annem konusunda kararsızım... ama senin olmadığını biliyorum."

"Bu benimle ilgili değil." Omuz silkiyorum. "Bu senin düğünün."

Ama onu davet ederse, törende onunla birlikte ayağa kalkıp kadeh kaldıracağım, ama ne pahasına olursa olsun ondan uzak duracağım. Aile fotoğrafları konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Çünkü onu görürsem, ne kadar öfke kusacağımdan emin değilim. Şu anda, elmas üretebilecek kadar sıkı bir şekilde paketlenmiş durumda. Ama patlarsa... hiç hoş olmaz.

"Sana ne yaptı?"

Kardeşimin sorusu beni silahsızlandırdı. Muhtemelen bunu tahmin etmeliydim. Bazı açılardan, ona anlatmayı çok isterdim. İçimi dökmek istiyorum. Ama korkunç bir şey. Aşağılayıcı. Beni utandırıyor. Maxon'ın annemle ilgili imajını mahvetmek bana düşmez, özellikle de şimdi yeniden yakınlaştığımıza göre. Ayrıca, onunla hiç sorun yaşamadıysa, hikayeme inanacağından emin değilim.

"Eski tarih. İstiyorsan onu davet et. Ne olursa olsun seni destekleyeceğim."

Maxon kapanan konunun kesinliği karşısında kaşlarını çatır ve önündeki listeye bakar. "Pekâlâ. Töreniniz için nikah memuru?"

Telefonumu çıkardım. "Bunu da büyüyen listeme eklemem gerek. Belki de tüm detaylarla ilgilenmesi için birini tutmalıyız."

"Düğün planlayıcısı gibi mi? Kötü bir fikir değil. İyi bir tane biliyor musun?"

Ona Mars'tan geldiğini açıklamış gibi bakıyorum. "Neden bakayım ki?" "Evet. Ben de."

Böylece bu da yapılacaklar listeme ekleyeceğim olası bir madde haline geliyor. Kahretsin, gittikçe uzuyor. Ve zaman azalıyor.

"Alyans mı?"

Nişan yüzüğümü seçerken Britta'ninkini almıştım. Kendiminkini seçmem gerekecek. "Ben hallederim." Telefonuma bir hatırlatıcı tıklıyorum.

Maxon, muhtemelen Keeley'e iletmek üzere kendi kendine bazı notlar alıyor. "Nedimelerin elbiseleri?"

Davetiye mi? Balayı mı?"

Uzun bir nefes veriyorum. "Yapacak çok şey var."

"Evet, Keeley'nin Cumartesi günü senin için aradığı ilk birkaç kişi düğün tarihini verdiği gerçekten güldüler, yani... ne kadar erken o kadar iyi, kardeşim."

Eğer bu düğün Britta için bu kadar önemli olmasaydı, şimdiye kadar tüm planı çöpe atmış olurdum.

Çünkü sadece onunla evlenmek istiyorum. Şatafat ve gösteriş umurumda değil. Ama onun peri masalı rüyasından bir Şey almayı reddediyorum.

"Keeley tören günü sa ve makyaj yapacak birini tanıyor. Smokin?"

Bu saçmalıklarla geçen bir buçuk saatten sonra, detaylar içinde boęuluyormuŐum gibi hissediyorum. Ama tören ve resepsiyonun mükemmel olacağına kararlıyım.

Britta'yı evet demeye ikna edemezsem bunların hiçbir önemi kalmaz.

Lafı açılmıŐken, henüz dönmedi. İyi olup olmadığını sormak için ona kısa bir mesaj gönderiyorum. Aradan beş dakika geçti ve endişelenmeye başladım çünkü her zaman hemen cevap verirdi. Tam onu aramak üzereydim ki araba kullandığını söyledi.

Derin bir nefes alarak sandalyeme oturuyorum ve rahatlıyorum. "Onunla nasıl gidiyor?" Maxon soruyor.

"İlerleme kaydediyoruz."

Omzuma bir tokat attı. "İyi Şanslar. Bir Şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Sağ ol, dostum."

Üç yıl boyunca birbirimizle tek kelime konuŐmadıęımıza hâlâ inanamıyorum. Şimdi her Şey normal, doğal geliyor. Çok kolay. Bir daha asla aptallığımın, sinirliliğimin ya da huysuzluğumun aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Beni Britta'dan ikinci kez ayırmalarına kesinlikle izin vermeyeceğim.

Sonunda ofisin kapısını iterek açtığında, büyük bir güneş gözlüğü takıyordu. Başı eğik. Titriyor.

Ofise geçip omuzlarından tutuyorum. "İyi misin meleğim?" "İyiyim."

Bu bir yalan ve bunu onun yumuşak sesinden duyabiliyorum. "Konuş benimle."

"Bunu burada yapmasak olmaz mı?" diye fısıldıyor ve Rob'a doğru bir bakış fırlatıyor.

Maxon'un pazarlamacısı büyük bir ilgiyle izliyor. Kardeşim de  yle. Bir küfür savurdum ve onu kapıya doğru yönlendirdim.

Britta topuklarını sıkıyor. "Hayır, otoparkta da olmaz. Sadece kafamı dağıtmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Britta'nın bunun tüm sorunlarını kendine saklamak anlamına geldiğini anlamaya başlıyorum. Bu bana göre değil. Geçmişte  l m m ze katkıda bulundu. Aniden ayrılarak ve hatalı olabileceğimi düŐünmeyi reddederek tüm ağır yükü ben çektim. Ama meleğim de kafası karıŐtıęında, duygularını incittiğimde, benden daha fazlasına ihtiyaç duyduğunda bana asla söylemedi. Ve ben bunu bilemeyecek kadar aptaldım.

"Seni neyin üzdüğünü bana söyleyene kadar olmaz. Bunu dışarıda ya da ofisimde yapmamız umurumda değil ama bu yükü tek başına taŐımak zorunda değilsin."

İ geçiriyor ve gözlüklerini çıkarıp çantasına atıyor, sonra da dişleriyle ciğerimi sökmek istemiŐ gibi bana bakıyor. Anında gözlerinin kızardığını görüyorum. Ağlıyordu ve sadece biraz değil. Şimdi bakıyorum, burnu pudralı. Kızarıklığı pudrasıyla kapatmaya çalışmış. Dudakları titriyor. "Teşekkür ederim ama... bırakamaz mısınız?"

Onu ofisime s r kledim ve kapıyı kapattım. "Kim ya da ne seni üzdü?"

O kadar uzun süre tereddüt ediyor ki cevap vereceğinden emin olamıyorum. "Makaio ile öğle yemeği yedim."

Midemin alt kısmı düştü. Birincisi, bana nereye gittiğini söylemeden onu gördüğü için. İkincisi,

onu ağlattığı için.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bu sabah aradı ve düğünümüzün ayrıntılarını benimle paylaşmak istediğini söyledi."

Yani dün gecedan sonra, bunu yapmakta tereddüt bile etmiyor mu? Muhtemelen şaşırmamalıyım ama şaşırdım. Tamamen şok oldum. "Birlikte olmamız bir şey ifade etmiyor mu?"

"Ben öyle bir şey demedim..." Başını sallıyor. "Griff, şimdi ile Nisan ortası arasında bir seçim yapmam gerekiyor."

"Bu zamanı benimle geçirmeyi kabul ettin, böylece sen ve ben evli olsaydık hayatın nasıl olacağını öğrenecektin. Sana garanti ederim ki, eğer benim karım olsaydın, eski sevgilinle öğle yemeği yemezdin."

Parmağıyla göğsümü dürtüyor. "Onu görmek istersem öğle yemeği yiyebileceğimi söyleyen sendin. Senin sözüne güveniyordum."

Öyle söyledim. Küstahça söyledim. Kahretsin. Tabii ki Britta söz dinler ve kurallara uyar. O özünde iyi bir kız. Muhtemelen kızmaya hakkım yok ama kızdım, özellikle de hıçkırma hıçkırma ağladığından beri.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Peki Makaio seni üzecek ne söyledi ya da ne yaptı?"

"Hiçbir şey, sadece bana senin hakkında bir sürü sivri soru sordu ve nasıl cevap vereceğimi bilemedim çünkü sana olan hislerimin ne kadar derin olduğu konusunda kendimi suçlu hissediyorum. Kızgın bir şekilde gitti ve ben de ona biraz zaman tanıyorum, ki eminim bu seni çok mutlu ediyordur. Seninle onun hakkında konuşmak istemiyorum. Ve cevaplar için beni sıkıştırmana ihtiyacım yok."

"Ama-"

"Geri çekilmeli ve pislik gibi davranmayı bırakmalısın."

Britta mercan rengi stilettoalarının üzerinde dönüyor ve her kıvrımını sevgiyle saran kirli beyaz elbisesinin içinde kıcını sallayarak ofisimden dışarı çıkıyor.

Bu Britta'nın bana karşı şimdiye kadarki en açık ve iddialı tavrı olabilir. Bana nasıl hissettiğini özgürce söylemesi iyi bir işaret. Ama kapıyı suratıma çarpmasına dayanamıyorum. O pisliğin onun duygularıyla oynamasına kesinlikle müsamaha göstermeyeceğim.

Ne olursa olsun, Makaio'yla bu işi sonsuza dek bitireceğim.

ON ALTINCI BÖLÜM

ESKİ BEN, Makaio Kāle'yi ziyaret eder ve onu Britta'nın hayatından çıkarmak için tam olarak ne yapabileceğimi öğrenirdim. Britta'yı parçalayacaksa onu hak etmiyor demektir. Bu ben, hayatını birlikte geçirmek istediği adam olarak beni isteyerek seçmesi gerektiğini anlıyor.

Tabii ki kafası karışık. Bu hayatıyla ilgili önemli bir karar ve benim onun hangi seçimi yapması gerektiğini biliyor olmam onun da bildiği anlamına gelmez. Eğer şu anda ona bağlanması için baskı yapıyor ve onu ağlatıyorsa, o zaman başka bir taktik seçmek istiyorum. *O* adam olmak istemiyorum. Beni tekrar pislik kategorisine sokmasını kesinlikle istemiyorum.

Sabrımın ve kendime hakim olmamın her zerresi gerekiyor ama geri çekiliyorum, işe, düğüne ve Britta ile ilişkiyi olabildiğince güçlü kılmaya odaklanıyorum. Kontrol edemediğim her şeyi bir kenara itmeye çalışıyorum, hâlâ nişanlı olduğu o hıyar gibi.

Ne yazık ki tek sorunum o değil. İş neden aniden patlamak için şimdi seçti? Muhtemelen karla kaplı eyaletlerde uzun kışlardan bıkan herkes bir başka Kar Kıyametinden sonra beyaz şeylerden kurtulmaya ve Connecticut, Wisconsin ya da her neresiyse oradaki aile evini satıp Maui'ye taşınmaya karar verdiği için. Bu insanlardan bazıları kalacak. Bazıları ailelerinden çok uzakta olduğunu fark edecek. Bazıları Hawaii'de yaşamının maliyetinin yüksek olduğunu ve kalmaya güçlerinin yetmeyeceğini zor yoldan öğrenecek. Bazıları ada ateşine yakalanacak, kendilerini kapana kısılmış hissedecek ve anakaradaki başka bir sıcak hava iklimine taşınacak.

Genelde iyidir. Ama hiç bu kadar meşgul olmamıştım. Maxon da öyle. Uzun günler, dev bir bulanıklık içinde yanımdan geçip giden uzun haftalara dönüşüyor. Nefes alacak zamanım bile olmuyor.

Ne yazık ki Britta, kardeşimin ve benim tamamlayamayacağımız kadar meşgul olduğumuz işleri üstlenerek çok yoğun bir şekilde çalışıyor. Rob iki hafta önce duşta düştüğü ve ayak bileğine çivi ve çubuk takılmak zorunda kaldığı için yardım edemiyor. Evden çalışıyor, ancak yükseltmek ve fizik tedavi yapmak zorunda olduğu için müşterilerle buluşamıyor ve onları karşılayamıyor ya da iyi bir listenin gerçekleşmesini sağlayan diğer tüm saçmalıkları koordine edemiyor.

Tabaklarımızdaki onca iş ve ayağımızın altındaki yürümeye başlayan bir çocukla evde akşamlar kısa sürüyor. Her gece Jamie'ye banyo yaptırmak için zaman ayırıyorum, sonra Britta ile birlikte onu yatırmadan önce ona hikayeler okuyoruz. Buna ihtiyacı var. Ancak bunlar bittikten sonra ikimiz de yorgun düşüyoruz. Tanrıya şükür Harlow Jamie ile oynamak ve akşam yemeğine yardım etmek için etrafta. Bu açıdan bir nimet oldu ve kız kardeşimin oğlumu sevdiğini söyleyebilirim. Kendi çocuklarıyla mutlu olacağından şüpheleniyorum.

Azıcık boş zamanımda düğün işleriyle uğraşıyorum. Keeley'nin kullanacağı nikah memuru ile bir telefon görüşmesi yaptım. Ek iş olarak mezhepsel olmayan törenler yapan bir yoga öğretmeni. Zen havası var. Harika. Güzel. Yasal olduğu sürece umurumda değil. Britta hiçbir zaman dini bir tercih belirtmedi, bu yüzden seçimimi kabul edeceğini umuyorum.

Tabii benimle evlenmeyi kabul ederse.

Şansımı denedim ve davetiye sipariş ettim. Düğün küçük olacağı için çok fazla davetiyeye ihtiyacım yok. Davetiyeler hızlı bir şekilde elime ulaştı ve etkinliğin gelin için bir sürpriz olacağını açıkça belirttim. I

Çoğu sıradan arkadaş ve birkaçı da işle ilgili olan bu yirmi kişinin çenelerini kapalı tutabilmelerini umuyorum. Dün onları postaladım.

Nedimelerin elbiselerini sipariş edecek vaktimiz olmadı, bu yüzden Keeley ve Harlow bulabildikleri kadarıyla kantaron rengine -ki artık mavi olduğunu biliyorum- yakın iki elbise bulmaya çalışıyorlar. Kendim için bir alyans aldım, smokin seçtim ve Maxon, Jamie ve üniversiteden bir arkadaşımı provaya götürdüm.

Keeley, Britta'nın "yardımıyla" törenin tüm görsel unsurlarını belirledi. Mükemmel olacağından hiç şüphem yok.

Evlilik cüzdanı durumu kontrol altında. Britta törenden önce imzalarsa, eski müvekkilimin kızı her şeyin yapıldığından ve yasal olduğundan emin olacak.

Balayı konusunda ne yapacağımdan emin değilim. Hawaii'de yaşıyoruz. Daha ne kadar iyi olabilir ki? Ama bir şeyler düşünmeliyim. Bağımızı güçlendirmek için kendimize zaman ayırmayı hak ediyoruz. Maxon ve Keeley yeni evli olacakları ve aşk hayatlarına engel olacak bir yürümeye başlayan çocuğa ihtiyaçları olmayacağı için Jamie'yi de yanımıza alırız. Ayrıca, küçük adam olmadan uzun süre yapabileceğimden emin değilim.

Başım dönüyor, elime geçen iki boş dakikadan birini kullanıp Keeley'i arıyorum. Hemen cevap verdi.

"Çıldırдың mı?" diye soruyor selam bile vermeden.

Kadın beni iyi tanıyor. "Evet. Bu düğün iki hafta içinde."

"Biliyorum. Benimki sekiz gün sonra. Gah!"

"Özür dilerim. Sizin de çok baskı altında olduğunuzu biliyorum."

"Evet, ama benimki kontrollü. Her şey planlandı. Yani bir şeyler korkunç bir şekilde ters gitmezse, bana bir şey olmaz." Tereddüt ediyor. "Britta'nın zihninin ve kalbinin nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır." Ve bu beni öldürüyor. Son bir aydır, Makaio'yla yediği öğle yemeğinden beri içine kapanık, okuması zor biri oldu. Kendimize bu kadar az zaman ayırdığımız için üzülüyorum. Elimden geldiğince diğer her şeyi bir kenara itmeliyim yoksa onu geri kazanmak için elime geçen tek fırsatı değerlendirmedim için sonsuza dek pişmanlık duyacağım. "Ama Eleanor'u aradım ve onunla konuştum."

Telefonu açıp Britta'nın annesiyle konuşacak cesareti bulmak... Yalan söylemeyeceğim, bu biraz zaman aldı ve cesaretimi toplamak zorunda kaldım. O kadının kızına yaptığım şeye ne kadar içerlediğini ancak hayal edebildim.

Neredeyse iki saat boyunca konuştuk. Eleanor başlangıçta soğuk davrandı. Özür diledim, kartlarımı masaya koydum ve ona Britta'ya sürpriz yapmayı planladığım düğünden bahsettim. Bundan sonra ilişkimiz neredeyse dostane bir hale geldi. Aptal Makaio, Britta'nın annesini düğünlerine dahil etmeyi düşünmemiştii bile. Eleanor'un Hawaii'ye uçacak parası yoktu. Meleğimin de yoktu. Ve onu tanıyorum. Annesinin düğününde olmaması her zaman pişmanlık duyacağı bir şey olurdu. Bir kadın düğün gününde annesini ister. Keeley beni bu konuda temin etti. Annesi Phoenix'ten geliyor, üvey babası Phil ile birlikte. Ben de Eleanor'a Maui'ye birinci sınıf bir bilet aldım.

Britta hangi damadı seçerse seçsin, kızının evlendiğini görecektir.

Bunu nasıl yapacağımı bulmak için işi yeterince uzun süre bir kenara bırakmam gerekiyor.

"Neden Jamie'yi bu akşam Harlow'la birlikte akşam yemeği ve sinema için buraya

göndermiyorsun?

Sen ve Britta'nın bir molaya ihtiyacı var."

Normalde zorlamaktan nefret ederdim ama şu anda başka seçeneğim yok. "Teşekkür ederim. Sana çok şey borçluyum."

Hafif kahkahası kulağıma tanıdık bir teselli gibi geliyor. "Bir gün bunu sana hatırlatacağım.

"Kardeşim ve benim bir bakıcıya ihtiyacımız var."

On beş dakika sonra kız kardeşim, oğlumla birlikte Maxon Amca ve Keeley Teyze'yle harika vakit geçireceklerini ve gidebildiği kadar kalacağını söyledi.

Ona teşekkür ederim. Sonra strateji geliştirmeye başlıyorum.

Günün sonunda Britta ve ben arabaya atlادık. Çok yorgun görünüyordu.

"Jamie ailenin geri kalanıyla birlikte. Maxon onu kreşten aldı." Onaylananlar listesinde olduğu için. Ben hâlâ değilim ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. "Bu akşam sadece biz varız."

Yorgun bir şekilde iç geçiriyor. "Enerjim olsaydı hayal kırıklığına uğrardım." "Ben de seninleyim. Akşam yemeği?"

"Nasıl istersen."

Onu sıradan bir deniz ürünleri mekanına götürdüm. Görünürde pek bir şey yok ama yemekler inanılmaz. Hepsinden iyisi, kalabalık değil, bu yüzden konuşmak için çok gürültülü olmayacak ve başkaları tarafından dikkatimiz dağılmayacak.

Oturduktan ve siparişlerimizi verdikten sonra hiç vakit kaybetmiyorum. Zaten çok fazla zaman kaybetmişim gibi hissediyorum. "Bana ne düşündüğünü ve hissettiğini söyle meleğim."

"Şu anki iş temposundan bunalmış olmanın dışında mı?" Omuzları yorgun bir şekilde çöküyor. "Bunalmış olabilirim. Peki ya sen?"

Yutkunuyorum. "Birlikte geçirdiğimiz zaman tükeniyor ve beni tekrar sevip sevmeyeceğini ve benimle evlenmek isteyip istemeyeceğini bilmeye daha yakın olup olmadığından emin değilim."

Bu GARSON içkilerimizi bırakıyor. O zamandan beri biz zaten yemek sipariş ettik, o slaytlar dikkat çekmeden uzaklaşıyor. Biramdan bir yudum alıyorum ve Britta'nın şarabının yarısını içişini izliyorum.

"Zamanımız tükeniyor. Biliyorum." Dudaklarını yalıyor. "Gerçekçi olalım. Sana olan aşkımın bittiğini hiç sanmıyorum. Olmalıydım. Denedim. Ama yapamadım."

Daha dik oturuyorum ve ellerine uzanıyorum. "Eğer böyle hissediyorsan, Makaio'yla evlenemezsin."

Çünkü benim de seni sevdiğimi biliyorsun."

"Geçmişte hep kalbimle karar verdim. Gençken ve sorumluluklarım yokken, bu harikaydı. Aslında, sahip olduğumuz şey büyülü ve destansı bir şeydi... sürdüğü sürece." Ellerini benimkilerden çekti. "Ama belki de kafamla düşünmenin zamanı gelmiştir. Güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Bana bir aile sedanı lazım Griff. Sen bir Ferrari'sin."

Hayır mı diyor? Düğünümüzü planladıktan sonra mı? Kabul ediyorum, bunu bilmiyor ama elimden geleni yapmaya ve onun benim için ne kadar önemli olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum. Bana bir şans vermeli. "Bir Ferrari hala insanları gitmeleri gereken yere götürüyor. Son otuz sekiz gündür cehennem kadar güvenilirim."

"Evet, ama daha bir ay bile olmadı. Ve son birkaç haftadır işe boğulmuş durumdayız."

"Biliyorum. Ve bundan nefret ediyorum. Ama bu benim suçum değil."

"Değil," diye garanti veriyor. "Bazı nedenlerden dolayı hala takılıyorum. Dediğim gibi, affettim ama bir türlü unutamıyorum."

"Makaio'yu gördükten ve seni ağlattıktan sonra kendimi kaybetmedim ya da daha fazla bilgi almak için seni zorlamadım. Geri çekilmeye ve kendi seçimini yapmana izin vermeye çalışıyordum."

"Değişmediğini söylemedim." Masaya bakıyor, şeffaf pleksiglas üzerinde bir desen çiziyor.

"Ama belki ben de değişmişimdir."

Onu ve oğlumuzu ilk sıraya koyacak kadar sevmeyen bir adamla evlenecek kadar mı? Hayır. Buna inanmayacağım. "Sana ihtiyacın olan neyi vermiyorum?"

Britta sessizleşiyor ve bir sonraki sözlerinin bilgelliğini tartışıyormuş gibi başını eğiyor. "Bütün

kendin."

Geri çekildim. Söyleyeceğini hayal ettiğim onca şey arasında bu değildi. "Ne? Bütün gün seninleyim. Bütün gece. Jamie'yi yatağa yatırdığımızda yanındayım. Yanında uyuyorum. Yanında uyanıyorum-"

"Senin zamanını
kastetmiyorum." "Seni
sevdiğimi biliyorsun."

İç çekiyor. "Kalbini kastetmiyorum. Seni temkinli ve öfkeli yapan ve bana gerçekten güvenmeni engelleyen her neyse onu kastediyorum. Birlikte geçirdiğimiz onca zamana rağmen, şu anda seni üç yıl öncesinden daha iyi tanıdığımdan emin değilim. Benim hakkımda her şeyi biliyorsun, hayatımı, geçmişimi. Stowe malikanesine taşındığımızdan beri neredeyse her anımı seninle geçirdim, gerçekten bir geleceğimiz olup olamayacağını görmek için her şeyi riske attım. Açılmanı ve şüphelerimi silmeni umuyordum. Bana bir kez bile seni neyin harekete geçirdiğini söylemeyi teklif etmedin."

Arkama yaslanıp bakıyorum, yaşadığım şoku biramı yudumlayarak örtmeye çalışıyorum. Beni anladı. Ne kadar iyileştiğimi ya da onlarca yıllık saçmalıkları ne kadar iyi sakladığımı düşünsem de Britta kanmıyor. Onu korkutmadan ne kadarını anlatabilirim?

Bir şey söylemem gerektiği açık yoksa beni temelli terk edebilir.

"On yedi yaşına girmeden hemen önce, annemin bir tanıdığıyla bir ilişkim oldu. Julia. Boşanmıştı ve benden birkaç yaş küçük çocukları vardı. Bir yaz onun çimleriyle ilgilenmeye başladım... ve o da benim kendisiyle ilgilenmemi istediğini açıkça belirtti."

Yasak heyecanı, beni her zaman bir erkek gibi hissettirmesini hâlâ hatırlıyorum. Ona tapardım. Neredeyse otuz beş yaşında olması umurumda değildi. Güzel, zeki ve anlayışlıydı. Evinde kurduğu işini ve özel hayatını bir köpekbalığı gibi yönetiyordu ve bunun için ona hayranlık duyuyordum. Bana bir kadının vücudu ve seks hakkında çok şey öğretti. Eminim insanlar ona pedofil diyebilirdi ama ben buna çok istekliydim.

"Yani yaptın mı?" Britta sorarken yüzünü buruşturuyor.

"Evet. Aramızdaki şeyin onun için önemli olduğunu düşündüm. Gerçek olduğunu. Kış geldiğinde, aniden ilişkimizi bitirdi. Hiçbir uyarı yapmadan. Açıklama yapmadan. Bir gün kıyafetlerimi giydikten ve bana kapıyı gösterdikten sonra bana yeni bir çimci çocuk tuttuğunu söyledi. Omuz silktim, bahçeyi başka birinin yapmasını istiyorsa benim için sorun olmadığını düşündüm. Numara yapmaktan bıkmıştım. Onu artık evinden başka bir yerde görmekten memnun olduğumu söylediğimde, artık bu hikayeden vazgeçmiştik, bana güldü ve küçük kelimelerle her şeyin bittiğini açıkladı. Haftalardır benden kurtulmayı planladığı ve sadece en uygun anı beklediği hiç aklıma gelmedi. Beni bir kez daha becerdikten sonra tabii ki. Bu sondu."

Pek sayılmaz. Ama hikayenin geri kalanı daha fazla ışık tutmayacak. Sadece Britta'nın bana daha çok acımasına neden olacak. Ve beni tekrar boğacak. Ama ona anlamasına yardımcı olacak kadarını verdim... ve yüzünde beliren hüznü empati şimdiden kalbimi ısıtıyor.

"Griff... O seni incitti. Sen çok gençtin ve-"

"Bu deneyimden çok şey öğrendim. Artık onu *sevmediğimi* biliyorum. Ama o zamanlar kalp kırıklığı gibi hissediyordum."

"Bana anlattığın için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor usulca ve elimi hızlıca sıkıyor. "Zor muydu?"

"Evet." Parmaklarını bırakmak istemeyerek geri çekiliyorum. "Hiç kimseye söylemedim, Maxon'a bile. Acı çekerek çok uzun yıllar geçirdim. Ondan sonra kendimi her zaman güvendiğim her şeyi ve herkesi sorgularken buldum. Eğer hayatımdaki insanları ve olayları kontrol edebilseydim, bunu yapabileceğime karar verdim.

Bir daha asla kimseye bağlanmayacağım. İyi olacağımı düşünmüştüm. Ve idare ediyordum." Kesik kesik nefes alıyorum. Bunu söylemek zor ama Britta ona verebileceğim her şeyi hak ediyor. "Sonra seninle tanıştım."

Bana göz kırpmıyor. "Sana meydan okumak ya da seni incitmek istemedim. Sadece seni sevmek istedim."

Başımı salladım. "Ve bunu kontrol edemedim, tıpkı sana ne kadar çabuk aşık olduğumu kontrol edemediğim gibi. Kendime senin tatlı ve masum olduğunu ve bağırsaklarımı deşmek için asla kendi yolundan çıkmayacağını söyledim. Ama yine de ödümü kopardın. Birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunu diğer ayakkabının düşmesini bekleyerek geçirdim."

"Sana asla ihanet etmeyecektim. Asla yapmam. Griff..."

"Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordun ama kalbimin seni umursamasını engelleyemedim. Seni kendimden uzak tutmak için çok uğraştım. Ama seni baştan çıkardım çünkü sana sahip olmamaya dayanamıyordum. Seni yanıma taşıdım çünkü yanımda olmadan yapamazdım. Geçen her gün, belki de gerçek olduğunu, seni Julia'nın fırçasıyla boyamanın haksızlık olduğunu biraz daha düşünmeye başladım. Her gün gardımı biraz daha indirdim. Seni sevdiğimi söylemek istedim. Evlenme teklif etmek istedim. Sonbaharda, istediğim her şey ve daha fazlası olduğuna inandım. Bir plan yaptım. Sana aklıma gelen en büyük aşk jestini yapacaktım. Sonra o sabah prensin saray gibi aşk kulübesinin satış temsilcisi Maxon yerine yanlışlıkla beni aradı ve anlaşımdan haberim oldu. Kendimi kaybettim. Kardeşim ve ben her zaman rekabetçi olmuşuzdur. Onu babama çok fazla benzediği için suçladım. Böyle sinsi bir herifle iş yapamayacağıma karar verdim. Ama sen... Ona yardım etmek için bana ihanet ettiğine, senin için bu kadar az şey ifade ettiğime inanmayı kaldıramadım-"

"Her şeyi kastetmiştin." Britta burnunu çekiyor. "O zamanlar seni o kadar çok seviyordum ki dünyanın öbür ucuna kadar peşinden gelirdim. Maxon kasıtlı olarak seni bir anlaşmadan çıkarmaya çalışsaydı onu bıçaklayabilirdim. Seninle evlenir, çocuklarını doğurur ve sonsuza dek elini tutardım. Ama sen bıraktın. Griff, bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum. Ona bakmaya devam edersem duygusallaşacağım. Bir restorandayız ve şimdi keşke mahremiyeti olan bir yerde olsaydık diyorum. Ona sarılmak, onu öpmek, benim için ne kadar önemli olduğunu bir şekilde göstermek istiyorum. Sonsuza dek mutlu olacağımız günlere tekrar kavuşmak istemiyorum. Bu şekilde bitemez.

"Buna sonsuza dek pişman olacağım."

"Yani... biz ayrıldıktan sonraki tüm kadınlar? Onlar-"

"Uyuşturucu. Onlarla geçirdiğim zamanla ilgili her şeyi kontrol edebiliyordum. Ne zaman. Nerede. Ne kadar süreceğini. Ne kadar. Ne kadar zor. Ne kadar anlamsız. Çoğunluğu anonimdi. Orada bir çubuk, orada sağa doğru bir kaydırma. Elimden gelse hepsini senin için geri alırdım." Britta'nın bana inanmasını isteyerek masanın diğer tarafına bakıyorum. "Bana tekrar güvenmeni nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Birine inanmanın ne kadar uzun sürdüğü konusunda sana öğüt vermesi gereken son kişi benim. Eminim kalbini ilk kıran ben olduğum için bu senin için iki kat daha zordur."

"Bunların hiçbirisi kolay olmadı. Bizim için bundan sonra ne olacağından hâlâ emin değilim." "Ne istediğimi biliyorsun."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ama bu onu sana verebileceğim anlamına gelmiyor."

Başka bir deyişle, inanç sıçraması yapmaya hazır değil. İlk birlikteliğimizde bunu

başaramamıştım, bu yüzden onu suçlayamam. Ama bu onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçeceğim anlamına gelmiyor.

"Eğer aklını kalbine tercih edersen..." Tanrım, yapamaz. "Seni tanıyorum. Perişan olacaksın."

"Olabilir. Ama bu kırılmaktan daha iyidir."

Onu tekrar kırmayacağımı iddia etmek istiyorum. Ama bu sadece döngüsel bir tartışmaya yol açacaktır. Bir şeye inanmayı umutsuzca istemenin, gerçekten inanabileceğiniz anlamına gelmediğini herkesten daha iyi biliyorum.

"Peki bu bizi nereye götürüyor?" Ona meydan okuyorum.

"Bunu çözmek için iki haftamız daha var. Bir cevap bulana kadar ruhumu aramaya devam edeceğim." Omuz silkiyor. "Annem her zaman kaderde ne varsa o olur der. Her zaman haklı olduğunu düşünmüşümdür."

İstediğim cevap bu değil ama kabul etmekten başka çarem yok. Aptalca bir öfke ve güvensizlik eylemiyle bizi mahvettim. Şimdi geleceğimizin onarılamaz olduğu gerçeğiyle yaşamak zorunda kalabilirim. Benim gibi ona tapmayan bir adamla birlikte olabilir.

Eğer durum buysa, hayatımı yalnız geçireceğim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

GÜN GÜZEL DOĞUYOR. BRITTA ve ben Keeley ve Maxon'ın gelecek hafta resmen oda-kahvaltı olacak yeni evlerine gidiyoruz. İki gün önce taşınmaya başladılar ama bu gece burada geçirecekleri ilk gece olacak. Ayrıca karı koca olarak da ilk geceleri.

Arabayı yaklaştıırken Britta'nın elini tutuyorum. Pantolonum ve gömleğim, Britta'nın güneş elbisesiyle birlikte arka koltukta asılı duran bir giysi çantasının içinde sallanıyor. Kravat takmıyorum. Ya da ceket. Keeley rahat bir düğün istiyor. Ayakkabı giymeme kuralı bile koydu. Bu tam anlamıyla yalınayak bir düğün olacak.

Hırslı, geleneksel, kabalıkta sınır tanımayan ağabeyimi bu konuda azarlardım ama o son derece mutlu görünüyor. En yakın arkadaşım tekrar kardeş gibi davranıp davranamayacağımızı görmek için onu aradığında, birbirlerine aşık olacaklarını bir milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Ama Keeley onu tamamlıyor ve bu da tüm hayatlarımızın mükemmel bir şekilde bir araya gelmesini sağlıyor.

Yani, neredeyse. Britta'ya bakıyorum.

Son ciddi görüşmemizin üzerinden bir haftadan biraz fazla zaman geçti. Ertesi gün başka bir iş patlaması oldu. Ne zaman aynı gün içinde altı ilan için pazarlık yapıp satabiliyoruz ki? Çılgınca. Pazar günü Britta ve ben evrak işlerini hallederken sırayla Jamie'yi eğlendirdik. Harlow, bir zamanlar adada okuduğu özel liseden bazı arkadaşlarıyla buluştuktan sonra öğleden sonra geç saatlerde içeri girdi. Gülümseyerek bize el salladı, sonra bir telefon aldı ve üst katta kayboldu. Ondan sonra günün geri kalanında ve bir sonraki hafta boyunca fırtına gibi parladı.

Jamie hafta ortasında bir mide virüsü kaptı, bu yüzden Britta iki gün boyunca meşgul oldu. Onu hecelemeyi teklif ettim, ancak kaçıramayacağımız bir dizi gösterim ve kapanış programım olduğu konusunda ısrar etti.

Berbat... ama bazen hayat böyledir.

Düğün faaliyetleri Perşembe günü ciddi bir şekilde başladı ve hepimiz evi büyük etkinlik için hazırlamaya başladık. Cuma günü de aynı şekilde. On saatten az bir süre önce bitirdik. Bir son dakika düğününü bir araya getirmek dağ gibi bir işti ama Keeley basit, neredeyse ev yapımı bir şey istiyor. Maxon onunla bir an önce evlenmek istiyor.

Evin önüne geldiğimizde, sabah güneşinin ışıklarıyla parıldayan evin ne kadar davetkâr görüldüğüne hayret ediyorum. Çimenlerin üzerine bir çift bembeyaz çarşaf serdik, üzerlerine arazide bulduğumuz her türlü çiçekten yapraklar serpiştirdik ve kiralamayı başardığımız katlanır beyaz sandalyeleri yerleştirdik. Neyse ki bir avuçtan fazlasına ihtiyacımız olmadı. Sandalyelerin üzerinde okyanus sularıyla uyumlu fiyonklarla bağlanmış beyaz örtüler var.

Maxon arazide, bahçede çürümeye terk edilmiş uzun bir kafes kemer buldu. O ve ben onu, beyaz kumların üzerinde sakın bir şekilde yuvarlanan uçsuz bucaksız, kristal mavisi Pasifik'e bakan bu noktaya taşıdık. Onu boyadık, sonra da Keeley, Britta ve Harlow'un birlikte dizdiği güzel kokulu çiçeklerle kemeri süslemek için herkes el ele verdi. Mükemmel görünüyor, sanki burada olması

gerekiyormuş gibi.

Britta ve benim için her şey yolunda giderse, önümüzdeki hafta tam da bu noktada olacağım, benzer bir düzene bakacağım, yüzüğümü -umarım- sonsuza dek parmağına takmadan önce derin bir nefes alacağım.

Park ediyorum.

İki saniye sonra Keeley, makyajı yarım kalmış, Britta'nın bu sabah mutfağından aşırıldığı punç kâsesine elini uzatmış bir halde ayağa fırlar. "Teşekkürler. Arabayı boşaltmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Plastik kaseyi geri aldım. "Ben hallederim. Git hazırlanmayı bitir. Maxon ve ben gerisini hallederiz." "Lütfen onu oyala," diye yalvarıyor. "Tören doksan dakika içinde başlayacak ve o neden şimdi başlayamadığınızı soruyor."

Buna gülmek kaçınılmaz. Kardeşim hiçbir zaman sabırlı olmadı. Bu nedenle ben de hiç sabırlı olmadım ve yedi gün sonra Britta'yı hayal ettiği düğünle şaşırtarak ve sonunda evet deyip demeyeceğini merak ederek nasıl hissedeceğimi ancak hayal edebiliyorum.

İçeri girip kaseyi adanın üzerine koydum ve etrafımdaki kapalı tabaklara göz attım. Dün gece birazını hanımlar pişirmişti. Maxon ve ben geri kalanını hazırladık ve plastik kaplardaki yemekler çoktan geldi. Ayrıca yemek odasında bekleyen bir pasta ve yirmi beş konuk için soğutulan bir şampanya var.

Her şey içten. Ve bu önemli olay için güzel bir sadelik.

Maxon saatine bakarak içeri girer, belli ki meşgul olmak için hiçbir şey yapmamaya hazırdır... ve kendini Keeley'nin kapısını çalmaktan alıkoyar.

"Çok sabırsız görünüyorsun. Başaracak mısın dostum?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Bana kaşlarını çatıyor. "Ah, şu anda sana söylemek istediğim şeyler..."

Ama bakmıyor. Onun yerine bakışları omzumun üzerinden, açılmış olan katlanır cam kapılara doğru kayıyor ve Britta'nın içeri girdiğini, Jamie'nin elini tuttuğunu ve düşünceli bir ifade takındığını görüyor. Kardeşimin kendisine doğru baktığını fark ettiğinde, yüzündeki ifade çabucak gergin bir gülümsemeye dönüşüyor.

Bir şekilde yüzümü buruşturuyorum. Makaio'nun hâlâ onunla evleneceğini düşünüp düşünmediğini sormadım. O beni korkutmuyor. Önemli olan o. Hâlâ Hawaiiili bankacının gelini olmak isteyip istemediğini öğrenmeliyim ama evet demesinden korkuyorum. Onu beni seçmeye ikna etmek için hâlâ yedi günüm var. Her anı kendi avantajıma kullanacağım.

Kardeşim özel hayatımdaki belirsizlikler yüzünden ne kadar huzursuz olduğumu söylese de gülümsüyorum. "Ama şu anda yapamazsın. Çok üzgünüm..."

Bana alaycı bir bakış gönderdi. "Siktir git."

Gülüyorum, sonra etrafıma bakıyorum ve kimin eksik olduğunu fark ediyorum. "Aileni davet etmediğin için teşekkürler. Annem ya da babam olmadan evlenmenin sizin için zor bir karar olduğuna eminim."

"Muhtemelen olması gerektiği kadar değil. Ama Keeley birkaç hafta önce babamın bana bağırıp çağırmasına kulak misafiri olduktan sonra, ne kadar barışsever ve affedici olsa da onu yanında istemedi. Ve annem... Görünüşe göre Harlow ona evleneceğimi söylemiş. Marco ile Cabo'ya gitmeye karar verdi, böylece birkaç hafta sonra küçük kız kardeşimizin nikâhı için yenilenmiş olarak geri dönebilecekti."

Kararının ne kadar berbat olduğunu söylemek istiyorum ama buna hiç şaşırmadım. "Ama"-Maxon devam ediyor-"Burada benim için en önemli olan insanlar var. Teşekkür ederim. Benimle ayağa kalk, dostum." Pantolonunun cebinden bana küçük, düz bir kutu uzatıyor.

Açtığımda bir yüzünde baş harflerimin yazılı olduğu şık, fırçalanmış gümüş bir anahtarlık buluyorum. Diğer tarafına ise "KARDEŞİM, ARKADAŞIM" kelimelerini kazımış.

Aptallığıma rağmen bir şekilde tam olarak kaldığımız yerden devam etmeyi başardığımız için çok heyecanlıyım - çok yakın. Erkekçe kucaklaşıyoruz ve Britta'ya ne olursa olsun Maxon ve sevgili karısının her zaman hayatımda olacağını biliyorum.

"Sağ ol dostum. Senin için de bir şeyim var. Gelecek hafta sana verecektim ama..." Bu mükemmel bir zaman gibi görünüyor.

Pantolonumun cebinden bir iş kartlığı çıkarıyorum. İyi bir emlakçı ve komisyoncu olarak onlarsız hiçbir yere gitmem. Kart yığınının en arkasında aradığım şeyi buluyorum, koparıyorum ve uzatıyorum.

Üstünde REED BROTHERS PROPERTY ASSOCIATES yazıyor. Eskiden sahip olduğumuz kartlara neredeyse tıpatıp benziyor. Güncellenmiş tabii ki. Düğünüm için davetiye siparişi verdiğimde yaptırmıştım. Bunu düşündüm ve üç yıl önce hayatımda doğru yolda olduğumu fark ettim. Sonra aptal kığım atladı. Şimdi Maxon'ın güvenini tekrar kazandığımı düşünmesini ve tekrar kalıcı olarak ortak olmak istemesini umuyorum.

Kartı taramasını izliyorum, sonra gözlerinde bir soruyla bana bakıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Ben

soruyorum. "Emin misin?"

"Olumludan da öte. Her şeyi berbat ettiğim için özür dilerim. Sizinle tekrar çalışmayı, işimizi olması gerektiği gibi kurmayı çok isterim."

Maxon'ın yüzünde kocaman bir sırıtma belirir. "İşte bu!"

Sarılıyoruz, ikimizin de o anda erkekliğimizin izin verdiğinden daha duygusal olduğumuz gerçeğini gizlemek için sırtlarımızı erkeksi darbelerle tokatlıyoruz. "Harika. Önümüzdeki hafta tabelamızdaki o korkunç muşambayı kaldırmamız gerekiyor."

Geri adım atarken gülüyor ve sakinleşene kadar uzaklara bakıyor. "Pazartesi ilk iş."

"Gerçekçi ol dostum. Pazartesi günü işe gelmiyorsun."

Utangaç bir sırıtışla bana alaycı ve beyaz dişlerle dolu bir şey gösteriyor. "Muhtemelen olmaz. Belki Salı günü..."

Bu konuda da nefesimi tutmuyorum.

Ben Maxon'a seslenemedim, Harlow somon rengi bir elbise giymiş olarak odaya dalıyor. Elbette, yüksek yakalı ve göğüs dekoltesi yok. Ve teknik olarak tüm gerekli şeyleri örtüyor ama zar zor. O kadar kısa ki sert bir esinti olursa ne göreceğim diye endişeleniyorum. Bel bandı, küçük belini vurgulayan şeffaf dantelden kalın bir şerit. Kız kardeşimin gövdesindeki çıplak tene baktığıma inanamıyorum. Ayrıca bu kıyafetin içinde göğüslerinin olduğunu fark etmemek mümkün değil. Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

"Ne giyiyorsun?" diye sordum.

"Bir elbise." Harlow bana aptalmışım gibi baktı.

"Çok güzel görünmüyor mu?" Keeley'nin annesi Patty, ikram edilen yiyeceklerin bir kısmını şişkin buzdolabına koymaya başlarken soruyor.

Elbiseden nefret ediyorum ama Patty'den hoşlandığım için çenemi kapalı tutuyorum.

Nihayet dün gece onunla ve Keeley'nin üvey babasıyla tanıştım. Harika insanlar olduklarını hemen anladım ve Keeley'nin güzelliğini ve kızıl saçlarını kimden aldığını gördüm. Jamie'yi öve öve bitiremediler, sonra da sanki saat çoktan işlemeye başlamış gibi kızlarına baktılar. Maxon bebekler için söylenen ilahiye katıldığında, gelecek yıl bu zamanlar bir yeğenim olabileceğinden şüphelendim.

Hepimiz etrafta koşuşturuyor, gelen konuklar için her şeyi hazırlamaya çalışıyoruz. Britta buradaki herkes arasında en yumuşak sese sahip olabilir, ancak yine de birlikleri organize ediyor, gözden kaçan herhangi bir görev için alanı tarıyor ve hiçbir şeyin çatlaklardan düşmemesi için en yakın sıcak bedene verimli bir şekilde atıyor.

Otuz dakika kala, sonunda işimiz bitmiş gibi görünüyor. Harlow ve Patty Keeley'i kontrol etmek

için geri dönerler. Britta da onları takip ediyor.

Bileğinden tutup onu kendime çektim. "İyi iş çıkardın meleşim. Kardeşimin ve gelininin seni takdir ettiğini biliyorum."

Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Yardım etmekten mutluluk duydum." Hiç de mutlu görünmüyor.

Ellerini sıkıyorum. "Ne düşünüyorsun? Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Sadece fark ediyordum..." Duraklıyor ve dudağını ısıırıyor. "Bu biz olabilirdik."

"Bu mu? Evlenmek mi?" Onu daha yakına çekiyorum. "Angel, hâlâ olabilir."

Kaşlarının arasında küçük bir çatıklık var. Bu onun düşünen yüzü. "Birkaç haftadır birlikte yaşıyoruz ve bu iyi bir şey. Ama ben-"

"Britta, çabuk! Keeley'nin başka bir görüşe ihtiyacı var." Harlow kafasını banyo kapısından uzatıyor ve meleşimi tamamen kadınlardan oluşan alana sokuyor.

"Bir dakika." Aklında belli ki bir şeyle bana dönüyor. "Acele et!" diye bağılıyor kız kardeşim.

Britta kadınlara bakıyor, sonra özür dileyerek bana dönüyor. "Gitmeliyim. Sanırım acil bir durum..."

Eğer bu kriz Keeley'den başka birini ilgilendirseydi ve kardeşimle evliliği söz konusu olmasaydı, Britta duygularını benimle paylaşana kadar kız kardeşime memnuniyetle susmasını söylerdim. Konuşmaya hazır ya da yakın görünüyor.

"Bana tek bir şey söyle. Bana evet demeye yaklaştın mı?"

Başını eğiyor ve sorumu uzun uzun düşünüyor. "Birlikte yaşamaya başladığımızdan beri, geçmişimizi yeniden yaşamayı deneyemeyeceğimizi düşündüğüm günler oldu. Bizim için olası bir geleceği o kadar net gördüğüm başka günler de oldu ki ağlamak istiyorum."

Ama iki taraf da onun kalbini ve aklını tamamen kazanamadı, yoksa bu konuşmayı yapıyor olmazdık. "Peki şimdi neredesin?"

"Son konuştuğumuzda söylediklerin hakkında çok düşündüm. Bana senin hakkında çok şey anlattı ve güvenmeyi neden bu kadar zor bulduğunu anlattı. Buna ihtiyacım vardı, bu yüzden sırrın konusunda bana güvendiğin için teşekkür ederim. Ama gerçek şu ki, sana nasıl hissettirdiğimi asla kontrol edemeyeceksin. Bununla başa çıkmaya gerçekten hazır mısın? Yoksa daha önce yaptığın gibi beni yine kendinden uzaklaştıracak mısın?"

Bu adil bir soru. Tereddütünün kökenine indiğimize sevindim. "Ben-"

"Britta!" diye tekrar bağılıyor kız kardeşim. "Acele et! Misafirler gelmeye başladı ve bir sorunumuz olabilir."

"Gitmem gerek," diye mırıldanıyor meleşim.

Ve Harlow'un koca ağzı sayesinde o an bozulur. "Törenden sonra konuşacak mıyız?" Soruyorum, ama aslında bu bir soru değil.

Bir an tereddüt ediyor, sanki şu anda önemli bir şey söylemek-bir şey yapmak istiyormuş gibi. Ama sonunda başını sallıyor, sonra arkasını dönüyor ve tüm kadınlar ve saç spreyi bulutuyla birlikte ana banyoda kayboluyor.

Bir lanetle dışarı çıktım. Nikâh memuru çimenlerin kenarında geziniyor. Kaz ayakları, gülme çizgileri ve iyi yemek ve iyi vakit geçirmeyi sevdiğini gösteren bir göbeği olan uzun boylu bir adam. Kocaman bir gülümsemesi, kırmızı-bej Hawaii desenli bir gömleği ve ayakkabısız bir çift hakisi var.

"Lono?" Ben soruyorum.

"Griffin?" Belli ki o da tahmin ediyor.

Hemen olumlu bir his aldım. Keeley iyiydi.

"Evet. Sadece Griff." Normalde başkalarının bana tam adıyla hitap etmesinden hoşlanmam. Bu bana babamın çocukken bana daha iyisini yapmam, daha iyi olmam, herkesi, hatta Maxon'ı bile ezmeme için bağırmasını hatırlatıyor.

"Gelinin burada mı?"

"Bayanlarla birlikte." Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. "Hâlâ düğünümüzden haberi yok."

Bana şaşkın bir bakış attı. Evet, benim deli bir piç olduğumu düşünüyor. Muhtemelen öyleyim. Ama bunu söylemek yerine başını eğiyor. "Her şey yoluna girecek. Böyle şeyleri hissederim."

"Bir his" ne demek hiçbir fikrim yok ve muhtemelen beni sakinleştirmek için söylenmiş bir saçmalık. Ama yine de gülümsüyorum, elini sıkıyorum ve gelecek Cumartesi sabahı bir başka Reed düğünü için burada olacağını teyit ediyorum.

Biraz daha sohbet ettikten sonra konuklar çimenlerin etrafında dolaşmaya başlıyor ve Lono törenin başlama zamanının geldiğini söylüyor.

Başımı sallayarak herkesi toplamak için eve girdim. Britta, Harlow ve Patty banyodan çıktıklarında mükemmel bir şekilde toplanmış görünüyorlardı. Jamie sıkılmış görünüyor ve son sürat bana doğru koşuyor. Yüz ifadesinden onu meşgul edecek daha erkekçe ve eğlenceli bir şey bulacağımı umduğu anlaşılıyor.

Bir kahkaha atarak oğlumu kucağıma aldım ve ona sarıldım. Saçlarını karıştırıyorum ve Maxon Amca'yı evlendirmeyi bitirir bitirmez ona oyuncaklar hazırlayacağıma söz veriyorum.

Kafamı kaldırdığımda Britta sessiz bir şekilde beni izliyordu. Gözleri yaşlı ve duygulanmış görünüyor. Yüzünün her yerinde sevgi var ve umarım bunun bir kısmı benim içindir.

Ama şu anda konuşacak ya da aklından neler geçtiğini öğrenecek zamanımız yok. Şimdi deli gibi volta atan Maxon'ı yakalayıp dışarı çıkarıyorum.

Sandalye sıralarının arkasında, Harlow ve Britta yetişip Jamie'nin elinden tutana kadar duruyoruz.

Kardeşimi mihraba götürüyorum, sonra da elleri önde kenetlenmiş bir şekilde arkasına diziliyorum.

Tören müziği aniden Keeley'nin düğün çalma listesine bağlı hoparlörlerden duyulur. Harlow Jamie'yi biraz dürtüyor. Üstünde fiyonkla bağlanmış bir yüzük yastığı taşıyor. Bekleyen bir masaya malları teslim etmek için yavaş ve ölçülü adımlarla yürümesi konusunda onu eğittik. Ama o bir çocuk, bu yüzden mihraba koşuyor. Herkesin kendisine baktığını fark ettiğinde, yastığı belli belirsiz Maxon'ın ayaklarına doğru fırlatıyor ve gördüğü ilk tanıdık yüze, Keeley'nin annesine doğru atılıyor ve başını eteğine gömüyor.

Küçük topluluk gülüyor. Harlow kendi sırtışıyla, elinde zambak, gül ve plumeria çiçeklerinden oluşan sade bir buketle koridorda ilerlemeye başlar. Kısa, tenini gösteren elbisesinin dışında çok güzel görünüyor. Acaba birkaç hafta sonraki kendi düğününü mü düşünüyor?

Britta da benzer bir buket taşıyarak koridordan aşağı iniyor. Harlow'la hemen hemen aynı yumuşak şeftali pembesini giyiyor ama elbisesi dar omuzlarına tam oturuyor ve alt kısmında kalın bir dantel şerit var. İstedikimden biraz daha kısa ve erkek katılımcılar arasında kimin kadınıma bakıyor olabileceğini görmek için toplantıya göz gezdiriyorum. Neyse ki, öldürmek zorunda kalacağım kimseyi görmüyorum. Sadece gülümseyen bir sürü insan ve el ele tutuşan çiftler. Mutluluk her yerde yüzüyor.

Sonunda hafif bir esinti başlar ve müzik değişir. Andy Williams'ın "Hawaii Düğün Şarkısı" olarak da bilinen "Ke Kali Nei Au" versiyonunun tanıdık tınıları havayı doldurur. Evet, işte o an geldi. Geleneksel ama sıra dışı bir melodi seçmeyi Keeley'e bırakın. Rahat, romantik ve anlamlı

Çünkü birbirlerini sonsuza kadar seveceklerine inanıyorum.

Onlar için bu melodi mükemmel.

Sonra Keeley, ortasında dev bir yıldız zambağı olan, yumuşak pembe plumeria ile çevrenmiş ve beyaz çiçeklerle çevrenmiş bir buket taşıyarak bize doğru yürüyor. Tertemiz, tüllü elbisesinin spagetti askıları ve

incikleriyle flört eden ve çıplak ayaklarının her adımında en zarif hula dansçılarının gibi etrafında akan mendil etek.

Yüzündeki gülümseme ne kadar kutsanmış hissettiğini gösteriyor. Bu onda gördüğüm tüm ifadelerden daha derin. Ya da muhtemelen herhangi bir gelinde. O günün gelmesi için çok beklememiş olabilir ama doğru adamla evlendiğini biliyor. Ağabeyime bir bakış beni şaşkına çevirdi. Maxon'ın herhangi bir konuda duygusallaştığını nadiren görmüşümdür, belki Giants'ın Patriots'ı yendiği Super Bowl XLII hariç. Ama Keeley'e olan çıplak aşkını yüzüne yansıtıyor ve sanki elinden gelse onun için yıldızlardan bir lei yapacakmış gibi ona bakıyor. Kulağa saçma gelebilir ama aralarında akan bağlılık görülmesi gereken çarpıcı bir manzara.

Lono törene hızlıca başlar. Annesi onu evlendirir. Keeley ve Maxon yeminlerini eder, mumları yakar ve birbirlerinin gözlerinin içine bakarlar.

Birkaç kelimenin bu kadar anlamlı olabilmesi çok komik. Aynı kelimeler başka bir sırada, başka bir bağlamda söylense tamamen farklı bir anlam ifade ederdi. Ancak kalplerindeki duygularla desteklenen birkaç ses ve hece ile kendilerini sonsuza dek birbirlerine bağlarlar.

Onlar adına çok mutluyum. Ve gerçekten çok kışkırdım. Britta'ya bakıyorum, acaba gelecek hafta bu saatlerde neşe mi yoksa keder mi dolu olacağım diye. Yüzüne bakınca anlayamıyorum ama gözleri dolmuş. Tören onu etkilemişti.

Lono, Maxon ve Keeley'i karı koca ilan ettiğinde, duraklarlar, hayallerinin gerçekleştiğine inanamıyorlarmış gibi birbirlerine bakarlar, sonra yumuşak bir öpücük için harekete geçerler. Birbirlerine sarılırlar ve Keeley'nin üvey babası nihayet boğazını temizleyene kadar kucaklaşma devam edecek gibi görünür. Suçlu gençler gibi birbirlerinden ayrıldıklarında herkes yine güler.

"Maxon ve Keeley Reed, millet!" Lono eğlenceye katılanlara bağırıyor.

Topluluk onları alkışlarken, Maxon karısının elini tutar ve derme çatma koridordan aşağıya doğru koşarlar.

Bitti. Evlendiler. Onlar için çok mutluyum.

Rob, Maxon'ın diğer sağdıçı olmak için koridorda topallayarak ilerleyemediğinden, Britta ve Harlow'a mihraptan uzaklaşana kadar eşlik ederek çifte görev yapıyorum. Meleğimin elini sıkıyorum ve o da mavi gözlerinde zorlukla bastırılmış duygularla bana tekrar bakıyor.

O ne düşünüyor? Kahretsin, keşke konuşmamızı bitirebilseydik... Makaio'yla evlenirse, bugün gördüğü türden bir sevgi alamayacağını farkında mı? Yoksa onu asla bu kadar bütünüyle sevmeyeceğimi ve benden uzaklaşması gerektiğini mi düşünüyor?

Kahretsin, ergenlik çağındaki bir kız gibi konuşuyorum, ne olur ne olmaz senaryoları kuruyorum ve aşkımın gerçekten ne düşündüğünü tahmin etmeye çalışıyorum. Sabırlı olmalıyım, biraz mahremiyet beklemeliyim. İyi bir şey inşa ettiğimize inanmaya devam etmeliyim.

Herkes katlanır sandalyeleri söküp çarşafı kaldırırken güneş batıyor. Üç dakika içinde Maxon'ın kiraladığı portatif dans pistini kuruyoruz. Keeley dans etmeyi çok seviyor ve bu onu ne kadar rahatsız etse de onun için yapıyor.

Çok geçmeden DJ kendi alanını hazırladı. Daha önce, erkekler yemek masasının etrafına ve bitişikteki lanaiye ziyafet masaları kurdular. Ortamı süslemek için ayaklarına çiçek desenli örtüler bağladık. Şimdi hanımlar yiyecekleri ve kokteylleri getiriyor ve müzik başladığında parti başlıyor.

Öğleden sonra kutlamalar hızlanır. Dans, buket fırlatma, jartiyer atma - yakaladım, teşekkürler - ve bol bol fotoğraf, kahkaha ve kadeh kaldırımlarla birlikte devam eder.

Sonunda DJ gecenin son şarkısını anons ediyor, çünkü güneşi kaybediyoruz ve

Maxon'ın Keeley ile yalnız kalmayı beklerken sabrının tükendiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bir Elvis klasiği, "Can't Help Falling in Love." Harlow çimenlerin üzerinde Jamie ile kovalamaca oynarken, Keeley ve Maxon'ın düğün gecelerinin tadını stressiz bir şekilde çıkarabilmeleri için bu pisliği temizlemeye niyetli olduğunu söylemesine rağmen Britta'yı yakaladım.

Onu kendime doğru çektim. "Bütün gün seni özledim meleğim. Ve soruna cevap vermek gerekirse, evet. Bana hissettirdiklerini kontrol edememenin üstesinden gelebilirim çünkü bu *sensin*. Bunu memnuniyetle karşılıyorum. İkimiz birlikte, tek başımıza olduğumuzdan daha güçlüyüz. Buna inanmam üç yılımı aldı ama artık bunu tüm kalbimle biliyorum. Senin de buna inanmana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Griff... benden bir inanç sıçraması yapmamı istiyorsun. Bir parçam iki ayağımla atlamak istemiyor değil, özellikle de bugün düğün ve her şey varken. Sadece... Bunu biraz düşünmeme izin ver, tamam mı?"

"Elbette." Sevmiyorum ama saygı duymak zorundayım.

Konfor seviyesini zorlayacak şekilde ona dokunmamak için elimden geleni yaptım. Kalbini açmaya hazır olması için onu zorlayamayacağımı biliyorum ve o da aldatmayı kaldıramaz. Ama şu anda onunla birlikte olmamayı kaldıramıyorum. Onu ne kadar sevdiğimi göstermeme izin vereceği herhangi bir şekilde -her şekilde- ona dokunmak istiyorum.

Müzik eşliğinde sallanırken, bir kolumu beline doluyorum. Diğer elim onunkini kavlıyor. Başını omzuma koyuyor. Anı özüksüyorum. Uyumak dışında haftalardır en yakın olduğumuz an bu. Bu durumdan çok hoşlanıyorum. Onu deli gibi özlüyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki dayanamıyorum.

"Britta?"

Başını kaldırıp bana göz kırptığında, kirpikleri dalgalanıyor, bakışlarımız birleşiyor. Bana cevap vermiyor, sadece bakıyor, benim gibi o anın içinde.

Alnından, yanaklarından, şakağından

öpüyorum. "Beni zorluyorsun."

"Ne var ne yok?" Şaka yapıyorum.

"Hiçbir şey. Ve her şey." Dudaklarımı çıplak omuzlarında gezdirdiğimde -önce birinde, sonra diğerinde- titriyor. Nefes nefese bir itiraz geldi. "Bu kurallara aykırı."

"Hmm." Yanağımla onunkine sürtüyorum. "Sadece sana birlikte ne kadar iyi olduğumuzu gösteriyorum. Ayrıca, amacımız uyarılma ya da penetrasyon değilse bunun hile sayılmayacağı konusunda anlaşmıştık. Sadece sana tapmak istiyorum. Kabul etmelisin ki bu cinsel bir şey değil."

"Hayır," diyor usulca, acıyla. "Bu romantik."

"Bana romantik olamayacağımı söylememiştin." Onu kollarımda yerde çevirirken gülümsüyorum, sonra yüzünü tekrar öpüyorum, bu sefer dudaklarına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum.

Geri çekiliyor. "Bana ne yapıyorsun?"

Sesi hem tırtıklı hem de yalvarır gibi ama sesi sıkıntılı değil. Bunu merak ediyorum. Aslında büyülenmiş. Kafasında, kalbinde bir şeyler mayalanıyor.

"Seni seviyorum. Bu doğru mu?"

Çenesini operim. Boynunu öpüyorum. Keskin bir nefes aldığını duyuyorum. "Seni tam olarak durduramam..."

Yapamaz. "Yapmamı ister misin meleğim?"

"Hayır."

Oh, bu neredeyse zafer. İçim daralıyor. Nabzım hızlanıyor. Evet, sikimin ne yaptığını tahmin edebilirsin.

"O zaman ne yapmamı istersin?" Kulağına mırıldanıyorum.

"Sanırım... Belki de haklısın. Birlikte daha güçlüyüz." Ayakları durdu. Dudakları ayrılıyor. Bir an için kirpiklerini indiriyor, sonra bakışlarımla tekrar yüz yüze geliyor. "Beni seviyor musun?"

Vücudumdaki her kas kasılıyor. Bir nedeni olduğunu bilmek istiyor.

"Her zaman öyleydim."

Britta yutkunuyor, sonra elini kalbimin üzerine koyuyor ve yaklaşıyor. "O zaman beni eve götür ve ne kadar çok olduğunu göster."

BRITTA'nın bombayı yumuşak bir şekilde patlatmasından üç dakika sonra, kız kardeşimin kiralık arabasıyla hızla eve doğru gidiyorduk. Yani, Stowes'ların malikanesine. Harlow dün geceyi Keeley ile evde şarap içip kıkırdatarak geçirdi, bu yüzden Keeley ve Maxon'ın evinde kendi arabası vardı. Britta birkaç saatliğine onlara katıldı, böylece en iyi arkadaşşıma yumuşak bir bekârlığa veda partisi verebildiler. Bu gece, kız kardeşim SUV'umu daha sonra eve götürmeyi ve Jamie'yi de yanında getirmeyi teklif etti. Yüz ifademden ya da resepsiyondan ayrılmak için acele etmemden niyetim anlaşılmış olmalı. Harlow oğluma banyo yaptırmayı ve bu gece odasında onunla pijama partisi yapmayı teklif etti.

Yarın ona bolca teşekkür edeceğim.

Bir elimle direksiyonu tutarken diğer elimle Britta'nınkini kavırıyorum. Adrenalin sistemimde kükrüyor. Ve sorular beynime hücum ediyor.

İlkel yanım, iki insanın olabileceği kadar yakın olana ve bütün gece arzularımızı doyurana kadar onları unutmak istiyor. Aramızdaki bağı sonsuza dek sağlamlaştırana kadar. Mantıklı yanım ise cevapları şimdi araştırmanın beni kıcımdan ısırabileceğinin farkında. Ama bilmek zorundayım.

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Pek çok şey," diye mırıldanıyor. "Çoğunlukla zaman ve senin ne kadar farklı olduğunu görmek. Söylediğin şeyler. Şimdi ne kadar dürüst görünüyorsun. Sorunlarımızı seksin altına gömmeden çözmeye ne kadar istekli olduğunu. Ama hâlâ ısrarcısın," diye azarlıyor sırtarak.

Ona alaycı bir bakış gönderiyorum. "Her parçamı değiştiremem meleşim. Bazı şeyler çok kökleşmiş."

Tiz kahkahası arabayı dolduruyor. "Konfor alanımdan çıkmam için beni sürekli zorlamasaydın seninle ne yapacağımı bilemezdim. Bu beni hem çileden çıkaran hem de heyecanlandıran şeylerden biri. Birbirimize çok zıtız."

Bu doğru. Nazikçe ama kararlı bir şekilde ayaklarının üzerinde dururken ne kadar düşünceli ve uzlaşmacı olabildiği beni her zaman büyülemiştir. Zorlamamak ve itip kakmamak benim asla ustalaşamadığım bir sanat dalı. Muhtemelen asla da öğrenemeyeceğim.

"Ve Keeley açıklığa kavuşturmamaya yardımcı oldu," diye devam ediyor ve itiraf ediyor. "Dün gece dinlemem için bana bu şarkıyı verdi. Daha önce hiç duymadığım bir müziğin beni bu kadar etkilemesi garip ama bu şarkı durumumu mükemmel bir şekilde özetliyordu. Yaşadığım ama kelimelere dökemediğim duyguları kabullenmeme yardımcı oldu. O zamandan beri tekrar tekrar çalışıyorum."

"Duyabilir miyim?"

Başını sallıyor, sonra telefonundan bir şarkı açıyor ve ekranı bana doğru çeviriyor. Trifonic'ten "Lies".

Hüzünlü, akıldan çıkmayan ve nihai bir havası var. Bu kadın, onu ne kadar çok istediğini inkar ediyordu.

Çünkü adam onu terk etmiştir ve onun kendisi için iyi olmadığına inanmaktadır. Tüm bunlara rağmen, kendine yalan söylemeyi bırakması ve en tatlı günahını kucaklaması gerektiğini fark eder.

Ben.

"Böyle mi hissediyorsun?"

"Bir süredir var. Sadece... bununla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyordum." "Ve şimdi bizim hakkımızda emin misin?"

"Evet."

Tereddüt bile etmiyor. Triumph yükseliyor. Ayağımı gaza biraz daha basıyorum. "Makaio ile işin bitti mi? Onunla evlenmeyecek misin?"

Britta emniyet kemerini çözüyor ve konsolun üzerinden sürünerek kucağıma uzanıyor ve göğsünü benimkine yapıştırıyor. Yanağımı okşuyor. "O artık aramıza ait değil. Şimdi kapa çeneni ve öp beni."

Evet, bunu geri çevirmeyeceğim.

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda başımı eğip Britta'nın ağzını yakalıyorum, dudaklarını ayırıyorum ve tatlılığının her köşesini tadıyorum. Eve dönmek gibi ama daha iyisi. Ona yakın olmak bile beni tahrik ediyor, ama bu... Bir kolumla onu kendime doğru sımsıkı tutuyorum, keşke araba kullanmak için diğerine ihtiyacım olmasaydı. Dilim içeri giriyor, onunla buluşuyor, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atana kadar birbirine dolanıyor.

Arkamda biri korna çalıyor ve başımı kaldırıp ışığın yeşile döndüğünü görüyorum. Burası ile yatak odamız arasındaki birkaç dakikaya lanet ederek gaza basıyorum.

Britta'nın yolculuğun geri kalanı için koltuğuna geri kaymasını bekliyorum ama hayır. Pelüş dudaklarını boynumda gezdiriyor, çenemde, kulağımın hemen altında beni ürperten ve kanımın aletime hücum etmesine neden olan bir noktada gezdiriyor. Gömleğimin düğmelerini açıp parmaklarını saçlarımla pürüzlenmiş tenimde gezdirdiğinde, ağzı da onu takip ediyor. Dili göğsümün üzerinde sevgi dolu bir yol izliyor, bu da kanımın fişkırmasına ve ihtiyacımın artmasına neden oluyor. Onu o kadar çok istiyorum ki neredeyse önümü göremiyorum.

"Bana ne yapıyorsun?" İnledim.

"Sadece bir bakışla bana neler yapıyorsun," diye mırıldanıyor kulağıma usulca.

Bütün vücudum titriyor. "Oh, kahretsin... Angel."

"Acele et."

Biraz daha hızlı gidersem, yolda kalamayacak kadar pervasızca hız yapıyor olacağım. "İki dakika."

"Güzel." Dişleriyle alt dudağımı çeğiştirirken göğsümün yanından geçip

Karnıma... sonra pantolonumun kemerine doğru. Parmak uçları tehlikeli yerlerle flört ediyor ve ben kendimi tutmaya çalışıyorum. Üç yıldan fazla bir süredir bu kadının sabrımı taşırmamasını, yolun kenarına çekmesini ve bir kompakt otomobilin arka koltuğunda şipşak bir ilişki yaşamasını beklemedim. Boyum 1.80, sığacağımı bile sanmıyorum. Onunla istediğim gibi sevişmek, onu altıma almak ve ona karşı ne kadar *derin* hisler beslediğimi sorgulamasına izin vermemek için kesinlikle yerim olmazdı.

Britta'nın parmakları boxerımın içinde yolunu bulduğunda inliyorum. Sikimin başını sıyırdığına yemin edebilirim.

"Griff..." Dudaklarını boynuma bastırıp sonra ağzıma kadar sokup içime girerken sesi bile baştan çıkarıcı.

Nefes alıyorum, başımı dik tutmaya çalışıyorum. Sikeyim evet. Her şekilde, evet.

Direksiyonu sarsarak araba yoluna girdim. Elimi kaldırıyorum ve garaj kapısını kaldırarak kadar direksiyonu durduruyorum. Britta'yı bırakmayı reddediyorum.

Arabayı içeri çektikten sonra frene bastım. Araç durmak için yalpalıyor.

Koltuğa geri dönüyoruz ve motoru kapatıyorum. Bakışıyoruz, nefeslerimiz küçük alanda sıcak ve gürültülü geliyor.

"Bütün geceyi senin içinde geçireceğim meleşim." "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Verdiği cevap sikimi daha da sertleştirdi. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

Britta yüzümü tekrar kavrayıp beni öpmek istercesine eğildiğinde, onu engellemek için bileğini tutuyorum. "Burada olmaz. Sınırdayım. Herhangi bir nedenle orgazm olmayalı neredeyse elli gün oldu. On altı yaşımdan beri bu kadar uzun süre orgazm olmamıştım ve kendime hakim olduğum konusunda kefil olamam. Hadi eve girelim."

Gözlerini kırıştırtıyor, kaşlarını çatıyor. "Neden?"

Neden cinsel dürtülerimi kullanmadım? Gerçekten sormak zorunda mı?

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve anlamasını istiyorum. "Seni bekliyordum. Sadece seni istiyorum." Britta bana yumuşak ve tatlı bir şekilde sarılıyor. "Ben de seni bekliyordum."

Onun için ne kadar zaman geçtiğini bilmek istiyorum. Hafta sonu için gittiklerinde Makaio ile gerçekten seks yapmadı mı? Ama sormuyorum. Bu gece ya da bir daha hiçbir şekilde bizimle yatakta olmasını reddediyorum.

Elimi emniyet kemerimi çözecek kadar aşağı indirmeyi başardıktan sonra arabanın kapısını iterek açıyorum. Britta kucağımdan indi ve yolcu kapısından çıktı. Diğer her şeyi bagajda bıraktık. Bekleyecek.

Elimi uzattığımda tuttu. Evin kapısını iterek açıyorum ve karanlık koridora giriyoruz. Ocağın üstünde yumuşak bir ışık yanıyor ve bitişikteki aile odasında zaman ayarlı bir ışık daha var. Uzun bir süre kanepeyi düşünüyorum ama Harlow arkamızdan gelecektir. Britta'nın içine girme isteğimi bastırıp bütün gece yalnız kalmayı tercih ediyorum.

Ama aramızdaki her şeyin daha hızlı olması gerekiyor. Akıl sağlığım başka türlü devam edemez.

Tek kelime etmeden dönüyorum ve Britta'yı kollarımın arasına alıp göğsüme bastırıyorum. Şaşkınlıkla inliyor, sonra kollarını boynuma doluyor ve ben ağır merdivenleri adımlarken bakışlarını benimkilere kilitliyor. "Griff?"

Sabırsızlığım onu üzüyor mu?

Kaşlarımı çattım. "Sen benimsin. Seninle ilgileneceğim."

"Biliyorum," diye nefes alıyor. "Ben de tam yürümeme izin verseydin aynı anda soyunabileceğimi söyleyecektim."

Aklının çalışma şeklini seviyorum.

Son bir aydır paylaştığımız yatak odasına girene kadar iki kat koşuyorum ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum. Hemen gömleğime saldırıyorum, bir düğmeyi diğerinden sonra açıyorum ve hızla yere atıyorum. "Yapabilirsin ama o zaman beni mükemmel hediyenin paketini açmaktan mahrum bırakmış olursun. Bu elbiseye ne kadar bağlısın?"

Başını sallıyor, gözleri beni yerken yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Hiç de değil."

Cevap veren bir sırıtış dudaklarımı kıvrıyor. "Tanrım, seni seviyorum."

Yumruğumla giysiyi kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum, ardından kollarını kollarından aşağıya doğru itmek için onu döndürüyorum. Bir an sonra, giysiyi kalçalarından aşağı doğru çekerken fermuarı indiriyorum. Aceleciyim. Dikkatli olmaya bile çalışmıyorum. Kumaşın yırtılma sesleri havayı dolduruyor. İçimdeki ilkel canavar seviniyor.

Küçük pembemsi giysi yerde bir yığın haline geldiğinde, bir avucumu Britta'nın kalçasından aşağı kaydırıp

onu kendime çekmek için. Ereksiyonumun sırtını dürttüğünü hissediyor olmalı. Bu kadar tahrik olmama şaşırmış olamaz. Onu tamamen çıplak olmaktan alıkoyan tek şey, gergin kıcını zar zor örten bir çift dantelli, çıplak renkli külot ve tek elimle açabildiğim eşleşen bir sütyen.

"Griff..."

Onu çıplak istiyorum. Bunu şimdi istiyorum. Ben de onun içinde olmak istiyorum. Ama onun da en az benim kadar acı çekmesini istiyorum.

"Evet, meleğim," diye mırıldanıyorum kulağına, elimi beline, karnının düzlüğüne, küçük külotunun kemerinin altına doladığımda. Parmaklarımı kaygan, dolgun ve hazır olan çıplak seksinin üzerinde gezdiriyorum. Ona tekrar dokunmak çok güzel bir ısırap. Bunu yüz tane isimsiz kadına değişmezdim.

Sadece onu istediğimi söylerken dürüst davranıyordum.

Parmaklarımı kıvrımlarının arasından geçirip klitorisinin üzerine yerleştirdiğimde, bir iniltiyi bastırmak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Dudaklarımı boynunda gezdirerek en hassas noktasını yavaşça ovmaya başlıyorum... ama rahatlamasını sağlayacak kadar hızlı değil.

Tüm vücudu sertleşiyor. Sırtını dikleştiriyor. Başını göğsüme yaslıyor ve kalçalarımı kavıyor, parmakları içeri giriyor.

"Böyle mi?"

Mırıldanıyorum.

"Evet..."

"İstiyor musun? İhtiyacınız var mı?"

"Evet," diye pantolonunu indirdi. "Tanrım, evet."

Sesindeki çaresizliği duymayı seviyorum. Bana karşı her zaman duyarlıydı, yatağında uysaldı. Ama bu daha tatlı, her nasılsa yeni bir şey. Belki de kafamın arkasında, şimdiye kadar becerdiği her erkeği avlamak istememeye çalıştığım yerde, nihayet bir karşılaştırma noktasına sahip olduğunun farkındayım, böylece onu ne kadar iyi hissettirdiğimden ve istediği şeyin bu olduğundan emin olabilir.

"Seni çok özledim meleğim. Sensiz geçen bin iki yüz elli dört gün bana sonsuzluk gibi geldi."

Şaşkınlıktan kaskatı kesildi. Evet, saydım.

Sonra bana karşı tekrar eriyor gibi görünüyor. "Ben de seni özledim, Griff. Kimse bana senin gibi hissettirmiyor. Hiç kimse."

İtirafı kanımı, ihtiyacımı pompalıyor. Onun içine girmek için sabırsızlanıyorum ve kendimi tutmaya çalışıyorum. Bu benimle ilgili değil. Bu sadece onunla ilgili bile değil. Elbette, önümüzdeki birkaç saniye içinde boşalmasını sağlayabilir, sonra onu yatağa atabilir ve dilimi hassas klitorisine yapıştırmadan önce o alaycı iç çamaşırlarını yırtabilir ve iki dakika sonra ondan bir orgazm daha çıkarabilirim. Sonra süreci baştan başlatabilirdim. Son on beş yılda iyi öğrendiğim bir şey varsa, o da bir kadının vücudunda nasıl hareket etmem gerektiğidir.

Ama ben sadece Britta'nın iyi hissetmesini istemiyorum. Onu benim yapmak istiyorum. İkimizi tekrar bir yapmak istiyorum.

"Yaklaştın mı?"

"Zaten bildiğin halde neden soruyorsun?" Sesi yalvarıyor.

Kendini tutmanın sonuna geldi. Ben de benimkine ulaştım. Çok uzun zaman oldu. Onu çok derinden istiyorum. Tehlikede olan çok şey var.

Külotunun kenarlarındaki ince ipleri tutup sertçe çekiyorum. Ellerimde parçalanıyorlar.

Sütyenini yırtıp çıkarırken Britta hâlâ nefes nefese. Muhtemelen tamir edilemeyecek kadar mahvolmuştur. Umurunda bile değil. Çıplak göğüslerini ellerimle okşarken, onun da umurunda olduğundan şüpheliyim.

Boynuna kadar öpüyorum. Tanrım, uyarılmışlığıyla karışan teninin kokusu düşüncelerimi bulanıklaştırıyor, kanımı vahşileştiriyor. "Yatağa gir."

Dönüyor, sadece katlanır kapılardan süzülen gümüşü ay ışınlarının aydınlattığı gölgeli odada mavi bir fener gibi iri gözleriyle bana bakıyor. Pantolonumu indirip komodinden bir prezervatif alırken dalgalar çarpıyor, onun duyulabilir nefeslerinin sesine karışıyor.

Önceden planlamıştım. Günlerdir, haftalardır daha yoğun olacağımızı umuyordum. Artık doğum kontrol hapı kullanmadığından şüphelendiğim için donanımlıyım. Tercih hakkım olsaydı, çıplak girerdim. Britta dışında hiç kimseyle kondomsuz seks yapmadım ve onu tekrar hamile bırakma şansını çok istediğimi inkar edemem, böylece ailemizi büyütebiliriz ve tüm bu zaman boyunca onu görebilirim, ev testindeki ilk küçük artıdan son kasılmasına ve ötesine kadar onunla birlikte olabilirim.

Daha sonra. Yakında. Hatta belki yarın. Yüzüğümü parmağına taktığımda, konuşmayı açacağım ve-

Britta yatağa uzanıp dirseklerine dayanarak başını arkaya atar ve ince kalçalarını açarken tüm tutarlı düşüncelerini bir kenara bırakır.

Pantolonumu bir lanetle tekmeleyerek çıkardım. Yırtmak için acele ederken, sanırım fermuarı kırdım. Kimin umurunda?

Dişlerimle paketi açıyorum ve dizimi yatağın kenarında dengeleyip kendimi onun üzerinde, bacaklarının arasında tutarken yuvarlıyorum.

"Bu çok hızlı olacak. En azından ilk seferinde..." Homurdanıyorum. Sesim bütün gece içki ve seks alemindeymişim gibi çıkıyor. "Hazır mısın meleğim?"

Kollarını boynuma doluyor, ayaklarını yatağın üzerine koyuyor ve sanki bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi kalçalarını bana doğru kaldırıyor. "Konuşmayı kes."

Eğlenmek için bir saniye ya da bir beyin hücresi ayırabilseydim, bu beni gülümsetirdi. Ama yapamıyorum. Bunun yerine aşağı uzanıyorum ve sikimin tepesini onun açıklığına doğru hizalıyorum. O kadar ıslak ki, neredeyse tekrar içine gireceğimi düşününce gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

Vücudumu onunkinin üzerine uzatıyorum, avuçlarımı parmaklarımızı birbirine dolayana kadar kollarında gezdiriyorum. Alınlarımız birbirine değiyor, burunlarımız çarpışıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor. Britta altımda yatıyor, yatağa sabitlenmiş, kıpırdamadan, izliyor, bekliyor...

Kaldıraç için dizlerimi destekliyorum, sonra derin bir vuruşla içine giriyorum. Anında nefesi kesiliyor, kıvrılıyor, eğiliyor. İstilacı dalgamı durduramıyorum. Zorlanıyor ve dalgalanıyor, parmaklarımı sıkıyor, sertçe kavırıyor ve adımı inliyor.

Sonunda tamamen içine girdiğimde, onun sıkı sıcaklığına tamamen daldığımda, onu bir jackhammer gibi yumruklamamak için yapabileceğim tek şey bu. Hatırladığım her şeyin ötesinde, istediğim her şeyi hissettiriyor.

Durup nefes alıyorum. Kendimi toparlamalı ve bunu onun için iyi hale getirmeliyim. "Seni incittim mi?"

"Hayır," diye soluk soluğa bağılıyor.

Ama hareketsiz kalamıyor gibi görünüyor. Dişlerimi sıkıyorum, içindeki hissime alışabilmesi için henüz onunla birlikte sallanmamaya çalışıyorum. Ve evet, bu zor kazanılmış anın tadını çıkarıyorum.

Ama o benim kontrolümü

öldürüyor. "Sorun nedir?"

Mırıldanıyorum.

Başını sallıyor, boynu bükülüyor. Bir zamanlar uyandırdığını hatırladığım tüm o duygusallık benim için yeniden ortaya çıkıyor. Güzel, zarif ve o kadar kadın ki bir an daha bekleyemiyorum.

"Becer beni. Lütfen..." Britta'nın sesi istemekten acı çekiyor gibi geliyor.

Onun talebine sevinmiyorum. "Eskiden beni istediğinde sana bunu söyletirdim ama artık değil. Mesele bu değil. Seninle sevişiyorum Britta. Yapacağım tek şey bu."

Elbette, bazen azgın, çaresiz ve aç olacağız. Sevişme havasına gireceğiz ve hayır demem mümkün değil. Ama tüm bunların altında, bana izin verdiği her an onunla sevişiyor olacağım.

Britta gözlerini sımsıkı yumarken bana doğru kıpırdanıyor, sonra açıp bakıyor ve yüz ifademi ölçüyor. Onu sırtımın alt kısmındaki karıncalanmada hissediyorum, bu da bana daha fazla dayanamayacak kadar tahrik olduğumu söylüyor. Onu taşaklarıma kadar hissediyorum, zaten ağrıyor ve dolu. Onu kesinlikle her köşesini kendisiyle ve yarının vaadiyle doldurduğu kalbimde hissediyorum.

O tekrar benim. Bedenen ve ruhen.

Onu öyle bir alacağım ki asla unutamayacak.

Gümüşi gölgeler içinde gözleri yumuşar. "Sev beni, Griff. Her zaman sev beni." "Tek istediğim buydu meleğim."

O zaman artık kelimelere ihtiyacımız yok. Dudaklarını kendi dudaklarımla kapatıyorum ve onu yavaş, kontrollü itişlerle doldururken bile içime girmenin yolunu buluyorum. Hızlı geri çekilmeler, telaşsız ileri atılışlar. Metodik. Ritmik. İşkence gibi.

Altımda Britta çılgına dönüyor, kasılıyor, kıvranıyor ve bana her şeyini verirken daha fazlası için sözsüzce yalvarıyor. Onunla her zaman iyiydim, her seferinde. Ama bu zevk acı verici, bıçak sırtı gibi bilenmiş. Beni açtıkça, parçalara ayırdıkça dayanılmaz oluyor. Ve her itişte, umurumda değil. Britta'ya sahibim, yani ihtiyacım olan her şeye sahibim.

Altımda, paylaşmak için çok çalıştığımız coşku için savaşıırken çok vahşi. Günlerimizin geri kalanında onunla yaşamayı planladığım mutluluk bu.

Duyularım ona odaklanıyor. Başka hiçbir şey ve hiç kimse kalmayana kadar konsantrasyonum daralıyor. Düşüncelerim dağılıyor. Bedenim kontrolü ele alıyor. Kısıtlama buharlaşıyor.

Hayvana döndüm.

Vücudumdaki tüm güçle içine girip onu tekrar dövüyorum. Tekrar. Tekrar. Yatak çarşafı bükülüyor. Yatak çerçeveden atlıyor. Tırnakları ellerimin arkasına batıyor. İniltili çığlıkları havayı yarıyor. Onun sıkılaştığını hissediyorum. Ciddileşiyor. Tehlikeli. Kaçınılmaz.

"Her şeyi bana ver," diye talep ediyorum. "Ver. Şimdi ver."

Vücudu sarsılıyor, donuyor, sonra çılgınca kıpırdanıyor, bana kenetlendiğini hissediyorum, beni yakalıyor, derinlerinden gelen bir doruğu haykırıyor. Terleyerek ilerliyorum, birbiri ardına darbeler indiriyorum, arzu aletimin dibinde birikiyor, beni yaktığına yemin edene kadar ısınıyor, sonra sadece libidomu sersemletmekle kalmayıp ruhumu da yok eden bir patlamayla bedenimden geçiyor. Bu kadın için her şeyimi kaybettim; bedenimi, kafamı, kalbimi. Artık hepsi onun. Ve sonsuza dek.

Bu beni gülümsetiyor.

Nefes alış verişlerimizle birlikte itişlerim de yavaşlıyor. Sonunda parmaklarını sertçe kavrayışımı bırakıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. Hareket etmek istemiyorum. Sadece Britta'yla sarmaş dolaş kalmak, ona bağlanmak ve uyum sağlamak istiyorum.

Ama muhtemelen onu eziyorum.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup yüzüne bakıyorum, sarı saçlarının tutamlarını okşayarak bal rengi yüzünden uzaklaştırıyorum, yüce bir memnuniyet ifadesiyle parlıyor.

"Bu..." Bunu tarif edecek kelime bile bulamıyorum. "Ötesinde."

"Ve daha fazlası." Aniden utangaç bir gülümsemeyle başını sallıyor. "İstediğim her şey vardı."

"Sana çok yakın hissediyorum, sanki bizi ayıran duvarları aşmayı başarmışsınız gibi." Kaşlarının arasına beni rahatsız eden küçük bir çatıklık yerleşiyor.

"Umarım öyledir."

Başka ne olabilir ki? Elbette, belki ikimizin de paylaşmadığımız bazı detayları vardır. Ama artık bunların bir önemi yok. Risk aldık, cesaret bulduk. Ve birbirimize yeniden sıkıca sarıldık. "Biliyorum meleğim. Çok şey atlattık ama buna değdi. Seni seviyorum."

Bana bir kez daha usulca gülümsüyor ve tüm kalbim göğsümde ters dönüyor. Onunla birlikte olmakla ilgili her şey -her zamanki engellerimden herhangi biri hariç- beni kırmızı ve çiğ bir şekilde kazımişti.

"Haklısın. Şimdi... bunu tekrar yapabilir miyiz?"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dalga sesleri ve klavye tıkırtıları ertesi sabah beni uyandırıyor. Yuvarlanıyorum ve kaşlarımı çatarak gözlerimi açıyorum. Britta'yla geçirdiğim böylesine lezzetli bir geceden sonra gerçek dünyayla yüzleşmek istemiyorum. Yatakta, lanai'de, duvara karşı seviştik... Kendimi tekrar ona kaptırmadan benden iki adım uzaklaşmasına izin veremezdim.

Gece yarısına doğru, Harlow ve Jamie'nin döndüğünden emin olmak için koridordan aşağı süzıldüm. İkisi de orta boy yatakta kıvrılmıştı, Jamie bebek bezi çantasındaki Örümcek Adam pijamalarını giymiş, sızmıştı. Şu anda ses duymuyorum, bahse girerim uyuyorlardır. Hepimiz öyle olmalıyız.

Peki Britta neden odanın diğer ucunda oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıp tıklıyor?

"Angel?" Uykusuzluktan sesim çatlıyor. "Eğer seni yeterince yormadıysam, buraya gel de tekrar deneyeyim."

Bana gergin bir kıkırdama veriyor, sonra dizüstü bilgisayarını itiyor. "Sadece birkaç son dakika işini hallediyorum... Ama beni karıştırmak istiyorsan, önce duş almalıyım ve sana doğru yapma şansı vermeliyim."

Ayağa kalktığında, yapışkan beyaz ipek bir bornoz giyiyordu. İçinden meme uçlarının boncuklarını, belinin kıvrımlarını, kalçalarının kıvrımlarını, uyluklarının arasındaki deltayı görüyorum.

Zaten sabah odunum vardı, ama şimdi refleks değil; gerçek ve hazır. Bu kadın onu her gördüğümde bana bir şeyler yapıyor.

"Buraya gel..." Parmağımı kıvrarak ve onu kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yemek istiyormuşum gibi bakarak ikna ediyorum. Aslında bu kötü bir fikir değil.

Tatlı tatlı kızarıyor ama başını sallıyor. "Ya elde edilmesi zoru oynarsam?" "Ya seni yere yatırıp tekrar becerirsem?"

"Ne kötü bir adam, her zaman beni baştan çıkaracak şeyler söylüyor..." Başını sallıyor, tsking. Yanımdan geçip giderken, omzunun üzerinden yaklaşan bir bakış fırlatırken hepsi şakacı ve çapkın.

"Her zaman yapacağım." Onu takip etmek için yataktan kalktım. Çırılçıplak olmam umurumda değil. Öfkeli ereksiyonum, nereye giderse gitsin onu takip eden bir kehanet çubuğu gibi.

Doymuş olmalıyım. Kahretsin, ağrım olmalı. Ama hayır. Sadece Britta'yı tekrar istiyorum.

"Duştan sonra," diye ısrar ediyor, uzun kirpiklerini kırıştırarak. "Güzel kokmamı istiyorsun, değil mi?"

Beni ertelemenin beni daha da zorlaştıracaklarını biliyor. Eskiden bu oyunu oynardık. Ben buna *bir şey daha* derdim... Sevişmeden önce tamamlaması gereken bir görev icat ederdi. Sonra bir tane daha, bir tane daha... Ta ki ben onu yere yatırıp, kıyafetlerini yırtıp, nefessiz bırakana kadar. Bunu özlemiştim. Onunla oynamak için can atıyordum.

"Şimdi güzel kokuyorsun. Seks gibi. Kadın gibi. Sanki her yerinde ben varmışım gibi. Sana buraya gelmeni söylemişim."

Duş kabinine uzanıp suyu açıyor, sonra hayalet bir gülümsemeyle geri dönüyor. "Yaptın. Oops."

Bunun bedelini ödeyecek. Yüzündeki fazla masum ifade bana bunu bildiğini ve dört gözle beklediğini söylüyor.

Ama ona doğru yürürken, uzaktan göremediğim başka bir şey görüyorum. Gözleri gergin. Ağzı da öyle. Gergin. Endişeli.

Oyunlar bekleyebilir. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve elini tutuyorum. "Neyin var?" "Bir şey yok."

Yalan çok hızlı. Kesinlikle onu rahatsız eden bir şey var. Paylaştığımız geceden sonra, nasıl üzgün olabilir ki?

Zihinsel kontrol listemi gözden geçiriyorum. Onu sevdiğimi biliyor. Birlikte harikayız. Her seferinde eldiven taktım. Jamie iyi ve Britta benden önce uyandıysa eminim onu kontrol etmiştir. Kafamda geriye sadece geçmişimiz ya da geleceğimiz kalıyor. İlki, sanki çoğunu geride bırakmışız gibi hissettiriyor. Artık nasıl bir sorun olabilir ki? Sonunda hayatımın geri kalanında sadece onu istediğim konusunda samimi olduğuma inanıyor. Ve güvenmekte zorlanmamın nedenlerini anlıyor.

"Ben iyiyim," diyor ve bornozunu indiriyor.

Karo zeminde birikirken, vücuduna bakakalıyorum. İsteyerek yapmadım. Sadece kaçınılmazdı. Kollarımda bir kadına dönüşen kızı görüyorum. Hamileliğin vücudunda yarattığı değişiklikleri de görüyorum. En çok da mükemmelliği görüyorum.

Eğilip beni öperek beynimi daha da karıştırıyor. Bu basit bir öpücük değil. Öpücüğü anlamadığım bir şeyle dolu uzun bir baskı. Ondan endişe akıyor. Şimdi gerçekten endişeliyim.

Geri çekilip omuzlarını tutuyorum. "Britta?"

Bana verdiği gülümseme tamamen sahte. Yanağımı okşarken gözyaşlarını saklıyor. "Seni seviyorum, Griff."

Duruyorum, sersemlemiş bir şekilde tamamen sessizim. Sinirini bozan şey bana bunu söylemek miydi? Bunu bana tekrar söylemesi için neredeyse iki ay bekledim. "Ah, meleğim..."

Yavaşça avuçlarımdan sıyrılıyor, bana hiç de mutlu olmayan son bir gülümseme veriyor ve sonra duşta kayboluyor.

Ve beni orada öylece bıraktı, kafam çok karıştı. Şu anda heyecanlanmak istiyorum. Siktir et, coşkulu olmalıyım. Ama onu neyin rahatsız ettiğini öğrenene kadar içimi kemiren endişeden başka bir şey hissedemiyorum. Eğer geçmişimiz değilse, geleceğimiz olmalı. Dün geceden sonra o yüzüğü parmağına takmamamın bir yolu olduğunu mu düşünüyor?

Banyodan çıktım ve doğruca çorap çekmeceme yöneldim. Bunu düzeltebilirim. Ve düzelteceğim. İsteyeceğim son şey ikimiz hakkında tekrar endişelenmesi. Biz sağlamız. Ben onunum. Ve bunu yasal hale getirmek için çok hevesliyim.

Yatağın etrafında dolanırken, gölgeli köşede parlayan dizüstü bilgisayarının parlak ekranını görüyorum. Okuduğu bir şey onu üzdü mü?

Ekranındaki şey bir otel rezervasyonu. Four Seasons. Büyük, parlak yazıdaki bir cümle dikkatimi çekiyor: BALAYI PAKETİ.

Neyin peşinde bu?

Muammayı kafamda evirip çevirerek yanından geçiyorum ve çorap çekmecesinin düğmesine uzanıyorum. Ama o kelimeler beynimi dürtmeye devam ediyor. Kimin balayı? Maxon ve Keeley yeni evliliklerinin tadını çıkarmak için adadan ayrılmaktansa yeni evlerinde birkaç gün yalnız kalmayı tercih etmeye karar verdiler. Britta'nın altı gün içinde bizim için sürpriz bir düğün planladığımdan haberi yok, tabii...

Odanın karşısına geçip telefonumu kaptım. Evet, Keeley ve kardeşimin dün evlendiğini biliyorum. Davetsiz misafirliğimi kısa keseceğim. Sonra da özür dileycek bir şeyler yaparım.

Keeley'i arıyorum. Birkaç kez çaldıktan sonra en iyi arkadaşım cevap veriyor, sesi biraz boğuk ve nefessiz geliyor. "Griff?"

Suçluluk duygusu beni vuruyor. Bencillik yapıyorum. Pislik gibi davranıyorum. Bazen bu bir reflekstir. "Özür dilerim. Bir sorum var.

Britta'ya gelecek hafta ne planladığımı söyledin mi?"

"Hayır." Cevabı hızlı ve kesin. "Yemin ederim."

Ben ona inanıyorum. Keeley pek çok şey olabilir ama yalancı bunlardan biri değil. "Ağzından bir şey kaçmadı mı? Tahmin etmesinin bir yolu yok mu?"

"İmkânsız. Daha çok prenslerimizle tanışmadan önce öpüştüğümüz kurbağalar hakkında konuştuk. Hey... Maxon!"

Hışırtı, kahkaha ve hırıltı duyuyorum. Bu benim işaretim. Zaten ihtiyacım olanı aldım. "Gitmene izin vereceğim.

Teşekkürler."

Daha fazla hışırtı, ardından erkek hırıltısına benzeyen bir ses. "Hey, pislik. Ben aksini söyleyene kadar defol git, tamam mı? Seni seviyorum, kardeşim."

Üç bip sesi kulağımı dolduruyor, sonra sessizlik.

Başımı sallıyorum. Maxon'ın çılgınlığına gülümsemeden edemiyorum... ama bu gizem beni çok rahatsız ediyor. Britta'nın gelecek hafta sonu düğünümüzden haberi yoksa, internette havalı bir otelin balayı paketlerine bakarak ne yapıyor?

Banyoya doğru keskin bir bakış attığımda buharın hâlâ yükseldiğini görüyorum. Suyun hala aktığını duyuyorum.

Evet, kadının söz konusu olduğunda tam bir sıçan piçiyim.

Beni dava et. Ama şimdi bu işin dibine ineceğim.

Britta'nın bilgisayarına geri dönerek kapağı biraz daha açıyorum ve ekranını okurken sandalyeye gömülüyorum.

Önümüzdeki Cumartesi gecesı Four Seasons'daki balayı süiti için rezervasyonunu onayladı. Neden? Kaşlarımı çatıyorum. Gelecek hafta sonu benimle evleneceğini bilmiyor. Keeley az önce onayladı. Ayın on beşı gecesı için balayı süitine ihtiyacı olduğunu nereden biliyor?

Tabii aylardır yaptığı gibi o gün Makaio ile evlenmeyi planlamıyorsa.

Belki de kafamla düşünmenin zamanı gelmiştir. Güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Bana bir aile sedanı lazım, Griff. Sen bir Ferrari'sin.

İçim içime sığmıyor. Hayır. Siktir, hayır. O ciddi değil. Olamaz. Bütün geceyi benimle geçirdi. Benimle her şekilde beraberdi. Sonunda beni sevdiğini söyledi.

Belki de, salak, bu onun veda etme şekliydi.

Başım şoktan uğulduyor ama öfkenin gerildiğini, büyüdüğünü, lav püskürtmek üzere olan bir yanardağın basıncı gibi yükseldiğini hissedebiliyorum. Hayır, bir açıklaması olmalı. O bana bunu yapmaz. Britta birini yönlendirecek türden bir kadın değil. Makaio ile işi bitti. Öyle söyledi.

O artık aramıza ait değil. O moronla evlenip evlenmeyeceğini sorduğumda mırıldandığı tek şey buydu.

Bilgisayar ekranına gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum, beynimi apaçık ortada olan şeye odaklamaya çalışıyorum. Aslında onunla işinin bittiğini söylememiştı. Onunla evlenmeyeceğini de kesinlikle doğrulamadı.

Yani aslında söylediği şey Makaio'nun artık aramıza giremeyeceğiydi çünkü Hawaiiili

bankacıyla gün batımına doğru sörf yapacak ve beni sonsuza dek terk edecekti.

Duştan gelen su kesiliyor. Kapı açılır. "Griff? Havlumu almayı unuttum. Bana yardım edebilir misin?"

İnançsızlık içinde kalakalmıştım. Hayatımın en güzel gecesi nasıl en kötü sabahına dönüşmüştü? Kaygan bir deja vu hissine kapılıyorum. Buraya daha önce de gelmişim, Britta tertemizdi ve ihanetinin büyüklüğünü anladığımda ağzımdan sular damlıyordu. Ama geçen sefer çok yanılmıştım. Her türlü sonuca atlayan alevli bir aptaldım.

Mantığımı tekrar gözden geçiriyorum, ama her şey çok açık bir bulmacanın parçaları gibi birbirine oturuyor.

Makaio ile evlenmemeye hiç niyeti yoktu. Bana şaka olsun diye onun yüzüğünü çıkardı. Ama benimkini takmayı reddetti. Benimle yaşadı çünkü ona başka seçenek bırakmadım. Kendimi bir seçeneği olduğuna ikna ettim. O salağı bana tercih etmesinin mümkün olmadığına kendimi inandırdım. Peki neden? Çünkü buna inanmak istemedim. Tıpkı beni kandırabileceğine inanmak istemediğim gibi.

Ben de Julia'nın yapabileceğine inanmak istemedim. Bak bu beni nereye getirdi.

Bu kızgınlık mı? Bu onun intikamı mı? Yoksa hiç umurunda olmadı mı?

Lanet olsun, Britta'nın aptalı olmayacağım.

Banyoya girip tezgahdan bir havlu alıyorum. Bir hırıltıyla havluyu ona fırlatıyorum ve ne kadar çıplak olduğunu fark etmemeye çalışıyorum. "Bu ne cüret?"

Havlu bezi etrafına sararken hiç şaşırmış gibi davranmıyor. "Bilgisayarımı mı gördün?" "Çok haklısın, gördüm. Bana ne zaman söyleyecektin?" Yüzüne doğru kalktım ve kaşlarımı çattım.

"Cuma gecesi kaçıp başka bir adamla evlenmek için bavullarını hazırlarken mi? Yoksa beni bir kez daha sikmeyi, dün gece yaptığın gibi onu aldatmayı ve Cumartesi sabahı kalkıp ona sonsuzluk yeminini etmeyi mi planlıyordun?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bakıyor, konuşamıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırmış.

"Eee?" Dürtüyorum. "Hoşuna gitti mi? Güldün mü? Evet, eminim gülmüştündür. Kendimi rezil ettim. Seninle birlikte olmak için ikimizin de hayatını altüst ettim. Açılmaya ve romantik olmaya çalıştım - Keeley'nin benden istediğini söylediği her şeyi. Sana hiç kimseye söylemediğim şeyleri söyledim."

Hala inanamıyorum. Beni kalbimden bıçaklıyor -bu sefer gerçekten- ve bu hiç mantıklı değil.

Lütfen bunu açıklayın. Lütfen yanıldığımı söyleyin. Lütfen...

"Böyle mi düşünüyorsun?" Gözlerinden yaşlar süzülüyor, sonra da yeni fırçalanmış yüzünden gümüşü izler halinde aşağı dökülüyor.

Çok genç görünüyor. Çok masum. Neler oluyor burada? "Başka ne düşünmemi istiyorsun? Britta... Eğer yanılıyorsam, yanıldığımı söyle."

"Hayır."

Omuzlarını kaldırıp yanımdan geçerek yatak odasına gidiyor, külotunu ve sütyenini giyiyor. Şaşkınlıkla izliyorum. "Tüm söyleyeceğin bu mu? Hayır, ne? Hayır, yanıldım mı? Ya da hayır, bana hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Sessizlik.

"Lanet olsun, bizim için savaşıyorum. Beni tekrar sevmen için bildiğim her şeyi yaptım. Bize tekrar inanmanı sağlamak için. Ve senin yaptığın bu mu?"

Dolabı açtı. Sırtı bana dönük ama titrediğini görüyorum. Hıçkırıklarını duyuyorum. Kalbi kırılmış ama anlamıyorum. Bizi ben ayırmadım. O ayırdı. Bilgisayarını görmemi istedi, bu şekilde planladı. Neden birdenbire kederlensin ki?

Önündeki ilk iki giysiyi indirdikten sonra bir çift kapri pantolon ve bir tişört giyiyor, sonra elinde

havluyla yanımdan geçip banyoya gidiyor. Gözyaşları ciddi bir şekilde akıyor

Yüzünden aşağı.

Sanki ona bir şekilde haksızlık etmişim gibi davranıyor. Anlamıyorum. Benimle kalmaya hiç niyeti yoktu. Beni kandırdı. Aslında bunu itiraf etti. Neyi kaçırıyor olabilirim?

Kolunu tuttum. "Konuş benimle."

"Sanırım ikimiz için de yeterince şey söyledin." Britta elimden kurtuluyor, sonra otomatik pilotta, tahta gibi banyoya doğru ilerliyor. Saçlarını ıslak bir at kuyruğu yapıyor, sonra da çamaşır dolabından bavulunu alıyor.

Çenem düştü. "Gidiyor musun?"

"Bana yapmamam için bir sebep söyle." Bana göz kırpmıyor, bekliyor, çok çaresiz görünüyor.

Kafam çok karışık. Başka biriyle evlenmeden önce kalbimi yarmamı ve onun için bir kez daha kanımı akıtmamı mı istiyor?

Canı cehenneme.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Sanırım hiçbir şeyim kalmadı meleğim. Seni geri kazanmak için bildiğim her şeyi yaptım ve görünüşe göre sen çoktan kararını vermişsin. Ama en azından sen siktirip gitmeye karar vermeden önce harika bir seks gecesi geçirdik."

"Yani böyle mi düşünüyorsun? Ve işin bitti mi?"

Ne oluyor be? Sanki birden Yunanca konuşmaya başlamış gibi ona baktım. Sorusunu o kadar iyi anlıyorum. "Başka ne istiyorsun? İkimiz için de her şeyi yapamam. Benimle birlikte olman için kolunu bükmeye devam edemem. Karşılığında sen umursamazken seni sevdiğimi söyleyip duramam. Yapamam-"

Birden boğuluyorum. Duygular boğazımı sıkıyor. Gözlerim yanıyor. Konuşamıyorum. Bu kadının önünde ağlamayacağım. Onun için tekrar ağlamayı reddediyorum.

"Ben arkadan bıçaklayan bir kaltak mıyım?" diye meydan okuyor, gözleri kısılmış.

Üç yıl önce çekip gitmeden önce ona böyle seslenmişim. Bana yem atıyor. Neden? İçimden bir ses bunu kabul etmememi söylüyor ama öfkem dilimi tutuyor. Çok kızgınım. İhanete uğramış gibi hissediyorum. Bunu nasıl yapabildi? Ben bunu nasıl göremedim? Nasıl oldu da sonsuza dek birlikte olmamıza bir hafta kala yine buraya geldik?

"Evet. Lanet olsun sana!"

"Sen bir piçsin, Griff." Bavulu açıyor ve tezgâhın üzerindeki her şeyi içine süpürüyor. Şişeler ve teneke kutular şingirdayarak dibe çöküyor. Sonra onu yere atıyor, dolabı açıyor ve lavabonun altındaki her şeyi üstüne fırlatıyor. Sinirli hareketlerle fermuarını çekerken şaşkınlıkla izliyorum. "Bu sefer sana inandım. İlk seferinde de inanmıştım. Ama öğrenmiş olacağımı sanıyorsun. Hayır, öğrenmedim. Ben hala onu bir kez incitmiş olan aynı pisliğe aşık olan aptal bir kızım. Beni bir kez kandırdın, yazıklar olsun sana..." Bavulun katlanabilir sapını çekip çıkarıyor. "Sanırım bu sefer utanması gereken kişi benim."

"Ciddi misin? *Seni* incittim mi? Başka biriyle evlenen sensin. Bu sefer ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Önemli olan ne yaptığın değil. Yapmadığın şey. Senden en çok ihtiyaç duyduğum şeyi bana veremedin: güven. O olmadan, hiçbir şeyimiz yok." Çantasını banyodan çıkarıp yatak odasına doğru yuvarlıyor.

Takip ediyorum. "Güven mi?"

"Bu kez, tıpkı geçen seferki gibi, lanetleyici görünen bir şey gördüğünüzde, açıklamamı istemediniz. Sadece varsaydın. Suçladın. Ve aramızdaki ilişkiyi bitirdin." Omuz silkiyor. "Bu sefer

seni kapı dışarı edeceğim."

Donuyorum. Bana yine batırmadığımı söyle. Lütfen aynı hatayı ikinci kez yapmadığımı söyle.

"Yani önümüzdeki Cumartesi Makaio ile evlenmiyor musun?" Soruyorum, sesim o kadar kısık ki zar zor tanıyabiliyorum.

Eğer öyle olduğunu söylerse, haklı çıkmış olacağım. Ama bu küçük bir teselli olur. Eğer olmadığını söylerse, sıçıp batırmış olacağım. Bir kez daha. Aynı şekilde çuvalladığım gerçeğiyle yaşamak zorunda kalacağım.

Ama her halükarda, o gitmiş olacak. Gözlerimi kapattım.

"Değilim," diyor sonunda.

Sesi kalbimin ölüm çanı gibi. Onun burnunu çekmesi, kapağını kendi ellerimle ittiğim tabuta son çiviye çakıyor.

Neredeyse neden bana yanıldığımı, Makaio'nun resimde olmadığını söylemediğini bilmek isteyecektim. Ama şimdi cevabı anlıyorum. Ona güvenmemi istedi. Ona şüpheyile yaklaşacağımı, aklımda onu otomatik olarak mahkum etmeyeceğimi bilmeye ihtiyacı vardı. Bize inanmamı istiyordu.

Başaramadım.

"Özür dilerim," diye geveledim. "Kendimi kaybettim. Düşünemedim. I-"

"Ve bunun tekrarlanmayacağını düşünmek için hiçbir nedenim yok. En kötüsünü düşünmeyeceğini. Eğer şu anda gitmiyor olsaydım, benden önce davranır ve beni yine terk ederdin." İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama elini kaldırıyor. "Bana yalan söyleme. Ya da kendine. Griff, artık kalbimi kırmana izin veremem. Jamie'ninkini de kırmana izin vermeyeceğim. Şimdi gidiyorum. Beni durdurma."

Yatak odasının kapısının tokmağına uzanarak arkasını döner.

Hayal görmüyorum. O gittiğinde, Britta'yla en başa dönmüş olacağım. Onun için bir hiç olacağım.

Hava ciğerlerimde donuyor. Düşüncelerim yarışıyor. Ne yapabilirim? Ne söyleyebilirim? Kalbimin parçalanmasını nasıl durdurabilirim?

Uzanıp avucumu omzuna bırakırken elim titriyor. "Lütfen. Gitme." Başka bir şey çıkmadı. Onu sevdiğimi söyledim. Üzgün olduğumu söyledim. Açıklamaya çalıştım.

Çok az, çok geç.

"Griff..." Dokunuşumdan kurtuldu.

Onu konuşturmalıyım. Anlamaya ihtiyacım var.

Derin bir nefes alıyorum ve sonunda öfkem yatışıyor. Mantık devreye giriyor. "Makaio ile evlenmeyeceğine ne zaman karar verdin?"

"Artık bir önemi yok."

"Öyle. Anlamama yardım et."

Tereddüt ediyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. "Başlangıçta fikrimi değiştirecek bir şey yapabileceğini ya da söyleyebileceğini düşünmemiştim. Hayatıma girip her şeyi tekrar mahvetmeye çalıştığın için sana çok kızgındım. Ama Tiffanii'yi ve Jamie'yi kabul etmediğinizi açıkladınız. Sonra onu parkta yakaladın. Ve beni öptün. Tanrım, ondan sonra seni düşünmeme ve seni tekrar istememe neden olduğun için sana çok kızgındım. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, buna karşı koyamadım." Yumruklarını sıkıyor. "Ama sonra bronşite yakalandım ve Makaio benimle ilgilenmeyi reddetti. Beni baş etmek zorunda bıraktı. Jamie'yi mikropolarıma maruz bıraktı. Ve düşünüp durdum, eğer evleneceksek, 'hastalıkta ve sağlıkta' sözünün bir anlamı yok mu? Ve eğer bu

yemin onun için anlamsızsa, başka nelerden vazgeçecek?"

"Sekiz hafta önce tereddütlerin mi vardı?"

Sonunda bana döndü ve başını salladı. "Hâlâ kararsıydım, bocalıyordum ama sen beni takip etmeye devam ettin. Beni ve Jamie'yi istedin. Hayır cevabını kabul etmedin. Çok farklı görünüyordun, tıpkı benim

ihtiyacım vardı." "Sonra ne oldu?" Törpüledim.

"Evlenme teklif ettiğinde, o zamanlar beni gerçekten sevdiğine çok şaşırmıştım. Hiç bilmiyordum. İstedim ve umdum... Ve bilinçaltında bir gün benimle evleneceğini umuyormuşsun gibi o yüzüğü saklamandan çok etkilendim. O gece, sırf kendimi korumak için sana direnmeyi bırakmam gerektiğini biliyordum. O gece, Makaio ile evlenemeyeceğimi biliyordum."

Sesi titriyor ve ona tekrar dokunmayı çok istiyorum. Bunların hiçbirini görmedim. Neden bu kadar aptalım?

"Sonra sen harika, yardımsever ve anlayışlı olmaya devam ettin. Ve tamam, acımasız. Kulağa garip gelebilir ama beni yanına taşınmaya zorlaman benimle birlikte olmayı ne kadar çok istediğini pekiştirdi. Küvette bana dokunmadığın gece bana gerçekten benim için iyi olmaya çalıştığını söyledin. Bunun zor olduğunu biliyorum."

"Sana dokunmamak mı?

İşkence." "Ama duygularıma saygı duydun."

İç çekiyorum, omuzlarım nefesimle birlikte düşüyor. "Senin için daha iyi bir adam olmak istedim."

Yorumumu kabul etmiyor. Başarısız olduğuma dair sessiz bir alt metin. "Ertesi Pazartesi, Makaio ile öğle yemeği yedim."

"Ağlıyordun." Birden her şey anlam kazandı. "Nişanı sen attın. Ona yüzüğünü geri verdin."

"Yaptım. Haftalardır nişanlı değiliz."

İnanılmazlık içimde kükrüyor. Sevincin ardından umutsuzluk çöküyor. Sonunda kafa karışıklığı yerleşiyor. "Neden bana o zaman söylemedin? Ya da o zamandan beri?"

"Kendimi tamamen adamadan önce, senin gerçekten değişip değişmediğini bilmem gerekiyordu... ya da sadece eskisinden daha yumuşak bir konuşmacı olup olmadığını. Her şeyini verdikten sonra bile seni sevip sevmediğimi merak etmenin nasıl bir his olduğunu anlamana ihtiyacım vardı. Bir çift olarak birlikte yaşadığımız ve çalıştığımız zamanlarda bile. Tüm engellerini bir kenara bırakıp kendini tamamen, istisnasız ve tereddütsüz vermene ihtiyacım vardı." Bakışlarını tavana dikeyyor ve taze gözyaşlarıyla savaştığını biliyorum. "Üç yıl önce nasıl hissettiğimi bilmene ihtiyacım vardı, böylece bunu bana bir daha yapmayacaktın. Kendi oğluna zarar vermeyesin diye. Ve sen bütün testleri birbiri ardına geçtin, ben de kendimi umutlandırdım. Bu yüzden dün gece sana her şeyimi verdim ve yatağa dua ederek girdim-"

Hıçkırıklara boğuluyor ve yüzünü ellerinin arasına saklıyor. Ona doğru eğildim, onu kollarımla sardım.

"Britta, meleğim..."

"Hayır!" Benden uzaklaşıyor. "Hayır. Keeley dün gece bana önümüzdeki Cumartesi gecesi için özel bir şeyler planlamam gerektiğini söyledi, ben de öyle yaptım. Ama bu sabah o kadar aşık uyandım ki... ve içimde bir sürü kuşku vardı. Ya yanıyorsam? Ya beni yine terk ettiysen? Bu yüzden ne yapacağını görmek için dizüstü bilgisayarımın kapağını açık bıraktım." Hıçkırıklara boğuldu. "Artık biliyorum."

Gözleri çok kasvetli, teselli edilemez görünüyor. Dünyası parçalanıyor. Bunun olacağını göremedi. Bana inanmıştı.

Tanrım, yaptığım şeyden nefret ediyorum. Şu an olduğum kişiden. Neyim var diye

sormayacağım. Cevabı biliyorum.

Britta'ya ne diyeceğimi bilmiyorum ama özür dilemenin hiçbir şey ifade etmeyeceğini de biliyorum. Onun kalbini kıramam.

Ne diyebilirim ki? Beynimde binlerce düşünce uçuşuyor. Daha *iyi olacağım. Daha çok çalışacağım. Daha iyi olacağım.*

Seni herhangi bir erkeğin sevebileceğinden daha çok seviyorum.

Şu anda, duyguları paramparça olmuşken, bunların hiçbiri onun için önemli olmayacaktır.

"Jamie'yi alıp gideceğim. Geri kalan eşyalarımı daha sonra almak için ayarlamalar yapacağım. Yarın Maxon'ı arayıp istifa ettiğimi söyleyeceğim. Kız kardeşine ve Keeley'e veda ettiğimi söyle. Avukatım seninkini arasın ve ziyaret işini halletsin." Yanaklarından daha fazla gözyaşı döküldü. "Umarım bir gün seni rahatsız eden her neyse onunla yüzleşirsin."

Gözlerimdeki ıslaklığı kırıştırdığımda o gitmişti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

HAYATIM BİTTİ. Tam anlamıyla değil tabii ki. Ama hayal ettiğim gibi bir hayat mı? Bunu canlandırmak için yapabileceğim pek bir şey olduğundan şüpheliyim. Britta oğlumu da yanına alarak beni ve paylaştığımız saray gibi cenneti terk edeli beş gün oldu. Söz verdiği gibi, Jamie'nin kıyafetleri, oyuncakları ve ihtiyaçlarıyla birlikte geri kalan eşyalarını alması için birini tuttu. O zamandan beri ev bana on bin metre kareden fazla bir boşluk gibi geliyor. Elbette, kız kardeşim hala burada. İyi niyetli. Benimle konuşmaya, beni neşelendirmeye çalışıyor.

Yardıma olmuyor. Hiçbir şey yardımcı olmuyor.

Pazartesi günü, Britta işi bırakınca Maxon kendini kaybetti. Sanırım onu önceden uyardığımda bana inanmadı. Aslında, o ve Keeley Britta'nın ayrılışını takip eden Pazar öğleden sonrasının çoğunu benimle geçirdiler. Evliliklerinin ilk tam gününde yapmak istedikleri şeyin benim feci ayrılışıma katlanmak olmadığına eminim. Ama geldikleri için minnettarım.

Harlow dün gece, "Britta'nın yaptığının sana karşı adil olduğunu sanmıyorum," diye ısrar etti. "Önüme mayınlar döşedi, sonra da sen onlara bastığında kızdı. Seni başarısızlığa hazırladı."

Bu kadar sadık olmak ve benim tarafımı tutmak istemesi çok tatlı. Ama yanılıyor. Mayınları görmedim çünkü durup bakmadım bile. Britta'ya sevgiden önce güvensizlikle yaklaşarak üç yıl önce yaptığım hatayı şimdi de yaptım. Haksızlığa uğramış öfkeme bürünerek onu kestim çünkü içimi kanattı.

Harlow'la ya da herhangi biriyle tartışacak enerjim yok. Günlerdir uyumadım. Britta'yla paylaştığımız yatakta kesinlikle yatamam. Huzur bulamıyorum.

Bunu hak ettiğimi bile sanmıyorum.

Cebimdeki telefonum çalışıyor. Gözlerimi zorla açıyorum ve güneşin arkamdan doğduğunu fark ediyorum. Bulutsuz şafağın parlaklığı karşısında irkiliyorum. Başım çatlayacak gibi ağrıyor ve sırtım beni öldürüyor. Ama Lagavulin'i şişeden içmek ve gecenin ikisinde lanai'ye yayılmış bir şezlongda uyuyakalmak bunu yapacaktır. Tek düşünebildiğim hayalimdeki düğünün yarın olması gerektiği. Akıllı olsaydım, her şeyi iptal eder ve alabildiğim kadar para iadesi alırdım. Bu bana küçük bir servet kazandırabilirdi. Ama bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Aptal bir parçam umut etmeyi bırakamıyor.

Telefon yine çalışıyor. Kapatmak için cebimden çıkarıyorum. Artık iyi niyetli mesajlar ve telefon aramaları istemiyorum. Özellikle de ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı henüz bilmediğim için. Britta için savaşmak istiyorum... bunu yaparsam benden daha fazla nefret edeceğinden emin olduğum kadar. Kabilemin bana bir şans daha vermeme söyleyen iyi hissettiren konuşmalarına ihtiyacım yok.

İç çekerek ekrana baktım. Keeley bir saattir bana mesaj atıyor. Ara beni. Hemen ara. Ara beni, lanet olsun.

Onu tutarsız olmakla suçlayamam.

Asırlık olmaya birkaç gün kalmış biri gibi hareket ederek kendimi şezlongdan kaldırıyorum ve

elimde boş şişeyle içeri giriyorum. Bok gibi hissediyorum. Eminim öyle de görünüyordumdur. Son yediğim yemeği hatırlamıyorum. Yemeği özlemiyorum bile.

Britta ve Jamie dışında hiçbir şeyi özlemiyorum.

Tanrım, sesim acınası geliyor. Ve akşamdan kalma. Kesinlikle öyle.

Eve girdiğimde Harlow elinde kahve fincanıyla mutfakta duruyordu. Şişeyi çöpe atmamı izliyor. Başını sallayarak dumanı tüten fincanı bana uzatıyor ve beni küçümseyen bir bakışla süzüyor. Evet, yarım yamalak görüldüğüme eminim. Muhtemelen kokusunu da alıyorum.

"Konuşmak ister misin?" diye soruyor, fincanı kaptığım gibi simsiyah deminden bir yudum alıyorum. Java'yı son derece sert yapıyor.

"Başka seçeneğim var mı?" Kendimi yutkunmaya zorluyorum. Bu bok bir tamponun kromunu asitle yıkayabilir.

"Pek sayılmaz."

Hiç sanmıyorum. "Sadece sen mi yoksa tüm müdahale ekibi mi?" "Sadece ben... şimdilik."

Açıklama istemem. Harlow beni ikna edebilirse, takviye çağırılmaz. Anladım.

o.

"Önce duş alabilir miyim?"

"Nihayet bugün içki içmek, kum torbasını dövmek dışında bir şey yapacak mısınız?"

yukarı çıkıp somurtacak mısınız?"

"Tanrım, Harlow. Duygularımı bağışlamayı gerçekten bırakmalısın. Aklında ne varsa söyle."

Gülüyor. "Eğer alaycılığınız geri döndüyse, umarım bu geri kalanınızın da yakında geri döneceği anlamına gelir."

Duş. Sana kahvaltı hazırlayacağım. Onu yiyeceksin. Sonra-"

"Vazgeçip hayatımın geri kalanında sefil bir piç mi olacağıma yoksa kalbimin her zaman sahibi olacak kadın için yeniden savaşacağıma karar vermem gerekiyor. Söyleyeceğin şey bu muydu?" Ona kaşlarını kaldırıyorum.

Yeşil gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Onun gibi bir şey."

İç çekiyorum. Onun moral konuşmasından kaçış yok. Bunu sineye çekmek zorundayım. Ve belki... belki başka bir kadının bakış açısına sahip olmak benim için iyi olacak. Piç bir babası ve iki rekabetçi ağabeyi olmasına rağmen, Harlow'un hayata kadınsı bakışı araba tamircisi ile rugby oyuncusu arasında bir yerde.

"On beş dakika içinde dönerim."

Merdivenlere yöneliyorum. "On olsun," diye bağılıyor arkamdan.

Elimi sallayarak onu onaylıyorum ve ecza dolabında bir şişe ibuprofen buluyorum. Duşa girerken Britta'nın boş tezgâhına bakmamaya ya da gözyaşları içinde beni bir daha dönmek üzere terk ederken bavulundaki her şeyi karıştırdığını hatırlamamaya çalışıyorum.

Çok başarılı değilim.

Sıcak bir duş ve birkaç yudum kafeinden sonra kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Hatta beynim yeniden devreye giriyor, ne yapacağımı düşünüyor ve senaryolar üretiyorum. Britta'ya ahlaki bir zafer kazandırır ve onu yalnız bırakırsam bundan ne kadar pişmanlık duyacağım? Kendimi ne kadar boktan hissedeceğim? Çok fazla. Korkunç. Ama bu benimle ilgili değil. Eğer denemezsem Britta ne kadar sevilmediğini hissedecek? Ne kadar acı? Peki ya Jamie? Onun bir babaya ihtiyacı var.

Ve tekrar deneyecek cesaretim olmadığı için herkesi paramparça bırakamam.

Bir çift temiz şort ve tişört giyip elektrikli tıraş makinemi kirli sakallarımın üzerinde belli

belirsiz gezdirdiğimde Harlow zamanımın olduğunu haykırıyor. Parmak arası terliklerimi giyip merdivenlerden aşağı koşuyorum. Başım ağrıyor, beynim gözlerimi yuvalarından çıkarmaya çalışıyormuş gibi hissedene kadar çarpıyor. Mutfağa girerken yüzümü buruşturuyor ve başımı kucaklıyorum.

"Belki bu sana akşam yemeği yerine viski içmeyi bırakmayı öğretir."

Ona doğru bakıyorum. "Merhamet timsali... Böyle harika bir kız kardeşi hak etmek için ne yaptım ben?"

Bu onu güldürüyor. "Ben harikayım. Seni düzelteceğim." Başını sallıyor. "Erkekler çok aptal."

Ben kendimi kahvaltılık barındaki bir tabureye atıp biraz daha kahve içerken o yumurtaları hazırlıyor. "Bunun ne anlama geldiğini sana soracağım çünkü bilmek istesem de istemesem de bana söyleyeceksin."

Harlow duraklar, eli kalçasındadır. "İğneleyici olmayı bırak."

"Özür dilerim. Tahmin edilebileceği gibi, pek havamda değilim. Ama evet, bugün bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum. Sonsuza dek çekip gidemeyeceğimi ve Britta'ya inanılmaz bir pislik olduğumu sonsuza dek kanıtlayamayacağımı biliyorum."

"Aptal diyecektim ama konuşmanın geri kalanı doğru." Tabağıma bir çift krep koydu, sonra da önüme tereyağı ve şurup döktü. "Sen bir pislik değildin, Griff. Aptallık ettin. Sana tuzak kurduğuna dair ifademim hâlâ arkasıdayım. Ama birlikte geçmişiniz göz önüne alındığında, bir zamanlar beni ezen pisliği geri almak için de bazı kanıtlara ihtiyacım olurdu. Bu çok karmaşık bir durum."

"Evet." Biraz yumurta kürekliyorum çünkü daha sonra enerjiye ihtiyacım olacağını biliyorum. "Bunu nasıl basitleştireceğimi bilmiyorum."

"İşte bu yüzden erkekler bu kadar aptal." Başını sallar. "Düşüncesizce aptalca şeyler yapmaya devam etmeniz bir nedeni var. Bir şey seni en kötüsüne inandırıyor. Bunu tüm insanlara mı yapıyorsun yoksa sadece kadınlara mı? Bana söylemek zorunda bile değilsin. Ama Britta'ya söylemelisin. Ne olursa olsun, ne kadar çirkin olursa olsun. İtiraf etmezsen, seni asla anlamayacak. Bunu yapmazsan ve sana bir şans daha verirse, bu döngüyü tekrarlamaya mahkûm olacaksın."

Beş günlük kafa karışıklığımı bir kenara bırakıp her şeyi birkaç cümleyle açıklığa kavuşturmak ve bu arada biraz da krep yemek Harlow'un acımasız dürüstlüğüne kalmış. Kabul ediyorum, bu sonuca dün gece viskiden kaynaklanan sersemliğimle varmıştım.

Ama bu berbat.

Britta'ya Julia'dan bahsetmek ona bana zarar verme gücü verdi. Gerisini ona anlatmak... Beni tamamen yok edebilirdi.

Yine de, benimle birlikte olmayarak zaten yapamaz mı?

"Biliyorum."

"O zaman neden burada benimle oturuyorsun?"

"Çünkü sen söyledin," diye hatırlatıyorum ona. "Ve gerçekten aç olduğum için."

Bunun üzerine kız kardeşim gülümsüyor ve koyu renk buklelerini omzundan arkaya doğru savuruyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Gidip kadını geri almalısın. Ve onu yarın seninle evlenmeye ikna etmelisin."

Çünkü bu hiç de zor olmayacak. Harlow'a sırtıyorum. "Teşekkürler doktor." "Faturamı sonra gönderirim."

"Madem bu kadar zekisin, neden sevmediğin bir adamla evleniyorsun?"

Donup kalıyor, yumurta dolu çatal ağzının yarısına kadar geliyor. Yavaşça indiriyor. "Biz uyumluyuz. Simon'la geçinmek kolay... ve göze hoş geliyor. İkimiz de çocuk istiyoruz. Ben çalışmakla meşgulken o asla ilgi istemez. O mantıklı bir seçim."

Ama düğünden hemen önceki davranışları... Onu tamamen görmezden geliyor. Kızın umurunda değil mi? "Yirmi dolarına bahse girerim ki seni aldatıyor."

Harlow omuz silkmeye çalışır ama bocalar. "Yoldayken muhtemelen öyle yaptığını biliyorum. Ama bir evlilikteki en önemli şey gerçekten bu mu? O nazik biri. Babamın anneme yaptığının yarısını bile yapmaz. Ben de ona aşık olmayacağım, böylece beni kıramaz."

Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Yani sana önerebileceği en fazla şey, seni incitecek kadar aşağılık biri olmaması ama sen de aşık olacak kadar ilginç biri olmadığı için umursamayacaksın öyle mi? Neden evleniyorsun ki?"

Kız kardeşim bana ters ters bakıyor ve tabağını kaldırıyor. "Yalnız kalmak istemiyorum. Simon iyi. Her şey... iyi olacak."

Güzel mi? "Güzel bir gün iyidir. Vanilyalı dondurma iyidir. Çiçekler iyidir. Aşk bundan daha fazlası olmalıdır."

"Ben onu aramıyorum. Sen ve Maxon'un onu bulmanıza sevindim ama..." Tabağını, yemeğinin çoğu hâlâ üzerindeyken lavaboya atıyor. "Evet, o bok bana göre değil. Ben gidiyorum..."

Kelimeleri arıyor gibi görüldüğünde, bir sonraki lokmamı yutuyorum ve ona yardım etmeye çalışıyorum. "Eliptik bisiklette koşmak mı? Düş almak?"

Başını sallar. "Bu konuşmayı bitir. Beni ve aşkı aynı cümle içinde kullanmak kurdeşen dökmeme neden oluyor. Hey, yarınki düğün planlarını olduğu gibi mi tutmalıyız yoksa yapabildiklerimizden vazgeçmeye mi başlamalıyız?"

"Bırak kalsın. Britta'yı oraya götürmek için elimden geleni yapacağım. Eğer işe yaramazsa..." En azından onu görebileceğim ve gözlerimi kapatıp kısa, acı tatlı bir an için mükemmel düğünümüzü hayal edebileceğim. Eğer artık ona sahip olamayacaksam, en azından bu anıya sahip olacağım.

"Pekala."

Yüz ifadesi bana deli olduğumu söylüyor. Belki de öyleyimdir. Merdivenlerden çıkarken el sallıyor.

"İyi şanslar." Evet, buna ihtiyacım olacak.

Buraya nasıl geldim ben?

Kız kardeşimle kahvaltıdan bir saat sonra Britta'nın küçük mavi evinin önünde oturuyorum. Bahçede satılık levhası vardı.

Bu manzara karşısında kalbim hala duracak gibi oluyor.

Porsche'mde oturup kapısına baktıkça, son bir deneme yapmadan ondan vazgeçmeyi daha çok reddediyorum. Ona her şeyimi vermeme rağmen beni -bizi- istemiyorsa... O zaman ona verebileceğim başka bir şey yok.

İhtiyacım olan her şeyin ceplerimde olduğundan emin olmak için kontrol ettikten sonra ön kapıya yöneliyorum. Arabası garajın altında. Camında da satılık olduğunu ilan eden bir tabela var. Evet, yeni bir araba alma zamanının geldiğine karar vermiş olabilir. Maui'den ayrılmaya karar vermiş olması daha muhtemel görünüyor.

Bağırsaklarım düğümleniyor, avuçlarım terliyor, kapıyı çalıyorum ve hayatımın en uzun otuz saniyesini kapıyı açmasını bekleyerek geçiriyorum.

Sonunda kırdı. Altın sarısı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış. Yüzü de ayakları gibi çıplak. Üzerinde bir çift kısa kot pantolon ve kuyrukları ince beline bağlanmış çok büyük Hawaii desenli bir

bluz var. Onu görünce tahrik olup tavşan deliğine giremem. Söyleyecek çok önemli şeylerim var. Ama erkek olmaktan kendimi alamıyorum. Geçirdiğimiz o mükemmel geceyi düşünüyorum.

geçen hafta sonu birlikte. Keşke oraya geri dönüp her şeyi tekrar yapabilsen ve ertesi sabah farklı seçimler yapabilsen.

Ama aptalca kendime dağıttığım eli oynamak zorundayım.

"Griff." Dudağını ısırıldı. "Burada ne işin var?"

"Seninle konuşmak istiyorum." Avluya bir göz attım. "Adadan taşınıyor musun?"

"Evet. Ev sahibi Salı günü beni aradı ve evi satmaya karar verdiğini söyledi. Chicago'ya dönmek için doğru zaman gibi görünüyordu."

Sadece adadan ayrılmıyor, benden de ayrılıyor. Annesi her zaman onu eve dönmeye ikna etmeye çalıştı. Belki de Britta'yı Maui'ye bağlayacak bir şey kalmadığı için yumuşamıştır.

İçim daralıyor. Bugün başaramazsam Jamie'yi yılda bir kez görürsem şanslıyım. Onun için bir isim, bir resim ve en fazla bir ses olacağım. Britta benimle sadece avukatlar aracılığıyla konuşacak. Ama kumarım tutmazsa, ona bile sahip olamayacağım.

"Chicago'dan nefret ediyorsun."

Dilinin ucuna gelen her şeyi bastırıyor. "Başka ne söylememiz gerekiyor? Geçen sabah söylememiz gereken her şeyi söylediğimize eminim."

"Sadece bir konuşma istiyorum. İçeri gelip seninle konuşabilir miyim? Hepsi bu; sadece konuş."

Britta kapıdan girişimi bedeniyle engelleyip beni reddedecekmiş gibi görüldüğünde, "Bende istediğin bir şey var," diyorum.

"Yapamazsın." Başını sallıyor. "Artık istediğim hiçbir şeye sahip değilsin Griffin Reed."

Şortumun cebini karıştırıyorum ve haftalar önce Jamie üzerindeki haklarımdan feragat etmem için bana verdiği kâğıtları çıkarıyorum. "Bana otuz dakika verirsen imzalarım. Ve beni bir daha görmek zorunda kalmazsın."

Ona bunu teklif etmek beni cesaretlendiriyor. Bunu düşünmek bile. Britta'yı ya da oğlumu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi midemi burkuyor. Göğsüm patlamanın eşiğinde. Hayatımın en büyük kumarını oynuyorum. Kaybedersem, bunun beni nasıl mahvedeceğini hayal bile edemiyorum.

Evrakları imzalamayı hiç istemedim. Normalde hayatımın sonuna kadar reddederdim. Ama Britta'yı dinlemeye ikna etmek için bildiğim tek yol bu. Bizi kurtarmak için.

Sonunda iç geçirdi ve kapıyı beni içeri alacak kadar açtı. "Otuz dakika."

"Jamie burada mı?" Başını salladığında oğlumu arıyorum. "Saat başlamadan önce onu görebilir miyim?"

Britta daha onu çağıramadan, bir elinde bir kitap, diğerinde bir kamyon tutarak koridordan aşağıya iner.

"Baba!"

Koşup onu kucağıma alıyorum ve ona sarılıyorum. Bebek pudrası, fıstık ezmesi ve güneş ışığı gibi kokuyor. Bunun onu son kez kucağıma alışım olabileceğini düşündüğümde keder içimi burkuyor. Bunu hayal bile edemiyorum. Bu olamaz.

"Jamie, oğlum," diye mırıldanmayı başardım. "Seni özledim, dostum."

Elimden kurtulmaya çalışıyor ve kamyonetini bana uzatmaya çalışıyor. "Oynayabilir miyiz?"

"Şimdi olmaz genç adam," diyor Britta usulca. "Senin kestiriyor olman gerekiyordu." "Beşiğimi istemiyorum," diye ısrar ediyor. "Ben büyük çocuk yatağı istiyorum."

Hâlâ Stowe malikânesinde, ebeveynin bitişiğindeki odada. Orada bana Jamie'nin bir zamanlar

benden bir metre ötede uyuduğunu hatırlatan tek şey bu. Oğluma ait diğer her şey gitti.

"Biliyorum. Yatağında uyumana izin versem nasıl olur?" Jamie emin görünmeyince Britta

tatlandırıcı. "Ve tatlı olarak dondurma."

"Evet!" diye bağıyor küçük çocuk, sonra bana doğru bakıyor. "Daha sonra oynayabilir miyiz?" Britta bana uyarıcı bir bakış gönderdi. Tutamayacağım sözler verme. Doğru ya. "Göreceğiz," diyorum sonunda. "Umarım öyle olur."

"Git hadi." Britta onu koridordan geçirip odasına sokuyor. Bir vantilatörün çalıştığını duyuyorum. Sonra kapıyı arkasından kapatıyor.

Fuayede garip bir şekilde durup bekliyorum. Saatine baktı. Saat işliyor.

"Yaptığın şeyden konuşarak kurtulamazsın, Griff. Özür dileyemezsin. Beni sevdiğini biliyorum... kendi tarzında. Ben de seni seviyorum. Ne yazık ki bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bana güvenmen konusunda sana güvenemem." Kanepeye doğru ilerledi ve derin bir iç çekerek oturdu. "Sen kırılmışsın. Ve eğer kalırsam, beni de kıracaksın."

Onu takip ediyorum ve kanepede yanına oturuyorum, ona dokunma dürtüsüne teslim olmamak için kalçalarımı sıkıyorum. "Seninle konuşmak istediğim şey de bu. Nedenini anlamamı istiyorum. Aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmese bile, en azından bizi iki kez ayırmamın nedenini bileceksin ve belki de seni asla incitmek istemediğimi anlayacaksın."

Bacak bacak üstüne atıp benden uzaklaşıyor, kollarını beline doluyor. Beden diliyle ilgili her şey mesafemi korumam gerektiğini haykırıyor. Kanepenin kendi tarafındayım ve buna saygı duymak için elimden geleni yapıyorum.

"Dinliyorum," diye

mırıldanıyor. "Sana Julia'dan bahsetmiştim."

Başını sallıyor. "Seni incittiğini biliyorum ama-"

"Sorun o değildi, sadece bardağı taşıran son damlaydı." Yutkunuyorum, geçmişimin kayasında boğulacakmışım gibi hissediyorum. Boğazıma yapışmış, beni boğuyor. "Her şey bundan aylar önce başladı. On altı yaşıma bastığımda babam beni biriyle yatırtmanın harika bir geçiş töreni olacağını düşündü ve beni ofisine götürüp asistanı ve metresi AnnaBeth'le tanıştırdı. Yirmi üç yaşındaydı. Hiç daktilo yazamıyordu... ama babam onu işe aldı çünkü yazışmalardan daha fazlasını yapmasını istiyordu. Onu tanıımıyordum. Ondan hoşlanmıyordum bile."

"Sana onunla seks yapmanı mı *söyledi*?"

"Maxon'a daha önceki asistanı Danielle için de aynı teklifi yaptığını söyledi. Kardeşim 'erkek olma' fırsatını geri çevirdi. Babam Maxon'la alay etti ve o günden sonra hayatını cehenneme çevirdi. Kardeşimden sürekli korkak ve ödlele diye bahsediyordu. Babamın iğnelemelerini ve aşağılamalarını istemiyordum. Bu yüzden kendime bekaretimi kaybetmenin önemli bir şey olmadığını söyledim." Omuz silkiyorum. "Ne de olsa on altı yaşındaydım ve azmıştım. Onunla seks yapmak, okulda kızlığını bozmak için rastgele bir kız seçmekten daha iyiydi. Körler sağırklar birbirini ağırlar olayını atladığım için mutluydum. AnnaBeth olmasaydı, başka biri olacaktı. Bunun neden sorun olmadığına dair bir sürü bahanem vardı. Babam her zaman ilişkilerin bir kayıp olduğunu söylerdi ve annemle onu sürekli birbirlerinin boğazına sarılırken gördükten sonra, ben de bir ilişki istemiyordum."

"Birlikte zehirli," diye sessizce onaylıyor Britta.

Başımı salladım. "Birbirlerinin en kötü eğilimlerini besliyorlar. Sonunda boşanmalarına ve otuz

beş yıllık yalan, aldatma ve sefaletle son vermelerine sevindim."

"Aynı fikirde değilim." Yüzü yumuşuyor. "Yani bu kadınla seks yaptınız?" "Hem de çok."

Britta şaşkınlıkla dehşet arasında bir yere bakıyor. "Öylece... sana izin mi verdi?"

"Çok mutlu oldu. Ofiste seks yapmanın çalışmaktan çok daha iyi olduğunu söyledi."

Meleğimin yüz ifadesi bana şaka yapıp yapmadığımı soruyor. Şaka yapmadığımı biliyor olmalı. "Ne-"

"Evet. Ama babam 'gerçek bir erkek' oğlu olduğu için mutluydu, bu yüzden okuldan sonra çalışmam için beni işe aldı. Onun profesyonel ayak izlerini takip etmek istediğimi düşündüm. Ona göre bende katil içgüdüğü vardı. Ve o yıl piyasa çok dalgalıydı. Bir analisti 'doğru şekilde' eğitmek istediğini iddia etti. Aslında demek istediği, çok seyahat ettiğiydi ve AnnaBeth'i kontrol edebileceği, onu sürekli meşgul edecek birini istiyordu."

"Sen," diyor, sesi acı verici bir şekilde kısık.

Daha yeni başladım ve o şimdiden neredeyse dilsiz. İnanın bana, ben de kirli cinsel geçmişim hakkında heyecanlanmıyorum. "Aynen öyle."

"Baban sorumluluk sahibi bir baba değildi. Sen rıza gösterecek yaşta bile değildin. O kadın sana defalarca tecavüz etti."

Ona çirkin bir alayla karşılık verdim. "Kendimi asla bir kurban olarak görmedim. Hatta okuldaki erkekler benim çok şanslı olduğumu düşünürdü. Bir erkeği nasıl memnun edeceğini bilen bir kadınla istediğim zaman seks yapmak mı? Beni kıskanırlardı." Kaşlarımı çattım. "Zevkin harika olmadığını söylemeyeceğim, özellikle de ilk başlarda, ve yalan söyleyip onu hiç reddettiğimi de söylemeyeceğim. Ben..." Hayatımın o dönemini kelimelere dökmeye çalışarak düşünüyorum. "Daha fazlası olması gerektiğini düşünüp duruyordum. Fiziksel olarak iyiydi. Harikaydı. Ama bunu her yaptığımızda, ona karşı daha az şey hissediyordum ve daha çok... Bilmiyorum. Sanırım kelime boş. Bir şey ifade etmesini bekleyip durdum. Ama hiç olmadı."

"Bu ne kadar sürdü?"

"Yaklaşık altı ay."

"Ve tüm bu süre boyunca baban hala onunla seks mi yapıyordu?"

Buna gerçekten cevap vermek istemiyorum. Şimdi düşününce midem bulanıyor. "Evet."

Ne zaman meleğimin söylediğim bir şey yüzünden daha fazla sarsılmış görünemeyeceğini düşünsem, ağzımı tekrar açıyorum. "Aman Tanrım." Titreyen elini dudaklarına götürüyor.

Eğer bunun kötü olduğunu düşünüyorsa, daha yeni başlıyorum.

"Ve sen onunla herhangi bir ilişki yaşamıyordun?" Britta hâlâ itiraf ettiğim şeyi anlamakta zorlanıyor.

"Çıkmadık, kastettiğin buysa." AnnaBeth ile bir ilişki yaşamak bir ahtapota sarılmak kadar rahat olurdu. Masamın üzerine eğilmediği ya da başını bacaklarımın arasında sallamadığı sürece onu hiç görmedim. "Konuşmadık bile. Aslında, neredeyse on dokuz yaşına gelene kadar yaşıtım biriyle sıradan bir flörtten fazlasını denemedim."

"Yani seni çarpıttığını ve bu yüzden böyle olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır. AnnaBeth'i açıklamak zorundaydım çünkü açıklamasaydım daha sonra olanları anlayamazdınız. Bir gün, bana sözlü olarak yaptıklarına o kadar dalmıştım ki, bir toplantıda olmam gerektiğini fark edemedim. Firma bir müşteri kaybetti. Diğer ortakların baskısı çok fazlaydı ve babam beni kovmak zorunda kaldı."

"Metresinin seni taciz etmesine izin verdikten sonra seni otobüsün altına mı attı?" Bana inanamayarak göz kırpmıyor. "Aslında rahatlamıştım. Artık AnnaBeth'i görmek zorunda değildim. Onunla seks yapmak zorunda değildim."

Dedikoducu, sinsi ve kinci cadaloz. En iyisi buydu ya da öyle olmalıydı. Bir sonraki Bayan Barclay Reed olmak istediğine karar vermeseydi her şey yoluna girecekti. Annem neden kovulduğumu

sorduğunda, ona aylaklık ettiğimi söyledim. Doğru sayılırdı. Babam da bunu memnuniyetle kabul etti."

"Tabii ki yaptı." Britta alay ediyor. "Böylece suçun hiçbirini üstlenmek zorunda kalmadı."

Aynen öyle. "Ama AnnaBeth bir gün ben okuldayken kapımızı çaldı.

üçüncü sınıfın sonunda. Anneme her şeyi anlattı. Her şeyi. Tek tek. Her şeyi." Britta'nın çenesi düştü. "Ne kadar kalpsiz, korkunç..."

Sürtük mü? Evet. "Öyleydi. Eve döndüğümde annem benimle yüzleşti. Babama çok kızacağını düşünmüştüm. Ona daha önce söylemediğim ya da buna bir son verebilecek birine söylemediğim için beni azarlayacağını ya da cezalandıracağını düşündüm. Hatta polisi bile arayabileceğini hayal ettim. Bir şeyler bekliyordum. Ama AnnaBeth benim hünerlerim hakkında konuşmaya devam etti. Babaminkini de. Muhtemelen cephaneliğinde annemin kalbine saplayabileceği bir bıçak arıyordu."

Linda Reed'in yıllar önce kendisinininkinin etrafında demir bir kalkan oluşturduğunu bilmiyordu. Bu çirkin gerçeği keşfettim.

Britta koltuk minderinin kenarına doğru eğilerek yaklaşıyor. "O ne yaptı?"

"Annem mi? Önce bana ne olduğunu sordu."

"Ne dedin sen?"

"Her şeyi itiraf ettim. Babamın kaçamaklarından, ilişkilerinden ve metreslerinden zaten haberdar olduğunu biliyordum. Ama bana olanlar karşısında şok olacağını düşündüm. Bir daha kimsenin beni kullanmayacağından emin olacağını düşündüm." Başımı eğiyorum çünkü şu anda Britta'ya bakamıyorum. Bu itirafın geri kalanında da ona bakamayabilirim. "Bunun yerine, annem beni teselli ediyormuş gibi mırıldandı. Sonra, duygularımı kontrol altına aldıktan sonra, bana kulübün sosyal komitesine seçilmesine yardım edip etmeyeceğimi sordu - onun gözünde gerçekten prestijli bir onur. Ona göre, Nebraska'nın fakir bir çiftliğinden geldiği için hep hor görülmuş ve bu da kanını daha az mavi yapıyormuş."

Britta elini dizime bıraktı. Bu kadar yaklaştığını fark etmemiştim. Bana tekrar dokunacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sıcaklığı tenime sızdığında irkildim. Sanki yeniden hayattaymışım gibi.

Başımı kaldırıp bakışlarıyla tanışacak cesareti buluyorum. Aşka son kez mi bu kadar yakın olacağım?

-Ona mı?

"Ne demek istedi?"

"Eğer iyi bir çocuk olur ve komite üyelerini ikna edebilirim, o zaman iyi bir ekleme olur..."

Britta'nın dehşete düşmüş nefesi içimi parçalıyor ve tekrar gözlerimi kaçırıyorum. Evet, ne kadar berbat durumda olduğumu bilmesini hiç istemedim. Ama bunu sonsuza kadar bastıramazdım. Öyle ya da böyle, verdiğim zarar bizi mahvedecekti. En azından şimdi sorunlarımıza bir şekilde katkıda bulunup bulunmadığını merak etmek zorunda değil.

"Onlarla *yatmanı* mı istedi?"

Başımı salladım. "Başta bunu bilmiyordum. Bana sadece onları ziyaret etmemi söyledi. Maxon'dan daha terbiyeliydim, görüyorsunuz. Benimle tanıştıklarında, elbette onun toplumlarına nasıl katkıda bulunabileceğini anlayacaklardı."

"Ama demek istediği, anneni komiteye almaya ikna edene kadar kaşıntılarını kaşımak mıydı?" Britta öfkeli görünüyor. Yoksa iğrenmiş mi?

"Sanırım şantaj daha iyi bir terim olurdu."

"Aman Tanrım... O senin *annen*."

"Bunu hafife alarak söylemiyorum ama o kendine hizmet eden bir kaltak."

"Kaç komite üyesi vardı?" Britta'nın sesi titriyor.

Ona bir kez söyledim mi, geri alamam. Gençken nasıl bir erkek-fahişe olduğumu bilecek. Bir

yetişkin olarak katlanarak daha pratik hale gelen bir tür erkek-fahişe. "On iki. Mayıs ortasında onun 'projesine' başladım. Ağustos'a kadar, onun sadece komitede değil, aynı zamanda

sandalye."

"Ve sen *on altı* yaşındaydın?"

Britta'ya bir kez daha bakma riskini göze alıyorum. Hayalet gibi bembeyaz olmuş, solgun dudakları birbirine yapışmış. "Evet. Sanırım en çok canımı yakan şey annemin boş seksten fazlasını istediğimi bilmesiydi. Ona AnnaBeth'le birlikte olmaktan nefret ettiğimi söyleyecek cesareti buldum. Ama..."

"Daha fazlasını elde etmen için sana tuzak kurdu." Britta başını sallıyor, şaşkın ve hissiz görünüyor. "Çok daha fazlasını."

"Dolu dolu bir yaz, evet. Babam öğrendi tabii ki. Beni sırtımdan alkışladı ve 'ateşli düzine fahişem' için tebrik etti. Onun sözleri, benim değil. Maxon çoktan üniversiteye kaçmıştı. Harlow muhtemelen bir şeyler döndüğünü biliyordu ama ben onu çirkin olan her şeyden korumak için elimden geleni yaptım." İçimi çektim, keşke hikâyenin sonuna gelmiş olsaydım.

"Bildiğini sanmıyorum," diye garanti veriyor Britta.

Küçük bir nimet. Eğer kız kardeşim bilseydi, bana bir canavar gibi bakardı. Bitirdiğimde Britta'nın bana bakacağından korktuğum gibi.

"Komite üyeleri arasında, anneme masada yer vermeleri için onları 'ikna etmem' gereken birkaç seferden daha fazla birlikte olduğum tek kişi Julia'ydı. İyi biri gibi geldi. Benimle gerçekten konuştu. Beni önemsiyor gibiydi."

"Yani çimlerini biçmedin mi?"

"Ben yaptım. Hepsi için uydurduğum hikâye buydu. Ücretsiz bir çim biçme, biraz sohbet, bir gülümseme, dışarısı çok sıcak olduğu için bir içki için içeri davet ve..." Otuz dakikadan az bir sürede bacaklarının arasındaydım.

"Hiçbiri senin sadece bir çocuk olduğunu umursamadı mı?"

"1.80 boyunda, 1.60 boyunda ve sakallıydım. Gördükleri şey bir çocuk değildi. Ve bu insanlar başkalarının sırtından istediklerini elde etmeye alışkın insanlardı."

"Polisi aramalıydın."

Muhtemelen. "Çok utanıyordum. Okula gittiğimi ve herkesin tecavüze uğradığımı öğrendiğini hayal bile edemezdim." Lisedeki hayat zaten yeterince acımasızdı, zaten elde ettiğim tüm amları kıskanan erkeklerle sürekli savaşıyordum. Tek yapmak istediğim derimden sürünerek çıkmaktı. "Julia grubun ortasında geldi. O sırada fısıltılar başlamıştı. Kapısını neden çaldığımı biliyordu. Diğerlerinin aksine, bana hiçbir şey yaptırmadı. Sadece beni oturttu ve nasıl olduğumu sordu. Nasıl hissettiğimi. Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum ama ona pek mutlu olmadığımı söyledim." Derin bir nefes aldım ve titreyerek verdim. Bu kısım daha zor olacak. "Ona yalnız olduğumu söyledim. O da yalnız olduğunu söyledi."

"Seninle duygusal bir bağ kurdu. Seni anladığını mı düşündün?" "Evet."

"Ama yine de seni kullandı?"

"Kesinlikle." Elimi yüzümde gezdiriyorum ve ayağa kalkıyorum. "Ona aşık olduğumu ve güvenilebileceğim, her zaman yanımda olacak tek kişinin o olduğunu sanıyordum. Cadılar Bayramı'ndan hemen önce beni terk etti, büyük bir şakaymış gibi gülüyordu çünkü benim yerime çoktan geçmişti. Gerisini biliyorsunuz."

"Griff..." Britta ayağa kalkıyor, yanıma yaklaşıyor, mavi gözlerinden merhamet fişkırıyor.

"Benim için ağlama meleğim. Yeterince ağladım." Bunu kabul etmek benim için zor. "Bitti artık. Ve itiraf ediyorum, çok uzun süre beni mahvetmesine izin verdim. Seninle tanıştığında ilk

düşüncem senin bir melek olduğundu." Yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Senin en yakışıklı şeytan olduğunu düşünmüştüm," diye fısıldıyor. "Kardeşin beni uyarmıştı..."

"Ama sen dinlemedin. Seni yalnız bırakmam için beni de uyardı." Omuz silktim. "Ama yapamadım. Seni ilk öptüğümde, gerçek olamayacak kadar iyi olduğundan emindim. Sanırım... İçinin ve dışının güzel olduğuna inanmaktan korkuyordum. Çok geç olana kadar sana tüm benliğimle güvenilebileceğime."

Gözyaşlarını tutmaya çalışırken çenesi sallanıyor. Umarım benden çok uzun süre pişmanlık duymaz. Yaşadıklarımız iç burkan bir işkenceydi, ama onunla geçirdiğim zamanı dünyalara değişmezdim. Beni değiştirdi, daha iyi biri yaptı. Belki bundan sonra -bir gün- normal bir hayatım olabilir. Hâlâ onu kazanmak için son çabamı göstereceğim. Ama evet demesi için nefesimi tutmayacağım.

Artık ne kadar berbat biri olduğumu bildiğine göre, neden benimle evlensin ki? "Herhangi bir sorunuz var mı?" Sesim neredeyse normal geliyor.

Kaşlarını çatıyor, gözyaşlarını tutarken düşüncelerini gözden geçiriyor. "Şimdi bana anlattığına göre, kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Um..." İçimde ölüyormuşum gibi hissederken buna nasıl cevap verebilirim? "Beni daha iyi anlıyorsan, memnun olurum. Ama ergenlik saçmalıklarım bana oğluma ve sevdiğim tek kadına mal oldu. Ve güvendiğim. Geçen hafta sonu belli etmedim amasana güveniyorum Britta. Bazen eşek gibi davranmamam gerektiğini hatırlamam gerekiyor, herkesin beni yakalamaya çalışmadığını. Yıllarca böyle hissederek yaşadım." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Duygular göğsümü tıkıyor, ses tellerimi sıkıyor. Kendimi tutmak için dişlerimi sıkıyorum. "Keeley'nin de dediği gibi, içini dökmenin iyi olduğunu biliyorum."

"Bunlardan haberi var mı?"

"Kimseye söylemedim."

Onu seçtiğim için duygulanmış görünüyor. "Bana söylediğin için teşekkür ederim. Bana güvendiğin için." Başka birine anlatmayı hayal bile edemiyorum. "Sindirmesi çok zor biliyorum."

"Öyle. Ama tüm bunlar seni anlamama yardımcı oluyor." Başımı salladım. "O zaman, evet, daha iyi hissediyorum. Kalemin var mı?"

Britta aile odası ile mutfak arasındaki bara doğru ilerlerken isteğim karşısında şaşkın görünüyor. Bir kalem ve bir kâğıt çıkarırken onu takip ediyorum.

Defteri tekrar yere bırakıyorum ve ebeveynlik haklarımdan feragat ettiğime dair belgeyi geri çekiyorum. Göğsüm sıkışarak kalemi sıkıca kavriyorum ve avukatının bantla işaretlediği her yere imzamı atıyorum. Kalemi bir kenara bırakıp kağıdı geride bıraktığımda ellerim titriyor. "İşte. Artık benden kurtuldun."

"Oh, Tanrım. Griff..."

Benim için üzülüyor olması dışında tam olarak ne düşündüğünü bilmiyorum. Bu tür duygularla karar vermesini istemiyorum. Bu kalbimi son kez ortaya koyuşum olacak. Bunu uğruna yapacağım tek kadın o.

"Sus. İki şey dışında söylemeye geldiğim her şeyi söyledim: Birincisi, eğer Jamie babasını tanımak isterse, onu kollarımı açarak karşılayacağım. Bildiğim en iyi baba olacağım."

"Onunla harikaydın." Sesinde gözyaşlarını duyuyorum.

Başımı kaldırdığımda gözyaşlarının yüzünden aşağı döküldüğünü görüyorum. Başparmağımla bir yolu silerek kuruluyorum, ürküp kaçmadığında minnettar oluyorum. "Onu seviyorum. Bunu benim için ona söyler misin?"

Cevap vermiyor, sadece tüm vücudunu sarsan hıçkırıklara boğuluyor.

Onu kollarıma almak, yatıştırmak, öpmek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Ama ona yalan söylemeyeceğim.

"Angel... Bunu yapma." *Lütfen daha da zorlaştırma.* "Ben buna değmem."

"Öyle deme." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve parmaklarımızı birbirine kenetliyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve tatlı keskin bir an için dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Ama artık kendimi zor tutuyorum. Geldiğim son şeyi söyleyip gitmem gerekiyor.

"İkincisi"-elimi cebime atıp nişan yüzüğü ve alyansının bulunduğu kutuyu çıkarıyorum-"Bunları senin almanı istiyorum. Bunları senin için aldım. Muhtemelen onları takmayacağını biliyorum. Ama... belki onlara bakar ve bazen beni düşünürsün. Ya da düşünmezsin. Sadece bunların artık bana ait olmadığını biliyorum."

Ellerini göğsüne bastırıyor, sanki yapmazsa kalbi ayaklarımın dibine düşecekmiş gibi. "Bunları senden alamam, bu şekilde olmaz."

"Hey, onları gerçekten giymen için ısrar etmek isterdim... Ama benimle evlenmek istemiyorsan, böyle bir hakkım yok. Yine de teklifim hâlâ geçerli. Yarın seninle evlenebilirim. Eğer istersen yaparım." Ağzını açtığında, bir parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Bana şimdi cevap verme. Düşünmeni istiyorum. Ben burada olmadan, benim müdahalem olmadan. Söylediğim ve yaşadığımız her şeyi gözden geçirmeni istiyorum. Ben asla birlikte yaşanacak kolay bir adam olmayacağım. Bunu biliyorum. Beni hâlâ istiyorsan, yarın öğlen Maxon ve Keeley'nin evine gel. Eğer hayatını benimle geçiremeyeceksen, eğer bu bir vedaysa... o zaman benim için bir zevk ve onurdur." Eğilip yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum, kendimi toparlamak için çenemi çalıştırıyorum. "Ve seni her zaman seveceğim."

YIRMİNCİ BÖLÜM

Britta

Gün, üzerimden atamadığım sessiz bir bekleyişle başlıyor. Neyi beklediğimden bile emin değilim. Griff'i tekrar görmeyi mi? Bazen birbirimizi bu kadar incitmişken, bunu olması gerekenden daha fazla beklediğimi düşünüyorum. En azından sonunda nedenini biliyorum.

Artık gerçekler aramızda olduğuna göre, bunun tekrar olmasını engelleyebilir miyiz?

Arabanın camını açıyorum. Ticaret rüzgarları yumuşak. Gökyüzü açık.

Keşke aynı şeyi zihnim için de söyleyebilseydim.

Direksiyonu tutarak kuzeye doğru gidiyorum. Ne söyleyeceğimden tam olarak emin değilim. Griff dün bana düşünecek çok şey verdi. Gecenin çoğunu itirafını tekrar tekrar düşünerek geçirdim. Sonunda bu sabah dört gibi uyudum, hala şoktaydım. Uyandığımda sadece iki şeyi net olarak görebiliyordum: Kendi öfke ve incinmişliğime gömülüp, kendi yükümü taşıyarak o kadar çok zaman geçirdim ki, Griff'in sırtında taşıdığı binlerce kiloluk maymunun ne olabileceğini kendime sormak için hiç durmadım.

Buna çok pişmanım.

Pek çok konudaki davranışları bana çok mantıklı geliyor. Başlangıçta, seks yapmadan önce aylarca çıktık. Elbette, beklemenin bir kısmı ofis görgü kurallarına uymak içindi. Ama o adımı atmadan önce sürekli emin olmamı, gerçekten emin olmamı istiyordu. Her zaman pişmanlık duymamı istemediğini söylerdi. Sanırım Tiffanii'yle aylarca yatmadı çünkü ona şehir kulübündeki kadınlardan birini hatırlatıyordu -sıg, bencil, kendisinden başka kimsenin duygularını umursamayan. Bu aynı zamanda neden bir yalnızlık ya da zayıflık anında onu yatağa atmış olabileceğini ve sonra bunu bir daha asla yapmamaya karar verdiğini de açıklıyor.

Griffin Reed hayatı boyunca sevgiyi, kabul görmeyi, güvenebileceği birini aradı. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda bunu ona veremediğim için kendimi çok kötü hissediyorum.

Emin olduğum ikinci şey? Onu kalbimden çıkarmaya çalıştığımda, bunun imkansız olduğunu gördüm.

Ben de onu her zaman seveceğim.

Gözlerimden yine yaşlar süzülüyor. Saatlerdir durmadan ağlıyorum; yaşadığı şey için, onu nasıl şekillendirdiği için, bizi nasıl ayırdığı için. Bundan sonra ne yapacağımı tam olarak bilmemenin kargaşası için.

Ama en azından artık ne istediğimi biliyorum.

Dün gece, bana bıraktığı nişan yüzüğüne ve alyansa en az bir saat boyunca baktım. Onları kutudan çıkardım. İçine geri koydum. Onları hayatımın sonuna kadar taktığımı hayal ettim. Onları bir kez bile parmağıma takmasaydım hayatın nasıl olacağını düşündüm.

"Anne, ağlıyor musun?" Jamie arka koltuktan soruyor.

"Ben iyi olacağım." Yanağımdan süzülen bir damla yaşı siliyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Bir şeyin mi var?"

Evet. Devasa bir tane, Griffin yaşadıklarını düşününce göğsüm ikiye bölünüyor. Bütün

Beni benim istediğim gibi sevmeyi öğrenmek için geçmişinin üstesinden gelmeye çalıştı. Onunla bir daha asla birlikte olamayacağım düşüncesiyle.

"İyi olacağım." Belki de. Umarım.

Telefonum çantamda çalışıyor. Griff mi, onu görmeye gelip gelmeyeceğimi mi soruyor? İtiraf ediyorum, binlerce sorum var. Yine de aramızda halledilecek ne kaldı ki? Çocukken onu koruması gereken herkes masumiyetini bozdu ve güvenini kırdı. Nasıl hissettiğini, nasıl başa çıktığını daha iyi anlamak istiyorum ama bu, mümkün olan en iyi şekilde empati kurabilmek için kafamı ayrıntılarla doldurmaya çalışmamdan kaynaklanıyor. Onun için cevap vermek muhtemelen bıçağın bir başka saplanması olacaktır.

Telefon tekrar çaldığında düşüncelerimden sıyrılıp çantamı karıştırarak cihazı buluyorum. Ekranı bir göz attım. Keeley.

Geçen hafta her gün aradı. Cevap vermedim. Sadece yardım etmek istediğini biliyorum... ama ne diyeceğimi bilmiyorum.

Maxon, hem ona tüm duyguları yaşatacak kadar yumuşak hem de o zor adamı yola getirecek kadar güçlü bir karısı olduğu için şanslı. Birlikte mükemmeller. Onlar adına mutluyum.

Cihaz üçüncü kez çalışıyor. Susturuyorum. En iyi arkadaşının mutlu olması için elinden geleni yapmak istiyor ve bunu takdir ediyorum. Ama Griff'e ne düşündüğümü söyleyen ben olmalıyım, yedinci sınıf dedikodusu gibi arkadaşına fısıldamamalıyım.

Otoyolda kenara çekiyorum ve zihnimi meşgul edeceğini umarak radyoyu açıyorum. Tek duyduğum konuşmalar ve reklamlar oluyor, ben de tekrar kapatıyorum.

Sadece Jamie'nin kamyon gürültüsüyle bozulan sessizlikte, düşüncelerim tekrar dolaşiyor. Oğlum babasına çok benziyor. Aslında her geçen gün daha da çok. Bazen oğluma bakmanın bile bana Griff'i hatırlatmasına içerlerdim. Şimdi ise kalbime dokunuyor. Linda Reed'in Griff'i koruduğu gibi ben de Jamie'yi koruyacağım. Oğlumuzu bir şey olmasına asla izin vermeyecek türden bir baba olduğunu zaten biliyorum.

Makaio'nun nasıl bir üvey baba olacağını bildiğimden eminim. Mantıklı ve biraz uzak. Herkese böyle davranırdı, bana bile. Biri çocuğuma ya da birlikte sahip olduğumuz diğer çocuklara zarar vermeye kalkıştığı anda asla kükreyen bir canavara dönüşmezdi.

Tamamen yanılmış olurdu.

Bunu haftalardır biliyordum. Griff'in sonunda bunu kendime itiraf ettirmesine sevindim.

Eğer o hayatıma geri dönmeseydi, Makaio'nun annesinin seçtiği beyaz bir çadır elbisesini giyiyor ve saygı duyduğum ama sevmediğim bir adamla evlenmek için sunağa doğru ilerlerken deniz kabuklarının feryadını dinliyor olacaktım.

Griff ve ben bugün birbirimize başka ne söylersek söyleyelim, beni kurtardığı için ona teşekkür etmeliyim.

Birkaç dakika ve birkaç dönüşten sonra Keeley ve Maxon'ın büyük, güneşli evinin önüne geliyorum. Durup arabayı park ettiğimde, ön bahçenin geçen hafta sonundakine çok benzeyen başka bir düğün için hazırlandığını görüyorum. Hayal meyal, bugün kimin evlendiğini merak ediyorum... ama ben daha çok ihtiyacım olan her şeyin çantamda olduğundan emin olmaya odaklanmış durumdayım.

Kayışları tutup omzuma atıyorum, sonra dışarı çıkıp arka koltuktan Jamie'ye uzanıyorum.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kaburgalarımın içini zedeleyeceğinden eminim. Oğlumu kucaklayarak ayağa kalktığımda ve Griff'in yüzünde sessiz bir soru haykırarak yer yiyen adımlarla

bana doğru ilerlediğini gördüğümde daha da kötüleşiyor.

Arabanın kapısını kapatıp kilitliyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum. O... her şey. Her zaman öyleydi.

Bir bakış bana uyumadığını söylüyor. Gözleri kırmızı çerçevesi. Solgun ve tıraşsız görünüyor ve hâlâ dayanılmaz derecede yakışıklı. Yaşadığı acıyı ortadan kaldıramam ama belki -eğer izin verirse- bağlılık ve sevgiyle onu bastırmaya yardımcı olabilirim.

"Sen geldin." Yanağımı okşuyor, sonra elini aniden geri çekiyor. Jamie'nin saçlarını karıştırarak bu hareketi örtbas ediyor.

Çocuk gülümsüyor. "Baba!"

Griff'in bu sözleri benimle konuştuğu için mi yoksa kendini rahatlatmak için mi söylediğinden emin değilim. Ama fark etmez. Bu kararı vermeme o izin verdi. Son on beş yılını onu bir daha kimse incitmesin diye her şeyi kontrol ederek geçiren adam, geleceğimiz üzerinde tam bir hâkimiyet kurmama izin verdi.

Bunu düzelteceğim.

"Yapmak zorundaydım. Dün söylediğin her şeyi düşündüm. Bana söylediğin her şey için acı çekiyorum. Dönüştüğün kişiye hayranım."

İrkildi. "Ben pek mükemmel değilim."

"Ben de değilim. Hem de hiç. Sırf bana yardım etmek için en karanlık anılarını anlatacak kadar kendini açabilmen senin gücünü, şefkatini ve-"

"Seni daha fazla merakta bırakamazdım. Açıklamamak zalimlikti."

"Kendini koruyordun, Griff. Muhtemelen bunu yapmayı uzun zaman önce öğrendin çünkü başka kimse öğrenmedi."

Kaşlarını çatıyor, başını eğiyor. Haklı olduğumu söylemesine gerek yok. Ben biliyorum. Ve her parçam onun için acıyor.

"Neden geldin?"

Bu soru beni şaşırttı. Bana yapmamı söyledi. Öğlen vakti. Beş dakika erken geldim. Gece fikrini mi değiştirdi?

Dehşet karnımı sıkıyor. "Seni görmek istedim. Bizim hakkımızda konuşmak istedim."

Griff'in omzunun üzerinden Harlow koşarak evden çıkar ve katlanır sandalyelerin üzerindeki mavi fiyonkları ayarlar. Altındaki beyaz çarşafların üzerine daha fazla tropik yaprak bırakır. "Bugün burada başka bir düğün mü var? Keeley ve Maxon'ın yatak ve kahvaltı işletmesi olarak açtıkları ilk resmi gün mü?"

Duraklıyor. "Tam olarak değil. Belki Jamie biz konuşurken Harlow Teyze'yle koşturabilir?" "Tabii."

Griff kız kardeşine sesleniyor, o da yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümseme ve makyajla bize doğru koşuyor, ki bu Cumartesi günü bu kadar erken bir saat için tuhaf görünüyor. Belki daha sonra gideceği bir yer vardır?

Bana sıkıca sarılıyor, bu beni daha da şaşırtıyor. "Burada olmana sevindim.

Konuşacağız," diye araya giriyor Griff. "Jamie'yi biraz eğlendirebilir misin?"

Harlow'un gülümsemesi duraksar ama başını sallıyor. "Elbette."

Güzel esmer kız oğlumu götürürken onu izliyorum. İlginç bir kadın. Umarım nişanlı olduğu adamla evlenmez, ama bu beni ilgilendirmez. O benim baldızım değil. Şu anda beni arkadaşısı olarak görüp görmediğini bile bilmiyorum. Karışık sinyaller kafa karıştırıcı.

Yine de önümde dağ gibi sorunlar var. Harlow akıllı bir kız ve doğru seçimi yapacaktır. Umarım bir gün aşkı bulur... ama eminim ki onun sonsuza dek mutlu yaşama bakış açısı, kardeşlerinin yıllarca paylaştığı bakış açısıyla aynıdır. Kalbi savaşımadan ölmeyecektir. Belli belirsiz, Reed

ailesinde büyüdükten sonra dolabında ne gibi sırlar sakladığını merak ediyorum ama Griff elimi tutarak dikkatimi dağıtıyor.

"Bu iyi mi?" Parmaklarımı sıkıyor. "Sana böyle dokunmak?"

"Tabii ki. Griff, seni sevdiğim için buradayım. Ve bunu istemediğim için buradayım." Elimi onunkinden çekip çantama uzanarak küçük bir zarf alıyorum ve ona uzatıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Bunun içinde ne var?" "İçine bak."

Dudaklarını aralayıp içindekilere bakıyor. "Bu konfeti mi?"

"Artık öyle. Dün ebeveynlik haklarından feragat ettiğine dair imzaladığın belgelerdi. Seni oğlundan, benim senden uzak kalmaya dayanamadığım kadar uzak tutamam. Bana anlattıkların aramızdaki her şeye bakış açımı ve fikrimi değiştirdi. Bana geçmişini anlattın çünkü davranışlarını anlamamı istedin. Ama asıl ihtiyacın olan benim *seni* anlamamdı. Böylece seninle birlikte olabilirdim. Böylece bu korkunç döngüyü tekrarlamayacaktık. Böylece birbirimize tüm kalbimizle bağlanabilecektik." Sinirle yutkundum. "Yanılıyor muyum?"

Zarfı avucunun içinde eziyor, sonra da cebine sokuyor. "Hayır. Haklısın. Çok haklısın. Her konuda."

Sesi pek sabit değil ve ben ruhumun derinliklerine kadar etkilendim. Bu adam ateşin içinden geçti ve benim için çırılçıplak soyundu. Ben de onun için daha azını yapamam.

Tekrar çantama uzandım ve başka bir form çıkardım, kendi isteğiyle ebeveynlik haklarını tesis etmek için hazırladığı form. Buraya gelirken ofisteki masasından aşırımtım.

Derin bir nefes alarak ona verdim. Bunun sonsuza dek süreceğini anlıyorum ve bu beni şimdi çok mutlu ediyor. "Al. Bunu zaten imzaladım. Sen de aynısını yapar ve avukatına geri verirsen, kanun önünde Jamie'nin babası olacaksın."

Elimden saygıyla kâğıdı alıyor ve açıyor. Hızlıca bir göz attıktan sonra kocaman bir gülümsemeyle kalem aramaya başladı. Neyse ki ben hazırlıklı geldim ve çantamdan bir tane çıkarıp ona uzattım.

Formu arabaya doğru düzeltir ve BABA yazan yerlere kendi adını ekler. Sonra iş bitiyor. Kalbim şimdiden hafifledi.

"Teşekkür ederim. Gerçekten. Bu benim için dünyalara bedel."

Başımı salladım. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Sen onun babasısın. Ve harika bir baba olacağını biliyorum." Tekrar çantamı karıştırıyorum. "Sana başka bir şey daha getirdim."

Biraz aradıktan sonra, nihayet ilişkimizin başlarında bana aldığı ve beni bırakmadığı için sakladığı yüzüklerin bulunduğu siyah kutuyu buluyorum. Kadifemsi kareyi eline tutuşturuyorum. "Ben de bugün buraya geldim çünkü sonunda teklifine bir cevap buldum."

Kutuya bir göz atıyor, sonra bakışlarını yüzüme çeviriyor, sanki umutsuzca niyetimi okumaya çalışıyormuş gibi. "Angel?"

"Evet." Çenesini kavırıyorum ve sevgili ela gözlerine bakıyorum. "Tartışmasız, kesinlikle, tüm kalbimle evet. Seninle evlenmek istiyorum." Ağlamayacağıma yemin ettiğim gözyaşlarına boğuluyorum. "Nihayet."

"Tanrıya şükür." Sesi titriyor. "Seni seviyorum meleğim." "Ben de seni seviyorum."

Griff parmaklarını ensemde dolaştırıyor ve sanki bana yeterince hızlı ulaşamıyormuş gibi beni kendine çekiyor, ağzını benimkinin üzerine eğiyor. Öpüşünde açlık var ama ben rahatlamamanın ve bağlılığın tadını alıyorum. Sadece bir haftadır ayırız ama bana sonsuzluk gibi geldi. Kendimi ona doğru bastırıyorum. Sağlam ve güçlü. Kalbi benimkine karşı atıyor. Bu doğru hissettiriyor. Doğru

hissediyoruz.

İkimizin de güvenebileceği bir sevgiyi ve güveni paylaşıyoruz. Buna ruhumun derinliklerine kadar inanıyorum. Parmakları saçlarımda. Omuzlarını yokluyorum. İnliyor. Eriyorum.

"Bir oda bulun!" Maxon avlunun öbür ucundan bağılıyor. Suçluluk duygusuyla birbirimizden ayrılıyor. Gergin bir kahlkaha attım.

En uygunsuz anda en uygunsuz şeyi söylemeyi Maxon'a bırakın. Griff hırlayarak ona döndü. "Seni öldüreceğim."

"Hayır, benimle uğraşmak için çok meşgul olacaktımsın gibi görünüyorsun." Göz kırıyor, sonra bana el sallıyor. "Merhaba Britta. İşin hâlâ müsait..."

Gözyaşlarımın arasından kıkırdıyorum. "Bunu düşüneceğim."

"Sonra," diye ekliyor Griff kardeşine. "Siktir git başımdan. Yapacak işlerin yok mu senin?" "*Şimdi var.*" Bizi selamlıyor. "Hallediyorum."

Sonra tekrar evin içinde kayboluyor. "Bu da neydi şimdi?"

Griff gergin bir şekilde boğazını temizliyor. Evet dediğime göre neden endişelendiği tam bir muamma. "Şu nişan yüzüğünü takalım."

Hazır olmanın ötesindeyim. "Lütfen."

Kutuyu çevirip açıyor ve ben taşların ve ayarın ne kadar güzel olduğuna bir kez daha şaşıyorum. Bu benim de ilgimi çekecek bir şey. Beni yüzüklerle dolu bir odada serbest bıraksaydı, bunu seçeceğimden hiç şüphem yok. Beni çok iyi tanıyor. Sonunda bu beni rahatlattı.

Yüzüğü bozulmamış yerinden kaldırıyor. Elimi uzattım. Birlikte parmağıma geçirmek için uğraşıyoruz. Tam oturuyor ve alışılmadık ağırlık kalbimi sıkıyor. Ben onunum, şimdi ve daima.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum.

"Gerçekten senin için yapıldığına inanıyorum." Alyansın bulunduğu kutuyu cebine koydu.

"Bunu doğru zamana kadar saklayacağım. Mutlu musun?"

Daha fazla gözyaşı akıyor ve ben kendime gülmek zorunda kalıyorum. Griffin Reed hayatıma tekrar girene kadar kendimi hiç ağlak biri olarak görmemiştim. "Ağlamamın neresi sana mutluluk vermiyor?"

Sonunda yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme beliriyor. "Sadece kontrol ediyordum meleğim. Benimle gelersen senin için birkaç sürprizim var."

Bunu düşünmeye çalışıyorum. "Ama geleceğimi bilmiyordun."

"Emin değildim... ama umuyordum."

Elimi tekrar tutuyor ve beni her şeyin hareketli olduğu ana eve götürüyor. Yemek odasındaki sehpanın üzerinde bir düğün pastası görüyorum, ürkütücü bir şekilde bir gelinlik dergisinde beğendiğim pastaya benziyor. Aynı soluk mavi fondan, aynı klasik beyaz süsleme. Beyaz zambaklar ve plumeria üç katı süslüyor.

Şahsen daha da nefes kesici.

Durup bakmaya çalışıyorum. Düğünümüz için bir fotoğraf çekmeyi çok isterdim, umarım yakında. Ama Griff beni ana yatak odasına doğru sürükleyip duruyor. Neyin peşinde bu?

Ona Maxon ve Keeley'nin yatağında sevişemeyeceğimizi söyleyip evde başka boş yatak olup olmadığını soracaktım ki haftalardır görmeyi beklemediğim birini gördüm. "Anne?"

Üzerinde çok güzel duran mercan tonlarında resmi bir kokteyl elbisesiyle öne atılıyor ve beni kucaklıyor. "Bebek Britta..."

Annem dışında kimse bana böyle seslenmez. Bu iki kelimenin çağrıştırdığı tüm çocukluk

anlarına gülümsüyorum. Bir babayla büyümedim ama korunaklı ve sevilerek büyüdüm. Annem gelmiş geçmiş en iyisidir.

Onu sıkıca sarıyorum, sonra arkama yaslanıp ona bakıyorum. "Burada ne işin var? Ne zaman geldin?"

"Perşembe akşamı. Griff birkaç hafta önce beni aradı ve düğününe gelmek isteyip istemediğimi sordu."

Şok içinde dönüp ona bakıyorum. "Birkaç hafta önce Makaio'yla evleneceğimi sanıyordun."

Yavaşça başını sallıyor. Kafamı kaldırdığımda kapının önünde asılı duran gelinliği görüyorum, Haftalar önce Keeley ile denediğim ve aşık olduğum bir ayakkabı, ütülenmiş ve onarılmış. Vitrinleri gezerken Harlow'a işaret ettiğim saten bir çift ayakkabı görüyorum.

"Birkaç hafta önce, onunla evlenmeyi planladığımı biliyordum..." Griff başlıyor. "Ama onun yerine benimle evlenmeni umuyordum."

Annem ve elbise arasında gidip geliyorum. Pastayı, Harlow'un cilalı makyajını ve dışarıda kurulan sandalyeleri hatırlıyorum...

Aman Tanrım.

"Bugün için bize bir düğün mü planladın?" Griff'e bakakaldım. Başını salladı. "Saat üçte."

Annem yanağımı öpmek için uzanıyor. Sırtımı yatıştırıyor. "Nişan yüzüğün çok güzel görünüyor. Tebrik ederim, bebeğim. Ben sizi yalnız bırakayım."

Çıkıyor ve yatak odasının kapısını arkasından kapatıyor. Yatak odasının hemen dışında sabırsız ayak sesleri ve sessiz fısıltılar duyuyorum.

"Keeley, Harlow..." Griff arıyor. "Bize bir dakika izin verir misin?"

Keeley, "Düğün olacaksa saç ve makyaja başlamamız gerek," diye ısrar ediyor. "Yemek şirketi geldi. BRB."

"Berbatsın, ağabey. Acele et. Jamie'nin smokininin üzerine oturduğundan emin olmalısın ve Britta'nın elbisesini denemeliyiz, son dakika değişikliklerine ihtiyacı olabilir. Ayrıca ona sarılıp ailemize hoş geldin deme zamanı da çoktan geçti."

"Yakında," diye bağılıyor damadım. "Kaybol."

Bunu isteksizce yapsalar da ikili kaçıp gidiyor. Gözlerimi kırpıştırarak şimdiki nişanlıma bakıyorum. "Sen ve sevdiğim tüm insanlar... Bunu sen mi yaptın?"

"Senin için. Makaio'yla evlenmene dayanamazdım elbette. Benimle evlenmeni istedim. Ama planladığın, hayalini kurduğun düğünü yapmanı istiyordum... Bunu hak ediyordun. Bu yüzden dergilerini çöp kutusundan çıkarıp Keeley ve Harlow'a verdim. Hepimiz tercihlerini not aldık, sonra kızlar Keeley'nin büyük günü için yardımına ihtiyacı olduğu bahanesiyle seni düğün alışverişine götürdüler."

"Aman... İkisinin de neden benim her şey hakkında ne düşündüğümle bu kadar ilgilendiklerini merak edip duruyordum. Yani, bu onun düğünüydü. Ya da ben öyle sanıyordum."

"Hayır, o bizim içindi. Bunların hepsi senin için." Gözlerimin içine bakıyor, samimiyeti kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

Gözyaşlarım artık durmuyor ama onlara gülümsemeler eşlik ediyor. Kollarımı Griff'e doluyorum ve o da beni kendine çekiyor, uzun bir kucaklaşma için bedenine sarıyor. Alnımdan, şakağımdan öpüyor. Ben de omzunun üstünden, çenesinden karşılık veriyorum.

"Bu çok şaşırtıcı, çok güzel bir jest..." Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar etkilendim. "Yani üç saatten kısa bir süre içinde karım olmayı kabul ediyor musun?"

"Tamam mı?" Sevgili yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Sabırsızlanıyorum. Seni seveceğim ve onurlandıracağım. Ve seni her zaman koruyacağım."

"Ben de aynısını yapacağım. Ve ne olursa olsun sana güveneceğime söz veriyorum."

Yumuşak, tatlı bir şekilde öpüşüyoruz, hissettiğimiz bağlılığın kalıcı bir ifadesi.

Ailenin geri kalanı gülümsemeler, iyi huylu şakalar ve şampanyalarla ortamı yumuşatmak için geliyor. Griff ve ben Harlow'un sert çıkışıyla ayrıldık: "Düğünden önce gelini görmek uğursuzluk getirir. Kaçma sırası sende."

Maxon, kapı pervazına tutunan Griff'i odadan çıkarmaya çalışır. "Hey, ayırttığın balayı süitini iptal mi ettin?"

"Hayır." Kendimi bunu yapmaya ikna edemedim.

"Mükemmel. Belki bu gece biraz mahremiyetimiz olur," diye bağılıyor kardeşi onu odadan çıkarırken. "Mihrapta görüşürüz..."

Kıkırdıyorum. "Görüşürüz o zaman!"

Sonraki iki saat hazırlıklarla dolu bir kasırga gibi geçiyor. Sıcak bir duş için üç saniye yalnız kalıyorum, sonra saç ve makyaj sanatçısı atılıyor. Sonunda, tıpkı resimde gördüğüm gibi güzel kantaron mavisli elbiseler giymiş olan müstakbel kız kardeşlerim üzerime tam oturan gelinliği giymeme yardım ediyor. Bir kadın parmak uçlarında içeri giriyor ve evlilik cüzdanını imzalamamı istiyor. Griff çoktan damat satırına kalın karalamasını yazmıştı, ben de imzamı GELİN yazan yere atıyorum.

Artık gerçek. Gerçekten evleniyoruz... Benim için yaptıklarının büyüklüğü karşısında tekrar gözyaşı dökerdim ama yüzümü mahvetmek istemiyorum. Yüzümü düzelten zavallı kadın, dün gece harika uyumuşum ve bir damla gözyaşı dökmemişim gibi görünmem için zaten çok zaman harcadı. Neyse ki çok yetenekli. Daha ışıltılı göründüğüm bir zamanı hatırlamıyorum.

Kızlar tören için sıraya girmem için beni yemek salonuna götürüyorlar. Lanai'ye açılan kapıda Jamie, amcası Maxon ile birlikte değerli smokini içinde beni bekliyor.

O sinir bozucu gözyaşlarımı tutmak için dudağımı ısıyorum. Hayatımı sevdiğim adama adamak üzereyim, oğlumun babasıyla birlikte en güzel kardeşler ve arkadaşlar grubuna katılmak üzereyim... Kutsanmış olmanın ötesindeyim.

"İkiniz de çok yakışıklı görünüyorsunuz," diyorum onlara.

"Tabii ki. Tanıdığım bu muhteşem kıvılcıklı saçlı bana her gün ne kadar seksi olduğumu söylüyor..." Keeley gülerek gözlerini devirir. "Belki bunu sana bugün söylemem." "Belki sonra sana ödetirim," diye homurdanır.

"Eww. TMI, çocuklar." Harlow kaşlarını çatıyor, sonra Jamie'yi işaret ediyor. "Odadaki genç kulaklar. Hey, dostum.

Bu gece sen ve ben varız. Film isteğin var mı?

"Dwagon'unuzu Nasıl Twain Yaparsınız!"

diye bağılıyor.

"Evdeki iPad'imde," diye Harlow'u temin ediyorum.

Başını sallıyor ve yeğenine bakıyor. "Seni koruyorum dostum. Twaining Dwagon'lar o zaman..." Hepimiz gülüyoruz, sonra Keeley bana sarılıyor. "Gergin olma."

Garip bir şekilde, hiç de öyle değilim. "Her şey çok güzel."

"Düğününüz için mükemmel bir şarkı seçtim. Fireflight'tan 'Wrapped in Your Arms' alışılmadık bir seçim, ancak bir zamanlar yalnız yürümek, sonra aşkınızla evi bulmak ve-"

"Eğer siz seçtiyseniz, eminim mükemmeldir. Daha fazla heyecanlanamazdım. Hepinize teşekkür ederim. Çok teşekkürler."

Maxon, "Bize borcunu bebek bakıcılığı yaparak ödeyebilirsin," diye takılıyor.

"Hey! Hamile bile değilim." Keeley yeni kocasına bakakaldı.

"Henüz."

Annem iki Şey taşıyarak mutfaktan çıkana kadar herkes gülüyor. Elinde

Buketim. Bembeyaz ve neredeyse yere dökülüyor, buzdolabından çıktığı gibi soğuk. Sapını tutuyorum. *Kendimi* gelin gibi *hissediyorum*.

"Teşekkürler anne."

Başını salladı, sonra arkamdan yürüdü ve boğazıma inci bir kolye yerleştirdi. "Bu babandan aldığım tek hediye. Burada olamayacağı ve senin ne kadar güzel bir kadın olduğunu bilmediği için üzgünüm ama buna sahip olmanı ve mutlu olmanı istiyorum. Ve bir daha asla Chicago'ya taşınmayı düşünme."

Boğazımda sallanan inciye dokunuyorum. Zaten duygusal bir gündü ve daha fazlasının da geleceğini biliyorum. Kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum. Maxon'ın etrafına baktığımda Griff'in sunağın etrafında volta attığını görüyorum. Endişeli, hazır olmanın ötesinde. Benim gibi.

Anneme "Biliyor musun, her zaman buraya taşınabilirsin" diyorum.

Sanki bu hoş bir imkansızlıkmış gibi gülümsüyor. "Benim bir işim yok." "Yemek yapıyorsun. Sen pişir!" Keeley heyecanlanmış görünüyor. "Seni işe alacağım."

Hepimiz gülüyoruz ama Maxon'ın gelini çok ciddi. Annem ona düşünceli bir bakış gönderiyor, sonra da büyük, mutlu evin etrafına bakıyor. "Bunu yapabilirim..."

"Vakit geldi!" Harlow bağırır, sonra Jamie'ye doğru eğilir. "Geçen haftayı hatırlıyor musun, dostum?" Oğlum başını sallayınca teyzesi papyonunu düzeltiyor. "Koşmak yok. Sadece yastığı sakince babanın yanındaki masaya taşı. Gerisini o halleder, tamam mı?"

"Otay." Bana dönüyor ve sarılmak için kollarını açıyor.

Elbisemi kırıştırabilir ama umurumda değil. Ona sarılmak için eğiliyorum, aile çemberimizi tamamlayacağımız için seviniyorum.

"Güzel anne." Sırtımı sıvazlıyor.

"Teşekkür ederim Jamie. Şimdi gidip babanla evleneceğim, tamam mı?" "Evet!" Etrafta zıplıyor.

Maxon mihrapta kardeşine katılıyor. Nikah memurunun beklediğini görüyorum. Nedimeler koridorda yürümeye başlıyor. Sonra müzik sesi başlıyor. Ve bu Griffin Reed'le geleceğime başlamamın işaretiydi. Koridordan aşağı süzöldükten sonra, yumuşak bir sesin bizi hiçbir şeyin ayıramayacağına dair yemin ettiğini duyuyorum, el ele tutuşuyoruz ve beni yine gözyaşlarına boğan yeminlerimizi ediyoruz. Sonunda, evlilik yüzüklerimizi birbirimizin parmaklarına takıyoruz. Kelimeler ve semboller anlamlı... ama sonsuzluğumuzu mühürleyen öpücüğümüz. Kalbim neşe ve kesinlik ile doluyor çünkü hayatımızın geri kalanında her günü birbirimize tamamen aşık olarak geçireceğimizi biliyorum.

Son

Shayla Black'ten bir alıntı için okumaya devam edin!

Kelimelerden Daha Fazlası serisinin devamını 13 Şubat 2018'de Harlow'un SİZİ SEVMEKTEN DAHA FAZLASI adlı kitabında bulabilirsiniz.